

BOTOS LÁSZLÓ

HAZATÉRÉS

Magánkiadás
Budapest 1996

Fiamnak, Botos Zoltán Gregorynak
ajánlom ezt a könyvet, azzal a reménnyel,
hogy ez irányban folytatja a kutatásomat.
A magyarok Istene adjon neki tudást,
akaratot és rendületlen hitet.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálás köszönet édes feleségemnek, Margaretnek. Az ő kitartó mindennapi segítsége és támogatása nélkül ez a könyv sohasem jelenhetett volna meg. Az ő bennem való bizodalma, ahogy nap nap után dolgoztam ezen a bonyolult magyar őstörténelmen, adta nekem a szükséges biztatást a kutatásra.

Hálás köszönet nővéremnek, Botos Ilonának, az angol fordítás utáni magyar szöveg kijavításáért és gépeléséért. Ez nagyon nagy segítség volt számomra.

Úgyszintén köszönet illeti Dömötör Tibor püspököt, az általa nyújtott értékes tanácsokért, amelyeket használtam is ott, ahol arra alkalom nyílt; de ő biztatott arra is, hogy e könyvet magyarra lefordítsam. Radics Gézának, Tomory Zsuzsának javaslataikért és néhai Andrékovics Péter lelkesedéséért, Badiny-Jós Ferenc professzor kutatási anyagának használatáért és John E. Dayton professzor az előszóban a magyar őstörténetnek, valamint Árpád népének oly kedvező bemutatásáért és térképeinek felhasználásáért.

E könyv magyarul nem jelenhetett volna meg nővérem, Botos Ilona lelkes munkája nélkül, feleségem, Margaret biztatása és gépelése nélkül, Dr. Fodor János jóvoltából, aki sok évi külföldi tartózkodásom következtében elmagyar-talanodott mondataimat korrigálta. Ezért hálás köszönet mindnyájuknak.

A szerző

ELŐSZÓ

A karbon-14 időmeghatározó módszer, amely kimutatja, hogy K. e. a harmadik évezredben Európa nem egy műveletlen barbár terület volt, még mindig nem teljesen elfogadott a közép-keleti régészek által. Az úgynevezett „megalitok” megtalálhatók Nyugat-Európában mindenhol, és 1500 évvel öregebbek, mint ahogy ezt harminc évvel ezelőtt hittük. Ezek a megalitok az én véleményem szerint közel abban az időben találhatók, amikor az ércek megmunkálása elterjedt. Nincs írott bizonyítékunk arról, hogy a földközi-tengeri nép valaha is kivándorolt volna. De a népvándorlás kétirányú volt, Európába és Mezopotámiába. Gordon Childe, angol régész, észrevette a kapcsolatot Európa és Mezopotámia között, de a kormeghatározás pontatlansága miatt nagy művében „The Danube in Prehistory” – amely gúny tárgya lett – azt következtette, hogy a sumírok vándoroltak Közép-Európába.

Dokumentálható bizonyítékaink vannak az amorita, hettita, hurrita, luwiai, mitanni, mükénei, a nagy hajósnépek Palesztinába és Egyiptomba való vándorlásáról K. e. 1200-ban, amellyel véget ért a Bronzkor. Össze kell kötni ezt a mozzanatot Trója végzetével és a hosszú kassita uralom alkonyával Irakban. Ebben az időben a hettitákat délre, Észak-Szíria területére szorították azok a támadók, akik hosszú karddal és fokosokkal harcoltak. Nyilvánvaló, hogy ezek a támadók olyan területről jöttek, ahol az érc megművelése ismert volt, és bőven volt réz és ón.

Az említett tények figyelembe vételével elképzelhető, hogy a sumírok a Kárpát-medencéből és a Balkánról jöttek. Hasonlóképpen, a nyelvészeti párhuzamok, melyeket Botos úr idéz, nagyon meggyőzőek.

Sajnos a nyugati régészek figyelmen kívül hagyták a tatárlakai táblákat. E sorok írója (a World Archeology folyóiratban) már 1971-ben tudatta, hogy a Kárpát-medencéből népkivándorlás volt Mezopotámiába, lovaskocsi használattal.

Azóta kutatásom az Ibériai-félsziget és Szardínia felé irányult, mert ott fordul elő a szükséges réz, ón és ezüst.

A fém-megmunkálás nem volt soha szélesben elterjedt szokás a Közel-Keleten, és a bronz felbukkanása Egyiptomban meglehetősen későn jelentkezett. A valódi Ur városi ón-bronz a királyi temetőből kortévesztő, mert a tárgyak korát 600 évvel túlbecsülték. E téves adathoz a mezopotámiai régészek ragaszkodnak. Hasonló a helyzet az egyiptológusok körében is, akik Sir Alan Gardiner szavával élve sohasem képesek megszabadulni a Manetho királyi listák bilincseitől.

Herodotos értesülése – aki meglátogatta Babylont és Egyiptomot még Manetho és Ptolemaios előtt – meglehetősen pontos, de ezt kinevették és figyelmen kívül hagyták.

1978-ban feltettem a kérdést, hogy ki volt I. Sesostris? (Valószínű, hogy nem volt egyiptomi.) Herodotos bemutatja nekünk ezt az egyiptomi új 12. királyi ház uralkodóját. (Egy bizonyos ideig tartó általános zendülés volt Egyiptomban, Közel-Keleten, Anatóliában és Mezopotámiában.) Sesostris uralkodása kiterjedt a szittya területéig Colchis-ban és Anatóliában. A szittya uralom kiterjedt az Al-Dunántúlra, és egész biztos érintkezésben volt az ércekben gazdag Kárpát-medence népeivel. Pontosan ebben az időben, K. e. 2000-ben „Porteurs des Torques” réz és ón-bronz ötvözet lelhető nagy

mennyiségben. Európai tűk, balták, gyűrűk és ezüstök jelennek meg Levantében, hurriták és lovak jelennek meg Észak-Szíria területén.

A Duna-medencében a bodrogkeresztúri népek a Kárpátokból bányászott rezeset olvasztottak, a tiszapolgáriak vasbaltákat, fokosokat öntöttek. A tiszapolgári és a késői lengyeli kultúrtelepek népi eszközei, karbon-14 időmeghatározással, K. e. 2695-re datáltak. Ez az a terület, ahonnan az öntött balták, fokosok és az ezüst eljutott az Ur-i királlysírboltok világába. E tárgyak karbon-14-es időmeghatározása K. e. 2201, 2160, 2088-at jeleznek. A királyi temetkezéseknél anatóliai vagy balkán stílusú, négykerekű szekereket találtak.

Botos úr alapos kutatása szerint a magyarok nem későn érkező barbárokként érkeztek a Kárpát-medencébe, hanem kiművelt civilizációval. Ez egy ellentmondó nézete annak, amit a Nyugat hirdet.

Befejezésül, írt egy ösztönző tanulmányt, amely serkentheti a régészeket és történészeket újragondolni és elvetni azt az elcsépett nézetet, amely szerint a civilizációnk Mezopotámiából terjedt a barbár Európába. Botos úr ráirányította figyelmünket azokra a fontos kárpát-medencei és balkáni kultúrákra, amelyek nagy befolyással voltak Trójára és Anatóliára

John E. Dayton
London University, Institute of Archeology

BEVEZETÉS

E könyv célja összefoglalni a gyakran ellentmondásos magyar és külföldi nyelvészek és történészek kutatásait egy összefüggő tanulmányban.

A tudományos kutatások eredményei külön-külön kiváló teljesítmények egy-egy időszakra, de hogyan illenek össze ezek a mozaikdarabok egy egységes egészbe? Ez adta a gondolatot e munkára, amely megpróbálja összekötni a különböző időszakokat, eseményeket és okokat. Tudom, hogy e munka nem lesz teljes, mert újabb és újabb felfedezések, megfigyelések látnak napvilágot – mondhatnám – naponta, és a már meglévő adatok mennyisége is oly számos, hogy ezt egy magányos kutató nem képes feldolgozni. Ez a könyv csak egy irányadó szeretne lenni ezen a téren, és remélem, hogy az utánam jövő magyar történészek a továbbiakban ez irányban fogják kiterjeszteni ténykedésüket, és nem a finnugor elmélet tanai szerint, amely aláássa a magyar nép eredetét, és félrevezet. Ennek az új tudós csoportnak kell alkalmaznia a többágú tudományos kutató munkát, még akkor is, ha egynéhány nemzet kifogásolja ezt az irányt.

A történelemtudomány megköveteli az igazságot, mert igazság nélkül a történelem lefektetése csak egy öncélú politikai fegyver a hatalmon lévők kezében.

A magyar történelmi könyvekben látva az elterjedt téves tájékoztatásokat, adatokat, ezen hibákat, túlzásokat próbálom javítani, mert minden nemzet megérdemli az „igaz” történelmét, melyből szükség esetén erőt meríthet, vagy hibáiból tanulhat, sőt élete is történelmének ismeretétől függ, amely felöleli nyelvének, kultúrájának alapját.

Bizonyítékok vannak arra, hogy a Magyar Honvisszafoglalás idején, a Kárpát-medence nem volt benépesítve szlávokkal, hanem a magyarok velük rokon népet találtak ott. Így a magyar honfoglalás egy valóságos Honvisszafoglalás volt! Az az eredeti őshonos nép, amely a Kárpát-medencét lakta, időnként csoportokban vándorolt ki, mikor a szükség erre kényszerítette őket, és több esetben visszatértek, mikor erre lehetőségük nyílt.

A Kárpát-medence földrajzi viszonyai kedvezőek. E medencét a Kárpátok koszorúja övezi, bőséges folyókkal, patakokkal, melyek ellátják vízszükségletét. A hegyekkel természetes védőhatárai vannak, és hágói is jól védelmezhetők.

E tanulmányban a régészeti feltárások és települések helyét folyamatosan mint Kárpát-medencét fogom említeni, kivéve mikor bizonyos okok kényszerítenek a jelenlegi helynevek megnevezésére, amelyek 1920 után a „trianoni döntés”-sel a különböző környező országokhoz lettek csatolva.

Megfigyelhető, hogy a magyar történelemtudomány legnagyobb része nyugati történészek munkája, s ennek lefektetését mindig a győztesek végzik.

Magyarország több ízben és hosszan elvesztette függetlenségét a különböző nagyhatalmak által, melyek nézete mindig öncélúvá kovácsolódott. Ilyen tartósabb befolyás volt az osztrák, a török és utóbb a szovjet. A magyar történelmet idegenek írták, s ezt kiindulópontnak véve, tanították a magyar egyetemeken századokon át.

Az időben, mikor a magyar történelem íródott, a segédtudományok, a régészet, embertan, népművészet, nem álltak rendelkezésre. Ma a szaktudományok bizonyítékai igazolják, hogy a finnugor elmélet csak egy elképzelés. S hogy a „barbár” megnevezés

nem marad el a magyarokkal kapcsolatos származás levezetésénél, ez igazolja a szándékot az általános hírnév kialakítására. Ezért, képességem szerint, ki fogom mutatni, hogy őseink miért nem voltak barbárok.

Előrebocsátom, hogy ez a könyv nem időrendű történelmet dolgoz fel, hanem csupán Árpád népét szeretném egy új megvilágításban bemutatni. Kapcsolataikat a szittyákkal, hunokkal, pártusokkal, avarokkal és sumírokkal bizonyítani, és a segédtudományok segítségével egy egész más megvilágításban fogjuk látni őket.

Itt az idő a téves nézetek elhagyására és az öntudatunk megerősítésére, melyet ismeretünk gyarapításával, nagy figyelemmel és egymás értékelésével fogunk elérni.

I. fejezet

Barbárok a magyarok?

“A magyar nyelv magasan kitűnik, és egymagában áll. Más nyelvek tanulása nagyon kis segítséget nyújt a megértéséhez. A nyelv önmagában formálódott, nyelvtana és összetétele visszamegy egy olyan korszakba, amikor a legtöbb európai nyelvek még nem is léteztek, vagy nem voltak befolyással a magyar területre.

Egy olyan távoli időben keletkezett, amit nem lehet meghatározni, de még felfedezni sem, időnként magába olvasztott különböző nyelveket, törzseket, akikkel a magyarok kapcsolatba jöttek; a nyelv megtartotta a jellegzetességét, a különlegességét, és a kutatónak a legérdekesebb kutatási tárgyát szolgálja.

A magyar gyökszavak a legtöbb esetben egyszerűek és egyszótagúak, de ugyanakkor a ragozhatósága számos, változatlan és szép. Én nem ismerek még egy ilyen nyelvet, amelyben ennyi elemi változatosság létezne, és ilyen könnyen menne át az egyszerű értelmezésből a bonyolult kifejezésbe.”¹

Mindezt Sir John Bowring (1792–1872) írta, aki számos nyelvet beszélt, köztük a magyart is. Sok versünket fordított angolra. Munkája versgyűjteményt is tartalmaz. R. Nisbet Bain, az angol múzeum nyelvészének észrevétele, hogy a magyar nyelv egy csodálatos szóalakulat. Ebersberg osztrák nyelvész szerint a magyar nyelv olyan tökéletes, mintha egy csoport nyelvész alkotta volna ilyen tömörnek, folyékonyak, harmonikusnak, pontosnak és világosan kifejezőnek. Giuseppe Mezzofanti (1774–1849) bíboros, olasz író és nyelvész, aki arról volt híres, hogy 58 nyelvet beszélt folyékonyan és 100 nyelvet ismert, kijelentette, hogy a latin és görög nyelv után a magyar nyelv a legzeneibb és legalkalmasabb a verselésre. L. K Grimm., német nyelvész a magyar nyelvet világnyelvnek javasolta.²

A nemzetközi történelmi munkák, az általános művelődéstörténeti könyvek mellőzik népünk kultúrtörténetét, kulturális eredményeit és annak értékeit. Ez logikusan az otthoni kultúrpolitika következménye is, hisz a legtöbb munka idegenek által, idegen érdekből megvonja a már tudott és bebizonyított téves ismeretek cáfolatát. Mindannak dacára, hogy a nyelvtörténeti tudományok rendelkezésre állnak nyelvünk forrásának tisztázására, egyesek még mindig állítják a finnugor nyelvcsoporthoz való tartozását. Így a World Book Encyclopedia is a magyar nyelvet a finn, vogul, osztyák nyelvek csoportjába sorolja, amely népek Szibéria északi részén éltek és ma is élnek. Az Encyclopedia Americana szerint: „A magyar nép története K. u. 895-896-ban kezdődik.” Ugyancsak említi, hogy a magyarok finnugor eredetűek. A Britannica Lexikonban ez áll: „Az előmagyarok összetétele ugor és turk, akik Nyugat-Szibériában éltek; a IX. század végén a magyarok bejöttek a mostani területükre, leigázva az ott lakó szlávokat és hunokat.”

A finnugor elméletet követő nyelvészek állítják, hogy az előmagyarok olyan kezdetlegesek voltak, hogy nem volt szavuk még a legegyszerűbb kifejezésre sem, úgy szedték össze szókincsüket mindazon népektől, akikkel az európai csatangolásaik során

¹ Bowring, Sir John: *The Poetry of the Magyars*, 1830

² Parajsi Incze Lajos előadásból. XXVI. Hungarian Congress, Cleveland, Ohio, 1976, november

érintkezésbe kerültek. E módon akarják magyarázni a sok „idegen” szót és kifejezést a magyar nyelvben. Nekünk magyaroknak azt tanítják, hogy őseink az egyszerű gyűjtögető vogulok, osztyákok, cseremiszek törzséből, Szibériából szakadtak ki. Ha mi tényleg e kezdetleges törzsektől eredtünk volna – ahogy ezt a finnugor elmélet hirdeti –, akkor hogyan lett nyelvünk olyan tökéletes, mint azt egyes külföldi írók, nyelvészek vázolták?

Mark Karin, észt embertannal foglalkozó antropológus megállapítása szerint a magyar eredetet nem lehet kimutatni a volgai vogulok vagy osztyákok között, mert a különbség köztük áthidalhatatlan.

A legnevesebb finnugor nyelvész, Björn Collinder, akit a finnugor elmélet apostolának is neveznek, ezt írja: „A finnugor kiejtési rendszerből hiányzik a 14 magyar hang, úgymint az a, e, cs, gy, i, ly, ny, ó, ö, sz, ty, u, ü, zs, majd a finnugor nyelvekben nincsenek meg az igei előragok sem.”³

Gábori Miklós írja, hogy az Ural vidéke és Szibéria a sumírok korában lakatlan terület volt. A finnugor elmélet szerint a magyarok elődei az előbb említett területen K. e. 6000 évvel a vogulokkal és osztyákokkal éltek. Hogyan lehetséges ez, mikor e terület lakatlan volt?

László Gyula szerint az a terület, amit a finnugor elmélet hívei hirdetnek, sohasem létezett.⁴ Majd így folytatja: azon a területen nincs finnugor régészeti, sem embertani lelet, amely igazolna valamilyen kapcsolatot a magyarral.⁵

Dr. Badiny-Jós Ferenc kérdi: mi a finnugor kapcsolat, ha hiányzik 14 magyar hang a finnugor kiejtési rendszerből és nincs régészeti, embertani, népművészeti bizonyíték?⁶

A magyar történelmet, amely ma a világ olvasóinak rendelkezésére áll, mind ellenfeleink írták, akik elfoglalták, leigázták (ma is kihasználják) nemzetünket, és „felsőbbrendűségüket” bizonygatják, azáltal, hogy megfosztanak igaz történelmünkötől.

A Szent Római Császár, Ferdinand (a Habsburg házból) magyar király is volt 1526–1564-ig. Így a Habsburg-család hazánkat mint zsákmányt kezelhette 1867-ig, ugyanis ez évben jött létre az Osztrák–Magyar Monarchia, amely 1918-ig tartott. Ez idő alatt az országot minden politikai beavatkozástól megfosztották. Betiltottak minden olyan irodalmat, mely nemzeti volt, hazaszeretetet fejezett ki, vagy a haza (magyar) értékét emelhetné volna, s támogatásban részesültek azok a kiadványok, amelyek a nemzetet lekicsinyelték, a legkisebbre csökkentették.

E lebecsülés azt szolgálta, úgy a múltban, mint a jelenben, hogy a magyar hátraszorult saját hazájában – ez látható, ha valaki körülnéz az országban. Napjaink magyarjának ma ugyanígy tanítják, hogy származása szégyellni való, „egy pogány csorda ivadéka, akik nyershúst ettek”. Ez a meghatározás rólunk általában még ma is elfogadott.

Harriot Edouard, egykori francia miniszter, kannibáloknak nevezett bennünket, mi nem tartozunk az európai közösségbe.⁷

Ezt a becsmérlést azért támogatták, hogy megtörjék önbecsülésünket elődeinkre nézve, legalábbis ez volt a pszichológiai háttere, hogy egy könnyű, jogos préda legyen az

³ Collinder, Björn: Comparative Grammar of the Uralic Languages, Stockholm, 1960, Badiny-Jós Ferenc: Ősi Gyökér. 1993, nov-dec., 171 old.

⁴ László Gyula: Őstörténetünk. Budapest, 1981, 37 old.

⁵ László Gyula: I. m. 48 old.

⁶ Badiny-Jós Ferenc: Ősi Gyökér. 1993. nov-dec. 171 old.

⁷ Harriot, Edouard: La France dans le Monde. 47 old. Vágó Pál: “Az emigráció le nem rótt tartozása”. Nap Fiai. 1984. jan-fébr. 30 old.

országunk. Azt a Habsburgok is tudták, hogy az a nemzet, amely elveszíti büszkeségét, elfordul elődeitől, a plántált megvetést érzi, s maga is alkalmazza a léte fenntartása miatt – egy ilyen nemzetnek nincs jövője, csak szolgálékúság és szolgálat. A bécsi uralkodók a „leértékelésünkben” könyörtelenek maradtak mindvégig. Hatalmuk által képviseltek bennünket, de azért Árpád (K. u. 896) egy barbár honfoglaló maradt mindig számukra. Megjegyzendő, hogy történelmünk tanítását már II. József (1780–1790) császár és magyar király sem engedélyezte hazánkban.

Az 1848-as szabadságharcunkban nemzetünk felkelt a Habsburg elnyomók uralma ellen. Majd az 1849-es tavaszi győzelmünk után a császár a „Szent Szövetség”-ben a cári Oroszországgal szövetkezett.

Oroszország egy erős hadsereget küldött (380.000), kétszer annyi létszámmal, mint a magyar hadsereg (140.000–170.000). Ilyen körülmények között történészeinknek, nyelvészeinknek alkalma, lehetősége sem volt a történelmi kutatásokra.

A habsburgi közigazgatás kinevezett és alkalmazott olyan tanárokat, akik, úgy mint Budenz József Rasdorfból (Németország), a Magyar Nyelvtudományi Intézet élén nem beszélték a magyar nyelvet. Budenz volt, aki bevezette a finnugor elmélet tanát, miszerint mi magyarok az osztyák, vogul legkezdetlegesebb törzsek leszármazottai vagyunk valahonnan Szibériából, s rokonaink még a finnugor népek. Ez a finnugor elmélet valószínűleg már II. Pius pápa alatt lett beiktatva. II. Pius (1405–64) pápa (1458–64) neve Aeneas Silvius Picolinimi volt. III. Frigyes császár udvarában volt költő, mielőtt a szent (papi) pályára lépett volna. Pappá szentelték 1445-ben (The Columbia Viking Desk Encyclopedia). Ez az elképzelés a magyarok finnugor származására vonatkozóan Budenz működésével terjedt, s e munkához ígyekvő társakat talált Hunfalvy Pál (Hundorfer), Toldi Ferenc (Schedel), Munkácsy Mihály (Munk), Szinnyei József (Ferber) német neves személyekben.

A XVI. században Kollárt Ádám volt az első, aki a Habsburg érdekeknek megfelelően magyarellenes műveket írt. Végül is az ország nagy tiltakozása következtében a Habsburg ügyvezetés kénytelen volt Kollárt leváltani állásából, de mint magánember folytatta a magyarellenes propaganda terjesztését. Kollárt állítása szerint Magyarország nem létezett, mert e helyen csak szlávok éltek, nem magyarok.⁸

Az bizonyított tény, hogy a római megszállók korában Pannónia, (ókori római tartomány neve) a mai Dunántúl, a magyar népek szállásterülete volt. A római történész Ammianus Marcellinus feljegyezte, hogy az akkori világ legmodernebb és legnagyobb légiója 44 évig harcolt (K. e. 35 – K. u. 9.), mire Pannóniát elfoglalta.

Ammianus Marcellinus az egész ókori történetírás utolsó nagy képviselője volt (K. u. 330–400.). Lejegyzett egy pannóniai történetet, melyet Gibbon Edward ad át (The Decline and Fall of the Roman Empire, 19. fejezet, 48. rész) könyvében.⁹

K. u. 359-ben Constantinus II. (337–361) császár uralkodása alatt a pannóniai nép fellázadt, mert már nem bírták a súlyos terhet. A császár összejövotelt tartott Szeremen (lat. Sirmium), hogy az elégtelenséget enyhítse, de végül is kijelentette, hogy az adót tovább is fizetni kell. E kijelentés következtében egy elkeseredett résztvevő levette csizmáját, és a császárhoz vágta, kiabálva „Marha! Marha!”, s ekkor kitört a lázadás. A nép a császárt lerántotta az aranytrónjáról, s neki lóháton katonaruhában, sisakkal a fején kellett menekülnie. Érdemes külön megjegyezni ezt a sajátos kifejezési módot: „Marha!”

⁸ Kunszabó Ferenc: *És ég az oltár*. Budapest 1984. 62 old.

⁹ Nagy Sándor: *A magyar nép kialakulásának története*. Buenos Aires. 1968.

Mindazok, akik magyarul beszélnek, tudják, hogy a szó több formában használatos, mint főnév és mint szólásmód. Szólásmód, ami több értelmet ölel fel, pl. tökfilkó, fajankó, lassú észjárású egyén, ostoba, együgyű. Ez a feljegyzés is az őshonos nép nyelviségére mutat!

Luitprand, Cremona püspöke, K. u. 910-ben írja, hogy a Bizánci Császárság északi szomszédja a magyarok. Bizánc és Magyarország közötti határ az Alsó-Duna volt.¹⁰

A Magyar Csodaszarvas Legendában eredetileg egy csodaszép fehér szarvas ünő szerepelt. A monda úgy szól, hogy Nimród fiai Hunor és Magor, akik jó vadászok voltak, s egy alkalommal kíséretükkel üzőbe vettek egy búvólően szép fehér szarvast. Napokig tartott már ez a hajsza, a szarvas este eltűnt, s reggel felbukkant, csalogatva messzebb és messzebb északabbra őket egész az Alánok országába. Ott leltek rá Dul király leányaira s azok kíséretére, akik tündéri szép énekükkel és táncukkal szerelembe ejtették a vadászokat. Hunor és Magor feleségül vette a királylányokat, a kétszáz legény pedig a királylányok kísérőit. E nászból származnak a Hunok és a Magyarok. Hunortól és kísérő századától a Hunok, Magortól és embereitől a Magyarok. Mikor Árpád és népe a Kárpát-medencébe ért, ott hasonló nyelvet beszélő embereket, népet talált. Ez előtételt állít fel a szláv feltevessel szemben, hogy Kárpát-medencében szláv település volt, mikor a magyarok Árpád vezetésével megérkeztek.

A finnugor nyelvészeket pedig sok éven keresztül az zavarta, hogy Árpád kisszámú népével hogyan tudta a nagyobb számú szláv népségre a magyar nyelvet rákényszeríteni. Az egyszerű magyarázat az, hogy az emberekre nem kellett erőszakkal rákényszeríteni, mert az őslakosság nyelve magyar volt.

Mi még mindig nem tudjuk pontosan, hogy a honfoglalók nyelve csak magyar volt-e, vagy egyes csoportok törökül beszéltek, ahogy azt több kútfő ismerteti, és több nyelvész és történész állítja. Azonban a vezető népcsoport nyelve magyar nyelvű az őslakosságával, ami az egész nemzeté lett, azokkal a nemzetközösségekkel (pl. türk), akik a többség nyelviségéhez kapcsolódtak.

A finnugor elmélet követői szerint a csizma egy szláv jövevényszó. A nyelvészek képtelenek elismerni azt, hogy a „nomád, barbár” magyaroknak a IX. században már volt elég szakértelmük csizma készítésére, és nem szandált használtak, mint a szlávok. Az előzőleg említett Ammianus Marcellinus történész szerint leírt esemény határozottan következtetni enged, hogy Pannóniában már a római megszállás előtt szakismerettel rendelkeztek és magyarul beszéltek.

Vizsgáljuk meg, mi a nemzet. A nemzet az egy csoportba tartozó nép, kiknek közös a nyelvük, vérégi kapcsolatuk, történelmük, talán vallásuk, kultúrájuk, és együttes a kormányzatuk. Ezzel támasztom alá azt, hogy a „nemzet” szót fogom használni a „törzs” megnevezés helyett, mert a szó ma magában ráknézve bizonyos fokon olyan előítéletet támaszt, ami kicsinylést, kisebbsítettséget von maga után. Ebből következik, hogy a magyar „nemzet” volt a vezércsoport a hét csatlakozott „nemzet” közül, akik Árpád vezérlete alatt hazajöttek a Kárpát-medencébe, mint egy államszövetség, melyből később alakult ki a magyar nemzet.

A Dunántúl neve (K. u.) az első három században, római elnevezés szerint, Pannónia volt, egészen a hunok bejöveteléig K. u. 375-ig. Hazánknak a Dunától nyugatra

¹⁰ Luitprand: I. 11, Gombos Albin. Grandpierre K. Endre: A magyarok Istenének elablása. Budapest 1993. 73 old.

eső részét, a Dráva-Száva közét is beleértve, nevezték a rómaiak Pannóniának. A nyugati történelmi tanulmányok és krónikák a Római Birodalom szétesése utáni korban is használták ezt a nevet, de már nem a régi Pannónia területét vagyis Dunántúlt értik alatta.

Egy 859-ből származó adománylevél a regensburgi szerzeteseknek adományozza Tulu fiscalis Pannónia-i birtokát. Tulu a jelenlegi Ausztria területén található. Ez azt jelenti, hogy Nagy Károly idejében a rómaiak által használt Pannónia nevet átruházták az osztrák-német területekre.

Egy másik 865-ből származó levél ugyanezt a meggyőződést bizonyítja, mely szerint Lajos király Adelvin salzburgi érseknek ajándékozza a Pannóniában lévő Labenza és Visitindorf helyeket. (Böhmer 74,81,83) Car Muchcar egy stájer író nyomozása szerint, e két hely Stájerország része.

A Római Császárság bukása után a hunok foglalták el, de már nem nevezték Pannóniának. A hunok után az avarok vették birtokukba, és Avaria volt a neve. A VIII. század kezdetétől a IX. század végéig a nyugati kútfők említik Pannóniát, de nem a Dunántúlt értik alatta (mint a római időkben), hanem azt a területet, amely most Ausztria. Ez nevezetett Felső-Pannóniának; és a területet, a Dráva és Száva folyók közét, közel az Adriai-tengerig pedig Alsó-Pannóniának. Az Althai kolostor történésze a IX. századból írja: „Nagy Károly az avarok vagy hunok földjét nyolc évi folytonos háborúban elfoglalván, kiűzte az avarokat, és Avariát magát, azaz Felső-Pannóniát, mely most az Ausztria nevet viseli, egészen Bajorország egyházai közt osztotta fel.”¹¹

A finnugor történészek úgy nyilatkoznak, hogy a magyarok Etelközben, a Szeret és Prut folyók közötti területen éltek, mielőtt a Kárpát-medencébe jutottak. Egy alkalommal a besenyők megtámadták a magyarokat, mikor a férfiak hadban voltak, s akkor a nőket, gyermekeket, öregeket mind lemészárolták. (Itt megjegyzendő: a Bíborban Született Konstantin feljegyzése, hogy a besenyők megtámadták a hátramaradt népet, de azt nem állítja, hogy ez egy végzetes támadás lett volna.) A történészek úgy folytatják, hogy a visszatérő magyarok kénytelenek voltak a besenyők elől a Kárpátok felé menekülni, és akkor ígázták le a békés szlávokat a Kárpát-medencében. Összeházasodtak a szláv asszonyokkal, és e nászából származnak a mai kor magyarjai.

Családi életről: a gyermeknevelés mindig az anya kötelessége volt, még inkább abban a korban, mert a családfő, az apa távol volt katonai kiképzésen, mely szinte állandó gyakorlattal járt, vagy hadjáratokban, amely több hónapot tartott.

A szláv történetírók szerint a magyarok szláv területet hódítottak meg, és az ott talált szláv nőkkel házasodtak. De a szláv anyák miért és hogyan tanították volna a gyermekeiket a magyar nyelvre? Hiszen a magyarokat úgy tekintették, mint ellenfelet. Logikailag a saját nyelvüket, nem a magyart használták volna, ami azt jelentené, hogy mi már nem beszelnénk a nyelvünket. Ez a bolgárokkal meg is történt.

A szláv történészek szerint Szvatopluk (870–894) szláv törzse a Kárpát-medencében élt. A Képes Krónika (1358) és az Óbudai Krónika szintén a XIV. században íródott, mindkettő állítja, hogy Árpád Szvatopluktól vásárolta a Kárpát-medencét egy fehér lóért, felszerelve arannyal díszített nyereggel és arany zablával. Ezt valaki ellenséges érzülettel bíró írhatta a krónikába. Mert ki volt Szvatopluk? Az eredeti adatforrás Zwentibold-nak írja nevét, német eredetűség elszlávosítva Szvatoplukra vagy Sventopolkra.

¹¹ Pertz: Monum. Germanorum. Tom. XVI. 369 old. *Ősi Gyökér*, 1987, maj-jun. 68 old.

Nyugati Krónikák írnák: „A Morva örgrófság felett tanyázó Zwentibold és Rastez a pannóniai német birtokokat háborgatták.”¹² (Az itt említett Pannónia a Felső-Pannóniára vonatkozik, ami Ausztriát jelenti.) Ez az a Felső-Pannónia-i terület, melyet Nagy Károly az avarok kipusztítása után szláv népekkel és németekkel telepített be. Az avar birodalom megszűnése után Zwentiboldnak sikerült egy ideiglenes szláv uralmat létesíteni K. u. 860-ban. Zwentibold és Rastez (a nagybátyja) szövetséget kötöttek a sóbányai rabszolgákkal, és a Felső-Pannónia-i német birtokokat kezdték zaklatni.

II. Ludwig király fiát, Ludwigot küldte egy lázadás megfékezésére. Ő maga, a király, megtámadta Zwentiboldot, és amikor fogjul ejtette Zwentiboldot, ekkor az egyezkedésben elárulta nagybátyját. II. Ludwig megbeszélésre hívta össze a frank, bajor, szász és a szláv vezetőket, akik egységesen Zwentibold megvakítását határozták el. Ezzel megfosztva őt minden hatalmától. Ez történt K. u. 870-ben. Ezután a történelem nem említi. Meghalt 894-ben.¹³ A kérdés az, hogyan tudta volna Árpád Zwentiboldtól megvenni a Kárpát-medencét 896-ban?

Az egyik modern tudóscsoport megegyezik abban, hogy a szlávok eredeti tartózkodási helye a Visztulától délkeletre, és az északkeleti rész a Kárpátok felett volt. Innen terjeszkedtek, három részre váltak: nyugati, déli és keleti szlávokra. (An Encyclopedia of World History compiled and edited by William L. Langer)

A szlávok sajátjuknak mondják a Dunántúl-i Pannóniát mint Zwentibold földjét, és nem Ausztria területét, amely területen tényleg létezett átmenetileg Nagy Károly által Zwentibold hatalma.

Miért követelik a szlávok Zwentibold földjét Dunántúlon?

Hogy ezzel bizonyítsák létezésüket e területen már Árpád érkezése előtt. Újabban Felvidéken nagy mennyiségben tárják fel az avar sírokat, és az ott talált tárgyakat szláv örökségnek tekintik. Mi magyarok könnyen cáfolhatnánk a tárgyak szláv eredetét, ha a Magyarországon talált avar leleteket – melyek pontos másai a szlávok által felszínre hozottaknak – ismertetnénk a tudományos világgal.

A finnugor elmélet már több mint száz éve elfogadott a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) által, amely minden más elméletet, tudományos felfedezést, tanítást kritika nélkül tilt.

1978-ban Dr. László Gyula kiadta régészeti és kutatási eredményeit, és ez nagyon kétségessé tette a finnugor elmélet érvényességét.¹⁴ Nézzük László Gyula munkáját, mely lépésről lépésre rávezet ősi múltunk megértésére. Ahogy írja, ha egy bizonyos mesterség magas fokot ér el, akkor minden bizonnyal feltételezhetjük, hogy minden más szakértelem hasonló ponton fog állni. Kutatása szerint az Árpád-korabeli kézművesség, pl. a kovács, ötvös, nyeregkészítő, íjgyártó, ács, kerékgyártó, keramikus, szőrmefeldolgozó, vasöntő mind magas fokon művelt mesterség volt. Épp ezért a többi iparágak is hasonló szinten lehettek. Továbbá vizsgáljuk meg azokat a szavakat, melyek a lakóhellyel kapcsolatosak: ház, ajtó, ajtófélfá, küszöb, fal, fedél, mind magyar szavak, a honfoglalást megelőző időkből.

László Gyula kikövetkezteti, hogy Árpád népe a Kárpát-medencébe lépése idején mindjárt házakban lakott, és nem sárkunyhókban, mint ahogy ezt széles körben tanítják. Ez az állítás bebizonyosodott a felgyői ásatások nyomán, ahol számos lakóhelyet tártak

¹² Fekete Zsigmond: Hol volt, hol nem volt, Pribina országa, Buenos Aires. 1978. 78 old.

¹³ Boba Imre: “Dux Bohemorum in Anonymi Gesta Hungarorum”. *Magyar Múlt*, 43. 1993. 19 old.

¹⁴ László Gyula: Kettős honfoglalás, Budapest. 1978.

fel, melyek falai döngölt sárból, fából és téglából készültek. Ezek a felgyői házak minden szemszögből sokkal közelebb voltak a modernkor házaihoz, mint a sárkunyhókhoz.¹⁵

Bóna István számos sárkunyhót ásott ki Dunapentelén.¹⁶ De a hely, ahonnan nagy mennyiségben ástak ki sárkunyhókat, nem az a terület, ahol a késői avarok vagy Árpád magyarjainak a települése volt.¹⁷ A szláv törzsek az avar és magyar területek körül helyezkedtek el. Nagy mennyiségben az avarok telepítették be a szlávokat e területekre mint alkalmazott személyzetet (munkást). Mindennek ellenére, hogy a tudósok legtöbbször azt állítják, hogy a szlávok voltak többségben a Kárpát-medencében s hogy Árpád népe semmisítette volna meg birodalmukat, ha ezt vizsgáljuk, látjuk, hogy Árpád idejében a szlávoknak nem volt szervezett országuk a Kárpát-medencében, csak településeik. És mivel a lakóházhoz kapcsolódó magyar szavak megvoltak Árpád magyarjainak szókincsében – már a Kárpát-medencén kívül is –, ezért biztos, hogy nem taníthatták a magyarokat házépítésre, ellenkezőleg, mint ahogy most is terjed a szakértelem, úgy terjedhetett az avaroktól, majd a magyaroktól.

A korabeli magyar kéziratok mind azt bizonyítják, hogy a házak a föld felszínén épültek. László Gyula szerint: „A honfoglalás után meginduló okleveles emlékeinkben és törvényeinkben mindenütt megépített s nem földbe vájt házakról esik szó”. (Pl. „felgyújtják őket, szétbontják és elviszik, vagy újraépítik”.) Mindezek a mondatrészek (lakó)házakra vonatkoznak, nem sárkunyhókra.¹⁸

A magyar krónikák írják, hogy I. István törvényei a XI. században mint egy letelepedett néphez szóltak. (villa)¹⁹

Géza fejedelem (970–997) koráról a régi kéziratok könyvekben nincs említés településekről, azonban 30 vagy 40 év múlva dokumentumok vannak letelepedésekről. Mindez bizonyítja, hogy abban az időben ők olyanok voltak, mint az akkori népek, csak Etelkőzből a Kárpát-medencébe jöttek vissza.

Jelenleg nagy számban élnek szlávok a Kárpát-medencében, ezért az olvasóban felötlik a kérdés, hogyan volt lehetséges, hogy Árpád népe magyarul beszélő népeket talált a Kárpátokon belül, és a krónikák nem említenek szláv településeket?

Előbbi forrásokból: körülbelül 4000 éve a szlávok elődei megtelepedtek a Szarmata síkságon, ahol kapcsolatba kerültek a szittyákkal. Herodotos leírása szerint a szlávok a Valda hegység és a Volga folyó területén éltek. A lovas társadalmak mind hoztak magukkal kíséretet, szolgákat. A rómaiak latinul „sclavus” nevet adták azoknak, akik nekik szolgáltak, amiből a szláv név alakult.

A szerbeket és horvátokat Heraklius bizánci császár telepítette birodalmának északi határterületeire, az avarok elleni védelméül. Az avar birodalom megszűnése után a szlávok, szerbek és horvátok lassan beszivárogtak Dunántúlra.

Amikor Árpád és magyarjai letelepedtek, Szerém és Verőce megye területén nem találtak szerb vagy horvát népeket, mert akkor még Morava, Ibar, Lim és Zeta folyók völgyeiben éltek mint pásztornépek (ez nem lebecsülendő, mert mindennek van kezdete), s csak K. u. a XII. században kezdtek északnyugat irányába terjeszkedni.

¹⁵ I. m.

¹⁶ Bóna István: „VII. századi avar települések és Árpád-kori magyar falu Dunaújvárosban.” Fontes Arch. Hung. Budapest 1973

¹⁷ László Gyula: I. m. 78 old.

¹⁸ I. m.

¹⁹ I. m.

1459-ig Szerbia Magyarország melléktartományi állama volt (Mátyás I. Hunyadi, 1458–1490), és a szerbek szabadon vándorolhattak azokra a területekre, melyeket azelőtt betöréssel pusztítottak török szövetségben.

A magyar királyok támogatták az idegenek letelepedését Magyarországon, mert kellett a munkás. A nemesség szívesen foglalkoztatta őket alacsonyabb bérért. Kezdetben ezek az idegenek nagyon szerények és megelégedettek voltak. A királyok kedvencei lettek, és ezért a kormányzat kedvezményeket, adómentességet adott nekik még 1495-ben is. (Wladislas II. Jagello-ág, 1490–1516.)

Bács és Bodrog megyék lakossága 100 százalékban magyar volt, de már 1597-ben (Rudolph II. Habsburg-ág, 1576–1608) 35 szerb falut találunk ott, s Temes és Torontál megyék lakossága majdnem teljesen szerb lett.

A szerbek hűséget fogadtak Lipót (Leopold I. 1658–1705) császár és magyar királynak. Így a belgrádi országgyűlésen 1690. június 18-án határoztak, hogy 36.000 családnak kb. 180.000-200.000 embernek ideiglenesen el kell hagyni az országot, és a Száva folyó balpartján telepítik le őket Magyarország területén. A megállapodás az volt, ha Szerbia felszabadul a török megszállás alól, visszamennek saját területükre. 1691-ben Szerbia szabad lett, de az áttelepedettek Magyarországon találták meg boldogulásukat, és ezért itt maradtak. Majd a szerbek nem akarták alávetni magukat a magyar adózásnak, s ebből sok nehézség támadt. Sok bajt okoztak a kormányhatóságoknak. A magyar katonai vezetés egy olyan tanácsot terjesztett fel a kormánynak, hogy adjanak egy külön tartományt a szerbeknek, melyet 1694-ben meg is kaptak. Megkapták Szlovénia keleti részét és Bácska vármegyét. E döntéssel a szerbek egy nagy területet nyertek Magyarországon.

Az elferdített történelem, amely többnyire Kollárt Ádámtól és Berzeviczytól származik, lett az adatforrása a jelenkor történészeinek.

Ezeket a hamis állításokat – ránknézve megalázóakat is – használták irányvonalként az I. világháború után 1920-ban a „béketárgyalásokon”. Ez az irányelv volt az uralkodó, melyet a Trianoni-Béke-Parancsban érvényesítettek, s melynek következtében leírtak tőlünk hatalmas területeket, és kiszolgáltattak jelentős számú magyar népeiséget, akik már 1920 óta élnek mint megsemmisítésre szánt kisebbség a szomszédos országokban.

A magyar nép ugyan kérte az egyéni hovatartozás jogát s annak alkalmazását, de ezt figyelmen kívül hagyták! Népszavazást sem írta ki a döntés előtt, kivéve Sopron városát, mely egyedül tudta szavazással az anyaországhoz való tartozását megtartani. A „civilizált” döntőbizottság embertelen, durva-barbár ítéletet hozott egy ország szétdarabolására. Nem gondoltak arra, hogy ha a saját országuk került volna olyan helyzetbe, mint a magyar, és egy hasonló társaság úgy dönt, hogy az idegen uralom után még egy nagyobb igazságtalansággal sújtják a népet – hogyan érezték volna magukat?

A szerbeknek nem volt semmi joguk a Száva és a Duna folyók baloldali területére, sem történelmileg, sem számarány szerint, mégis megkapták Vajdaságot a Trianoni-Béke-Parancs értelmében, 564.000 magyar lakossal együtt.

1941-ben a magyar és a szerb kormány megegyezett abban, hogy a szerbek visszaadják Magyarországnak Zombor, Újvidék, Kikinda, Versec, a baranyai-háromszög területét, a Muraköz területével. E bejelentés után pár nappal amerikai és angol támogatással egy összeesküvés megdöntötte a jugoszláv kormányt, és az új kabinet semmisnek nyilvánította elődje egyezségét. Ez a szláv befolyás, hatalmi erő nemcsak

Magyarországnak jelent veszélyt, hanem egész Európának. Erre majd az idő adja meg a választ.²⁰

Ha a magyar történelmet az ellenfeleink írták, az nem lehet hű, az nem lehet igazi. Tehát a kérdés, hogy hol találjuk meg a valódi magyar történelmet? Az újkori magyar történészek, régészek, írók munkájában, mint Hetényi János, Horváth Mihály, Szalay László, Illyés Gyula, Eckhart Ferenc, Györffy György, László Gyula, Hóman Bálint, Eötvös József, akik mind szorgos kutatásokat végeztek, és megvizsgálták, feljegyezték a történelmi tényeket – írja Kunszabó Ferenc az És ég az oltár c. könyvében (Budapest, 1992).

Árpád magyarjai, akik még a Kazár Birodalomban éltek mint kereskedők, nagyon is jól ismertek voltak Bizáncban. Ők tanították az európai népeket a szőrme feldolgozására és a bőr vízhatlanságának készítésére. Az tudott dolog, hogy Árpád magyarjai ellepték, elfoglalták a sok jól ismert avar vagy őstelepes nép kereskedelmi városait: Munkács, Pozsony, Esztergom, Nyitra, Pest, Buda, Ungvár, Tolna, Pécs, Vasvár, Eger, Bihar, Gyulafehérvár, Győr, Veszprém stb. Ha a hazajövő magyarok barbárok lettek volna, minden bizonnyal felégették volna ezeket a városokat. De nem rombolták le, mint ahogy Nagy Sándor tette Persepolisszal, vagy a rómaiak Karthágóval, hanem még emeltek, építettek is több várost, úgymint Komárom, Himesudvar, Borsod, Szabolcs, Feketevár, Tasvár. Árpád Csepel-szigeten építtetett magának egy kastélyt. A papok és püspökök pánikszerűen menekültek mind Pannóniából Árpád érkezésekor. De röviddel utána levélben közölték Rómával, hogy a várt magyar üldözés helyett vendéglátást, meghívást ajánlottak fel, sőt kérték visszatérésüket.

Stammler Imre iskolaigazgató és magánkutató régész, tudományos vizsgálatokat folytatott a X. század vaskohászati termékein, fegyver- és szerszámanyagán. Kutatása eredményeit a Somogy Megyei Pedagógiai Intézet Kaposvári Levéltárával közölte 1989-ben. A dolgot László Gyula és Gömöri János ismert régészek elismerték. Stammler Imre mondja: a kereszténykor előtti magyar vezérnevek mint település helységnevei keltették fel figyelmét. Feltételezte, hogy a helységnevek területén minden bizonnyal valami bizonyítékot talált a X. századi magyar civilizáció szintjéről. Ásatási eredményeit közölte a Régészeti Intézet vezetőségével, a Magyar Tudományos Akadémiával. De elismerés és támogatás helyett visszautasítást és elmarasztalást kapott, mivel nem hivatásos régész. Mindennek ellenére folytatta kutatásait, és sok értékes leletet feltárt, sokkal többet, mint amit feltételezett. Sajnos az MTA-t nem érdekelte a leletek sokasága, sem kora, mert nem tudták még csak elképzelni sem, hogy ezen leletek valamilyen kapcsolatban is lennének a „barbár” magyarokkal.

Fejlett időmeghatározó technikák (rádiokarbon-módszer) pontosan megállapítanak a leletek időbeni keletkezését, és mi helyes tudomást, ismeretet szerezhetnénk a X. századbeli magyar állapotokról. Éppen arról az időszakról, amiről a legkevesebbet tudunk.

A legtöbb állam minden lehetőséget megragad, hogy fényt derítsen múltjára, a mi országunkban az ellenkezője tapasztalható. A mások által használt eszközök, pl. megőrzése, karbantartása a talált anyagoknak, majd spectroscopia, egy erőteljes mikroszkóp, amely segítségével a kémiai alkotó elemeit vizsgálják a kérdéses tárgyaknak, majd a fatörzsgyűrű (dentrochronologia) módszerei nálunk gyerekcipőben jártak.

²⁰ Nagy Ákos. *Szittyakürt*, márc. 1984.

Az ismert és szélesen elfogadott tény, hogy a magyar nép I. István idejében (K. u. 1000–1038) kezdte kifejleszteni a különböző osztálytagozódását, mert ez idő előtt minden magyar egy szabad nomád volt. Azonban a legújabb ismeretek szerint ez az osztálytársadalom már megvolt a honvisszafoglalás előtti korban, sőt egy kifejtett megalapozott szociális osztályállam létezett, erre mutat a katonai szervezetük és rangfokozatuk, ami a tízes egységen alapult.

Az avar nép többsége túlélte a Nagy-Károly-i hódítást, és így az ipari központok is fennmaradtak. Magyarjainknak volt alkalmuk megtanulni a kívánt szakmai jártasságot ezeken a helyeken, ha esetleg még nem rendelkeztek az iparágak bizonyos ismeretével.

A IX., X. században a vasfegyverek és szerszámok már elterjedtek voltak. Kellott a vas, a kardok, nyílhegyek, zablák, kengyelek, kocsik és földművelési eszközök előállítására.

Ázsiában és Közép-Európában sok hasonló eredetű nép élt. E hatalmas közös fajú népnek sok különböző neve is volt és még ma is ismert. Az újonnan alakult hatalomnak mindig az a nemzet adta az elnevezést (nevet), amely hozzájárult megerősödéséhez.

A vezérnek vagy fejedelemnek nagy szüksége volt a kohászat, fémgyártás ismeretére, mert ennek bírása jelentette az uralmat.

A X. században Magyarország nagyhatalom volt, és e századból elég bizonyíték áll rendelkezésre, hogy miért. A kohászatban jártasak voltak, bizonyítja a Somogy-megyében (megye, mely eredetileg egy független állam volt Árpád idejében, de később királyaink bekebelezték) feltárt sok olvasztókemence, s azokon a települési helyeken, amelyek a kereszténység felvétele előtti időben magyar vezérek neveit hordozták. Somogyban régészek felderítettek telephelyeket, amelyek fémművelésre utalnak, pl. Vasas, Ötvös, Kovácsi, Vértes, Csatár, Tömörd, Tömörke, Tárkány, (kovács régi-ősi neve), Vaskert, Vaskalap. E helyeken feltárt leletek (kohók) kora még nincs megállapítva, hogy a IX. vagy X. évszázadokból valók, azért, mert a Magyar Tudományos Akadémiát nem érdekli a kohók kora. Ennek dacára mi biztosak vagyunk abban, hogy I. István előttiak. Mégpedig azért, mert Árpád-házi királyaink egyesítették a nemzetet, egységes állammá gyúrták, és a kohók akkor már meglehettek.

Gömöri János régész Zamárdon olvasztókemencét tárt fel fúvócsövekkel, salakkal egyetemben, amelyet avarkorinak tartott.

Stammler Imre 1989-ben Faisz területén sok olvasztókemencét fedezett fel, melyet ismét Gömöri János régész tárt fel, és az itt talált olvasztókemence szintén fúvócsövekkel ellátva majdnem tökéletes, hibátlan állapotban volt. E telephely még Árpád-kori magyar nevet viseli. Ugyanott sok vasgolyó, súlyuk kb. 3 kg, s még salak, faszén és kerámia volt található. E feltárásokat azóta az MTA 1997. Május 31-én 3 napos ünnepség keretében elfogadott, hitelesített, és az olvasztókemencék korát 1100 évesnek datálta. A bejelentést dr. Szász Zoltán, az MTA elnöke, ismertette, nagy örömrivalgás közepette. Én is szemtanúja lehettem e nagy jelentőségű bejelentésnek, ez egy ellenbizonyíték az eddig Akadémiánk által is hirdetett állítólagos barbarizmusunk ellen. A további kutatás minden bizonnyal megtalálná az egykori vasmunkások telepét.

Abban az időben, a munkások, akik ismeretében voltak e kézműves mesterségnek, különleges előnyüket élveztek. Közel helyezték őket munkahelyükhöz, a vezér oltalma alatt. Itt felsorolom egynéhány település helyét, melyek a „nemzetcsoporthoz” vezérneveit viselik, s ahol fúvókemencéket is találtunk: Árpád, Tétény, Kál, Horka, Bogát, Faisz, Bulcsu, Magyar, Nyék, Keszi, Örs, Kürt, Jenő, Tarján,

Tarhány, Usubu, Jutas. Ezzel a különleges vaskfeldolgozó tudománnyal és fegyverkészítéssel mi magyarok nem lehettünk „műveletlen barbárok”, mint ahogy szeretik propagálni, terjeszteni rólunk, hanem éppen ez az ismeret, fegyverkészítés emelt a nyugati országok fölé néhány évszázadon át, mivel ezzel ők még nem rendelkeztek.

Már I. István (Szt. István) K.u. 1000 – 1038 korában volt adóztatás az egész ország területén, csak így volt lehetséges utak, hidak építése, fenntartása és a közbiztonság megteremtése, mert már tudták, hogy minden jól megalapozott társadalomnak adózás az alapja.

Már ebben az időben városok épültek, és nemzetközi hírnévre tettek szert, mint Székesfehérvár, Zalavár, Vác, Sopron, Buda, Kalocsa, Zimony, Nagyvárad, Kolozsvár, Brassó és Felvidéken a bányakereskedelmi városok – Selmec, Körmöc, Eperjes, Lőcse, Szepes, Kassa, Zolyom, Kismark, Újbánya, Bélabánya. A pénz ezüsttartalma I. István korában 93%-os volt és Európa legkeresettebb fizetési eszköze lett.

A IX. század végére, a kereskedők olyan gazdagok lettek, hogy Könyves Kálmán (1095-1116) száz százalékos adóemelést rendelt el. Ugyancsak Könyves Kálmán teljes állampolgárságot adományozott a zsidóknak. Az 1114-es Országgyűlés szabályozta a fiatalok felvételének számát az ipari iskolákba, mert az ipar iránti érdeklődés hiányt okozott volna a földművelés terén.

III. Béla (1172-1196) alatt több mint száz bányaváros volt Magyarországon. Ebben az időben az állam jövődelmének legnagyobb részét ezek a bányavárosok, az ország ipara és kereskedelme adta. A nemzet gazdagsága megmutatkozott az ezüst- és aranyötvösök munkájában. Mikor Szt. Erzsébet (III. Béla leánya) Thuringiába került, magával vitte a kincsek sokaságát, többek között ezüst kádját, aranyláncokat, egyéb ezüst ékszereket, ezüst bölcst, amit ott még sosem láttak.

Hóman Bálint leírja, hogy a középkorban az akkori ismert világ ezüst termékének 50 és az arányának 60%-a Magyarországról került ki. Hamid al Garnati, arab utazó, aki három évet töltött Magyarországon 1150-1153, a jegyzetében írja, hogy a magyaroknak 78 városok, sok falujuk van, házaik kerttel és fallal vannak körülvéve.²¹

1405-ös Országgyűlés egyenlő jogot adott a szabad városok polgárainak, ugyanazt, amit a nemesség és főpapság élvezett. Ez törvényben maradt a Habsburgok magyar trónon való megjelenéséig.

Hunyadi Mátyás (1458-1490) megtiltotta a fegyverek exportálását, és szabályozta a külföldi kereskedők mozgását az ország területén. A király jegyzetei említik, hogy Somogy-megye népei elhanyagolják a földművelést, érdekkörük nagyban a kereskedelem felé fordul.

Eckhart Ferenc szerint 800 szabad város és központ volt az országban. A lakosság száma átlag van ezer körül mozgott e városokban, a kereskedők és ipari munkások létszámát így 800.000-re teszi, amely valószínű húsz százaléka volt Magyarország összlakosságának.

1627-ben a világon először Selmecbányán alkalmazták a robbantásos szénfejtést. Az esemény hivatalos bizonyítékát megtaláljuk a bánya naplójában, amelyet ma a soproni múzeum őriz.

Két évtized elmúltával, ahogy elődeink visszafoglalták ősi földjüket K.u. 896-ban, „a barbár, pogány faragatlan magyarok” – mert így nevezték és még ma is így hívják őket – képesek voltak előkelő, kiváló kapcsolatokat, magas, megtiszteltető, úgy mint patricius

²¹ Grandpierre K. Endre: I. m. 73

címeket, főnemesi és királyi házasságokat kötni. A bizánci császárok különösképpen kifinomult érzékkel bírtak kapcsolataik kiépítésében, kiket tisztelnek meg mint vendég, barát, vagy melyik királyi házzal, melyik királykisasszonnyal házasodnak a szövetségekötés érdekében is. Akit megtiszteltek, annak hasonló méltósága kellett legyen. Padányi Viktor mondja, hogy a római „Patricius” cím a VI. században jött használatba. A ravennai udvar, a bizánci udvar és a római pápai udvar adta kitüntetésül külföldi királyi személyeknek, úgy mint, Alaric, Theodorich, Clodwig, Nagy Károly és Bulcsu Horka. „Bulcsu Horka volt a X. század Európájának legnagyobb hadvezére, akit érdemjelként a patricius címmel adományoztak és ugyanakkor meg is kereszteltetett 948-ban, Viddinben.”²²

Számos házasság jött létre a magyar és az idegen királyi házak között. Bulcsu Horka nagynénje Bavária hercegéhez, Arnulfhoz ment férjül. Mikor Könyves Kálmán (1095-1116) özvegyiségre jutott, Bizánc felajánlotta számára Nikeforosz úrhölgyet feleségül. Nikeforosz édesapja, Botongejatesz, Bizánc császára lett később. Piroska, László király egyetlen leánya, (László király, majd Szt. Lászlóként ismert) szintén bizánci hercegehez ment feleségül, aki később ugyancsak császárrá koronáztatott.

Margit, III. Béla király leánya, és Anna, V. István leánya szintén bizánci hercegekhez mentek férjül. Ezek szerint őseink még sem voltak olyan primitívek. De ha mégis azok lettek volna, hazajövetelük idejében, 896-ban, és képesek voltak ilyen magas rangot, köröket elérni rövid idő alatt, akkor nagyon tehetséges és tudással megáldott nép lehetett.

Mikor ősapáink visszatértek a Kárpát-medencébe visszavenni ősi földjüket, egy sajátos lovas civilizációval bíró emberek voltak, nem mint, romboló, pusztító vandálok. Ellentétben a nyugatiakkal, akik elsődlegesen helyben lakók voltak. Mindkét társadalomnak, a városlakó, vagyis a letelepedettnek és a lovas társadalomnak különleges és meghatározott jellegzetessége volt. A letelepedettek elfogadták a városi életformát, házuk, lakásuk és környékük díszítését, nagy magas házak építését, melyeket maradandó céllal építettek. Nagy hangsúlyt helyeztek a türelemre és a békés együttélés fenntartására. Ezek voltak azok a tények, melyek hozzájárultak a társadalom kialakulásához.

A nagyon mozgékony lovas civilizáció viszont nagyra becsülte a szabadságot, mindennél jobban értékelték függetlenségüket, életformájuk alapja a gyorsaság volt. A városlakóknak a biztonság a fontos, a lovas társadalomnak a mozgékonyaság. Így mindkét közösségnek át kellett hidalnia a távolság akadályát. Az egyik használta a vizet, mint eszközt a szállításhoz. A másik alkalmazta a lovat és a kocsit. A két társadalom nagyban különbözött egymástól, ahogy kifejezték társadalmukat. Ez különösképpen különbözött a kezdetekben, de mindkét életforma egyenlően hozzájárult az időbeni társadalom kialakulásához. Az időtálló épületek helyett, a lovas civilizációnak szüksége volt termékekre, melyek könnyűek, könnyen össze- és szétszerelhetők és könnyen szállíthatók.

A ruházkodásra vonatkozóan, a lóháton töltött élet megkövetelte a passzos ruházatot és csizmát, ezért elterjedt egy magasabb szintű ruházatkodási stílus. Különböző időkben, mikor a Habsburg császárok és magas társadalmi személyiségek akartak jól felöltözni, mindig a “faragatlan, barbár magyar” ruhába bújtak, amely később a magyar “huszár” egyenruhája lett. A XVIII. században ezt az egyenruhát a Nyugat elfogadta a

²² Padányi Viktor: Történelmi tanulmányok. München. 1959. 161 old.

nevével együtt. Ez az egyenruha Németországban úgy lett ismert, mint “hussar”, Angliában “hussar”, Franciaországban “houssar”. Az amerikai katonai egyenruha a huszár egyenruhát fogadta el, amelyet Kovács de Fabriczy ezredes honosított meg.

A lovas civilizáció jobb fegyvereket fejlesztett ki (pl. pajzs és nyíl). Változatosabb népművészetet teremtettek, mint a városlakók. Használtak bőrt, fát, csontot, fémet. Készítettek szőnyeget, szövetet. Népdaluk sokasága, táncaik, zenehangszerük messze maga mögött hagyta a nyugati városlakó társadalmat. A lovas civilizáció értéke egy színvonalban volt a városlakóéval. Egyenlően befolyásolták a modernkor fejlődését. E lovas civilizáció bevezette és megismertette Európával a magas szintű higiénit, tisztálkodást. A turán vagy ural-altái népek használták a fürdőket – a török fürdő, finn szauna, és kínai fürdő. Egyik sem indo-európai eredetű.

Az ötvös művészet hagyatékai hiányoznak a Nyugat korai folyami civilizációnak idejéből. Ezt a művészetet a hunok vitték Kínába, a perzsák és a bizánciak átvették, akik szoros kapcsolatban voltak a lovas civilizációt bíró népekkel. Ezt az ötvös művészetet aztán a perzsák és bizánciak tovább fejlesztették, és később elhozták Nyugatra, vissza a magyarokhoz, de már fejlettebb, kifejlődött formában.

Mi, barbár magyarok, sok említésre méltó eszközt adtunk az emberiség fejlődéséhez. Az egyik ilyen a kocsi megismertetése, amely lehetővé tette a belterjes letelepedést. A kocsi használata a mi közvetítésünkkel terjedt el nyugaton. A Nyugat ezt a közlekedési eszközt vette át a magyar névvel együtt. Németül “Kutsche”, franciául “coche”, angolul “coach” és olaszul “coccio”.²³ Elődeink a rovásírást használták, melyet fába és botokra róttak. (Innen kapta a nevét “rovás”, majd “runa”.) Ezt az írásjegyet vagy népművészetet a gótok átvették, akik K.u. 180-370 között a Meótisz területén éltek, és vitték magukkal nyugatra mint gót művészetet.²⁴

A neves angol régész Sir Leonard Woolley írja: “A legalkalmasabb és könnyen felismerhető ismertetőjele a civilizációnak az írás művészete.”²⁵

Akkor, amikor egyetlen európai népnek sem volt még írásrendszere, még a görögöknek és rómaiaknak sem, amelyet magukénak vallhattak, őseinknek már volt saját betűrendjük és számrendszerük. A görögök a föníciáktól, a rómaiak a görögöktől és az etruszkoktól vették át írásmódjukat.

Magyar Adorján nyelvész és népkutató rámutat a magyar és etruszk írás hasonlóságára, de azt a feltételezést, hogy az ábécét mi vettük volna át a latinoktól, akik az etruszkoktól kölcsönözték, nem fogadja el. Kimutatja, hogy a rovásszámok nagyobb hasonlatosságot mutatnak az etruszkkal, mint a római számokkal. Hogyan lehetséges akkor ez – mint ahogy ez általában elfogadott –, ha mi magyarok csak ezer éve jelentünk meg a Nyugat történelmében? A magyar tudós szerint csak az lehetséges, hogy az etruszkokkal közös a származásunk, vagy őseink azonos időben éltek Európában e néppel. Tehát “vagy a magyarok vették át az etruszkok számrendszerét, vagy pedig az etruszkok a magyaroktól.”²⁶

Magyar:

²³ I. m. 58 old.

²⁴ Padányi Viktor: *Dentumagvaria*. Buenos Aires. 1956. 20 old.

²⁵ Hawkes, Jaquetta and Woolley, Sir Leonard: *Prehistory and the Beginnings of Civilization*, NY. 1963. 359 old.

²⁶ Magyar Adorján: *The Ancient Hungarian Runic Writing*. Warren, Ohio. 1961. 5-7 old.

Etruszk:

Rómái:

Forrai Sándor nyelvész és rovásírás szakértő írja, hogy a modern magyar gyorsírás ugyanazt a módszert használja, mint amit az Árpád-kori rovásírás is alkalmazott a IX. században. E következtetés egy rovásírásos szövegre alapozódott.²⁷

Buenos Aires (Argentína) professzor, Badiny-Jós Ferenc említi a magyar rovásírás pusztítását Magyarországon: "I. István király uralkodásával kezdődött az elsőprő megsemmisítés, mikor az egyháziak kötelességévé tette a magyarság értékeinek elpusztítását. A módszer szerint, miképpen Dél-Amerikában a "térítés" jelszóval az "újhonfoglalók" kiirtották az inkák kultúrvilágát és Közép-Amerikában a Maya-Aztek műveltség csodáit."²⁸

Néhány ok, ami indokolta ezt a tudatos pusztítást. Az első cél, hogy minden nyomot eltüntessenek, ami az ősi "pogány" hittel kapcsolatos. Jós András (Nyíregyházi Múzeum 1969 és 1971-es kiadás) naplójában olvashatjuk, hogy Vitéz András a rozsnyói város kanonokja, Gömör és Kishont megye bírója talált egy okmányt 1816-ban a Szilassy család könyvtárában. Ez okmány jelzete "Vatican 1000, C. A. L. Oct. Diefesto L.A. C. AP" melyet magyarra fordított.

"I. István király tanácsbelieivel aláíratott egy törvénnyé tett rendeletet, melynek értelme szerint: Domonkos esztergomi érseknek a magyar keresztény egyháznál leendő keresztülvitel és egyúttal általa Szilveszter Pápával leendő közlésül kiadatott: mely szerint Szilveszter Pápa tanácsolása folytán határozott, hogy a magyarok, székelyek, kunok, valamint az egyházi magyar keresztény papság által is használt régi magyar betűk és vésetek, a jobbról balra pogány írás megszüntetődjék, és helyébe a latin betű használtassanak. Itt rendeltetik, hogy a papság azok használatára, jutalmazás mellett betanítottassék, és a pogány írástól, valamint tanítástól papi állásának vesztese és húsz arany pensasnak büntetése, fizetése mellett eltiltassék. Továbbá, hogy az egyházakban található pogány betűkvelí felírások és imakönyvek megsemmisíttessenek, és latinval felcseréltesse. Valamint pedig azok, akik régi pogány iratokat beadnak, 1-től 10 denárig kapjanak jutalmat. A beadott iratok és vésetek pedig tűzzel és vassal pusztítottassanak el, hogy ezek kiirtásával a pogány-vallásra emlékezés, visszavágyódás megszüntetődjék."²⁹

A Habsburg uralom alatt az volt a királyi ház célja, hogy összetörjék, megszüntessék a magyar nemzeti önértetet, büszkeséget, és úgy mutassanak fel minket, mint vad civilizálatlan népet, és így alapot, igazolást teremtsenek elnémetesítésünkhöz, kiirtásunkhoz. Az osztrákok nagyon zavarónak találták, hogy nekünk volt saját írásrendszerünk, már az európai népek előtt. Ezért egy különleges utasítást létesítettek hazánkban, mely szerint elrendelték, hogy mindent, ami kapcsolatban van az ősi kultúrával, el kell pusztítani.³⁰

²⁷ Forrai Sándor: Kis karácsonytól szilveszterig. Hungary. 1985.

²⁸ Badiny-Jós Ferenc: The Godly Conquerors, Canberra. 1987. 3 old.

²⁹ Grandpierre K. Endre: Aranykincsek hulltak a Hargitára. Budapest. 1990. 74-75 old.

³⁰ Magyar Adorján: I. m. 15 old.

Rudnay Egyed írja, hogy a Habsburgoknak és a Katolikus Egyháznak egyaránt az volt az érdeke, hogy befeketítsék nevünket, hogy így elgyengítve leigázhassanak, mert katonailag nem bírták.³¹ A pódiumról és a szószékről egyaránt hirdették a hamis közleményt, hogy mi magyarok a Nyugattól vettük át civilizációnkat, kereszténységünket és államiságunkat. De ha közelebbről vizsgáljuk Nyugat-Európát K.u. 896-ban, akkor rádöbbenünk, hogy ez mennyire nem lehetett igaz és való. Történészek az V. és VII. század közötti időt nevezik “sötét kornak”. A IX. században, mikor elődeink visszatértek a Kárpát-medencébe, Nyugat-Európát civilizálatlan és rendezetlen állapotban találták.

A vérszövetség, amely minket magyarokat egy egységes államszövetségbe hozott, körülbelül 500 évvel előzte meg a legtöbb európai államot. A francia királyság XI. Lajos (1461-1483) alatt egyesült. Bismarck (1815-1896) egyesítette a német államokat. Olaszország Garibaldi alatt egyesült (1807-1882).

Sackur Ernst, egy jezsuita pap Die Cluniacenser Halle c. könyvében (1894) leírja a X. századi Európa helyzetét. Az arisztokrácia rabolta és gyilkolta egymást, de ezek közt a hercegek voltak a legrosszabbak. Ha egy kóbor lovag összehozott egy pár követ egy hegy csúcson, az egyből kastélynak nevezték. Az európai lakosság ez időben vadállatok prédája volt, de ettől nagyobb veszélyt jelentett számára a rablók sokasága. Mindenki menekült volt és kóbor nomád, nem volt állandó lakásuk: Nem építettek falakat, hanem barlangokban és vékony-gyenge menedékekben húzták meg magukat. A Nagy Károly-i krónikák tudósítása szerint: e kor épületei mind sárból és fából épültek.³²

A francia püspökök parancsba adták a barátoknak, hogy építsenek kolostoraik körül kőfalakat, védekezésül a normandiai támadók ellen. A barátok válaszukban azt írták, hogy nekik sincs ismeretük ilyen mesterségben, s az sincs, aki tanítaná őket, hivatkoznak arra, hogy “amit felépítünk nappal, az éjjel ledől.”³³

Madarász Henrik (926-936) krónikása, Widukind írása szerint a tornyokat, amit a magyarok ellen építettek, “városnak” nevezték, azért, mert kőből épültek, befogadó képességük kilenc katona volt. Widukind külön említi, hogy az úgynevezett “városokon” kívül nem volt több kőfal a német államokban.³⁴

Belgiumban a régi házak mind fából épültek, mind annak dacára, hogy a fa ezen a területen ritka volt, kő viszont mindenhol bőségben. A XIV. század után épültek a kővárak és kastélyok. A régi belgiumi házak W.C-it csak újabban építették be.

Benvenuto Cellini (1500-1571), a neves arany-ezüst és (ötvös) műves, aki két évet töltött I. Ferenc francia király (1515-1547) szolgálatában, panaszkodott, hogy amikor Franciaországban utazott, mindig sátorban szállásolták el, mert egyszerűen nem voltak kőépületek.

Az idegen származású magyar királyok az időben nem vették jó szemmel a tényt, hogy a magyarok náluknál sokkal kultúráltabbak, fejlettebbek, ezért mikor csak tehették, mindent pusztítottak, hogy fölényünket eltüntessék. Erre példa a Szent Római Császár, aki mint Ferdinánd magyar király (1637-1657), kirabolta a Buda várat és a királyi temetkezési kriptát Székesfehérváron.³⁵

³¹ Rudnay Egyed: Atila Trilógia.

³² Ann. Lauriss. A. 789: “ex ligno et terra”.

³³ Rudnay Egyed: “A Nyugati kultúráról.” *Ósi Gyökér*. 1990. Szept-okt. 135 old. (Sackur és Krieg von Hochfelden)

³⁴ Rudnay Egyed: I. m. (Pertz Georgicus Henricus: Monumenta Germaniae Historica Scriptores, Hanover. 1826, 35. fejelet. “Vilia aut nulla extra urbis fuere moenia”)

³⁵ Rudnay Egyed: I. m. (Martinus Zeiler: Neue Beschreibung des Königreiches Ungarn. Leipzig. 1664)

Habsburg Leopold (1657-1705) I. Leopold magyar király leromboltatta a Visegrádi várat, amely a XIII. században épült, csupán szépsége miatt. Romjain vízöblítéses rendszer maradványai látszanak. A Blois kastély Franciaországban, amely a XVI. században épült, gyönyörű volt, de nem voltak W.C.-i. A folyosókat használták e célra. Csák Máté vára, amely a XIII. században épült, s amelyet Károly Róbert király vett birtokába, vízöblítéses W.C.-vel volt építve.

A franciák az egészségi tisztántartással és alsó-nemű használatával csak a keresztes háború során ismerkedtek meg. Így láthatjuk, hogy elődeinknél Árpád magyarjainál, az egészségi higiénia már 896-ban ismert volt.

II. Szilveszter Pápa (999-1003) és Róma püspöke az időben nem gyakorolt nagyobb hatalmat, mint bármelyik egyéb püspök. A franciaországi Cluny Bencés kolostorban nőtt fel. Ezt a kolostort 910-ben alapították, és gyorsan nagy befolyásra tett szert a kereszténység terjesztésében. A kolostor hivatása volt erősíteni a pápai hatalmat. A Cluny barátok, mint hittérítők földművelésre tanítva nagy számmal térítettek meg híveket a Római Egyház számára.³⁶ E technikai terjesztés használták az emberek megtérítésére, és épp ez a bizonyíték, hogy ebben a korban a nyugatiak nem ismerték a földművelést, és hittérítésre is rászorultak. Az a tény, hogy a Cluny barátok nem kísérelték elődeinket e módszerrel téríteni, bizonyítja, hogy mi ismertük a földművelés tudományát. Még pontosabban, a barátok csakis tőlünk vehették a mezőgazdasági ismereteiket, mert csak nálunk volt földművelés abban az időben. Őseink már Levédiában (Turkisztán) alkalmazták az agrártudományt, ahol ideiglenesen megtelepedtek, mielőtt Etelközbe és a Kárpát-medencébe költöztek.³⁷ Stein Aurél, magyar utazó, Turkisztánban (öntözéses) földművelés-maradványokat talált azon a területen, melyet Levédiának nevezünk. Időmeghatározása a IX. századra datálja ez öntözéses mezőgazdaság korát.³⁸ Az nyilvánvaló, hogy Árpád magyarjai már a Kárpát-medencébe történt hazajövetelük előtt használták a fejlett földművelés módszerét a termény mennyiségének növelésére. A szlávok viszont a "civilizált nyugati" népek közé sorolják magukat, holott ebben az időben legeltető vándorszokás szerint éltek. Idővel megtanulták a szántást és vetést az avaroktól, de mivel lovaik nem voltak, ezért asszonyaikat szerszámolták fel a szántáshoz.³⁹ A helyzet fordított volt, mint ahogy hirdették. Mi nem a Nyugattól tanultunk, hanem a Nyugat tanult tőlünk.

961-ben XII. János Pápa (955-963) császárrá koronázta I. Ottót azonban csalódott benne, mert Ottó engedelmességet követelt még tőle is. Ezért XII. János a magyar kagántól, Taksonytól, kért támogatást Róma és a maga részére. Ez ugyancsak egy bizonyíték, hogy Árpád népe elismert nép volt. Az mégsem képzelhető el, hogy a Pápa attól "barbár" népségtől kérjen segítséget, akit 955-ben a németek tönkre vertek Lech-mezőnél. Géza, Taksony fia, a Pápa kérését teljesítette. Viszonzásul II. Szilveszter Pápa (999-1003) gyönyörű Koronánkat visszaküldte Géza fiának, Vajknak, amely talán már Atilla fejét is ékesítette, de minden bizonnyal az avar kagánnak hatalmi jelvénye, koronája is volt. Erre bizonyosság, hogy a Korona a Kárpát-medencében készült, az V.

³⁶ Rudnay Egyed: I. m. (Champlly: *Histoire de l'Abbaye de Cluny*. Paris. 1879)

³⁷ Hóman Bálint: *Östörténelmünk keleti forrásai*. Budapest, 1938. Bendeffy László: *A magyarság kaukázusi őshazája*. Budapest. 1942. Macartney: *The Magyars in the Ninth Century*, Cambridge 1930, 207 old

³⁸ Stein Aurel: *Közép Ázsiai Utam*.

³⁹ Thierry, Amadée: *Histoire d'Attila et de ses Successeurs*, 1866

század végén, és a Korona díszítései eredetileg ott voltak Atila, Buda, Boldog Asszony képei, valamint a mai kereszt helyén eredetileg a szarvasagancs ékeskedett, amely a turáni népek isteni származásának volt ősi jelképet. E “nem kívánatos” sallangokat különböző időkben és rendeletre eltávolították. (1790. január 10-én, II. Habsburg József rendeletére lecserélték Szűz Mária, Atila és Buda képeit, s helyükre Dukász Mihály, Konstantin és Geobitzász képeit rakták fel.)

A Pápa vissza adta I. Istvánnak, amit még Nagy Károlyék az avarok elleni rabló hadjáratban szereztek meg. Ez egy nagyon sarkalatos különbség: kapni vagy visszakapni, amely a miénk, s amely századokra visszamenőleg bizonyítja államiségünket.

Vajkot a nyugati katolikus szokás szerint megkeresztelték, és az István nevet kapta, azaz I. István és később Szt. István. A Pápa felruházta Magyarországot azzal a hatalommal, hogy saját maga választhassa királyát, és nem kell elmennie Rómába a koronázásra, csak az érsek áldása kell, hogy elnyerje a királyságot. Ez is mutatja, hogy a Vatikán megbízott a magyarokban. Ugyanakkor a német császárnak a pápai áldás nélkülözhetetlen volt a koronázásához. A Szent Korona az apostoli jogot birtokolta, és az esztergomi hercegprímás nem csak Magyarország hercegprímása, hanem minden keresztény nemzet prímása volt. Ő volt a Pápa után a második legnagyobb katolikus főpap. Hogyan lehetett a “pogány barbár” magyaroknak ilyen magas rangot, megtiszteltetést elérni? Őseink keleti keresztények voltak és ezért nem tartoztak a Szent Római Császárság alá, ezért volt rendeletben a tüzzel-vassal való térítés.

K.u. 910-ben Luitprand cremona-i püspök írja: “ A magyar nép nyilvánvalóan keresztény.”⁴⁰ Annak dacára, hogy kik voltak ősapáink, mégis pogánynak bélyegezték őket, azért, hogy legyen ok a “térítésre”. A térítés jelentette a Római Katolikus liturgia szerinti örök hűséget esküt a Szent Római Császárságra.

A nyugati kereszténység terjesztését főleg a német misszionáriusok végezték. A kettlach-i bronz műalkotások, melyek régész körökben jól ismertek, mind avar-keresztény díszítések. (Fettich Nándor) Ezekkel az avar műalkotásokkal a németbarátok kereskedtek. Mivel őseink vették, ez mutatja, hogy ők is keresztények voltak. Pogányokat nem érdekelte volna az ismeretlen vallási erekle. Alapozzuk ezt arra, hogy a keleti kereszténységet felvették, mikor Bulcsu Horka megkeresztelkedett Bizáncban. Bulcsu barátokat, szerzeteseket hozott magával, és Visegrádon görög katolikus kolostort építtetett. Sok a görög katolikus kellék, és a Pannonhalmi Apátság alapító levele is görögül íródott. Ez fogható bizonyíték arra, hogy őseinknek keresztény volt a vallása, már a Szent István-i kereszténység felvétele előtt.⁴¹

Számos magyar történész vallja azt a nézetet, hogy a kereszténység felvétele szükséges volt számunkra, mert különben Magyarországot megsemmisítették volna a nyugati államok. Ez egyszerűen nem igaz. A római katolikus kereszténység felvételéig mi magyarok uraltuk egész Európát, amely több mint egy évszázadon át tartott, sok sikeres hadjárat során. Katonai erőnk, szinte utolérhetetlen volt az európaiak számára. A nyugat felőli támadások nem szűntek meg a kereszténységünk felvétele után. Hazánk kényszerült megvédeni magát több esetben is, egy rövid időre elvesztette hatalmát, és majdnem nyelvét is. A latin és a német nyelv lett a hivatalos nyelv közel ezer éven át. Szerencsére, hogy a gyakran megvetett parasztság nem adta fel a nyelv használatát.

⁴⁰ Vágó Pál: “Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéseig”. *Kelet Népe*, 5. 1971. 7 old.

⁴¹ Gregorius, Fejer: *Codex Diplomaticus Hungariae, Ecclesiasticus ac civilis*. Buda.

Népünk, amely mindig szabadságban és függetlenségben élt, hirtelen szolgaságba került. A Szent Római Császár érdeke volt a “megtérítésünk” a nyugati vagyis a Római Katolikus Egyház táborába, azért, mert ezzel megszerezhetette a politikai hatalmat az ország felett.

II. fejezet

A magyar hadjáratok

A X. században két nagy európai egyéniség harcolt egymás ellen, akik megváltoztatták a történelmet, és befolyással voltak e területre. Az egyik személy Nagy Ottó (936–973), a német állam királya, a másik Bulcsu Horka, az egyik magyar „nemzet” vezére. Bulcsu teljesítményének értékelését régóta figyelmen kívül hagyta a nyugati történelemtudomány, ami pedig mindenképpen figyelmet érdemel. Mikor Ottót királlyá koronázták K. u. 936-ban, mindjárt hozzálátott egyesíteni a közép-német államokat. Már apja, Madarász Henrik (szász herceg 919–936) uralkodása alatt sok feudális herceg ellenezte ezt az egyesítési igyekezetet, és I. Ottó uralkodása alatt ez az ellenállás még erősödött.

Ebelhardt herceg Baváriából vezetett egy felkelést a király ellen. Szászországban Ottó öccsei Thankmar és Henrik szintén fellázadtak, és felkelést vezettek ellene. Lotharingiában Ottó sógora, Gisibert vezette embereit a frankok részéről a király ellen. Hugo, Észak-Olaszország királya követelte magának a Burgundy hercegséget. A csehek fellázadtak Boleszláv vezetése alatt (950).

Bulcsu és az ő elválaszthatatlan társa Lehel, aki egy másik „nemzetnek” volt a vezére, nagyon jól tudták, milyen veszély fenyegeti Magyarországot, ha Ottónak sikerül egyesíteni a német tartományokat. Csak Bulcsu és Lehel tudták felmérni a veszélyt, mert az ő „nemzetük” szomszédos volt Baváriával. A többi magyar „nemzetek” és annak vezetői messze voltak, és nem hallottak sokat a német államok előkészületeiről és az egyesítési igyekezetről. Ezért egyszerűen nem észlelték a veszélyt. Bulcsu és Lehel jól mérlegelték a helyzetet. Ők ismertek három esetet is a történelmükből, mikor a német hercegek egyesültek.

Az egyik ilyen alkalom volt, mikor Atillát meggyilkolták a nászéjszakáján K. u. 453-ban. E tett után a német hercegek ideiglenesen egyesültek, hogy összetörjék a népes és erős Hun Birodalmat.

A másik eset, mikor Nagy Károly megverte az avarokat K. u. 796-ban.

A harmadik helyzet 907-ben volt, mikor Gyermek Lajos király megtámadta Magyarországot egy egyesült német hadsereggel. Pozsonynál 907. júniusában a mieink megverték a németeket. Pozsonyt a szlovákok ma Bratislavának nevezik.

Következik a csata leírása, amely ritkán említett az európai történelmi könyvekben. Badiny-Jós Ferenc tanulmányából vettem át.⁴²

K. u. 907. júniusában egy hatalmas német erő gyülekezett Ennsburg környékén. A németek ugyanazt a felvonulási taktikát alkalmazták, amit Nagy Károly használt az avarok ellen. Három hadsereg nyomult előre hazánk felé. Ugyanazon időben Gyermek Lajos király (koronázva 900-ban) Ennsburgban maradt gr. Aribóval és az ő hadseregével. A Duna északi partján a hadseregét herceg Luitpold vezette, aki a keleti határok hercege

⁴² Badiny-Jós Ferenc: „A pozsonyi csata”, *Ősi Gyökér*, 1985, Jan-Febr. 4. old.

volt. A Duna déloldali hadseregét Dietmar, a salzburgi kardinális vezette. A flotta parancsnoka Sieghard hercege volt, aki a királlyal állt rokonságban.

Kezdeként egy kis magyar egység kimerítette Dietmar hadseregét, állandó zaklatással. Mikor fáradtság mutatkozott a német hadseregen, akkor egy gyors egységes magyar csapat megtámadta őket. A magyar támadás olyan volt, mint egy vihar, ami ellen nem volt védekezés. A nyilak jégesőként hullottak, ami nagy veszteséget okozott az ellenségben, de ennek ellenére a magyar had nem tudta áttörni a német vonalat. Ekkor cselet vetettek. Egy lovas üteg megtámadta a németeket, és vereséget színlelve megfutamodott. Ahogy vágatva visszafelé menekültek, lovaikon megfordulva nyilaikat az üldöző németekbe eresztették, és így megtörték a német sort. Ez volt az a jól bevált taktika, amit a hunok, szittyák és avarok is nagy sikerrel használtak már évszázadokkal ezelőtt. Két napig használták ezt a taktikát, végül is teljesen kimerítették a német hadat. Augusztus 9-én ezt a kimerített hadsereget minden oldalról megtámadták, és Dietmar bíboros is itt lelte halálát. Az éjszaka leple alatt a mieink lovaikkal átúsztak a Dunán, és hajnalban, még mielőtt Luitpold hírt kaphatott volna Dietmar sorsáról, megtámadták és meg is verték. Tizenkilenc bajor főnemes és katonák sokasága halt meg a csatában, csak kevésnek sikerült Ennsburgba jutni, a király táborába, jelenteni a vereséget.

A harmadik nap a flotta kapta a támadást, és Sieghard herceg elmenekült, hogy mentse az életét. Három nap és három magyar győzelem. A magyar had három hatalmas hadsereget vert szét, Gyermeke Lajos király a friss hadával akkor fordult ellenünk. A csata egy erdő tisztásán folyt le. Már előbbre a magyarok egy üteget helyeztek, bújtattak el az erdőben. Megint a németek támadtak. A mieink ismét megfutamodtak, és mikor a németek üldözőbe vették a hátrálókat, az előbb elbújtatott üteg előjött, és hátba támadta az üldözőket. Ebben a pillanatban a hátráló menekülők megfordultak, és az így gyűrűbe került németeknek nem volt semmi esélyük, csak a királynak és egynéhány kísérőjének sikerült Passauba érni, a többi mind elesett.

Bajorország népe erre a hírre az erdők mélyébe, a hegyekbe és mocsarakba menekült, és ott próbált menedéket találni. Így nyílt meg az út Németország belsejébe. Elődeink ekkor elkerülték, megkímélték a kastélyokat és városokat, de feldúlták a templomokat és a kolostorokat, hogy visszaszerezzék kincseiket, beleértve a Szent Koronát is, amelyeket Nagy Károly elrabolt. A krónikák írják, hogy a németek fegyverraktáraknak is használták templomaikat, kolostoraikat.

A német krónikák és az ő történelmük szerint a magyarok kincseket raboltak, de mit tanítunk mi az iskoláinkban? Azt tanítjuk, amit ők írnak az ő népük érdekében, a mi saját vesztünkre. Felsorolják, hogy mi szétromboltuk az ő vallási összejöveteleik helyeit: Szt. Florián, Mattsee, Mondsee, Tegernsee, Schliersee, Schaffarn, Benedict-Beuren, Korchelsee, Schlehdorf, Stafelsee, Polling, Diessen, Sandau, Tierhaupten, Friesing.⁴³

Bulcsu és Lehel hadserege előtt ugyanaz a lehetőség nyílt, mint Atillának is adatott a Catalaun-i csata után, mert nem volt hadsereg, ami ellenállhatott volna seregüknek. Árpád, két fia halála után, lemond az elfoglalható német városok megtorlásáról, ahogy Atilla lemondott Róma feldúlásáról. Ugyanúgy Bulcsu tüzes nyilaival nem borította el a belgiumi Cambray fellegrát öccse halála után, a

⁴³ Badiny-Jós Ferenc: *Ősi Gyökér*, 1985, Jan-Febr. 4 old 1988, már-apr. 34 old.

1. Monumenta Boica. XXXI. , 176-177,
2. Fejer, Cod. Dipl. Hung. VII. Vol. V. Par. 31-31,
3. Aventinus: Annales Boiorum, IV. XXI. Könyv, 19 fejezet.

magisztrátus könyörgésére. Mit mutat ez a civilizált Nyugatnak? Ősapáink nem éltek és nem törekedtek területi növekedésre és más népek leigázására, minden cselekedetük önvédelem és az ő rokon népük, az avaroktól elrabolt kincsek visszaszerzése volt, és a német nép egyesülését igyekeztek megghiúsítani, mivel személyes ismereteik voltak a német egység veszélyéről, mint ahogy az avarokat megsemmisítették, és szándékuk változatlan maradt a magyarokkal szemben is.

A pozsonyi csata emléke még nagyon újkeletű volt, és jól tudták, hogy a nemzet jövője függ a német egység megbontásának sikerétől. A német cél világos és félremagyarázhatatlan volt. A németek elfogadták a Gyermek Lajos király jelmondatát: „a magyarokat ki kell irtani.” („Ugros boiariae regno eliminades esse.”) Ugyanezt imádkozták a templomaikban is.

Bulcsu és Lehel éltek azzal a lehetőséggel, hogy megakadályozzák Ottó bel- és külpolitikájának sikerét. Padányi Viktor írja: „egy jól kitervelt munkarendnek nevezi magyarjaink állandó német zaklatását.”

Bulcsu volt Ottó legnagyobb ellenfele a X. században. A küzdelem a két nagy hadvezér között K. u. 937-ben kezdődött, ez volt Bulcsu első csatája, és befejeződött 954–955. második nagy hadjáratával. Ebben az időszakban még volt azért néhány kisebb csata. Padányi Viktor szerint Bulcsu sikertelensége annak tudható be, hogy nem tudta megakadályozni Németország egyesítését. Nem a magyar hadak harcászata és a fegyverhiány, hanem az ok a német nemesség megbízhatatlanságában rejlik, akik eleinte szövetségesei voltak Bulcsunak, majd behódoltak Ottónak. 937-től 955-ig ősünk rendszeresen, minden évben vezettek hadjáratot Ottó vagy a német és olasz szövetségesei ellen, akik Ottó hűbéresei voltak.⁴⁴

Padányi Viktor írja, hogy ha mi összehasonlítjuk Bulcsu hadjárait – amelyek a felületes néző szemével esztelen hadakozások voltak – a német hercegek egymás elleni lázadásaival, akkor rá fogunk döbbeni, hogy ezek a hadjáratok egy nagyon jól szervezett és nagyon tudatos politikai megmozdulások voltak. Ha a császár egy új szövetséget kötött valamelyik német állammal, vagy azon kívül, akkor ezek az új szövetségesei a következő évben biztos, hogy részesei lettek egy magyar támadásnak. Ha Bulcsu egyik szövetségese átpártolt Ottó táborába, amely eddig mentes volt a magyarok felbukkanásától, azonnal kaptak egy ostromot. A magyar katonai vállalkozások azzal a szándékkal folytatódtak 18 éven át, hogy megakadályozzák a német egyesülést, és semmi esetre sem voltak kalandozások, rablási szándékkal, mint ahogy megőrzik őket a nyugati történetírók.

Ottó lassan előnybe került, és egypár év elmúltával, megszervezte a hatalmat minden német állam felett. A magyarok részére ez veszedelmet jelentett, mert az eddigi barátságos államok, pl. Bajorország – ahogy Ottó öccse, az ellenséges érületű Henrik Szászországból megszerezte a hatalmat a Bajorok felett – ellenséggé váltak. Henrikben a magyargyűlölet már gyermek korában kezdődött az apja udvarában, mikor Madarász Henrik kénytelen volt kilenc éven át sarcot fizetni ősünknek, és félt egy esetleges magyar támadás miatt. Ez válthatta ki benne azt az irgalmatlan magyargyűlöletet. Mikor 949-ben Henrik (a szász) a magyaroktól elszenvedett egy vereséget, esküt tett, hogy kipusztítja a magyarokat Európából. 950-ben betört hazánkba és egész a Rába Folyóig eljutott, Győrígen kegyetlenül pusztított mindent, és nagy zsákmánnyal, foglyokkal tért haza. Ez a siker a német krónikákban jobban felnagyított, és ennek eredményeként a németek bizalma saját

⁴⁴ Padányi Viktor: Történelmi Tanulmányok. München, 1959. 168-169 old.

erejükben megújult. A krónikák, amelyek eddig alig említették a sok-sok magyar győzelmet, egyszerre nyíltan hangoztatni kezdték szándékukat Pannónia és a Dunántúl elfoglalására.

Ottónak is meggyűlt a baja a lázadó hercegekkel. III. Berengár, Berengár Császár fia kinyilvánította magát Olaszország királyának, de nem mint Ottó hűbérese, hanem mint apjának örököse. Ottó ezt nem tűrhette, ezért megtámadta Berengárt. Le is győzte, annak dacára, hogy őseink nyújtottak neki segítséget. III. Berengárt arra kényszerítették, hogy feladja Észak-Olaszország két tartományát.

Ottó ezt a területet átadta öccsének, Henriknek, a szászok hercegének. E helyzet alakulásával Bajorország mellé egy másik veszély is felállt ellenünk. Ez a veszély délnyugat irányából nagyon is érezhető volt. Rudolf herceg, Ottó fia féltékeny lett Henrik nagybátyja egyre erősödő befolyására, hatalmára, ezért szervezkedett. Szövetséget kötött Vörös Konráddal és Bajorország jogos hercegével, Arnulffal. Hárman 953-ben fellázadtak Henrik szász herceg ellen. Ottó személyesen próbálta elsimítani, egyezsége bírni a feleket, de sikertelenül. A három herceg, Ludolf, Konrád és Arnulf, őseinket kérték fel segítségül. Bulcsu ebben lehetőséget látott Ottó egyre növekvő erejének letörésére. Ezért 954-ben egy nagy, erős hadjáratot vezetett kb. 30.000-35.000 lovassal és 120.000 lóval.

Magyar szokás volt az egy főre négy, hat, nyolc vagy még tíz lovat is vinni magukkal. Az ok kettős: az egyik a fáradt lovak kicserélése, így rövidebb idő alatt nagyobb távolság elérése, a másik az élelem és a zsákmány mállházása. Ez a szokás általában elfogadott volt és gyakorolt. Egy harcos így tartotta fenn, így látta el családját, ha erre alkalom adódott. A magyar harcosok nagyon kevés személyi tárgyat vittek magukkal az ételmen kívül, mert a hosszú út és a gyorsaság is akadályozta ezt, csak egy szűz hús, köles, tejpor volt náluk. Ezenkívül még vittek magukkal egy összehajtott, előzőleg kiszáritott állatbendőt (kecsketömlő), amit mosdótálként használtak. Ez megjegyzendő, mert mutatja, hogy a tisztálkodás jellemző volt a turáni népekre.⁴⁵ Még a XVIII. században is az európai arisztokrácia úrhölgyei aranyrudacsákat használtak a tetvek ellen, mikor a csípés már kibíratatlan volt.

Őseink a „húspor”-t úgy csinálták, hogy először a húst vízben megfőzték, a saját zsírában pirosra megsütötték, azután a napon kiszáritották, összetörték, és így egy hónapig elállt.⁴⁶

Vizsgáljuk meg az előbb leírtakat. Majdnem minden történetíró azt állítja, hogy a magyar egy barbár csorda volt, de ez a megbélyegzett nép mosakodó eszközöket és élelmet vitt magával lóháton, méghozzá húst por formában, ami ha kellett, elegendő volt a hadjárat egész tartamára. Majdnem ezer évvel később 1812-ben, mikor Napóleon megtámadta Oroszországot, Kutuzov, az orosz hadak főparancsnoka felégettetett minden élelmet Napóleon előtt, így a francia hadsereg az éhségtől elgyengült, és ez elég volt a legyőzésükhöz. Az a hadsereg, amely korának legmagasabb fokán állt és a legjobban volt felszerelve. Őseink harcosai már a X. században felkészültek saját ellátásukra, mikor a szükség a harcra kényszerítette őket.

A magyar hadak másik előnye a nyugatiak felett az íj volt, amit mesterien kezeltek. Az általuk használt íjak összetett szerkezetűek, hasonlóak a szittyákéhoz. Száritott állati izmokból készültek, melyek néhány száz méter távolságra is pontosan

⁴⁵ Vágó Pál: A vérszerződés ereje. Buenos Aires, 1976, 45 old. Padányi Viktor: I.m. 173 old.

⁴⁶ Szalay László: Pusztá Balladája. Hunnia, május, 1994. 54. Szám. 3-4 old.

célba találtak. Mikor egy ellenséges hadsereget megtámadtak, akkor képesek voltak hét- vagy még nyolcszáz méter távolságra is célozni. Míg a nyugati íjak, amelyek hajlítható fából készültek, a fele távolságot sem tudták átívelni.⁴⁷

Bulcsu hadjáratáról írja Padányi Viktor, hogy a had áthaladt szövetséges területeken, majd megtámadott három frank államot. Ezután Vörös Konrád fogadta Bulcsut és hadseregét, nagy ünnepséggel egybekötve Wormsban, s elhalmozta ajándékokkal, majd elvezette őket Bruno másik tartományába, Kölnbe és Maastrichtba.⁴⁸

A történészek még mindig rabló hadjáratoknak nevezik Ottó és a németek elleni harcokat. Hogyan nevezhetik ezeket rabló hadjáratoknak, mikor a német hercegek, beleértve Ottó fiát, sógorát, rokonait és Ottó hűbéreseit is, kérték a magyarok segítségét, beavatkozásukat a küzdelmükbe, ráadásul el is kalauzolták, vezették őket az általuk érdekelt ellenséges területekre. Mint szövetségesnek, a célja mindig az elrabolt avar kincsek visszaszerzése volt és gyengíteni, megakadályozni a német egyesülést. Ezért az a vád, hogy őseink csak raboltak-pusztítottak, nem fedi a valóságot. Hadjárataik hadászati lag jól ki voltak tervezve, a pusztulás és a zsákmányszerzés ilyen vagy olyan formában a csata, a háború következménye volt mindig. Siker kísérte őket egy ideig, amiért fáradoztak, de amitől féltették az országot, az bekövetkezett, mert idegenek ültek a magyar királyi trónon majdnem már 1300-tól, akik mindig „az idegen jogot” védték, és az ország elvesztésén dolgoztak.

Padányi Viktor folytatja Bulcsu 954-es hadjáratának leírását. A hadjárat hatalmas területet érintett, viszonylag rövid idő alatt. Miután őseink megverték Maastricht védőit, majd belovagoltak Brabant-ba (Belgium) és megtámadták Cambrai-t, Bulcsu öccse itt esett el egy vár megtámadása során. Bulcsu megbosszulás nélkül hagyta el a várost, kegyelmet gyakorolt a város megbízottjának kérésére. Ezután keresztülmentek Észak-Franciaország területén, le délnek, ahol Burgundyt pusztították, Ottónak egy másik tartományát. Áthaladtak a Francia-Rivierán Itáliába, ahol legyőzték, elfoglalták Friault, Veronát és Aquileiát, s innen hazatértek. A hadjárat alatt több mint ötezer kilométert tettek meg. A hadjárat e része körülbelül hét hónapig tartott. A modern katonai szakemberek figyelmébe ajánljuk a teljes hadjárat igazságos, egyenes áttanulmányozását, azaz kielemezését.

„Hét hónap körülbelül 250 éjszakát, 500 étkezést, 500 etetést és itatást jelent 12.000 ló számára. Öt nagy folyón keltek át (Enns, Rajna, Rhone és kétszer a Pó), a kisebbekről nem is beszélve. A kisebb-nagyobb ütközetek száma számtalan.”⁴⁹

A hadjáratoknak megrázó hatásuk volt ránknézve. Egész Európa területén templomokban imádkoztak a népek, hogy: „Isten, szabadíts meg minket a magyarok nyilaitól.” (De sagittis Hungarorum, libera nos Domine.) A hadjáratnak ellenkező hatása volt, mint amit a hercegek vártak. Remélték, hogy a nép Ottó ellen fordul és melléjük áll, de e helyett épp a fordítottja történt. Így kénytelenek voltak Ottó kegyelmét kérni.

Ottó fia, Ludolf herceg mezítláb és sírva ment kegyelmet esdekelní apjától, aki ugyan megbocsátott, de elkobozta tőle a hercegségi dominiont, a Svábföldet. Vörös Konrád szintén sietve ment apósához Ottóhoz, hűséget fogadni. Egyedül Arnulf bajor herceg állt ellen kétségbeesetten, de végül is Ottó és Henrik győzött. Maga Arnulf elesett Regensburg védelmében. Győzelmüket véres megtorlással ünnepelték. Sok arisztokratát

⁴⁷ László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. 340 old. Budapest, 1944.

⁴⁸ Padányi Viktor: I. m. 174 old.

⁴⁹ I. m. 176 old.

és főpapot végeztek ki. Akik nem voltak biztonságban, és tehették, Magyarországra menekültek, s ott kétségbeesve kértek egy másik katonai beavatkozást. Így lehetőség nyílt egy újabb magyar hadjárat megszervezésére. Henrik uralma a regensburgi győzelem után elviselhetetlenné vált.

Bulcsu tudta, hogy a magyaroknak a körülmények nem kedveznek. Az egyik ok az volt, hogy nem számíthatnak német segítségre, mint előző hadjárataik során, mert Ottó és csatlós szövetségesei azt megsemmisítették, bár a bajor menekültek bizonygatták, hogy Bajorország mellettük van. A másik ok, hogy a magyarok körében nem talált támogatásra egy újabb hadjárat indítása.

Minden nemzet (törzs) független volt egymástól. Ahhoz, hogy egy egységes nagyobb hadjáratot beindíthassanak, a vezéreknek közös nevezőre kellett jutniuk. Időnként meg lehetett értetni az okot, de nem lehetett elrendelni egy általános katonai szolgálatra való sorozást. És még nem minden nemzet győződött meg a német veszélyről. Taksony sem, aki ez időben a magyar szövetségnek a fejedelme volt, s az ország középső területét uralta. A vitézek, a harcosok, akik nem régen jöttek meg az előző hadjáratból, élvezni akarták a családi fészket, örömeiket. A katonai toborzók (a zoltánok) sikertelenül tértek haza, nem tudtak érdeklődést kelteni, támogatást szerezni egy új hadjáratához. Hírszerzőket küldtek ki a nép közé, kifürkészni hajlandóságukat egy újabb hadjáratra, de lehangoló hírekkel tértek vissza.

Így 955-ben a hadivállalkozásra csak két osztag indult el, a két határszéli nemzettörzsből, ahogy írják a krónikák. Az a lelkesedés, amely az előző magyar hadi felkészülést jellemezte, hiányzott. Otthon is kellett hagyni egy erősebb egységet, számolva egy támadással és a határok biztosítására.

Amíg Bulcsuék hadja két hónapot vesztegetett el a német határ közelében, teljes bizonytalanságban, várakozásban, addig meglehetősen sokan hagyták el a tábornok. Bulcsu június hó első felében egy követet menesztett Ottó kifürkészésére. A küldött, visszaérkezve, nagyon szerény ajándékot hozott Bulcsunak, ami felfedte Ottó érzelmeit. Hasonló méretű győzelem reményében – mint amit egy évvel előbb értek el – Bulcsunak nem nyolc- vagy tízezer emberre lett volna szüksége, hanem negyven- vagy ötvenezerre. Végül is júliusban Bulcsu, Lehel és Botond elhatározták a hadjárat megkezdését. Az időzítés is baljóslatú volt, mert ez idő tájt a magyar csapatok legtöbbször visszatérőben voltak. A bizonytalanságban eltöltött majdnem három hónap alatt a németeknek elég idejük volt maguk a helyzetét biztosítani, védelmüket jól kiépíteni, s ezzel megghiúsítani elődeink hadászati stratégiáját.

Henrik uralta Regensburgot, amelyet újjáépíttetett. Hadseregünk behatolt Bajorországba, ahol hiába töltött el két hetet egy vár ostromával. Végül hátrahagyva néhány ezer embert annak további rohamozására, de így gyengülve, a hadsereg Füssen felé vonult, ahol Ottó várta őket teljes készenlétben, minden erejével. A segítség, melyet a bajor menekültek beígértek, nem volt sehol. A tizenhét éves Arnold herceg Bajorországból – akinek apja Arnulf meghalt harc közben – Regensburgnál egyesült csapatunkkal, de csak 150 bajor harccsal. Végül is hét- vagy nyolcezer ember ment előre Lech-mező felé, amely Füssen és Augsburg között feküdt. A könnyű magyar lovasságot, ahogy megérkezett, rögtön egy pajzsfal vette körül, és súlyos vereséget szenvedtek. A magyar vezérek látták a reménytelen helyzetet, megpróbálták tárgyalást eszközölni, de a németek nem voltak hajlandók tárgyalni, amíg a magyarok le nem tették a fegyvereket. A beígért tárgyalás helyett a felbátorodott német harcosok megrohanták őket, s mészárlásuk

kegyetlen volta szóval kifejezhetetlen. Bulcsut és Lehelt a Regensburg-i katedrális tornyára akasztották fel.

Zakar András és Grandpierre K. Endre elmondják, mi okozta hirtelen a gyors magyar elgyengülést a X. század kezdetén, 955-től.⁵⁰ Nézzük, mit tanít a német történelem: A Lech-mezei csata volt a Nyugat végső győzelme a magyarok felett, e csata után kényszerültek rá ősünk a békés életmódra, és könyörögtek a keresztény vallás felvételéért. Azt is írják, hogy megbocsátották ősünk iszonyú bűneit, és keresztény hittérítőket küldtek térítésünkre, akik megismertették velünk az egyetlen igaz vallás tanait. A németek ragaszkodnak ahhoz a kijelentésükhöz, hogy a Lech-mezei csata után elfogyott és megtört minden erőnk olyannyira, hogy még a sérelmek visszafizetésére sem maradt erőnk. Ez az, amit írtak, s ezt terjesztették szerte a világban, azonban mindez nem fedi a valót. A Lech-mezei csata után ősünk bosszúja volt olyan büntető, mint amit harcos társaik elszenvedtek.

A magyar hadjáratok mindig három – nem kettő – hadból álltak. Két had támadott, míg a harmadik védekező, kiegészítő feladatot szolgált, ahol kellett. A történészek, akik a csata leírásával foglalkoztak, mindig csak a két magyar hadról szóltak, Bulcsut és Lehelt említik csak, és semmit a harmadikról. Anonymus⁵¹ két teljes fejezetben világosan leírja, elmondja a harmadik hadunk szerepét Botond vezérletével, aki ezután feldúlta, elpusztította a német tartományokat.

Az igaz, hogy közbelépésével időben nem tudta megakadályozni bajtársai halálát, de utána megtorolta sorsukat. „Botond meg a többi megmaradt magyar vitéz, mikor látták, hogy társaik az ellenség gonosz csele miatt szorultságba jutottak, bátran és emberül helytállottak. Egymást nem hagyták el, hanem mindenképpen rajta voltak, hogy a veszedelemben maradt résznek segítségére legyenek.” „Mint sebzett oroszlánok, úgy rohantak ordítva a fegyverek közé, és az ellenséget szörnyű nagy öldökléssel terítették le. És noha le voltak győzve, mégis legyőzőiket erősebben, diadalmasabban győzték le, sőt szörnyű nagy öldökléssel terítették le.”⁵² Ezen felül Botond vezetése alatt, feldúlták még a német államokat.

Kézai Simon krónikásunk szerint Ulmnál átkeltek a Dunán, a Fulda-i kolostorból nagy értékkel megrakva távoztak, és elpusztították az egész Sváb tartományt. Wormsnál átvágtak a Rajnán, és itt két haderővel találták magukat szembe. Az egyik hadat a Lotharingiai herceg, a másik hadat pedig a Sváb herceg vezette. Mindkét hadat levertek. Majd Francia területre tértek, ahol pusztítást végeztek a szerzetesek és keresztények között. Innen a Rhône folyótól mentek Raguzáig. Útközben feldúltak két várost, Susa-t és Turint. Így megnyílt az út Itáliába. Mikor elérték a Lombardiai-síkságot, azt gyors vágatában átszelték, útközben zsákmányukat gyarapították, azután hazatértek. „...a sereg nagyobbik részét, amelyik a Rajna felé igyekezett, üldözőbe vette. Midőn vágatva utolérte a mezőn, az rögtön egybetömörült, mint a méhek, mert a magyarok, nyilaikkal sebesítve, sem megállni, sem hátrálni nem engedték őket.”⁵³

A Lech-mezei vereségbe ősapáink még mindig nem tudtak belenyugodni. Bulcsu és Lehel mint kiváló neves hadvezérek halálát találták megalázónak. Megalázták őket, és

⁵⁰ Grandpierre K. Endre: Magyarok Istenének elrablása. Budapest. 1993.

⁵¹ Anonymus, névtelen történész a XII. századból.

⁵² Anonymus: Gesta Hungarorum. Pais Dezső fordításából, Budapest, 1975.

Grandpierre: I. m. 174 old.

⁵³ Kézai Simon: Magyar Krónika, Szabó Király fordításából. Grandpierre, I. m. 138-139 és 174 old.

„akasztás” általi halálukkal megalázták a nemzetet. E gesztust 800 év múltával megismételték, ami aláhúzza, sőt bizonyítja előérzetüket a német terjeszkedésre vonatkozóan. Zolta fejedelem és köre különösképpen felháborodott méltatlan halálukért, úgy a vezéreknek, mint harcosaiknak. Ezért csak mélyült az ellentét a németekkel szemben. Zolta fejedelem teljes vezérkarával elhatározta a megtorlást az okozott sérelmekért. Ezen tervüket nem is titkolták.⁵⁴ Zolta fejedelem egy második megtorló hadjáratot szervezett, a Lech-mezei vereség után. Indulattól fűtve és a német urak anyagi hozzájárulásával – akik ismételten segítségért fordultak belső küzdelmeik pártfogására – egy hatalmas hadat küldött Ottó király ellen. Botond az egyik sereg vezére, a második Szabolcs, és Orkony volt a harmadik raj hadvezére.⁵⁵ Őseink ismét három különálló haddal indultak el. Mindez mutatja, hogy számottevő katonai erő maradt otthon, de utána a csappanás. Ha ezt nem a Lech-mezei vereség okozta, akkor kérdezzük, hogy mi? Sajnos erre nincs írásos bizonyíték. Ha létezett is egy titkos szervezkedés, összeesküvés kiirtásunkra, az semmi esetre sem maradhatott fenn írásban, ezért ez irányban kutatásaink hiábavalók is lennének. Ha a magyar történészek említettek is volna ezzel kapcsolatban valamit, az egyház minden bizonnyal megtalálta volna a módját annak törlesztésére, megsemmisítésére, úgyszintén az elfogult finnugoristák, vagy a Habsburg uralom hívei. Azért, mert e korból nincs „saját” jegyzetünk, és mert a nyugati történészek nem vették figyelembe Anonymus és Kézai krónikáit, a magyar történészek egyszerűen folytatták a német hagyatékok tartalmát, „hogy a magyar erő megtört a Lech-mezei vereség után”.

Később a magyar történelemmel foglalkozók ugyancsak teljesen figyelmen kívül hagyták ezt a két kútfőt, amit előzőleg említettünk, mert Botond és Zolta fejedelem cselekedetei nem illettek a „jóindulatú német keresztény térítés tanába”. Rövidesen, a második sikeres hadjárat után, Botond titokzatos betegség következtében elvesztette minden erejét, és hirtelen meghalt. A magyar történelem alig emlékezik rá.

Ottó nagyon is tisztában volt a magyar hadak erejével még a Lech-mezei vereség után is. E csata után szenvedték el legnagyobb kudarcukat, és Ottó kénytelen volt beismerni, hogy nem tud minket legyőzni. Ezért a diplomácia fegyveréhez nyúlt, amelyben őseink járatlanok voltak. Nálunk az adott szónak olyan értéke volt, mint egy eskünek, ugyanígy volt ez a hunoknál, mint nálunk magyaroknál.

Mit ír Wess Roberts a hunokról? „Jámborságuk és naivitásuk, az emberben való bizalmuk gyakran könnyű prédává tette őket azokkal szemben, akik ügyesen használták a diplomáciát.”⁵⁶ Mi örököltük ezt a jellemet. A németekből ez hiányzott, ők jól alkalmazták a fortélyos, ravasz diplomáciát.

A középkorban az egyház politikai hatalom volt. Mivel a németek képtelenek voltak hadászati lag bekebelezni, így a nyugati kereszténységre való térítésen keresztül fogtak hozzá – akiket még most is pogánynak hirdetnek egyes könyvekben –, hogy megszerezzék felettünk a politikai hatalmat. Ez a magyarázat arra, hogy miért volt majdnem minden hittérítő német. Nem vártak nagy ellenállást részünkről, mert tudták, hogy Bulcsu maga is keleti keresztény volt. Luitprand, Cremona püspöke írta 910-ben: „Magyarország népe nyilvánvaló, hogy keresztény volt.”⁵⁷

⁵⁴ Anonymus: I. m.

⁵⁵ U. o.

⁵⁶ Roberts, Wess: *Leadership Secrets of Attila the Hun*. Warner Books, 1985. 30 old.

⁵⁷ Vágó Pál: *Kelet Népe*, 5, 1971. „Pusztaszertől a három Árpádfi száműzetéséig”. Buenos Aires. 7.old.

Dr. Badiny írja Az Istenes Honfoglalók című tanulmányában, hogy magyar őseink keleti keresztények voltak. S felteszi a kérdést: akkor miért bélyegezték őket „pogányoknak”? A professzor úr megadja a feleletet. 1962-ig a II. Vatikáni Zsinat döntéséig a Római Katolikus Egyház minden vallást vagy felekezetet, amely nem volt római-katolikus, egyszerűen pogánynak és eretneknek nyilvánított. „...A II. Vatikáni Zsinat által elrendelt új meghatározással, és mondják róluk azt, hogy nem római-katolikus. Ez az igazság. Árpád Apánk és Népe nem volt pogány és nem volt római-katolikus, hanem a keleti kereszténységhez tartoztak.”⁵⁸

Ottó minden vitán felül jobb diplomata volt, mint hadvezér, épp ezért nem támadta meg hazánkat a Lech-mezei csata után. Nyilvánvaló volt előtte, milyen következménnyel járt volna egy ilyen próbálkozás. Támadás helyett több tekintélyt és erőt akart szerezni magának, ezért célul tűzte a Szent Római Császárság-i koronát, Róma áldásával. Istenes joggal, ugyanúgy, mint ahogy azt Nagy Károly is tette, minden keresztény európai ország felett megszerezheti a politikai hatalmat. E koronázással mindketten, a pápa és Ottó is tekintélyt remélt. Különösképpen a pápa remélt nagyobb hatalmat, megerősítést befolyásának, mert ez időben alig rendelkezett többel, mint bármelyik püspök. Ebben az időben csak a Cluny kolostor adott tekintélyt a pápaságnak. Mindennek ellenére a császári koronázás nagyon sok időt vett igénybe, és csak 962-ben következett be, miután rendezték nézeteiket egymás között. Ottó vállalta a Vatikán védelmét, de ennek fejében teljes politikai hatalmat kívánt Róma felett. Ottó és a pápa nem tudtak teljes döntésre jutni. Ezért felkérték Taksony fejedelmet, Salectus barát és Genzanini Zacheus által, közvetítő-közbenjárójuknak. Rudnay Egyed történész találta meg ezt az iratot Sackur egyháztörténész dokumentumai között.⁵⁹

Ebből az iratból láthatjuk, hogy Ottó és a pápa országunkat egyenlő hatalomnak tekintette, mivel közbenjárása hitelű döntés volt részükre. Taksony kagán a pápa előnyét nézte annak reményében, hogy az egyház viszont támogatni fogja őt és az országot. Később Taksony örököse, Géza is szoros összeköttetésben maradt a pápasággal. Ígyképpen egy szövetség jött létre őseink és a Vatikán között, és ennek következtében leállították támadásaikat a németekkel szemben. Nagy gyengesége volt ősapáinknak az, hogy rendületlenül hittek az adott szó erejében, s el sem tudták képzelni, hogy egy ígéretet meg lehet szegni. Mikor felkérték Taksony kagánt a pápa és Ottó közötti közvetítőnek, Taksony hitte, hogy béke következik.

Ebben az időben, mikor a németbarátság „olyan meleg” volt, Taksony 38 éves, túl fiatal még ahhoz, hogy a németek ki tudják várni az ő természetes halálát. A magyar történelem itt megint szófukar, csupán annyit mond, hogy Taksony jó egészségben volt, de hirtelen meghalt. Fia, Géza, aki 14 vagy 16 évesen vette át a hatalmat. Ottó ekkor találta az időt érettnek országunk bekebelezésére.

Minden háborúnak végső célja békét és barátságot teremteni ellenfelek között. De valóban ez volt a célja a németeknek? A jelek szerint a sok vereség után most láthatjuk, hogy ellenséges maradt, csak célját vallási köntösbe takarta. Akkor kezdték el a németek a „barátságos” közeledést, mikor egy gyermek kagán került hatalomra, egy csoport tanácsadóval, akik kezdetben irányították az országot Géza alatt.

972 augusztusában I. Ottó az Einsiedeli Benedekrendi Kolostorban kiadott egy királyi szabadalmi levelet néhány szerzetesnek a magyarországi küldetésre. Választása

⁵⁸ Badiny-Jos Ferenc: „Az Istenes honfoglalók”. *Ősi Gyökér*, 1986, máj-jun. 78 old.

⁵⁹ Rudnay Egyed: Attila Trilógia. I. Könyv. 38 old. Brussels. 1943.

egy Wolfgang nevű szerzetesre esett, aki mint misszionárius a legalkalmasabb volt erre. A történészek azt jegyezték fel erről, hogy Wolfgang utazása sikertelen volt, azért, mert a császár, rövidesen Wolfgang visszatérése után, egy másik hittérítőt küldött hazánkba. Wolfgangot Pilgrim püspök kérte vissza. Grandpierre K. Endre szerint ez kétes, mert egy püspöknek hogyan lehetett annyi hatalma, hogy egy császári küldöttet visszarendeljen? Grandpierre megcáfolja azokat a történészeket, akik állítják, hogy Wolfgang küldetése sikertelen volt, mert épp a gyors visszatérése és egy másik misszionárius (Brúnó) megbízottak azonnali Magyarországra irányítása mutatja eredményes munkáját. Wolfgang volt az a személy, aki kiépítette a folytatólagos diplomáciai kapcsolatot országunk és Németország között. És ha a császár nem lett volna megelégedve munkájával, akkor nem nevezi ki ezt az „egyszerű” szerzetest visszatérése után Regensburg püspökévé. Ez a város lett a magyarellenes központ, ahol Bulcsu és Lehel holttestét ismét felakasztották a templom tornyába. Ezzel a minősíthetetlen vandalizmussal próbálták szítani a magyarellenes érzületet és megtépázott önbizalmukat erősíteni leveretésünkre. II. Ottó császár K. u. 976-ban nagybirtokkal ajándékozta meg Wolfgangot a császár érdekében kifejtett tevékenységéért.

Továbbá Wolfgangot bízták meg a német hercegisasszony, Giesel des Trau (hűségzáloga) nevelésére. Gizelláról van szó, I. István feleségéről. Nem vitás, Wolfgang sikerrel járt a magyar királyi udvarban, ő biztosította a második küldött misszionárius Brúnó püspök elfogadását is.

A német célt jól álcázták a béke és a hittérítők tevékenysége által. Grandpierre K. Endre sejteti, hogy egy titkos nemzetközi összeesküvést szerveztek ellenünk. Ez a titkos nemzetközi szövetség olyan képességgel bírt és olyan kidolgozott terv szerint dolgozott, hogy egy rövid időn belül leterítette a semmit sem gyanító magyar nagyhatalmat. Nem maradt fenn írásos bizonyíték az államcsínyről és így a résztvevők neveiről sem. Valószínű, hogy a fiatal Géza kagán tanácsadóiról van szó, akik tizenketten képviselték nemzetünket a Quedlinburg-i gyűlésen, K. u. 973-ban. Több mint valószínű, hogy ezeket Brúnó püspök megvesztegette.

Zsolt (Zolta) és Taksony kagán alatt a németek barátságtalanok voltak, akkor nem volt lehetőség államcsínyre. A tanácsadóknak nem volt nehéz meggyőzni a fiatal tapasztalatlan Gyermek-kagánt, hogy fogadja el az új vallást és annak minden vélt velejáróját.

Németek és magyarok között az érintkezés hosszú időn keresztül csak kard és nyílváltásban állt. Diplomáciai kapcsolat nem létezett. Taksony halála után, mikor a fiatal Géza lett az új kagán, hirtelen minden megváltozott. Brúnó püspök elhalmozta a magyar arisztokráciát Ottó ajándékaival. Az ajándékozás minden időben jól bevált módszer volt, egy dolgot szolgált csak: a lekötelezettséget. Lekötelezettség a lekötelezőnek. Györffy György meggyőződése szerint egyes ajándékok a császár saját érték tárgyai közül valók, amelyek a mainzi érsek kincsestárából és a Szt. Galleni Apátságtól kerültek elő.

Az aranyak varázsa volt, megnyitott az már sok zárt ajtót. A múltban megnyitotta Babilon, Théba, Karthágó, Róma, Buda és Tihuanaco kapuit. Az arany képes hatalmat adni, vagy birodalmat rombolni. I. Bratianu, román miniszter eldicsekedett a francia diplomatáknak, hogy ő Erdélyt 10 millió aranyért vette meg. Bratianu az aranyat használta fel a politikusok lefizetésére, hogy megkaphassa Erdélyt.⁶⁰

⁶⁰ Grandpierre, I. m.

Az arany képes nagy birodalmat is alapítani. Brúnó püspök szekerei tele kincsekkel megrakva értek Esztergomba, katonai kísérettel. De útba kellett ejtenie Pilgrim püspököt Passauban s átvenni Ottó írott utasításait. Ez az egyetlen okirat, ami fenn maradt.

Ottó császár történelmi nagyság és kiváló uralkodó volt, ki sokat tett Németország érdekében. Nagyon ügyesen álcázta a magyarok meghódítását a keresztény térítés palástja alatt. Ő volt, aki elsőnek vezette be a politikába a “Drang nach Osten”, magyarul “Keletre való terjeszkedés”-t, és legnagyobb vágya volt népünk kiirtása. Nagy Ottó levelének szövege a passauai Pilgrim püspökhöz: “Segítsd Brúnót magyarországi útjában, lásd el bőven lovakkal és kísérettel a határig, mert ha küldetése sikeres lesz, neked és övéinek is előnyére fog szolgálni, hogy azután ezek királya hűbéresünk lesz.”⁶¹

E levél burkolatlanul elárul minden tervet és szándékot, azonban a történészek szerint a magyarok saját akaratukból és óhajukból vették fel a római vallást, és kérték a német és bohémiai misszionáriusok küldését és munkáját az országba.

Hogy fedhetné ez az igazságot?

Az akkori kor magyarja, igazán óhajtotta volna a nyugati kereszténység felvételét, meg volt a lehetősége helyben, a Kárpát-medencében. Hisz testvérnépeink, az avarok, akik nagy részben túléltek Nagy Károly hadjáratát, a Római Egyház rítusa szerint imádták az Istent. Ezt tükrözték mind azok a díszítések, vallásos ereklyék, amelyek hátra maradtak, s még ma is láthatók a múzeumokban.

A második indok, hogy elődeink egy teljes évszázadon át harcoltak, lázadtak és meghaltak az erőszak miatt. Itt megemlítené egy eset, Tonozuba és feleségének élve való eltemetése, azért, mert nem tudtak megválni ősi hitüktől.

Grandpierre és még több történész szerint nem mindenki volt keresztény a mai értelemben, akik hazajöttek Árpáddal. Egyesek a Nap-Isten kultuszának hódoltak, ami a legősibb Istenimádás, de nem jelentette a Nap-imádását. A Napot tartották Isten megnyilvánulásának, hatalmának. Egyes történészek ezt hívják őskereszténységnek. Luitprand “keresztény-nek” nevezte Árpád népét. Valószínű, hogy ez az ősi vallás a manicheista vallás maradványa, amely Jézus tanítását hirdette és fogadta el az őszösvetség nélkül. A különböző vallásos megnyilatkozások Árpád népe között azt jelentette, hogy vallási türelem volt. Dioszegi Vilmos írja ugyancsak, hogy az a nép nem volt pogány.⁶²

Árpád az “egy Isten”-hez imádkozott és tisztelte a természetet, állította Cornides, Theophilactus és Thuróczi is.⁶³ Ez mind bizonyítja Egy-Isten hívőségünket. Volt köztük Nestorián és Mazda hitű, de minden gyakorolt vallásunk a Sumír-mágus szeretett vallásból eredt, több ága, válfaja létezett, ebben volt az erejük és ez egyesítette őket. A vallási összhang, amely erőssé és egységessé tette őket, ezt kellett Ottóéknak megszüntetni, ez volt számukra az egyetlen út, hogy a magyarok hatalmát megtörjék. Ha I. Ottó szándéka egyenes és őszinte lett volna, akkor nyíltan fordul Géza kagánhoz, és nem a “tizenkettőkkel” tárgyal. Ottó kétszer is figyelmeztette Pilgrim püspököt, hogy legyen nagyon óvatos. (S miért jött titokban az országunkba?)

A határvédelemről: Abban a században országunkat egy széles füves földszáv (gyepű) vette körül, amit védősávnak is nevezte. Ez jogilag nem tartozott senki

61. Dümmler, E. L. : Pilgrim von Passau. 38 old. (Rudnay Egyed: “Nyugati Kultúráról”. Ősi Gyökér, 1990, szept.- okt. 143 old.)

62. Dioszegi Vilmos: Az ősi magyar hitvilág. Budapest, 1971, 23 old.

63. Kállay Ferenc: Pogány magyarok vallása. 1861 és 1971

birtokához. Nagyfokú óvatosság kellett a határátkeléshez, de azonbelül már nem volt ellenőrzés. Valószínű, hogy a határon belül az összeesküvők megbízottai várták a német tárgyaló feleket. A quedlinburgi ülés a tizenkét arisztokrata részvételével folyt le K. u. 973-ban húsvétnapján.

Az „idegenek” által lejegyzett történelmi munkákból: az akkori magyar annyira vágyta a békét, hogy ezért minden nemzeti érdekét, sőt vallását, szabadságát, azaz sérthetetlenségét feladta. Minden áron béke, ez volt a cél.

Ki tudja ezt elhinni? Ezt kérdezi Grandpierre. A Lech-mezei csata és a quedlinburgi összejövetel között húsz év telt el, ami háborúmentes volt: és még mindig Európa legnagyobb katonai hatalma hogyan könyöröghetett attól a néptől békét, akit a közelmúltban annyiszor megvert?

Egy nemzet nem tudja megváltoztatni társadalmi szokásait egyik napról a másikra. Őseink békéért való esedezése kitalált szöveg a történészek részéről, akik ezzel akarják elhitetni, hogy egy elgyengült nemzet lettünk, s egyetlen menekvésünk már csak a nyugati kereszténység.

Pilgrim püspök levele így szól VII. Benedek pápához, K.u. 974-ben: „ A szövetség nyomán létrejött békét kihasználva, megkezdtük a hittérítői tevékenység gyakorlását.”⁶⁴

A levél szerint őseink és a németek között szövetség jött létre. Ez azt jelentette, hogy a németek csendben elfoglalják hazánkat. Az az érdekes, hogy minden egyes irat, ami fenn maradt, csak a kereszténység terjesztését hangsúlyozza. Ez volt a kezdete függetlenségünk elvesztésének. I. Ottó, aki létrehozta, kiépítette a német nagyhatalmat, a keletre terjeszkedést, a „Drang nach Osten”-t, ő diktálta a quedlinburgi egyezményt. Előtte már sokszor kijelentette, hogy célja Magyarország hatalmának megtörése. I. Ottó nem volt pápa, sem pátriárka, ő német császár volt. Ezért írja Grandpierre, hogy nem vallási, hanem politikai célok hajtották. Akár hogyan álcázta, szándéka a magyarság meghódítása volt.

I. Ottó a quedlinburgi szerződés idejében magyarellenes erőt képviselte, s a kereszténység terjesztése csak leplezte szándékát. Már előbb említettük, hogy őseink a Lech-mezői vereség után is katonailag erősek maradtak. Ha valóban megmaradtak, akkor hogyan fogadhattak el ilyen szégyenletes egyezményt, mint a quedlinburgi?

Thierry Amadée egy nemzetközi államcsínyt említ.⁶⁵ Thierry közli, hogy amikor megkötötték az egyezményt, Ottó azonnal hozzálátott tervének végrehajtásához. És pedig közel a határhoz, Passauban egy központot létesített, ahol a magyarellenes ügyintézés szerveződött. A központnak Pilgrim püspök volt a vezetője. Ekkor a pápa felruházta minden hatalommal, ami szükséges volt népünk megtérítéséhez.

Ottó elhatározta, hogy a fiatal Géza hercegnek egy német feleséget ad, Adelhaidot. E házasság egy jól bevált fegyver volt tervének végrehajtására. A németek már éltek ezzel a lehetőséggel, amikor Atilla hatalmát megsemmisítették.

A németek Hildegund Krimhildát adták Atillának, aki a nászéjszakán hajtűjével megölte őt, amit az orrlyukán át felszúrt az agyába.

Adelhaid célja nem Géza megölése volt, hanem megnyitni a magyar határokat honfitársai előtt.

⁶⁴ Endlicher, Monumenta Ápádaina. 131 old. (Grandpierre I. m. 222 old.)

⁶⁵ Thierry, Amadée: Attila Mondák. 99 old.

Ez volt Ottó terjeszkedési politikája, és még háborút sem kellett indítania céljai eléréséhez.

Vannak nemzetek, amelyek gyengébbek a háborúban, de agyafúrtak, találékonyak a békekötésben. Quedlinburgban nem volt kölcsönös szerződés, csak mi tettünk engedményeket, a németek semmit. Mibe került ez a behódolás?

- Feladtuk minden hagyományunkat (mágusüldözés).
- A határvidék védelmét is.
- Szabadbejövetel a hittérítőknek és másoknak, akik Magyarországon akartak letelepedni.
- Engedélyezni templomok építését, plébániák felállítását.
- Minden korlátozás nélkül szabad kezét adni a keresztény tanok terjesztéséhez és gyakorlásához (élve eltemetés stb.).
- Géza herceg házasságot fog kötni Adelhaiddal.
- Rangos állások, földbirtok adományozását ígéri az Adelhaid-dal jött tízezer német testőrnek.

Thierry Amadée mondja, hogy a quedinburgi szerződés ahhoz hasonlítható, mintha áruinkat nagy haszonnal exportálnánk egy másik országba, és ráadásul rájuk kényszerítenénk a mi erkölcsi értékrendszerünket.⁶⁶

Ezután megnyitottuk kapuinkat a nyugati beözönlés előtt, nem hadi, hanem egy folyamatos békés megszállásnak. Nyilvánvaló, hogy egy ilyen megszállást gazdasági, ideológiai és politikai elnyomás követ. A magyar küldöttek Quedlinburgban külön biztosítékot adtak, hogy a határ nyitva lesz minden válogatás nélkül bárki részére, és segítséget fognak nyújtani földadomány és egyéb lehetőségekkel, hogy a társadalmi ranglétrán meg legyen a felemelkedésük, és hogy sokasodjanak. Így rövid időn belül Magyarország elvesztette nemzeti jellegét. Ha a nemzet lázadásban mutatta ki elégedetlenségét az idegen megszállók miatt, akkor azt külföldi katonai segítséggel leverték.

Adelhaid testőrei elfoglalták Géza palotáját és ő „fogoly” volt saját otthonában. A németeknek ez a megoldás jobban megfelelt, mintha megölték volna, mint tették Atillával. De ki készíthetett egy ilyen szégyenteljesen egyoldalú békefelvételt-tervet a nemzet nevében? A hivatalos kormány képtelen erre, csak az a csoport lehetett, amelyik előkészítette az államcsínyt, azok, akik adományokat fogadtak, fizetéseket kaptak, békét ajánlottak és kereszténységet hirdettek. Pilgrim, Wolfgang és Brúnó képezték ezt a titkos belső erőt, amely idegen célok érdekében dolgozott. E csoport végrehajtotta azt, amit Ottó nem tudott hadászatiilag megtenni. Ez a magyarázat arra, hogy a magyar nagyhatalom hogyan vesztette el erejét, befolyását, minden lényeges háborúvesztés nélkül és alárendeltje lett az ellenségnek, a németeknek.

Mikor őseink megtudták, hogy a németek képesek voltak hivatalos iratok hamisítására csak azért, hogy Pannóniát megszerezzék, ez a hír, ráeszmélés nagyon megrázta őket. Pilgrim püspök Ottó sugallatára négy iratot hamisított, amelyeket most Lorch hamisítás név alatt ismerünk. E négy hamisításnak kellett volna bizonyítania azt, hogy az utolsó négy elhalálozott pápa a passau-i püspök hatáskörébe, iktatta a Dunántúlt.

Ahogy Géza értesült a hamisításról, rögtön elrendelte az ügy kivizsgálását. Pilgrim püspök felkérte VII. Benedek pápát ez iratok valódiságának bizonyítására. A

⁶⁶ U. o. 98 old.

pápa ezt nem merete megtenni, mert Magyarország még mindig nagyhatalom volt Európában, de ugyanakkor Rómának Németország volt a „kedvelt”-je.

A pápa hajlandó volt a német kérelmet támogatni. Buzgólkodása közben ráakadt iratokra, amelyek Tudummal voltak kapcsolatban. Tudum egy avar vezető volt, második az uralomban, aki Észak-Magyarországon élt, túlélte a Nagy-Károly-i hódítást, és 811-ben elfogadta a salzburgi érsek korlátlan hatalmát. Erre hivatkozva a pápa a salzburgi érseket kinevezte a Dunántúl Apostoli Helynökének. Így kielégítette a német igényeket. Géza észrevette ezt a körmönfont húzást, és Brúnó püspököt azonnal kiutasította hazánkból.

Pilgrim lakóhelyét a magyar hadak feldúlták, és a levelek Ottó és Pilgrim között mind megsemmisültek. Ez K. u. 973-ban, 18 évvel az úgynevezett „végső vereség” után történt.

Géza kagán fiát, Vajkot 1000-ben koronázták királlyá, és keresztségben az István nevet kapta. Uralkodása alatt a németek folytatták próbálkozásaikat, és uralni akarták Magyarországot.

II. Konrád császár (1024-1039) uralkodása alatt a németek ismét támadólag léptek fel. Időnként be-betörték a nyugati határmenti területekre Baváriából, de Istvánnak mindig sikerült kiűzni őket. II. Konrád Bizánccal, a Kelet-Római császársággal próbált ellenünk szövetséget kötni, hasanlóan, mint Nagy Ottó tette. Valószínűleg nem érezte magát elég erősnek a támadásra, még a Lech-mezei történetek dacára sem.

II. Konrád Strasbourg Werner püspököt küldte Konstantinápolyba 1027-ben. István, mikor tudomás szerzett a küldött céljáról, megtagadta az átutazását. A németek nem késlekedtek, ez elég volt számukra egy újabb támadásra. 1030-ban meg is történt. Két külön hadsereggel támadtak. Az egyik a Duna jobb partján húzódott előre, a másik a baloldalon, ezt vezette a bohémiai herceg Bratislav, rabolva és pusztítva, de visszaverték őket Bécsbe.

Őseink ismételten nem rohanták le a német államokat, ők nem törekedtek területük növelésére.

1042-ben III. Henrik (1039-1056) a magyar határ felé húzódott. A német befolyás nagyon nagy volt ebben az időben, és Abba Sámuel királyunk (1041-1044) egy nagyon kedvező békeajánlatot tett a német császárnak. Felajánlotta a Lajta folyó területét a Szár hegységig, és ígéretet tett 200 kg. aransarc fizetésére, ugyanakkor elbocsátja a német foglyokat. A nép nem támogatta a királynak e békeegyezményét, és ajánlatának visszavonására kényszerítette. Ezt követően 1044-ben Európa legnagyobb hatalma ismét támadást intézett ellenünk. Kézai Simon írja, hogy a császár Sopron irányából jött, de a kiáradt Rába és Rábca folyók közén nem tudott átjutni, ezért a Rába folyó mentén haladt előre Győr irányába, ahol talált egy gázlót: itt átvágott a folyón és a főúton haladt Győr felé. Ménfő falunál, Győrhöz közel, július 5-én ütközött meg hadainkkal. A császár győzött, de nem volt könnyű győzelem. A német krónikák sem írnak nagy győzelemről. Kézai Simon tollából: „A németek közül különben azon ütközetben számtalanon elhullottak.”⁶⁷ Aba Sámuel király meghalt menekülésközben, és Henrik bevonult Fehérvárra. A hűbéri esküvel megkötött abban a katedrálisban, amelyet I. István (Szt. István) építtetett. A nép nem tudta elfogadni ezt a számára elviselhetetlen megalázást, hűbérese lenni a német császárnak, ezért egyesültek, hogy lerázzák a rájuk tett igát.

⁶⁷ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. 1956, 289 old.

Péter Orseolót (1044-1046) megkoronázták, de mint hűbérese a császárnak, a nép nem fogadta el királyának. Kénytelen volt menekülni, de elfogatása után megvakították. Ebben az időben ez a jelszó terjedt el Magyarországon: „Mi vassal fizetünk a németnek és nem arannyal.” A száműzött Árpád hercegek visszajöttek és Endre lett a király (1046-1060).

III. Henrik harmadszor 1051-ben minden hadierejével megtámadta országunkat. Dunai hada Gebhard püspök vezetése alatt, megrakva élelemmel és hadi anyagokkal, indult lefelé a Dunán. A Duna északi oldalán a hadat a bohémiai herceg, Bratislav és a karintiai herceg, Welf vezette.

III. Henrik hada Karintiából indult el és átszelték Vas és Zala megyéket. Sümeg falunál rátért az ősi római útra és Fehérvár felé menetelt. Mi magyarok visszavonultunk, kimenekítve a lakosságot, élelmet, állatokat, egyszóval mindent az elhagyott területekről. Ez a történet megjegyzendő, hogy a XI. században 800 évvel Napóleon veresége előtt játszódott le. A császári hadat kiéheztették, és ugyanakkor nem hagyták pihenni, állandó kis zaklatásokkal támadtak. Lelkileg megtörték, idegei kimerültek, és elment a kedvük a háborúzástól.

Mikor megérkeztek Fehérvárra a hadsereg már verve volt. Megfordultak, és a legrövidebb úton igyekeztek vissza hazájukba. A könnyű magyar lovasság a határig üldözte, nyugtalanította őket. Nem tudtak menekülni a zaklatásaiktól. Az északi sereggel ugyanez történt.

Gebhard püspök egy levelet küldött a császárhoz további utasításért, őseink elfogták a futárt, és a kezükbe került levélre ők válaszolták császár nevében. Azt a parancsot adták, hogy a Duna-flotta azonnal forduljon vissza, így Gebhard nem tudott a császár segítségére sietni, pedig erre nagy szüksége lett volna.

III. Henrik október 25-én Hainsburgban, november 12-én már Regensburgban volt. A vérig sértett császár csak a bosszúra tudott gondolni. Endre király megpróbált vele békességre jutni, de hiába volt minden szándék. A császár meggyőzte IX. Leó pápát (1049-1054), hogy lépjen fel, hasson Endrére, hogy fogadja el a császárt hűbérurául. A pápa egyházi átokkal sújtotta Endrét, de ő még erre sem hódolt be. Most láthatóvá vált, hogy Szent Római Birodalom teljes erejével sem volt képes hűbéresévé tenni Magyarországot. Ezt a tényt megerősítette a pápai titkár, Wibert, mikor ezt jegyezte fel naplójába: „A Római Birodalomra nézve Magyarország meghódítása veszendőbe ment.”⁶⁸

Ekkor III. Henrik, aki már egyszer megszerezte a jogot az ország hűbérességére, ezt nem tudta megújítani, már inkább kereste barátságát Endrének, úgyhogy felajánlotta leánya Sófia kezét Endre fiának, Salamonnak. Sófia, aki ez időben már a francia herceg jegyese volt, megszakította az eljegyzést és Salamon felesége lett.

Ez megtörtént eset. A római császár örült, hogy leányát a „barbár csorda” akkori királyi családjába adhatta.

III. Konrád császár (1138-1152) a hadsereg parancsnokságát átruházta ausztriai Henrikre. Ennek következménye: az egyesült német had elfoglalta Pozsonyt és a várat. A németek lefizették a vár védőit, és így jutottak be.

II. Géza király (1141-1162), ahogy értesült a történetekről, csapataival körbezárta a várat, a megszállók nem mozdulhattak s ahogy rájöttek reménytelen helyzetükre, egyezséget kértek. A szabad elvonulás fejében 1500 kg. ezüstöt kínáltak. Őseink

⁶⁸ U.o. 294 old.

megölhették volna a betolakodókat, de betartották ígéretüket, és szabad elvonulást ígértek a fegyver letételért cserébe.

Ez a megegyezés hasonló volt mint a Lech-mezei csatáé, ahol a németek megállapodást, paktumot kötöttek a fegyver letétel ellenében, de azt megszegve, lemészárolták az 5000 fegyvertelen magyar harcost.

Balsorsunk következtében Európa szakkönyvei csak részleges történelmi eseményeket közöltek, és kihagyták a valóságos eseteket sok minden egyébbel, mert ha említették volna a valót, akkor meg kellett volna osztani történelmüket és a hajdankori nagyságukat egy olyan nemzettel, amelyet ők nem tartanak Európának. Röviddel a német után jött a tatár -- „török” – majd a Habsburg megszállás. Mindezek a hatalmak földünket, hazánkat akarták elvenni. Ezek a küzdelmek okozták a magyar nép nagy létszámcsökkenését és önállóságának elvesztését.

Gondolkozzunk, hogy milyen lelki alkat gondolkodásmód kell ahhoz, hogy egy császár vagy király a háborúk előtti határozataiban a hatalmas és anyagi javak domináljanak.

Nem fontosabb a helybeni lehetőségek kiaknázása munka által, mint rabolni és azt a levert nemzetekre hárítani?

A XI. századi Európa történelme azon nagyhatalmak által íródott, amelyek nem emlékeznek meg semminemű magyar kiváló tettekről, eredményekről, elfoglaltak saját hőstetteikkel, beállítottságokkal szemben, és még mindig nem javítják, helyesbítik nézeteiket. Felnagyítják a Lech-mezei magyar vereséget és dicsőítik a német győzelmeket. Mindegy, hogy a német milyen nagyra értékeli saját győzelmét, de nem tagadható, hogy: 1. Győzelmük nem magyar területen történt, hanem államuk szívében, ez csökkenti a diadal jelentőségét. 2. Lech-mező után 75 évig nem kíséreltek támadást indítani ellenünk.

1030-ban, II. Konrád császár volt az aki a híres „Lech-mezei vereség” elsőként tört ránk, de csak Pozsonyig jutott el. I. István legyőzte őt: de nem csak kiűzte Konrád hadát, hanem még Bécset is elfoglalta. Ez a jelentős magyar győzelem a németek felett nem szerepel az európai történelemkönyvekben.

Láthatjuk, mindkét félnek meg volt a saját célja, mikor háborút indítottak. Mikor őseinket felkérték a német hercegek belső ügyeik támogatására, éltek a lehetőséggel, az akkori európai erőegyensúly fenntartásáért. Azon felül a kincsek visszaszerzéséért, mert előzőleg egy ország kincseit – értékeit rabolták el, s a kincsek jogos tulajdonosa az az avar nép volt, amely a magyarok testvérnépe. Ugyanakkor a német császárok minden esetben a meghódításunkra és leigázásunkra törekedtek. A sok hadjárat következtében, amit indítottak ellenünk, ugyanúgy pusztítottak bennünket, mint ahogy mi tettük velük. Hogy milyen irgalmasak voltak mindazok, akik győzelmet arattak felettünk, megmutatkozik abban, hogy amíg mi fogytunk, pusztultunk, gyengültünk évszázados folytatólagos harc és küzdelem során, addig a nyugati államok erősödtek, lélekszámban szaporodtak, tudományban, művészetben fejlődtek.

A nyugati történészek, akik ma is írják Európa történelmét, a magyarokat folyamatosan rablóbandának nevezik, de valójában kik raboltak és kiket? Mi maradt nekünk? Ha mi elvettük volna mindazt, amiről írnak, azok most hol vannak? Mások viszont meggazdagodtak azokból a javakból, amelyek tőlünk származtak. A „könyvek” elfelejtik megemlíteni a saját támadó hadjárataikat és azok céljait.

III. fejezet.

A megsemmisített avarok?

Fekete Zsigmond már 1882-ben arra a következtetésre jutott, hogy az úgynevezett „rabló hadjáratok” célja az avar kincsek visszaszerzése volt. Említi, hogy őseinknek úgy tűnt a hadjáratok folyamán, mintha jól ismert magyar területeken vonultak volna végig, mert mindenütt hasonló magyar műalkotásokat találtak.⁶⁹

Az avar kincsek művészi értéke legendás. Hogy fogalmat kapjunk a kincsek mennyiségéről, amit Nagy Károly elrabolt, felsorolunk néhány helyet, ahová a kincseket Nagy Károly végrendelete szerint szétszittatták: Aachen, Róma, Ravenna, Milánó, Aquileia, Grado, Köln, Mainz, Salzburg, Embrun, Bordeaux, Tours, Bourges. A személyes ajándékozottak száma szinte megszámlálhatatlan. Nagy Károly krónikása, Einhard, szintén az ajándékozottak között található, aki mint egy ötvösmester, megpróbálta a keleti díszítések elemeit beültetni a nyugati művészet alkotásaiba.

Ismereteink hibásak voltak, mikor azt hittük, hogy Nagy Károly megsemmisítette az avar nemességet és talán az egész avar népet.

László Gyula feltárta a X. század magyarországi sírjait, és felfedezte, hogy az avar sírok számai magasan túlszárnyalják az árpádkori sírokat, és ez megdönthetetlen bizonyítéka annak, hogy az avar nép nem pusztult ki a VIII. században, mert túlélte Nagy Károly és Pipin hadjárait.⁷⁰ Az avarok külön temetőbe temetkeztek, ezért a megkülönböztetés nem okozott nehézséget. Biztosan tudjuk, hogy a X. században Taksony kagán felesége és néhány katonai parancsnok is avar volt. Megerősödve, ők vezették hadainkat az elrabolt kincsek színhelyére.

Csanád Bálint régész, aki ugyancsak kutatta a X. századi magyar sírokat, arra a következtetésre jutott, hogy a magyar hadak vezetőinek egy része, akik a kincsek visszaszerzéséért indultak, avar arisztokraták voltak.⁷¹ A Képes Krónika fedőlapján öt avar főúr látható, érmekkel, melyek rangjukat jelképezik. Sok adatforrás jelzi, hogy az avarok (hunok) még léteztek Pannóniában, mikor Árpád és népe visszatértek ősi hazájukba, a Kárpát-medencébe. A Salzburgi Krónika szerint a XII. században: „A Szkítiából kijött magyarok kiűzték a hunokat.”⁷²

Gervasius Ricobaldus szerint: „A magyarok Szkítiából jönnek és elfoglalják Pannóniát, kivéve onnan az avarokat, akik Attila népei voltak.”⁷³ Ezek az írások mind Felső-Pannóniára vonatkoznak. Ottó, a friesingeni püspök a XIII. században, a velencei Dandolo, a Bajor Krónikák, Lucensis Ptolemy a XIV. században és a XV. századi

⁶⁹ Fehér M. Jenő: Az avar kincsek nyomában. Buenos Aires. 1972. 74 old.

⁷⁰ László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. Budapest 1944.

⁷¹ Csanád Bálint: Szeged és Óthalom. MFM, Yearbook, 1968.

⁷² Toth József: Attila népének története. Magyar Múlt, 2. Szám. 1977, Sydney, Australia. 104 old. (Gombos Alvin, 1937, I. 676 old.)

⁷³ V. ö. 104 old. (Gombos Alvin, 1937, II. 1035 old.)

Persona Gobelinus mind azt állítja, hogy a magyarok az avarok közé telepedtek le Pannóniába.

Magyar őseink számarányban kevesebben voltak s csak egy tájszólását beszélték az avar nyelvnek, ezért nem kellett megváltoztatni a sok földrajzi, települési neveket, mint például Miskolc, Kassa, Eger, Győr, Fehérvár, Veszprém, Szeged, Kikinda és Bécs, s emiatt maradtak fenn az avar, hun, magyar nyelvben. Emiatt állíthatjuk, hogy az avarok nyelve ugyanaz volt, mint a magyar. Ismert, hogy népek nem kölcsönöznek települési vagy földrajzi neveket mások nyelvéből. Annak dacára, hogy a magyarság találkozott a Kárpát-medencében a nálánál nagyobb tömegű avar néppel, a magyar nyelv nem halt ki, mint ahogy pl. a bolgár nyelv megszűnt, mikor egy számban nagyobb szláv nép közé telepedett.

Nagy Károly krónikása, Einhart leírja a háborút, amit Nagy Károly vezetett az avarok ellen, Felső-Pannónia területén. Az avarok kipusztultak: „Pannónia teljesen elnéptelenedett, és a hely, ahol a Kán kastélya állt, most pusztá, nem lehet találni az emberi település legkisebb nyomát sem. A teljes hun arisztokrácia kipusztult ebben a vetélkedésben, és vele ment minden dicsősége.” Írja továbbá, hogy az avarok nagyon szerették az aranyat és a drágaköveket, majd említi: „emberemlékezet óta, mióta a frankok háborút viseltek, háború nem hozott részükre annyi gazdagságot és prédát.” „Az ember azt gondolja, hogy a frankok jogosan, igazságosan vették el a hunoktól azt, amit ők igazságtalanul vettek el más nemzetektől.”⁷⁴

A Világ Történelmi Harper Atlasza⁷⁵ bemutatja a Frank Birodalmat, és a Kárpát-menti határát vastag vonallal rajzolja, de ugyanakkor „elfelejti” tudatni, hogy ez volt a nyugati határa az Avar Birodalomnak, amely 250 évig létezett. Ez az atlasz nem mutatja be az Avar Birodalmat.

Az Avar Birodalom fővárosa a Duna völgyében Győr volt, és határai elnyúltak a Fekete-tengertől a Balti-tengerig, az Enns folyótól a Donig. Einhart leírása, hogy a frankok miként szerezték az avar kincseket, nem pontos. Ő azt írja, oly sok csata folyt le és oly sok vér folyt, hogy minden élőlény elpusztult a Kagán kastélya körül. Az egész terület pusztává változott.

A Lorch apátság évkönyvében az van bejegyezve, hogy a Jugurt és a Kagánt meggyilkolták.⁷⁶ Ugyanebből a forrásmunkából megtudjuk azt is, hogy az, aki ezt a gyilkosságot tervezte és végrehajtotta, az maga a Tudum, aki a második személy volt a Kagán után a hatalomban. Majd ez a forrás „regulus” kiskirálynak is nevezi. Aventinus, a német krónikás azt írja később, hogy Tudum borral mérgezte meg apósát, a Kagánt. (321a, 277.)

Amit Einhart említ, az nem a háború okozta áldozat volt, hanem egy közönséges rablógyilkosság eredménye. Longus Johannes írja, hogy Tudum, az avarok vagy hunok hercege megadta magát és országát Nagy Károlynak, és ő maga felvette a kereszténységet K. u. 795-ben.⁷⁷

Ha nem gyilkosság volt, akkor nagyszámú frank halottnak kellett ott lennie, mert ebben az időben az Avar Birodalom volt a legerősebb Európában. Pipin hadjárata egy

⁷⁴ Einhard: *The Life of Charlemagne*. University of Michigan Press, 37-39 old.

⁷⁵ The Harper Atlas of World History. Harper and Row, New York, 1987, 79 old.

⁷⁶ “Chagan seu Iugurro intestine clade addicis”. II. 98. Fehér M. Jenő: I.m 59-60 old.

⁷⁷ Toth József: Attila népének története. Magyar Múlt, 2. Szám. 1977, Sydney, Australia. 94 old (Gombos Alvin: *Catalogus Fontium Historia Hungaricae*. Budapest 1938.)

évvel később nem volt egyéb, mint az előbbi év rablógyilkosságának álcázása, hogy utána elhíresztelhesse azt, hogy a megszerzett kincsek mind háborús zsákmányok voltak. Einhart azt is feljegyezte, hogy csak két frank vezető személyiség vesztette életét a Pipin vezette hadjáratban. Ekkor az avarok erősek voltak, minden nemzet félté őket, és néhány kisebb ország egyenesen avarnak jelentette ki magát, csak azért, hogy ezzel elkerüljék az esetleges támadást. Az elképzelhetetlen, hogy ilyen harcra képes nemzet nem tudott volna több mint két frank embert egy háború folyamán elejteni. De ha ez mégis így történt, akkor csak az a magyarázat, hogy a Kagán nélkül maradt avarság könnyű prédája lett a frankoknak.

Einhart felváltva használja az avar és hun neveket. Az avar-hunok Nagy Károly hadjáratát túléltek, majd egyesültek a hazatérő magyarsággal, akik úgy jöttek, mint jogos örökössei a földnek, és a hadjárataikkal vissza akarták szerezni az elrabolt kincseket. A hadjáratok tehát nem voltak „rabló célzatúak”. Az a cselekmény nevezhető rablásnak, mikor a törvényes tulajdonostól erőszakkal elveszik a tulajdonát. Az értéktárgyak visszaszerzését nem lehet rablásnak minősíteni. Einhartnak az az állítása, hogy a frankok „jogosan” vették el az avar kincseket, mert az avarok „jogtalanul” szerezték másoktól, messze áll a valóságtól.

A Hun-Avar Kagán Birodalom (Khanate) egy katonai és kereskedelmi hatalom volt. Feltehetjük a kérdést, vajon a mai kereskedelemre beállított országok milyen elbírálás alá esnének Einhart által?

A Hun-Avar Birodalom szövetségben volt Perzsiával Bizánc ellen, kitől hűbéradót, sarcot szedtek a háború elkerülése végett. Ebben az időben ez szélesan elterjedt szokásjog volt. Róma, Bizánc, Nagy Sándor is alkalmazta ezt az üzleti fogást. Az Avar Birodalom erőnléte ismert volt Európában, ha ez nem így lett volna, Bizánc nem fizetett volna évi 80.000 soldiuszt 54 éven keresztül, ami 4.320.000 soldiuszt tett ki.⁷⁸ Nyugatról nagyon kevés kincs került avar kézbe, csak egy esetben fordult elő, amikor Siegbert, frank király elvesztett egy háborút. Ekkor a frankok súlyos sarcot fizettek, de a mennyiség nincs megnevezve. A selyemút Kínából az Avar Birodalmon haladt át nyugat felé. A kereskedők vámot fizettek az avaroknak, ahogy napjainkban a vámpolitika szabja meg az országok vámtarifáját.

Az avaroknak néhány főjövedelmi forrásból, bevételből származtak a kincsei: vámdíjak, sarcok és kereskedelem. Egy másik lehetőség által is szaporodhattak a kincsek: a diplomáciai kapcsolatok fenntartásán és ajándékozási szokásokon keresztül. Ma is folytatódik e szokás, talán kisebb mértékben. Minél nagyobb hatalommal rendelkezett a tárgyaló fél, annál értékesebbnek vagy számottevőbbnek kellett lennie az ajándéknak. Ennek eredményeképpen az avarok nagyon értékes ajándékokhoz jutottak minden esetben. Mikor Bizáncnak hiánya lett soldiusban, a császáraik értékes műtárgyakkal fizették adójukat a kölcsönökért. Maga az ajándékozás is ősrégi szokásokra épült. A vámszedés pedig elterjedt gyakorlat volt az akkori világban is. A sarcot nevezhetjük méltánytalannak, amikor behajtották, de ez talán felhatalmazta Nagy Károlyt az avarok kirablására? Aki a kincsek legtöbbször szükségesegyházakba és apátságokba helyeztette el Európa szerte.

Anonymus szerint az egyik Taksony irányította hadjárat vezetője Urkund volt. A másik jelentős avar vezető neve Őrsúr. Ez a név mutatja, hogy a „kipusztított” avar arisztokrácia milyen fontos szerepet játszott a magyar hadjáratokban. Árpád és népe nem

⁷⁸ Fehér M. Jenő: I. m 38 old.

űzte el a hun-avarokat, hanem a megmaradt főembereiket is egyenlőnek fogadta el. Ezt bizonyítja a magyar és a bizánci császár tárgyalási dokumentumaiban az egyenlő megtiszteltetést a magyar fejedelem Árpád és az avar vezér Kusán felé. Mindkét nép, úgy a magyar, mint az avar, megtartották saját azonosságukat az országon belül. Ezért is temetkeztek külön, de háború esetén egyesültek a papkirály Árpád neve alatt. Ekkor az avar nép neve jó hírben volt, még a Nagy Károly-i vereség után is. Azonban a frankok magyarázattal tartoztak a környező nemzeteknek az avar kincsek elrablására, ezért a kereszténységet vonták be, hogy igazolják rablásaik jogosságát. Azt írja Einhart, hogy az avar kincseket a frankok igazságosan vették el, sőt kijelentették, hogy az ő rablásuk Isten akarata volt. S ahogy a kereszténység erősödött, úgy halványult és romlott az avar név híre, végül annyira befeketítették őket, hogy már nem volt egyetlen nemzet sem, amely valamilyen kapcsolatot vállalt volna az avarsággal. Később mi magyarok is, mikor már nyugati keresztények lettünk, visszautasítottunk minden kapcsolatot, és e szempont szerint megvontuk tőlük azt a hatalmat, amit előttünk bírtak, élveztek. Még a nevük említése is tiltott volt. Ezért az avarok másik neve a várkun volt, és a név rövidített formája a kun jött használatba, így lett ismert. A várkun név azt jelenti, hogy a „kunok, akik a várakban élnek”.

Keresztény politikánkról kaptunk egy tiszta képet, és láthatjuk a karakterét, a jellemét. Ahelyett, hogy egyesítette volna a két testvérnépet, az avar és a magyart – akiknek egy a nyelve és szokása –, ellenkezőleg, elválasztotta, sőt halálos ellenséggé fordította őket. Az ok, hogy a kun-avar nemzet a Kárpát-medencén kívül ebben az időben még nem fogadta el a nyugati kereszténységet. A Kárpát-medencén belül élők már azok voltak. Nagy Károly és a frankok az avarok honát akarták, s hogy ezt megszerezzék, ennek érdekében leszólták, befeketítették, ócsárolták a nevüket.

László király (1077–1095), akit mi most Szt. Lászlónak ismerünk, aki a legjobban szeretett és tisztelt király az Árpád-házi királyok között, akinek a tettei nagyban elősegítették a nemzet felemelkedését, megerősítette az ország területét, de ez utóbbi tettét mi nagyon felületesnek tartjuk. Ő volt az, aki megváltoztathatatlan kárt okozott nemzetünknek. A magyar befolyást olyan területekre terjesztette ki, melyeket rokonság kapcsán örökölt, és ahol mi magyarok nem voltunk többségben. Miután a horvát király, Zvaimír Demeter meghalt 1088-ban, a horvátok felajánlották a trónt László királynak. Horvátország 1920-ig önrendelkezési joggal bíró ország volt Magyarországon.

Ugyanakkor László király (Szt. László) megakadályozta a Kárpát-medencén kívül élő avar-kunok belterületre való letelepedését. Ezek a kunok szövetségben voltak Bizánccal, de szerettek volna egyesülni elszakadt néptestvéreikkel. Megjegyzendő, hogy az elmúlt évezredekben a magyarfajú népek a Kárpát-medencét tekintették anyaországuknak, ősi földjüknek. E testvérnépeket vallási alapon szakították el egymástól. Róma nem engedte a „pogány” kunokat a Kárpát-medencébe a keresztények és a már kereszténnyé vált avar-magyarok közé, mert attól tartottak, hogy a nemrég megtérített avarok és magyarok elhagyják új hitüket, és a pogányságba süllyednek vissza. (Körülbelül 200 év múlva, IV. Béla király uralkodása alatt, 40.000 kun család telepedett be a Duna és a Tisza közé, melyet ma Kis- és Nagy-Kunságnak hívunk.)

A németek ugyancsak tartottak az avar-kun betelepedéstől, mert ebben a magyarság erősödését látták. A keresztény felfogás támogatta a német érdekeket. Szt. László majdnem teljesen kiirtotta a kunokat, akik a Kárpátokon kívül éltek. Így teret engedett a szláv és az oláh népeknek, akik 1204-ben szabadultak fel a bizánci elnyomás

és rabszolgaság alól. Hagyta őket lassan beszivárogni a hun és avar területekre, ahol a népsűrűség megritkult ebben az időben.

A XI. században hunok, avarok és mi magyarok laktunk a Felvidéken, ami most Szlovákia. Így hívták: Felvidék. Egy független tartomány, állam volt abban a korban. Itt laktak a fekete-magyarok (északi-magyarok).

Néhány adat a fennmaradt írásokból:

Kietbertus, Camers püspöke, útinaplójában írta 1054-ben: „hosszas út után keresztülment azon a barbár országon, ahol a hunok laknak. Majd átkelven a Dunán, Pannónia királyához érkezett.” (Alsó-Pannónia–Dél-Magyarország.)⁷⁹

A Szt. Hubert kolostor apátja, Theodoric, a Szentföldre menvén, szintén ezt az utat választotta. Mikor elérte Felvidéket, a „barbárok” megtámadták, és kényszerítették, hogy Felső-Pannóniába menjen.⁸⁰ Valószínű, hogy Észak-Magyarország Felvidék neve volt eredetileg, azaz Fekete-Magyarország. A hunok a színeket használták táji megjelölésre. A fekete náluk az északot jelentette még 1008-ban, amikor Bruno püspök Regensburgból utazott a fekete hunokhoz hajóval.

Ademarus írja, hogy Bruno püspök a Fehér-Magyarországra is ellátogatott, ez valószínűsíti, hogy Árpád magyarjaihoz, vagyis Fehér-Magyarországra jött, akik valóban a fehér-hunok, a nyugati hunok voltak.⁸¹ Majd folytatja, hogy a fehér-magyarok (István király) megtámadták a fekete-magyarokat, és megtérítették őket „erőszakkal és szeretettel”.⁸²

István király cselekedete okozta, hogy bátyjának – aki a fekete-magyarok ura volt – fiai kénytelenek voltak Lengyelországba menekülni.

A történészek abból kifolyólag, hogy a székelyek jelenleg Erdélyben élnek és ők hun leszármazottak, azt következtették ki, hogy az a terület, az az országrész, amelyet egykor Fekete-Magyarországnak hívtak, az Erdély. Így derült ki az, hogy a hun-avar település Felvidéken volt, mert hajóval nem lehet Regensburgból Erdélybe jutni. Úgyszintén nem valószínű, hogy a fekete-magyarok ura Erdélyből meneküljön Lengyelországba. Ezért arra a következtetésre jutottunk, hogy a fekete-magyarok Felvidéken éltek, Nyitra megyében.

Több mint 300 települési név bizonyítja, hogy I. István az ország bekebelezése, hatalomba vétele után a fekete-magyarok nagy tömegét telepítette át Erdélybe, valószínű hogy határőri megbízatással. Ezek az erdélyi települések nem mind egy időben keletkeztek, hanem lassú áttelepülések voltak, ahogy azt a szükség megkívánta. Példaként alább felsorolva néhány települési helynév:

Felvidék	Erdély
Abod	Székely Abod
Pusztabodok	Bodoki-hegység
Zsuk	Felső-Zsuk
Enyedpuszta	Nagy-Enyed (Aiud)
Eresztvény	Eresztvény
Komját	Komjátszeg
Vajna	Vajnafalva

⁷⁹ Toth József: I. m. 103 old. (Gombos, A. 1937. I. 494 old)

⁸⁰ U. o. 104 old. (Gombos. A. 1938. III. 2613 old.)

⁸¹ U.o. 104 old. (Gombos. A. 1937. 15-16 old.)

⁸² U.o. 104 old. (Gombos A. 1937. I. 16 old.)

A hunok, avarok, magyarok és a székelyek rokonnépek és egy nyelvet beszéltek. Hogy kik voltak az avarok? Mikor jöttek a Kárpát-medencébe? A történelem azt tanítja, hogy Nagy Károly kiirtotta őket. Az avarok három hullámban jöttek Európába: K. u. 550, 568 és 670-ben. Ismereteink hibásak voltak, mikor azt hittük, hogy az avarok a kelet-ázsiai Juan-Juan népnek a leszármazottai. Az avarok a fehér-hunok területéről (nyugati hun) vándoroltak nyugatra K. u. 550-ben és telepedtek le a Kárpát-medence keleti részébe. Albion, Lombard király, aki elfoglalta Pannóniát, a Hun-Birodalom bukása után K. u. 453-ban, az avar Baján kagánt szövetségre kérte a német törzsű gepidák ellen. Egy folytatólagos kárpát-medencei küzdelem után az avar-hunok elfoglalták a kárpát-medencei Nagy-Alföldet, amely eredetileg a Hun-Birodalom központja volt. Mikor a lombardok K. u. 568-569-ben elhagyták Pannóniát, az avarok nyomban megszállták a térséget, és birodalmuk határát az Enns folyóig terjesztették ki, az Atila hun-birodalmának határáig. Az avarok perzsa szövetséggel megverték II. Eustinius bizánci császárt, és évi hadisarc fizetésére kötelezték őt. Idővel a bizánci „soldius” veszítette értékét, melyet Baján kagán uralkodása alatt az avarok stabilizáltak, úgyhogy érc tartalmát a „nemes” arannyal növelték, és mint avar pénzt azután használták.⁸³

A kínaiak a nyugati-hunokat fehér-hunoknak vagy „a-pa”-nak, a perzsák „abar”-nak hívták. A hunok egyik ága K. u. 310 körül meghódította Nyugat-Turkisztánt, és magába olvasztotta az ott talált lakosságot, a „vár” vagy „abar” népeket. Az egyik avar törzsnek a neve „vár”, a másik törzsnek „kun”, és úgy is hívták őket, hogy „vár-kun”. Az onogorok és a szabírok e népet, akik Ázsiában és Európában éltek, „avaroknak” vagy „aparnak” nevezték, és a hun-avar neveiket felváltva használták. Az „abar” és „apar” nevek arra a népekre vonatkoztak, akiket a görögök „aparno”-nak hívtak, s akik valójában a pártusok.

A pártus történelem még nem eléggé ismert, a történészek ismeretlen eredetű népek kezelik annak ellenére, hogy elég bizonyíték van eredetük igazolására. Birodalmuk kiterjedt az Eufrátesz folyótól Indiáig, és Róma 500 éven keresztül nem tudta bevenni őket. Dr. Badiny-Jós tüzetesen megvizsgálta a pártus történelmet, és tanulmányaiban idézte prof. Basham, Pijoan, Frye és Girshman munkáit.⁸⁴

Prof. Basham írja, hogy a pártusok északról jöttek K. e. 250-ben, és elfoglalták Baktriát. De nem említi, hogy a pártusok ez ága egy nagy népi egység része.⁸⁵ Ez a nép nagyon rövid időn belül egy hatalmas birodalmat alkotott, amely a nyugati Eufrátesz folyótól keletre az Indus folyóig terjedt, déli határa a Perzsa-öböl és az északi határa a Kaukázusi-hegység, a Kaszpi-tenger és az Oxus folyóig (az Amu Darja) terjedt. Ez a hatalmas birodalom 500 évig állt fenn minden Római támadás ellenére. A pártus időszak alatt nem volt belső lázadás és a Róma elleni küzdelemben egyesültek. Egy másik érdekes és említésre méltó az a merőben új díszítő forma, amit ezen a hatalmas területen bevezettek.

⁸³ Fehér M. Jenő: I. m. 44 old.

⁸⁴ Badiny-Jós Ferenc: "The Ethnic and Linguistic Problem of the Parthians". XXVIII. International Congress of Orientalists. Canberra, Australia, 1971. Káldéától Istergamig, 1971, 141-153 old.

⁸⁵ Badiny-Jós Ferenc: Káldéától Istergamig. Buenos Aires. 1971, 141 old. (Basham: The Wonder that was India. New York. 1959.

Pijoan José így magyarázza: a pártus népművészetet nem lehet görögös kultúrbehatásnak tekinteni, mint azt általában hiszik, mert a pártus művészet volt a bizánci díszítési stílus előfutára.⁸⁶ E következtetés az újabban feltárt korezmi ásatások műtárgyaira alapozódott. E műtárgyak készítői a sassanidák voltak, s ez egy nép a sok közül, akik a Pártus Birodalomban éltek. A pártus művészi tárgyak mellett sok különböző fajtájú díszítést találtunk, amely azt sugallja, hogy a pártusoknak egy nagyon fejlett és világos kultúrája volt. Többek között a színház már egy jól kibontakozott művészi formaként szerepelt. Azt lezögezhetjük, hogy e nép nem volt nomád és vándorló, mint ahogy hiszik.

Frye N. Richard szerint a trónöröklés a pártus uralkodóházban nagyon „szokatlan és nyilvánvalóan ázsiai” eredetű.⁸⁷ A koronát a legidősebb férfi örökölte az uralkodóházban, de ugyanakkor a legrátermettebbnek kellett lennie úgy fizikailag, mint szellemileg. Nem volt szükséges, hogy az elhalálozott uralkodó fia legyen. Ha összevetjük Basham, Pijoan és Frye észrevételeit, akkor azt gondolhatjuk, hogy a pártusok északról jöttek, művészetük egyedülálló, és a királyi öröklődési szokásaik azt jelzik, hogy turániaiak, vagy a jelenlegi meghatározással ural-altájiak voltak. A történelemtudomány szerint a turáni vagy az ural-altáji meghatározás ugyanolyan széleskörű, mint az „indo-európai”. Mindennek ellenére még mindig nem kerültünk közelebb a pártusok kibenlétének a meghatározásához. De Sebeostól van egy forrásmunka, aki azt írja hogy K. e. 210-ben a fehér-hunok királyának legidősebb fia, Arsak örökölte a pártus királyságot.⁸⁸

Ghirshman Roman részletes leírást, ismertetést ad a pártusokról, de nem határozza meg az eredetüket. „Ezeknek az egy centrumból származó őslakó népeknek és különböző ágainak, az éghajlati viszonyok különbözősége ellenére is sikerült egy bonyolult, de összhangszerű civilizációt kialakítani ezen az óriási területen.”⁸⁹

Ghirshman munkájában nincs egyetlen szó sem, amellyel elismerte ennek a népnek a létét, amely egyesítette és uralta ezt a hatalmas területet 500 éven át, amely végül is Nagy Sándor birodalmának összeomlását idézte elő.

Ha közelebbről megvizsgáljuk a három népcsoportot, amely a Pártus Birodalmat kitöltötte – a szarmata, szaka és a kush –, akkor egy nagyon meglepő következtetésre jutunk: mind a három „ismeretlen eredetű”. Legalábbis ezt tanítják az indo-európai történészek és nyelvészek. Hogyan lehetséges az, hogy olyan erős nemzet, amely 500 évig uralkodott és magas kultúrát és civilizációt teremtett, „ismeretlen eredetű”?

Csobánczi Elemér azt sugallja, hogy a baj már az ókori görög történészekkel kezdődött, akik csinált görög neveket adtak ennek az ősi népnek, akik a Kaszpi-tenger térségében éltek. Így ez a kaszpi nép megkapta a „scutas” vagy „scyhae” szittyia nevet.⁹⁰ Junius M. Justinus, egy római történész a K. u. II. században élt, aki Pompeius Trogus (egy másik történetíró) megállapítását idézi, hogy a világ legősibb népe a szittyia volt.⁹¹ Számos görög, latin, örmény és kínai irat állítja, hogy a szittyia nemzet fő-törzse a „chus, kus” törzs volt. Calmet, a híres biblíamagyarázó feljegyezte, hogy a szittyia törzs másik

⁸⁶ Badiny-Jós Ferenc: I. m. 145 old. (Pijoan, José: *Istoria General del Arte*. Madrid. 1950)

⁸⁷ Badiny-Jós: I. m. 145 old. (Frye, R. N. : *La Herencia de Persia*. Madrid, 1965)

⁸⁸ Nagy Olga: “Eredetünk kutatási nézetkülönbösségei”. *Hunnia*. 58 szám. 13 old. szept. 1994.

⁸⁹ Badiny-Jós: I. m. 146 old. (Ghirshman, Roman: *Iran, Partos y Sassanidas*. Madrid, 1962

⁹⁰ Csobánczi Elemér: Ósturánok. Garfield, NJ. 62-64 old.

⁹¹ U. o. 62-63 old. (Justinus M. Junius: *Epitoma Historiarum Philippicarum Pompei Trogi*.)

gyakran említett neve a „saga” volt.⁹² Ez a „saga” név egy görög név, a „chus, kus” törzsre vonatkozóan. Tehát mindkét név egy és ugyanazon népet takar. Calmet azt is mondja, hogy ugyanez történt a „massageta” törzsszel is. A „massageta” örmény név, de a görögök által lett elferdítve. Az örmény „massageta” jelentése „nagy kus”. Az örmény írás szabálya szerint ez a név eredetileg a „maschus” vagy „massachut” volt. Itt összevontak két szót „más” és „chus” vagy „chut”. Az örmények „massachut”-ot írtak. A görögök „massagetá”-nak ejtették. Ebből a „chus” névből alakult ki később a „chazar” vagy „kazar”. Az arabok a Kaszpi-tengert „Chusar”-nak hívták, amely a „chus, kus” névből származott. „Mare Caspium Arabicus Cusar.”⁹³ Az őskori történészek leggyakrabban ezt a három törzsnevet említik: daha, saca és massageta.⁹⁴

A scythia (szittyia), massageta, saca (saka), daha, chus, (kus) nevek mind egy népet takarnak. Herodotus, Strabo és Eustinius ugyanazt a véres háborút írják le, amely Cyrus, a perzsa király és Tomyris, a szittyia királynő között folyt le. Mind a három történész különböző névvel illette a szittyia királynőt. Herodotos: Tomyris, a massageták királynője; Strabo: a saca (saka) királynője; Eustinius: a szittyia királynő.

Az ősi szittyia nép között a partusoknak van egy fontos történelmi neve. A partusok egy ága volt az ősi chus (kus) törzsnek, amelyik levált a főtörzstől, és így kapták a „pártus” nevüket. Az örmény történészek hol „chus (kus)”, hol „partus”-nak említik őket. Végül is a „pártus” név maradt rajtuk.⁹⁵

Chronensin Moses azt írja, hogy a kazárok először K. u. az I. században tűntek fel.⁹⁶ Csobánczi Elemér mondja, hogy felületes szemlélet esetén a kazárok talán zsidó vagy török eredetűnek tűnnek. Nagyon valószínű azonban, hogy egyik sem; sem ez, sem az. Elsősorban azért nem lehetséges, hogy török eredetűek, mert a török nép először K. u. 600-ban jelent meg, 500 évvel később, mint ahogy a kazár nép mutatkozott. Zsidó eredetű megint csak nem lehet, mert kizárólagosan a kazár kagán és rokonsága, majd az arisztokrácia vette fel a zsidó vallást, nagyjából 300 család. Éppen ez a térítés okozta a kazár lázadást. Egy kis számú csoport megpróbálta a zsidó és a Talmud törvényeit a kazár népre és a többi ottlakó nemzetiségekre erőszakolni. Egy másik vélemény, hogy miért nem lehetnek zsidó eredetűek: azért, mert ha mondjuk az egész kazár nép fel is vette volna a zsidó vallást, akkor a kazárok csak zsidó vallásúak lennének, de ez nem jelenti azt, hogy fajilag is zsidók. Ezért nem lehettek szemiták.

Csobánczi idézi Faustus Byzantinust: „. . . a massagéták királya, számos hun hadak fejedelme. A massagéták királya egybegyűjtötte hunjainak minden csapatát.” Elizeus: „...lerontotta Tzur őrizetét és átvezette a massagétákat... Megnyitották az alánok (Tzur) kapuit, és bebocsátották a hunok seregeit.”⁹⁷

Csobánczi kérde, hogy mi történt a massageta és szittyia néppel K. u. a IV. században, és hol voltak. Hol bujkáltak a hunok a K. u. 375 előtti időkben? Csobánczi azt sugallja, hogy a hunok rokonai voltak, vagy egy és ugyanaz a nép volt a massageta, saka, daha, szarmata és a szittyia népekkel. A hunoknak ugyanaz a szokása, lovas

⁹² U. o. 63 old. (Calmet: *Commentaires en Genese*. 10. Fej.)

⁹³ U. o. 64 old. (Calmet: *Dissertatio de Regionobis Decem Tribum Israel*. L. IV.)

⁹⁴ U. o. 64 old. (Curtius: *Historiarum* L. VI. “Sogdianiae, Dahae, Massagetae, Sacae, sui juris sunt.”)

⁹⁵ U. o. 64 old. és Badiny-Jos: I. m. 152 old.

⁹⁶ U. o. 65 old. (Chronensin Moses: *Historia Armenorum*. Vol. 2. 65 old.)

⁹⁷ U. o. 65 old. (Byzantinus Faustus: *Az örmények története*. III. kötet. VII. fejezet. Elizeus: *Vallási háború*. VIII. fejezet.)

kultúrája volt, és ugyanazon a területen tűntek fel, ahol az előbb említett népek, a massageta, saka, daha, szarmata, szittyá népek eltűntek.

A görögök változó görög neveket kezdtek alkalmazni a különböző szittyá népekre. Dahae, sacae, thysiogetae, parthi, mindezek a nevek helytelenek voltak, éspedig azért, mert ezen népek nem nevezték így magukat, ezek mind görög és latin fordítások voltak. Mikor a görögök meggyőződtek arról, hogy a szittyá nép sok különböző népből áll, a görög felfogás a szittyákról megváltozott. Procopius tudat bennünket Atilla massageta hun hadáról.

Padányi Viktor írja, hogy a K. u.-i I. században ezek a nevek mind eltűntek a szittyá névvel egyetemben, de ugyanakkor, ugyanazon a területen új nevek is mutatkoztak: hun, avar, szabír, kusita, onugor, saragur, kazar, turk és magyar.⁹⁸ A jelenkor történészei 300 nevet használnak arra a népre, amely Euráziában lakott és élt.

Történész körökben általános vélemény, hogy az ősi szittyá nép kihalt, vagy más népekbe olvadt. De ahogy a régészeti ásatások ismertté váltak Mezopotámiából, tudottá vált, hogy a görög, latin nevek ismeretlenek voltak Sumíriában, Babylonban, Assyriában, Káldeában, Szíriában, Elamban, Perzsiában és a Hites területeken. Görög nevek helyett ezek a nevek tűntek fel: Hunut (Karnak felírás); Unni (Persepolis felirat); Hsiung Nu (Kínai krónikák); Chus (Kassu, Assyr, As, Uzi, Kusan, Khazar); Avar (Vár, Abar, Apar, Par, Parni, Parthi); Dah (Tachi, Taochi, Dak); Shupri (Sparda, Saspir, Savard, Sabartoi) és más változatok a Kaukázus és a Kaszpi térségben. Ezek egyiptomi, babyloniai, assyr, káldeai, hittes, perzsiai, örmény újperzsiai és arab kútfőkben tűntek fel a K. e. XVII. századtól a K. u. X. századig.⁹⁹

Padányi Viktor rámutat a „saca” szó értelmére, jelentése: „nép” s e szó többszáma „sakit” – „népek”, és innen származik a „skita” vagy „scyth”. Csobánczi még messzebb megy következtetésében, mikor azt állítja, hogy a hun és a szittyá nép egy és ugyanaz a nép.¹⁰⁰

A kapcsolat e két nép között világos, tiszta és érthető. Ha a Pártus Birodalomnak megvizsgáljuk a három népességi összetételét, akkor nyugodtan állíthatjuk, hogy mind a három a turáni vagy ural-altáji csoportba tartoztak. Az egyik csoport volt a szarmata, melyet Herodotos „sauromatá”-nak nevezett. Most ezt a nevet könnyen felismerhetjük a sumír SA-UTU-MADA szóban, amelynek jelentése „szív” – „belső” – „város”, jelenlegi meghatározással élve „szíve egy országnak”. Ezt a nevet később egy ország kapta meg, és amikor az ország megszűnt létezni, akkor azt egy nép kapta meg, vagy felvette.¹⁰¹ Tehát a „sauromata” név eredete sumír eredetű.

A másik népi egység a Pártus Birodalomban a „saca”, melynek jelentése „nép”. A harmadik népi egység neve volt a kus (cush) nép. Eliseus említi, hogy a hunokat kusnak is hívták, és Asolich szerint a massageta szintén kus volt.¹⁰²

Most már látható, hogy annak ellenére, hogy a görögök több népet említenek a Pártus Birodalom lakóiként, ezek mind egy nemzeti államhoz tartoztak, akik egy és

⁹⁸ Padányi Viktor: Történelmi Tanulmányok. München, 1959, 131 old. (Herodotos, Xenophon, Strabo, Plinius Major, Curtius, Justinus, Stephanus Byzantinus.)

⁹⁹ U. o. 131-132 old.

¹⁰⁰ Csobánczi: I. m. 65 old.

¹⁰¹ Gosztönyi Kálmán: A Kárpát-medence arany-nemzet, birodalom és nyelv. Paris, 1962. (Zakar András, Fordulópontok történelmünkéből, 1984. 44 old.)

¹⁰² Badiny-Jós: I. m. 158 old. (Moses Chorenei: History of the Armenians. Book I.)

ugyanazt a nyelvet beszélték. Idővel egyik népnek „hun” volt a neve, akik testvérei, rokonai voltak az avaroknak és a magyaroknak.

Tóth József írt egy rövid tanulmányt a hunokról és avarokról.¹⁰³ Mivel a korabeli történészek felváltva használták a hun, avar és magyar neveket, ezért mi szabadon azt következtethetjük, hogy e népek ugyanazt az egy nyelvet beszélték, szokásaik és ruházatuk is hasonló volt.

Luchinics Imre a Menander c. könyv fordításának előszavában röviden idéz azon írók tanulmányából, akik a hun-avar név kapcsolataival foglalkoztak: Malalas az avarokat a hun nép egy törzsének véli. Theophilactus mindkét nevet felváltva¹⁰⁴ használja, és az avarokat hunnak minősíti.¹⁰⁵ A Lombardok krónikáinak írója, Paulus Diaconus, írja: „a hunok, akik avaroknak nevezek” és „Hunok, akik avarok is.”¹⁰⁶ Menander véleménye szerint mi tudjuk, hogy a bizánciak hun tolmácsokat alkalmaztak az avarokkal való tárgyalásaik során.

Valószínű, hogy a korabeli történészek ismereteiket abból a tényből merítették, hogy a vár-hunok sok hun népet magukba olvasztottak, mint pl. szabírok és a pontusi hunokat, akiknek a vezére Mogyer volt.

Theophilactus írásaiból következtethetjük, hogy a magyarok együtt harcoltak az avarokkal, avar viseletben. A hun-ugorok K. u. 460 körül jelentek meg először Európában.¹⁰⁷ A hun-ugorokat megintcsak magyaroknak hívták, és voltak magyarok, akik már az avarokkal jöttek vissza a Kárpát-medencébe. A második kárpát-medencei avar visszatérés idején K. u. 568-ban a hun-ugorok újból örömmel fogadták az avarokat, akik között magyarok is voltak.¹⁰⁸

A Magyar Krónika írja, hogy a Krimhildai-csata után K. u. 453-ban (ahol a hunok megsemmisítő vereséget szenvedtek a gótoktól) háromezer hun harcos a Csiglei mezőn húzta meg magát. Ezek a hunok ott éltek néhány évszázadon át, még mielőtt a magyarok Árpád vezetésével vissza nem vették jogos örökségüket.¹⁰⁹

Magyar történészek úgy vélik, hogy Csigle Erdélyben található, mivel a székelyek a hunok leszármazottainak hiszik és tudják magukat, de Csiglének a pontos helye sosem volt tisztázva.¹¹⁰

Három különböző „Csigle” található a történelmi Magyarország térképén. Az egyik Észak-Magyarországon, Felvidéken, Nyitra megyében (jelenleg Szlovákia), jelenlegi neve Szigel, de 1461-ben még „Cyglen”-ként szerepelt.¹¹¹ A második „Csigle” Veszprém megyében van, és ennek a neve „Csögle”. A harmadik „Csigle” Szilágy megyében, Erdélyben található. Ennek mostani magyar neve „Csiglen” és a rumén neve „Ciglean”.¹¹²

¹⁰³ Toth József: I. m.

¹⁰⁴ U. o. 94 old. (Luchinics. 1905. 15 old.)

¹⁰⁵ U. o. 94 old. (Theophilactus: I. m. 19 old.)

¹⁰⁶ U. o. 94 old. (Balics Lajos: A kereszténység története hazánk mai területén a magyarok betelepedéséig. Budapest, 1901. 193 old.)

¹⁰⁷ U. o. 95 old. (Theophilactus: Historiarum Libri. VIII., 8, Bonn, 1834.)

¹⁰⁸ U. o. 95 old. (Luchinics: I. m. 32 old.)

¹⁰⁹ U. o. 95 old. (Erdélyi László: Krónikáink magyarul. 1943, 43, 78 old.)

¹¹⁰ U. o. 95 old. (Hóman Bálint: Székelyek eredete. Magyar nyelv, 1921, 101 old.)

¹¹¹ U. o. 95 old. (Nyitra vármegye monografia. É. N. 108.)

¹¹² U. o. 97 old. (Helység névtár. 1941, 71 old.)

Az első „Csigle” szomszédságában találjuk a Szakoly falut, és a harmadik „Csigle” hely mellett szintén egy Szakoly nevű falu áll. Szakoly egy tájszólású változata a székeley névnek.

Most melyik az a „Csigle”, amelyet a krónika említ? Nem gondolhatjuk, hogy a Veszprém megyei „Csigle”, mert K. u. 536-ig ez a terület gótok által lakott terület volt, és a gótok voltak az elsőrendű okozói az Atilla ellenes lázadásnak.

A Szilágy megyei „Csigle” Erdélyben szintén számításra kívül esik, mert ez a terület gepida megszállás alatt volt. Ardaric, a gepidák királya volt a leghűségesebb barátja-alárendeltje Atillának, azonban Atilla halála után a legnagyobb ellenségévé vált a hunoknak. Épp ezért nem valószínű, hogy egy megvert hun csoport menedéket találhatott volna ezen a területen.¹¹³ Így más lehetőség nincs, mint a Nyitra folyóvölgyi „Csigle” Felvidéken, ahol a háromezer hun menedéket talált. Ez támasztja alá az utolsó csata helyét, amely csata a hunok és a gótok között zajlott le Krimhildán, Pannóniában, s amely, Jordanes szerint, közel van a Neato folyóhoz.¹¹⁴

A földrajzi elnevezések között a folyónevek változnak a legkevésbé. A folyónév, amelyet Jordanes említ, „Neato”, könnyen kivehető a Nyitra folyó nevéből. Felvidéken nincs másik „N” betűvel kezdődő folyó. Ezért szabadon állíthatjuk, hogy a csata a Nyitra folyó déli részén ment végbe, közel a Dunához, ott, ahol Atilla idősebb fia, Ellak elesett. Atilla másik két fia, Dengezik és Irnik a Duna-Tisza közé húzódott vissza.

Egy falunév, Tuman, bizonyítja azt, hogy a hunok, Atilla halála után itt éltek tovább egy ideig. Ez a helység jelenleg a „Rumáni” nevet viseli, de a XII. században még „Tuman”-ként ismert, majd a XIV. század után e helységnév eltűnt.¹¹⁵ Tuman egy ősi hun név volt. A legendai Motun (Bátor) császár apjának a neve volt Tuman (Toban) a K. e. III. században.¹¹⁶ Az Azovi-tenger egyik félszigetén a XIV. században szintén egy hun település nevét, Toban (Tuman), lelhetjük fel.

Valószínű lenne, hogy a 3000 hun menedéket talált itt Csiglén? Protektor Menander említi, hogy K. u. 581-ben Bizánc hun tolmácsokat alkalmazott.¹¹⁷ Kérdezzük, mi oknál fogva alkalmaztak a bizánciak hun tolmácsokat, ha nem lett volna rá szükségük?

K. u. 568-ban egy új avar, hun, magyar csoport érkezett feltölteni csiglei települést. Ezek az új érkezők voltak az avarok, vagy más néven a várkunok. A korabeli történészek nem említik a csiglei hunokat, de egy évszázaddal később, K. u. 662-ben, Longobard királya, Perctari (Bertaridus) mondja: „Fiatal koromban, amikor a trónomtól elűzve, hazámból kivetve bujdostam, egy pogány királynál találtam menedéket, aki a hunokat kormányozta.”¹¹⁸

K. u. 670-ben újabb avar-hun és magyar csoport érkezett Kuber vezetésével az Avarföldre.

Azon a hatalmas pusztaságon, ahol sok különböző nép élt, mindig az erősebb törzs adta a birodalom nevét. Először a hunok emelkedtek vezető helyzetbe, majd az avarok és magyarok következtek, s mind ezek a népek uralkodtak évszázadokon

¹¹³ U. o. 98 old. (Jordanes: *De Getarum Sive Gothorum Origine et Rebus Gestis*, Stuttgart, 1861, 201 old.)

¹¹⁴ U. o. 98 old. (Jordanes: I. m. 1871, 173-174 old.)

¹¹⁵ U. o. 98 old. (Nyitra vármegye monografia. 66-67 old.)

¹¹⁶ U. o. 99 old. (Juhász Vilmos: *A megváltás felé*. Budapest. 1943. 418 old.)

¹¹⁷ U. o. 99 old. (Luchinics: Menander Protector történeti művének fennmaradt töredékei. Brassó, 1905, 176 old.)

¹¹⁸ U. o. 99 old. (Balics L.: I. m. 195 old.)

keresztül.¹¹⁹ A nyugatiak ismerték a magyarokat, de nem ismerték neveiket, ahogy magukat és egyes nemzeteiket hívták, pl. utigurok és kutigurok.

Az Avar Birodalom fejedelmét Kagán-nak és az alkirályt Tudum-nak hívták. A VIII. század végén Nagy Károly és a frankok elleni nyolc éves háború után, a krónikák tanúsága szerint 795-ben Tudum megölte a Kagánt. Ekkor Tudum tudatta Nagy Károllyal, hogy megadja magát, és felveszi a keresztiséget.¹²⁰ Ekkor Nagy Károly második hadjáratát már megindította, fosztogatta Győrt az avarok fővárosát. Megkímélve Tudum területét, a Dunától északra eső részt a Felvidéket. Tudum 796-ban megkeresztelkedett Aachenban.¹²¹

A megmaradt avarok folytatták honvédő harcukat, és megismerték Nagy Károly sógorát, Geroldot és Friaul hercegét, Eriket. 804-ben azonban az avaroknak minden reménye szertefoszlott, mert a bohémok is támadásba léptek ellenük. Ezért az új kagán Todor megkérte Nagy Károlyt Quierzyben, hogy letelepedésre adjon és biztosítson számára egy területet Szombathely és Deutsch-Altenburg között. Nagy Károly teljesítette a kérését. Röviddel ezután Todor Kagán meghalt. Továbbá, Nagy Károly biztosította örökösét, Ábrahámot a cím viselésére. Ezzel a tétellel Nagy Károly leállította a bohémiaiak ellenségeskedését az avarok ellen.¹²² Most mindkét avar vezető, a Tudum és a Kagán keresztény volt, és békét kötöttek egymással. Szerencsétlenségre a szlávok megint bajt okoztak Tudumnak. 811-ben maga Nagy Károly próbálta elsimítani a viszályt a szláv és az avar vezetők között.¹²³

Láthatjuk, az Avar Birodalom két különböző területre szakadt. Az egyik terület Nagy Károly elismerésével a Kagán vezetése alatt a Fertő tó területén volt, a másik pedig a Tudum vezetése alatt Nyitra megyében. A krónika 873-ban még említi a Fertő tó környéki Avariát. Nincs utalás a nyitrai településre, de más bizonyíték szolgál arra, hogy 896-ban Árpád honviszaszerzésekor, még fenn állt. A krónika, ha nem is említette Tudum országát, de a törvények, amelyek érintették, visszatükrözik létezését. Theophilactus szerint az a törvény, amely kötelezte a „clausura” építését azon a helyeken, ahol a hun-avaroknak út nyílt a területük elhagyására.¹²⁴

A magyar krónikák “Kluzának” hívták ezeket a mesterségesen csinált gátakat. A célja a kluzának az volt, hogy visszatartsa ezen akadályokon belül a nem szívesen látott személyeket, ide számítottak a hunok, avarok és ungarnok. A rágalom eszközét használva olyan rossz hírért keltették e népek (hunoknak, avaroknak és magyaroknak), hogy senki nem akart kapcsolatba kerülni velük.

796-ban, mikor Tudum megkeresztelkedett, hűbér esküt is tett Nagy Károlynak, de nem tudta betartani esküjét, mert mikor a belső harc kitört a Dunántúlon, ő a saját népének nyújtott segítséget a frankok ellen, majd később ismét kénytelen volt megadni magát Pepin előtt.¹²⁵ Segítséget nyújtott a szászoknak 799-ben a császár ellen, de a császár viasztörítette csapatait a Felvidékre. 803-ban ismét megadta magát utoljára, és

¹¹⁹ Deér József: Pogány magyarság, Keresztény magyarság. Budapest, 1938, 44 old.

¹²⁰ U. o. 100 old. (Balics L.: I. m. 215 old.)

¹²¹ U. o. 100 old. (Balics: 218 old.)

¹²² U. o. 100 old. (Baronius, 1711, IX. 446.)

¹²³ U. o. 100 old. (Balics L.: I. m. 241 old.)

¹²⁴ U. o. 100 old. (Theophilactus: *Historiarum Libri*. VIII., Bonn, 1834.)

¹²⁵ U. o. 100 old. (Balics: I. m. 219 old.)

Regensburgba ment hódolatát kinyilvánítani.¹²⁶ A császár elfogadta, de Tudum birodalmát egy mély és széles árokkal körülvonta, ez volt a „kluza”.

A fennmaradt térképek szerint, csak két út vezetett ki az Avar Birodalomból. Az egyik észak, a másik délfelé. Az északi kijáratnál egy Kolos nevű falu létesült. Jelenlegi neve Hradistya. A déli kijáratnál a falu neve Nyitra-Kolos. A „Kolos” név régebbi névből, a „Kluzá”-ból (latin: clausura) ered.

A német Arnulf császár a 890 körüli időben elpusztította a barikádot, mert kellett számára az avar-magyar hadászati segítség a szlávok ellen. Ez lehetett az a hely, ahol a hun nép meghúzta magát Tudum vezetésével, egész addig, amíg Árpád magyarjai vissza nem vették őseik volt tulajdonát. A krónikák időnként ezt a Tudum vezette hun települést magyarnak hívták. Widukindus szerzetes, aki a X. században élt, írásában hátrahagyta kora véleményét, mikor ezt mondja: „Az avarok a hunok visszamaradottjai, és mi ezeket az avarokat hívjuk ma avar-magyarnak.”¹²⁷ Nekünk legalább öt korabeli történész által hátrahagyott adatunk van arról, hogy minket magyarokat pártusoknak is hívtak.¹²⁸

Sok kútforrást tudnánk még felsorolni, amelyek leírják vagy megemlítik a harcászati eseményeket, amelyek 896 előtt történtek és e cselekmények minden esetben magyar népek megmozdulásai voltak, de hogy szavamatt rövidre fogjam, eltekintek tőlük.

Az eddig felsorolt adatgyűjtemény mindazt bizonyítja, hogy a mi népünk Atilla óta folytatólagosan itt volt a Kárpát-medencében. A Szent Wandregisilius kolostor naplójában (K. u. 877-ben olvasható, hogy a Frank Birodalom bukásakor, 843-ban, Lajos király fogadta a hun-avar-magyar birodalmat megbízottait.

A hátrahagyott adatok mind bizonyítékok, hogy az Avar Birodalom nem szűnt meg, mint ahogy azt Einhart állította, hanem a birodalom két részre szakadt. Az egyik volt a Kagán Todor Birodalom Dunántúlon kb. 804 körül, melynek biztonságát maga Nagy Károly erősítette meg, sőt Todor örökségét, Ábrahámot is hasonlóan támogatta hatalmában, mint Kagánt. Ábrahámnak a bibliai neve a keresztény vallására bizonyíték. A másik avar állam a Nyitra megyei, a felvidéki Tudum birodalma. Az ország szétszakítottságának oka Tudum gyalázatos cselekménye, de a végleges megszűnése mindkét avar vezető megkeresztelkedése után történt. Elvesztette politikai szerepét, mikor az ország felvette a kereszténységet, ami azt is jelentette, hogy alatt valója lett a Szent Római Császárságnak. Az Avar Birodalom bukását így a kereszténység felvétele okozta összegezve a történeteket, Nyugatnak szüksége volt az avarok megtérítése, hogy politikai hatalmukat kiterjeszthessék és a vallási tizedeket behajthassák. A kereszténységet a hatalom megszerzésére használták.

¹²⁶ U. o. 101 old. (Balics: 240 old.)

¹²⁷ U. o. 102 old. (Gombos A.: *Catalogus Fontium Historiae Hungaricae*. Budapest. 1938, III. 2260.)

¹²⁸ Modus Ottone, Ebert: *Überlieferungen*. Dresden. 1826, Vol. 8. 1. P. 81-82. Nagy Olga: *Eredetünk kutatási nézetkülönbségei*. Hunnia, 58, szept. 1994.

IV. fejezet

A hunok

A történelmi forrásokban az olvasható, hogy hirtelen tűntek fel K. u. az V. században, az „árnyékból előlépve”, és ezért nincs tudomásunk a múltjukról. Még a magyar krónikák is alig emlékeznek rájuk, kivételesen egy-két esetben, Atilla származását illetően.

A VIII. század hittérítőinek alkalmuk volt tanulmányozni Kína történelmét, és erről jegyzeteket készíteni. Herbelot, Klapproth és Brouset, legújabbban De Groot és Chavannes olvasta a jegyzeteket, és most a kutatás számára hozzáférhetők, így világosabb képünk van a hunokról.

A kínai kútforrások között a Siki-féle a leggazdagabb. Sze-Ma-Csen (K. e. 145–87.) a szerzője annak az írásnak, amely több mint 200 kötetet tesz ki. E kínai kivonatok és az a néhány magyar-hun ismertetés a krónikákkal összhangban vannak, ami azt látszik igazolni, hogy a hunokról leírtak történelmileg helyesek.

Időrendi sorrendben és földrajzilag azonban egy hatalmas űr mutatkozik a kettő között.

Baráthosi-Balogh Benedek az itt említett hittérítők és a kínai krónikák után írt egy összefoglaló tanulmányt a hunokról. A könyv címe: A hunok három világ birodalma.¹²⁹

A kínai krónikák feljegyezték, hogy a hunok az őskorban nem képeztek egy egységes nemzetet, hanem sok különböző törzsi egységben éltek. Huang-Ti, „a világ császára” körülbelül K. e. 2400-ban már említi a hunokat, különböző nevekkal: Hi-Un-Nu, Hein-Jun, Hiung-No, Hsiung-Nu és Dsongo. Idővel a dzongo hunok válhattak a csángó-hunokká, vagy a magyarok ősei lehettek, akik később Erdély és a Kárpát-medence területén telepedtek le. Történészek és nyelvészek még évszázadokon át sem tudtak elfogadható magyarázatot adni a csángó név származására és értelmére. A csángó tájszólás tartalmazza a legősibb magyar nyelv elemeit, és a csángó népmesék a legősibbek a magyar népmesék között. Jól tudott dolog, hogy mindkét nép, a csángó és a székely, egyöntetűen vallják és hiszik, hogy ők egyenes származékaik a hunoknak. Ezt a népi tudatot a történelmi Magyarország azzal ismerte el, hogy adómentességet biztosított számukra. Nagyon valószínű, hogy a székelyek és a csángók nem Atilla hun származékai, hanem egy sokkal korábbi hun népnek, pontosabban a nyugati-hunok leszármazottai. Történészeink a csángó nevet a „csángál” magyar szóból próbálják eredeztetni. E szónak értelme a cél nélküli barangolást foglalja magában. Úgy érzem, hogy ez a magyarázat helytelen, mert egy nép sem nevezné magát tulajdonképpen otthontalannak.

Szun császár K. e. XXIV. és XXIII. században írja, hogy ő ötezer „li” távolságot haladt Kínától nyugat felé, és meghódította a dsongo, saca, tik-hun és a kiongo, északra pedig a hegyi dsongo hunokat.

¹²⁹ Baráthosi-Balogh Benedek: A hunok három világ birodalma. Buenos Aires. 1974

Ju császár legyőzte a kienlien népeket, a saca, kussu és a nyugati dsongo hunokat. Később egy kínai kútfő megmagyarázza, hogy a kussu népet – amelyet előbb említettünk – ugor népnek kell értelmezni. Talán érdemes lenne foglalkozni mélyebben az esetleges kapcsolattal, ami a kussu nép és a Kassa város neve között fennáll. Már a K. e. XXIII. században négy számottevő nép-nemzet létezett a hunok között, ezek a dsongo, saca, ugor és a kiang nép.

Hi-Fu császár K. e. 2350-ben elismeri, hogy a mezopotámiai menekültek öntözéses földművelési csatornákat építettek Kínában. Dr. Douglas és Dr. Jenks tárgyalták a nagyfokú hasonlóságot a kínai és sumír öntözőrendszer és ugyancsak a csillagászat és orvostudomány között. Azt is említik, hogy Yao császár (K. e. 2085–2005) kihallgatást adott a pásztor- királynak Susa-ból.¹³⁰

Ezek a népek kényszer-vándorlásuk folytán Mezopotámiából Kínába keltek át, arra a területre, amit most Tibetnek hívunk. A sumír vándornép nyelvén Tibet Tő-Bő-Taj volt. A sumír és a magyar nyelven is a TŐ jelentése valaminek a töve, alja. E helyi viszonylatban a hegynek a töve. A BŐ értelme széles, nagy, tág. A TÁJ értelme térség, kilátás, hely, helység. Az a nép, amely K. u. 612-ig itt lakott, tő-bő-táj népnek hívatott. A kun herceg 612-ben összeházasodott a kínai királykisasszonnyal. Ekkortól kezdve a népet a kínaiak és a kunok elnyomták.¹³¹

Felsorolva néhány tibeti királynevet, látható, hogy e nevek egyeznek a sumír, szittyia, hun, szabír és magyar nevekkal, egyben földrajzi elnevezésekkel is.

Királynevek: Kos, Láto, Tori, Palkor, Nyatri, Csogyal

Helységnevek: Kun, Tar, Must, Korum, Jura, Gura

Tavak nevei: Sarovár, Leli, Kasa, Korum

Tibeti tartományok nevei: Szech, Kan, Kagyu, Sima, Ladag, Urga, Nyurga, Bartok

Családi nevek: Shatra, Tompa, Sur, Gyali, Csap, Punk, Pala, Rampe.¹³²

K. e. a 3. évezredben a kínaiak a Hoangho (Sárga) folyó nagy kanyarulatától délre és délkeletre helyezkedtek el. A Kínai Birodalom déli része ekkor feltételezhetően ritkán lakott terület volt, mert ez a terület sosem kapcsolódott be valamilyen háborúskodásba.

A Kínai Birodalomtól keletre, az óceán partvidékén egy nagyon gyenge törzs élt, amely rövid időn belül felszívódott. Az erős hun népek ellenben nyugaton és északon éltek. Ebben a korban a kínaiak földművesek voltak, s azok a népek, akiket később hunnak hívtak, nomád életet éltek és állattenyésztéssel foglalkoztak. A Hia uralkodóház korától, K. e. 1766-tól rendszeres történelmi adataink vannak a hunokról. A tik hunok a korai Kína legnagyobb ellenségei voltak, ahogy a történelmük ezt feljegyezte. A Sang királyok létrehoztak egy fejedelemséget, hogy így védjék területüket.

Összegezve az akkor történeteket, a tudósok feltételezik, hogy a hunok elleni küzdelem egyesítette a népet. A dsongo, a hunik és a kienun-hunok először mint ellenségek tűntek fel, de később szövetségesek lettek, akik segítették Ven császárt a trón megszerzésében. Ven volt az, aki összekapcsolta a kínaiakat, de „halálos” hibát követett el, mikor felosztotta birodalmát a fővezérei között, s hűbéresévé tette őket. A hűbériség

¹³⁰ Szelényi Imre: Sumer-magyar rokonság München, 1961. 25 old. (Douglas and Jenks: The History of Nations. NY. VII. China. 4 old.)

¹³¹ U. o. 26 old.

¹³² U. o. 27 old.

alatt Kína elvesztette hatalmát. Így egy belső viszály következtében a hunok K. e. 850-ben betörték a határszéli Kínai Birodalom államaiba, és ettől kezdve nagyszámban telepedtek le a kínai területeken, amelyeket meghódítottak. Ezek a letelepült hunok megtanították, átadták a hun harcászati módszereket, és lassan beolvadtak a kínai tömegbe. Így növelték, erősítették őket, a mérleg egyensúlyát a kínaiak javára billentve. Bekövetkezett az, hogy hun harcolt a hun ellen. Ennek dacára körülbelül kétszáz év múlva visszanyerték erejüket, és majdnem az egész Kínai Birodalmat a hűbéresükké tették. Ekkor kezdtek védőfalakat és várakat építeni a hunok ellen.

Ebben a válságos időben talán a legkiválóbb császár, Mu uralkodott, aki híres volt bölcsességéről. Mikor érkezett az alkalom, dsongo hun király elküldte a legmegbízhatóbb emberét, Jin Hu-t – aki éppen kínai volt – Mu császárhoz, megtudni, hogy milyen ember a császár, milyen a jelleme, a hajlama. Mu megmutatta a kínai városokat és kastélyokat, elmagyarázta a kínai törvényeket, de mind e látszólagos rend ellenére is Jin Hu állandó belső elégedetlenséget és lázongást észlelt a birodalomban. Az okát abban látta, hogy a kínaiaknak ugyan vannak írott törvényeik, de e törvények álcázzák az igazságot, és nem jóságosak a néphez. A hunoknál fordított a helyzet. A hun vezetők mindig igazságos és emberséges vezetők akarnak lenni, mindig a nép javát keresik. Ezért a tömeg hűséges a vezetőihez, és őszintén tiszteli őket. Mikor a császár ezt meghallotta, nagy aggodalom fogta el, és elhatározta, hogy nem engedi Jin Hu-t vissza, mert nagy veszélyt észlelt a hallottak alapján. Mu később egy hűséges tanácsadót nyert Jin Hu-ban. Ő javasolta a császárnak, hogy küldjön kínai zenészeket és női énekeseket a Hun királyi udvarba, azzal a céllal, hogy csábítsák, rontsák meg a senyőt. Ha a senyő megszereti a zenét és a nőket, akkor egyenetlenség fog támadni közte és főemberei között, így a hunoknál zavart lehet kelteni, és fölényüket meg lehet szüntetni. Mu elfogadta Jin Hu tanácsát. Rövidesen meg is verte a dsongo hunokat, és elvett tőlük tizenkét országot. A kínai évkönyvek tizenkét országról szólnak, de valószínű, hogy csak tizenkét területi egységet értenek alatta.

K. e. 600-ban Mu császár összeugratta a piros hunokat a fehér hunokkal is. Megjegyzendő, hogy a kínaiak színekkel jelképezték az égtájakat. A fekete jelképezte az északot, fehér a nyugatot, piros a délt és kék a keletet. A sárga szín képletesen a világ közepét. A nyugati hunok eredetileg a fehér hunok voltak, valószínű, hogy innen kapták nevüket is.¹³³

A kínaiak hiszik, hogy Mu császár hun eredetű. Ő alapította a Csin uralkodóházat K. e. 676-ban, és egy új temetkezési szokást vezetett be, amit mi most szittya-hun temetkezési formának hívunk. K. e. 621-ben, Mu halálakor, majdnem kétszáz hűséges alattvalója ment vele a sírba. Ez szokásban maradt K. e. 401-ig.

A tik-hunok közül K. e. 617-ben egy új törzs tűnt fel ezen a területen, és ezek a szoba-hunok voltak. A kínai évkönyvek írják, hogy a szoba-tik hunok betörték Kínába.

Népek, nemzetek gyakran kapják neveiket a földrajzi elhelyezkedésük, személyek vagy tevékenységük, mesterségük, foglalatosságuk alapján. Tehát feltehető, hogy a szoba-hunok szobákat, házakat kezdtek építeni abban az időben, és innen származtatták törzsük nevét. Hasonlóképpen később a vár-kunok is, akik szintén várakat, földvárakat építettek.

K. e. 525-ben néhány hun törzs lényeges alkotóeleme lett a kínai történelemnek. Ezek voltak a tali és giku törzsek.

¹³³ Baráthosi-Balogh Benedek: I. m. 19 old.

A „kínai nagy fal”-at K. e. a IV. században kezdték el építeni. Vuling alkirály arra a következtetésre jutott, hogy a kínaiak gyalogos hadakkal és kocsikkal nem harcolhatnak sikeresen a hun lovasság ellen. Elismerte a hun katonai harcászati formát. Meglátogatta a hunokat, és szövetségre kérte őket, amit el is ért. A célja az volt, hogy megszerezze Kína felett a teljes hatalmat. Ennek érdekében lemondott fia javára az alkirályi rangról, és helyette felvette a teljhatalmú katonai parancsnokság tisztségét. Terve nem sikerült. Halála után a hun szövetség megszűnt. Baráthosi-Balogh Benedek írja, hogy Vuling uralkodásától kezdve a kínai évkönyvek mind „hungno” vagy „hunno”-nak írják a hunokat. Valószínű, miután személyesen ismerte meg a hun fejedelmeket, így hallhatta a valóságos nevüket.

Baráthosi-Balogh Benedek rámutat arra a tényre, hogy az ősi kínai utórag vagy képző „no”-t mindig „nor”-nak ejtették. Ezért a kínaiak helyesen ejtették ki a hun nevet ugyanúgy, mint ahogy az a Csodaszarvas Legendában írva van: Hunor és Magor. Ez a legenda az, amely elmondja, hogy mi és a hunok Nimrud fiai vagyunk.

Si Hoang-Ti császár folytatta Vuling céljait, hogy egyesítse Kínát. Miután elsimította a belső zavarokat, figyelmét K. e. 238-ban a hunok ellen fordította. Si Hoang-Ti annyira nem bírta, utálta a hunokat, hogy elrendelte a nevük, a Hunno nevet megrövidíteni „Hu”-ra azért, hogy nevük ne legyen hosszabb a Kínai Birodalom nevéénél. Az is legendás volt, hogy a császár egy jövődölést hallott, amely szerint a hunok elhatalmasodnak a birodalma felett. Megakadályozva ezt, elhatározta, hogy támadást indít a hunok ellen 300.000 emberrel. Hadjárata sikerrel járt. Elfoglalta a területüket, és 41 város körül falat építtetett, új utakat is, és a régieket megjavíttatta. Si Hoang-Ti császár volt az, aki a kínai nagy fal építését befejezte. Ez összesen tíz évet vett igénybe. Állandóan egymillió embert foglalkoztatott, több százezer hadifogollyal együtt. Az emberáldozat a félmilliót is meghaladta. A hullákat a falba építtették.

A kínai támadás alatt a hunok visszahúzódtak a Hoang-Ho (Sárga) folyó térségébe, és az egyéni törzsi hun támadás megszűnt. Az összes hunok által birtokolt területen a „tanhu” vagy „senyő” (hun császár) vette át a hatalmat. Veszély esetén a törzsi vezérek egyesültek a senyő vagy tanhu vezérlete alatt úgy, ahogy a magyarok sok évvel később Árpád korában tették. A „senyő” cím idő múltával törzsi név lett, majd a vezető személyes nevévé változott.

Baráthosi-Balogh Benedek írja, hogy a hun törzsek egyesítése annyira megerősítette ezt a nemzetet, hogy Kína léte forgott kockán.¹³⁴ Azt nem tudjuk pontosan, hogy ki volt az első hun senyő vagy tanhu, mert a krónikák csak „nagy hun királyok”-at említenek a nevek helyett, „kik messze északra laknak.”

Egy név, amit a kínai évkönyvek Launthe formában rögzítenek, a görög források Hilienthe-nek írják, amely minden valószínűség szerint a magyar Levente nevünk eredete. Ez a név megtalálható még Atilla és Árpád származási táblázatán. Árpád elsőszülött fia is Levente volt.

A Zoltán név szintén változáson ment át, eredetileg hírnököt jelentett, mielőtt keresztnévnek használták volna.

Az első hun vezért, akit névszerint említenek, az Toban. Hogy uralma mikor kezdődött, nem tudjuk, de K. e. 219-ben már úgy említik, mint teljhatalmú fejedelmet. A krónikák elmondják harcait, és azt, amikor vereséget szenvedett a kínaiaktól s birodalmát nyugat felé irányította, terjesztette. Senyő Toban volt az első, aki

¹³⁴ U. o. 44 old.

megteremtette az Egyesült-Hun-Birodalmat, és majd meglátjuk, hogy fia, Mo-tun (Bátor) tette azt nagyhatalommá, de szóljunk előbb Senyő Toban végzetéről.

Az állandó harcok oly sok véráldozatot követeltek, hogy a hunok bevezették a többnejűséget, mert így látták biztosítva a nemzet fennmaradását. Ez volt a főoka a többnejűségnek. A másik ok a család védelme. A férfiágon, ha a családfő elesett, az elhalt harcos férfi testvére lett a felelős az özvegy és gyermekének eltartásáért. Akkor ez általános szokás volt.

A kínai krónikák az alábbi történetet írták Toban senyőről, akinek idősebb fia Mo-tun volt. (Nyersfordításban adjuk közre.) Toban előnyben részesítette második szülött fiát. Ezért elhatározta Mo-tun eltávolítását, hogy második szülöttje nyerje el a hatalmat. Célja eléréseért a senyő elküldte Mo-tun-t az Asz királyhoz, béke zálogaként, de amíg Mo-tun ott tartózkodott, Toban hirtelen megtámadta Aszt, aki ennek következtében meg akarta ölni a béke zálogát. Mo-tun azonban egy nagyon gyors paripán sikeresen megmenekült és hazament. Toban nagyra értékelte Mo-tun hősi teljesítményét, és ezért több mint 10.000 harcosnak vezérévé tette. Toban úgy gondolta, ez a megtiszteltetés kielégíti fia vágyait, de Mo-tun nem békélt meg a történetek után. Csendesesen készült, hogy átvegye jogos örökségét.

Mo-tun fűtyülő nyilakat alkalmazott. A gyakorlatok alatt embereinek megparancsolta, hogy mindig oda lőjenek, ahova ő küldi először a fűtyülő nyilat. Bárki megszegi ezt a parancsot, fejét veszti. Egy gyakorlat alkalmával Mo-tun fűtyülő nyilát a legjobb paripájába küldte, és mindjárt fejét vette azoknak, akik ezt nem merték megtenni. Röviddel utána ugyanezt tette a legkedvesebb feleségével is. Néhány harcosa félt követni a példát, ezeket szintén lefejeztette. Később egy vadászat alkalmával nyilát a Toban feldíszített paripájába eresztette. Minden embere hasonlóan cselekedett. Így győződött meg, hogy már bízhat harcosaiban. Ezután vadászni ment Senyő Tobannal, és nyilát apjába eresztette, aki meghalt mindjárt, mikor minden nyíl egyszerre találta célba. Ezután Mo-tun elrendelte mostohaanyja és annak fia kivégzését, aki Toban kedvence volt. Mostohaanyja volt az, aki a senyőt rábeszélte Mo-tun eltávolítására. Azokat a főembereket is kivégeztette, akik őt előzőleg ellenezték. Ezek után senyőnek választotta magát.

A hun nép megbocsátotta Mo-tun bűneit, mert a birodalmat oly erőssé tette, hogy szinte legyőzhetetlenné vált. Nevének kiejtése nem világos, de a nyelvészek legújabban elfogadták a Bogatur vagy Bátor kiejtést. Mo-tun volt a legkiemelkedőbb vezető a hunok történelmében, csak Atilla volt méltó hozzá.

Bátor alapította a Hun-Világbirodalmat Közép-Ázsiában. Uralkodása első időszakában nem kellett tartani az esetleges kínai támadásoktól, mert belső dolgaikkal voltak elfoglalva. Bátor birodalmát keletről és nyugatról is hun nemzetek vették körül. Keletre voltak a Tung-hu (keleti) hunok, akiknek területe Mandzsúriától Észak-Koreáig terjedt. A Hun és a Tung-hu Birodalom között terült el a Góbi sivatag. Turáni szokás volt, hogy amikor csak lehetett, lakatlan területtel vették körül országukat. (Őseink még gyakorolták ezt a megszokott életmódot, mikor ismét visszafoglalták jogos örökségüket a Kárpát-medencében, 896-ban.) Ezt nevezték a középkor védőrendszerének. Bátor mindannak dacára jól tudta, hogy négyszáz kilométer széles sivatag választotta el a Tung-hu Birodalomtól, ránézve ezek lehetnek a legveszélyesebb szomszédok. Egy lovas nemzetnek ez a távolság nem jelent akadályt.

A kínai évkönyvek lejegyezték Bátor és Tung-hu történetét, amely így szól: A Tung-hu Birodalom senyője értesült a történekekről. Bátor megölte apját. Egy futárt küldtek hozzá azzal az üzenettel, hogy meg akarják kapni Toban paripáját, amely ezer „li”-t tud futni minden pihenés nélkül. Bátor összehívta főembereit és tudakolta véleményüket. A legtöbbje azt hangoztatta, hogy ez a paripa sokkal értékesebb, minthogy odaadnák azt Tung-hunak. Bátor viszontválasza így hangzott: „Értékelhetnék-e én egy lovat többre, mint a szomszéd államot?” A paripát átadta Tung-hunak, aki úgy értelmezte Bátor eljárását, hogy fél tőlük, ezért egy másik futárt eresztettek, azzal a kéréssel, hogy kéri tőle, küldje el nekik a feleségét. Bátor megint összehívta főembereit, kikérni véleményüket. Mire azok mérgesen kiabáltak, hogy Tung-hunak nincs becsülete, ha a senyő feleségét követeli, és háborút javasoltak a Tung-hu Birodalom ellen. Bátor viszont mondván: „Értékelhetnék-e én egy asszonyt többre, mint egy szomszédos államot?” Ezzel elküldte feleségét a Tung-huhoz. A király mégnagyobb vérszemet kapott, és bevette azt a területet, amely a két ország között terült el. A Tung-hutól ment egy másik futár Bátorhoz azzal a bejelentéssel: „Ez a gyepűterület senkiföldje, úgyis olyan messze van székvárosodtól, hogy alig tudsz eljutni erre a tájékra, ezért királyom elfoglalta.” Mikor Bátor megkérdezte főembereit, mi a véleményük erről a „határmenti senkiföldjéről”, némelyik azt válaszolta, add oda a Tung-hunak. Bátor méregbe gurult, és üvöltötte: „Ti akarjátok, hogy én adjam oda az alappillérét a birodalmunknak?” Erre kivégeztette mindazokat, akik ezt javasolták.¹³⁵

Bátor megtámadta az elbizakodott és támadást nem váró Tung-hu nemzetet, akik gyávának vélték őt. Elfoglalta birodalmukat, és saját határait kiterjesztette az óceánig. Délen visszafoglalta a kínaiaktól azt a földet, amely eredetileg a hunokhoz tartozott. Majd áttört a kínai falon is, visszavéve azt a területet, amelyet még azelőtt vettek el, és a hun lakosságot magukba olvasztották.

Az évkönyvek közlik, hogy Bátornak több mint 300.000 íjas lovasa volt, akik a szittyákkal álltak közeli rokonságban, és képesek voltak húsz nyilat is kiereszteni egy perc alatt.

Senyő Bátor öt hun területet hódított meg. A hódítások után minden tartománynak senyője lett. Bátor birodalma magába foglalta a teljes turán medencét a Kaszpi-tengertől az Ural hegységig.

A kínai császár, Kao megtámadta Bátort 320.000 harcossal. A hunok visszszavonulást színleltek, fel a hideg északra, és mielőtt a teljes kínai hadsereg együtt lett volna, hirtelen visszafordulva megrohamozták Kao császárt és hadát. Bátor lett a győztes. Nem tudni, mi oknál fogva, de megkímélte a császár életét és annak megmaradt csapatát.

A kínai évkönyvek nem említik, de nyilvánvalónak látszik, hogy K. e. 200-tól a kínaiak a hunok hűbéresei lettek. Egynéhány levél fennmaradt Bátor Senyő és a kínai özvegy császárnő közötti levelezésből. A császárnő levele tudósít, hogy Bátor senyő 26 szomszédos országot foglalt el, így egyesítette mindazokat a népeket, akik íjfegyvereket használtak és hunok lettek.

Bátor rendszabályozta birodalmát. A fiai és testvérei közül négy alkirályt választott, birodalmának négy égtájára. Az évkönyvek az alkirályokat bal és jobb „hien”-nek, de ugyanakkor bal és jobboldali „kokle” királyoknak is nevezik. A négy királyon

¹³⁵ U. o. 48 old.

kívül a birodalom hat sarkának megvoltak a maguk kiskirályai. Ezeket jobb és baloldali „dsitok, unguthe” és „cienciang” királyoknak nevezték.

Hun felfogás szerint az emberi test bal oldala becsesebb, mint a jobb. Ezért az alkirályok közül a baloldali „hien”-ek voltak a rangsorban előnyben. Ezt a címet a leggyakrabban a trónörökös viselte.

Ha a hunok úgy tartották, hogy a belső érték a bal oldalán van az emberi testnek és mi magyarok magunkat a hunokkal rokon népnek tartjuk, akkor kell hogy valami hasonló nyomot találjunk ennek kifejezésére, mert e jel egy íratlan kultúrkapcsolat a két nép között. A Képes Krónika fedőlapján látható Árpád és bal oldalán azok a személyek, akik közelebb és rangban is magasabb társadalmi méltóságot töltöttek be.

Itt szeretném kihangsúlyozni, hogy kevés történelmi esemény lett megörökítve, el is vesztek az idők folyamán, s most ami fennmaradt, azt kell kielemezni, összerakni egy egészbe. Minden kis mozaik segít ehhez a munkához, pl. ilyen töredék az is, hogy a hunok az emberi test bal oldalának egy olyan jelentőséget adtak, ami megmutatkozott a mindennapi életükben. Mindezt a kínai forrásgyűjtemény igazolja, és hogy minden bizonnyal ez vallási eredetű volt. Erre utal dr. Nagy Sándor, mikor azt írja, hogy a kereszténység előtt a kárpát-medencei ősnép körében a Bal, Baal, Bel forró imádata széles körben terjedt gyakorlat volt. Csupán Csonka-Magyarország területén 58 földrajzi név kezdődik „Bal” vagy „Bel” előraggal, úgymint Bálványos falu, Bélmura, Bakony-Bél, Balaton. Balaton jelentése egyébként „Baal Isten tava”.¹³⁶

A Kárpát-medence őslakossága oly forró szeretettel imádta Baal Istent, hogy testük bal oldalát róla nevezték el, ahol a szív és a szeretet fészkel. Ősi szokás szerint Árpád magyarjai ezért értékelték oly nagyra a bal oldalt. László Gyula számos X. századi magyar sírt tárt fel, ahol a magasrangú személyiségek, azaz rangfokozat szerint voltak elhelyezve a családalapító bal oldalán. Mivel ily mélyreható az értelmezése e szokásnak, lemérhető, hogy valóban vallási meggyőződésből ered. Utal erre az, hogy a kárpát-medencei ősnép is évszázadokon keresztül ezt a temetkezési szokást alkalmazta, mint Árpád népe a X. században. Megfigyelték, hogy a régebbi (ősibb) sírokban a halott mindig keletre néz, várva a feltámadást. A legmagasabb rangot jelképező sír bal oldalán elhelyezettek mindig gazdagabbnak, vagyonosabbnak bizonyultak, mint a jobbra fekvőké. Ez megmutatkozott a nyilak számában, a díszített tárgyak minőségében és sokaságában, ami úgyszintén kifejezte az ott fekvő rangfokozatát, azaz előkelőségét.

K. e. 174 körül, Bátor halála után fia, Kiok még vezetett győzelmes hadjáratokat, de Kiok utódja Lasang idejében a hun befolyás kezdett halványodni. K. e. 147-ben öt hun király, akik Bátor császár idejében hun vazallusok voltak, megváltak a hunoktól, és Kínával szövetkeztek.

Vei-Ching hun származású kínai császár tanulta a hun hadászati módot, és K. e. 124-ben megtámadta a Hun Birodalmat 30.000 harcossal és másik két hadával északról. A jobb oldali Hien királyt készületlenül érte a támadás, mert napokkal későbbre várta érkezésüket. Az éj leple alatt Vei-Ching császár körbezárta az alvó hunokat, és a gyűrűből csak a király tudott megmenekülni, az egész had odaveszett. Évről évre újabb és újabb hadjáratot indítottak, de a hun siker lassan elenyészett. De Groot írja, hogy a kínaiak nem barbároknak, hanem éppen ellenkezőleg, azonosnak tekintették őket. Azok a hunok, akik átálltak a kínaiak oldalára, magas rangot és hivatalot kaptak, és élvezték a

¹³⁶ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. Argentina, 1956. 43-45 old.

teljes bizalmukat. Sok hun arisztokrata család betelepült a kínaiak közé, és állampolgárságot kaptak.¹³⁷ Sőt, annyira megbíztak bennük, hogy határőrök is lettek.

K. u. 68-ban a Senyő Ajenta meghalt, és fiatalabbik öccse, Hilikuanko, hun szokás szerint, elvette az özvegyen maradt császárnőt, akinek hasonlóan megtisztelő „első hölgy” rangja lett ismét (mint most az amerikai elnök feleségének járó cím). E megtisztelő címet Hilikuanko elvette, és az ő első feleségének adományozta. Az előző császárnő megbántottnak érezte magát, és bosszút állt ezért. A Kuszu és Bor nevű tartomány királyait rábeszélte, hogy lázadjanak fel és álljanak át a kínai oldalra. Hilikuankót megmérgezték, ő volt az utolsó senyő, aki képes lett volna visszaállítani a hunok hatalmát. Bár sokat tett érte, rövid élete során már nem tudta.

Nagyban gyengítette a birodalmat, hogy a kínaiak testvérharcokat, állandó belső háborúskodást idéztek elő a hun trónöröklésért. Amit hadászattal nem bírtak, így próbálták elérni. K. u. 44 körül a Han (hun) kínai császári ház vérszövetséget kötött a kettévált hun nép keleti ágával. A kínai küldöttség és a hun senyő, Csitki felmentek a hegytetőre, ahol leöltek egy fehér lovat, és annak vérével borral összekeverve egy közös kupából ittak, majd a hunok egy része nyugat felé elhagyta a kínai határszél területét, és nyugaton visszaállították hatalmukat. Szövetséget kötöttek Khong-ki királlyal, és közösen elfoglalták Osunt. A többi kisebb királyságok önként egyesültek velük. Ebben az időben, K. u. az I. században, a hunok lettek az urai egész Közép-Ázsiának.

A Khong-ki birodalomban azonban egy összeesküvést készítettek elő Csitki Senyő és birodalma ellen. Ez az összeesküvés nagyon súlyos lehetett, mert mikor Csitki értesült róla, kivégeztette feleségét, aki a Khong-ki király leánya volt. Kína féltékeny lett Csitki közép-ázsiai hatalmára, és ismét a régi fortélyhoz folyamodott.

A császár az összes hűbéres királyt rábeszélte egy egységes Csitki-elleni támadásra. Északról és délről tizenöt ország támadta, a kínaiak Turisztánból. A csíny oly ügyesen hajtották végre, hogy Csitki nem értesült a hadak felvonulásáról. Csitkinek csak néhány ezer harcosa volt a várban, mikor támadás érte. Nem volt más megoldás, mint harcolni az utolsóig. A keleti hun történelemnek ez lett a legnagyobb hőskölteménye. A kínai évkönyvek szerint, Csitki kitette a vároromra az ötszínű lobogót, amely azt jelképezte, hogy ő a hunok senyője és a világ ura. A harc azzal kezdődött, hogy egy kis lovas csapat megpróbált kitörni, áttörni a 60.000-res gyűrűn, de visszaverték őket. Az éj folyamán megint megkísérelték a kitörést, de hiába, bár a vár védelmében a hun aszszonyok egy sorban harcoltak a férfakkal. A kisszámú védőknek fel kellett adni a külső várfalat, és a vártoronyba húzódtak vissza, ahol az utolsó leheletükig harcoltak, ahogy a vár égett körülöttük. Csitki vitézül harcolt; annak ellenére, hogy vér borította egész testét, ütötte a betörő ellenséget. Egy kínai tisztnek sikerült levágni a senyő fejét, és a keleti hunok utolsó független senyője tiszteletreméltó halált halt.

A kínai krónikák 1518 halottat és 145 hadifoglyot jegyeztek fel. Azt nem említik, hogy az egyesült hadsereg több hunit ölt volna meg, vagy kiirtották volna a lakosságot. A várban lévő harcosok száma 3.000 lehetett. Bár kínai szokás szerint dicsőség volt tudatni, hogy mennyi ellenséget ejtettek el a harcban. A kínai harcosoknak pontos számot kellett adni az elejtettek számáról, mert ha nem, akkor az ő fejüket vették. Ez azt jelentheti, hogy a hun lakosság zöme túlélte a borzalmakat. Egyedül Csitki testőrei, akik a várban voltak, haltak meg, vagy estek foglyul. Logikusan következtetve, ha a lakosság életben maradt, akkor menekülniük kellett oda, ahol nem volt ellenség. Tavan és Assun országok

¹³⁷ Baráthosi-Balogh Benedek: I. m. 73 old.

ellenségek voltak. Tavan 60.000, Assun 188.000 harcossal rendelkezett, ezért a fehér-hunok nem menekülhettek keletre. Khon-ki 120.000 harcossal elzárta a menekülés útját, és az Aral-tó térségében helyezkedett el az ellenséges hops nemzet. Északkeletre a kiukuns, északra a tinglinek voltak, ezért csak egy szabad út volt a menekülésre: a Baks patak mentén, amely majd a füves pusztaságba vezetett Baskíriába, az ugor-magyarokhoz.¹³⁸

Ez egy alapvető és nélkülözhetetlen esemény a hun-magyar rokonság tisztázásához. A korabeli történészek mind felváltva szittyának, hunnak, avarnak, pártusnak, magyarnak hívták ezt a népet. Ezt senki sem vitatta 1849-ig, egész addig, amíg a magyarokat nem csatolták a finnugor népcsaládhoz, és a hun rokonságukat nem tagadták meg.

Árpád és őseink 896-ban úgy jöttek a Kárpát-medencébe, mint hun-magyarok, Atilla jogos örökösei. A Csodaszarvas regénk kimondja, hogy a hunok és magyarok testvérnépek. Csitki hunjai (talán) épp ez oknál fogva találtak menedéket az ugor-magyaroknál, és több évszázadon át éltek együtt, elsajátítva egymás megszokott életmódját.

Százhuszonhat év után egy másik menekült Csitki keleti-hun csoport csatlakozott hozzájuk, akik még visszamaradtak a régebbi „Csitki-időkből”. Végül is közösen az ugor-magyarokkal telepedtek le az Irtisz-Ural térségében. Ezt az összevont hun-magyar egyesülést nevezzük most nyugati-hunoknak.

K. u. 104-ben a nyugati-hunok meghódították Kis-Bukhariát. Azt a területet, amelyet Körösi Csoma Sándor, a székelykutató – aki az első híres tibeti szótárt szerkesztette – végrendeletében az utána felnövő tudósokra hagyta, hogy tárják fel, mint valószínű helyet, ahol a magyar nemzet kialakult. Jelenleg dr. Érdy Miklós, dr. Kiszely István tudományos kutatást folytatnak, felmérve a lehetőségét annak, hogy a magyarok az Újgur területről, Kis-Bukhariából (Dzungariából) származnak. Azt már tudjuk, hogy a hunok és ugor-magyarok meghódították e népet, és közéjük telepedtek le.

A nyugati hunok K. u. 120-ban az ő uralmuk alatt egyesítették a Lop tó és a Kaszpi-tenger közötti hatalmas területet. K. u. 261-ben a Sienpi nép szorította ki őket (hunokat) a területükről, melyet magukénak vallhattak. De nem húzódhattak délre, mert az erős Perzsa Birodalom elállta útjukat. Baskíria nem volt elég nagy a befogadásukra. Ezért kényszerültek a Kaszpi-tengertől északra vonulni, ahol az alánok éltek. A Csodaszarvas Legenda említi, hogy Hunor és Magor az alánok királya, Dul leányaival házasodtak össze. Ettől kezdve a kínai források a hunokat nem említik többet. Azonban történelmük követhető az európai kútforrásokban.

A legtöbb modern nyugati történész ismereteit a római munkák hagyatékából meríti.

Maenchen-Helfen Ottó egy világos, szabatos tanulmányt írt a hunokról, melyben kijavítja a téves nézeteket, amit a történészek évszázadokon át hagyatékként vettek át egymástól.¹³⁹ Szerinte Claudian és Jordanes ismételték Marcellinus Ammianust, mikor a hunokat leírták „az észak legbecstelenebb ivadékanak, félelmetesebb magától a félelemtől, egy arcátlan tömeg, iszonyú és félállati.”

¹³⁸ U. o. 106 old.

¹³⁹ Maenchen-Helfen, Otto: The World of the Huns. University of California Press. 1973

Maenchen-Helfen kimondja: „Marcellinus Ammianus, ahogy lefestette a hunokat, az a gyűlöletéből és félelméből származott.”¹⁴⁰

O. J. Thompson majdnem minden szót elhisz, és a hunokat a IV. század későbbi szakaszába helyezi, mint pásztornép, akik „reménytelen viszontagságban éltek, megállás nélkül vándoroltak legelőről legelőre, teljesen lefoglalva idejüket az egész napon át tartó állatokra való felügyeléssel. Szabójukat minden bizonnyal árucseré útján szerezték, vagy zsákmányolták, mert a nomádok nem tudják az ércet megmunkálni.”¹⁴¹

Maenchen-Helfen vitatja ezt a nézetet. Ő azt vallja, hogyha a hunok nem ismerték a fém megmunkálását és nem tudtak volna kardokat kovácsolni és nyílhegyet önteni, akkor: „sohasem tudtak volna átkelni a Don folyón. Az a feltevés, hogy a hun lovasság átverekedte magát a konstantinápolyi és a Marne folyók védővonalán, csere és rablás útján szerzett kardokkal, ez nevetséges. A hun háborúskodás széles kiterjedt és szorgos kézművességet feltételez a békeidőkben.”¹⁴²

O. J. Thompson mondja, hogy a hunok nem tudtak szőni, mert nem volt rá idejük. Maenchen-Helfen rámutat arra a tényre, hogy a szarmatai sírokban „sok száz fonalorsót találtak, amelyeket kőből, alabástromból és nagy agyaghombár aljából készítettek.” A hunok juhaik gyapjából fonalat, majd fehérneművásznat szőttek. Mindennemű háziállataik is voltak.¹⁴³

Priscus Rhetor római történész leírja észrevételeit 448-ban, Atillánál tett látogatása után. Külön kiemeli Atilla feleségének házában látott szép kézi hímzéseket, vászontakarókat, gyapjú szőnyeget. Atilla ágya finom vászontakarókkal volt borítva.¹⁴⁴

Claudian és Ammianus tagadja, hogy a hunoknak földművelésük lett volna. Maenchen-Helfen ezt ellenzi, és állítását alátámasztja egynéhány adattal: Stilar 1959, Sinitsyn 1960, Csallányi 1961-ben, ásatásaik során, a sírokban sarlókat, darálókat és ekéket találtak.¹⁴⁵

Ammianus mondja, hogy : „a hunok sohasem védtek meg egyetlen épületet, még egy nádfedeles kunyhót sem.” Maenchen-Helfen ezt is cáfolja. Dél-Oroszországban a hunoknak nem volt állandó lakásuk, de voltak sátraik nemezből és báránybőrből, melyet valószínű, hogy a kárpát-medencei letelepedés után is használtak.¹⁴⁶ „Ezek a nemezjurták vagy sátrak nagyon kényelmesek, tágasak, könnyen szellőztethetők és tisztán tarthatók voltak, Közép-Ázsiában és Kínában még ma is kedvelt lakóházak.”¹⁴⁷

„Az V. század közepén a hunok falvakban és házakban éltek. Atilla palotája egy téglalap alakú szobaépület volt, bebutorozva székekkel, heverővel, és a szoba egyik oldalán az ágy, lefüggönyözve szőnyegekkel.”¹⁴⁸

Priscus Rhetor további leírása Atilláról? „Atilla palotája csiszolt fából épült és fakerítés vette körül.” Ugyancsak említi, hogy nem messze a háztól volt egy nagy fürdő,

¹⁴⁰ U. o. 10-11 old.

¹⁴¹ U. o. 11 old. (Thompson, J.O: History of Ancient Geography. Cambridge. 1948. 41-43 old.)

¹⁴² U. o. 12 old.

¹⁴³ U. o. 171-172 old.

¹⁴⁴ Ősi Gyökér. Vol. I. 1980. 14 old. (Robinson, James Harway: Readings in European History. 1904.)

¹⁴⁵ Maenchen-Helfen, Otto: I. m. 174-177 old.

¹⁴⁶ U. o. 179 old.

¹⁴⁷ „Wool – Fabric of History”. National Geographic. May 1988

¹⁴⁸ Maenchen-Helfen: I. m. 179 old.

amelyet Onegesius épített, „aki a második személy, azaz helyettes volt a szittyák között a hatalomban.”¹⁴⁹

A nyugati történészek mindig barbár személyiségnek állítják be Atillát, de a magyar krónikák nagyon igazságos, kegyelmes és emberséges vezérnek jellemzik. Zászlós Zsóka György írja, hogy Atilla sosem irtott ki egyetlen nemzetet, mint ahogy azt a rómaiak tették, mikor elfoglalták Karthágót és Etruszkíát.¹⁵⁰ Atilla meghallgatta Szent Genevieve-et és megkegyelmezett Párizsnak, és Rómát sem pusztította el, I. Leó Pápa könyörgése meghallgatásra talált nála.

Ki volt az, aki bármikor világtörténelemben irgalmat alkalmazott?

Maenchen-Helfen Atillát igénytelen uralkodónak jellemzi, aki szereti az egyszerűséget. „Atilla nem viselt gyémántot, sem koronát, ruhája egyszerű, kardja, cipőcsatjai, lova zablája mentes minden arany vagy drága kő díszítésétől, nem úgy, mint a többi hun előkelőségekké. Fakupából ivott, és fatányérból evett.”¹⁵¹

Priscus Rhetor leír egy Atilla étkezést: „Hun szokás szerint a pohárnokok egy kupát adtak mindannyiunknak, s egy imát mondtunk, mielőtt leültünk volna az evéshez. Gazdag, dús ételt tálaltak ezüst tányérokban. Atilla nem evett egyebet, csak húst fatányérból, ivott fakupából, ugyanakkor a vendégek arany és ezüstserlegekből. Mindenben mérsékelt, ruházata nagyon egyszerű, tisztaságot sugároz. Kardja, melyet az oldalán hordott, s a szittyá cipőcsatok, lova zablája nem volt ékszerekkel díszítve, mint a többi szittyá nemessége.”¹⁵² Priscus Rhetort meglepte az, hogy a hunok több nyelvek értenek. Majd így folytatja: „Engem meglepett, hogy a szittyák görögül beszélnek. Egy változatos keverék nép. Az anyanyelvük mellett rendszeresen a gót és latin nyelvet is bírják.”¹⁵³

Legújabbban Wess Roberts ír Atilláról: „Atilla sokkal kevésbé volt olyan vad, mint a rómaiak, akik ezeket dobtak a vadállatok elé gyönyörködés céljából. Sokkal kevésbé olyan kegyetlen, mint Iván a Rettenetes, Cortes vagy Pizarro.” Továbbmenve fejtegetésével: „Róma megkegyelmezésével Atilla több irgalmasságot mutatott, mint Genserich, Belizár, a vikingek, a németek, vagy a spanyol zsoldosok, aki fosztogattak minden tekintet nélkül.”¹⁵⁴ „Atilla, mint egy rendkívüli civilizáció-terjesztő, egy történelmi szükségesség – az ő elfogulatlansága és gazdag szemlélődése messze megelőzte Nagy Sándort és Cézárt – nagyon is ismeretlen előttünk, nyugatiak előtt.”¹⁵⁵

A hunok jellemzése és külalaki leírása több történész hagyatékából: Ammianus és Jordanes írásaiban, mint emberi állatok szerepelnek. Ez oly magas fokú gyűlöletüket tükrözi vissza a hunok iránt, hogy elvesztették tárgyilagosságukat.

A németek és az olaszok, akik ekkor ellenségeink voltak, szintén szörnyűen utálatos nemzetnek, törzsnek nevezték bennünket, „kegyetlenebbek a vadállatoknál.”

A kínai krónikákban magas alkattal írják le őket, világos barna hajjal, napbarnított arccal, és nagy, erős orral. Természetes, hogy e nézet egy másik kultúrájú nép észrevételei.

¹⁴⁹ Robinson: I. m.

¹⁵⁰ Zászlós-Zsóka György: Toszkánai harangok. Astor Park. Florida, 1983

¹⁵¹ Maenchen-Helfen: I. m. 271 old.

¹⁵² Robinson: I. m.

¹⁵³ Doblhofer, Ernst: Byzantinische Diplomaten und Östliche Barbaren. Graz. 1955. 26 old.

¹⁵⁴ Roberts, Wess: The Leadership Secrets of Attila the Hun. Warner Books. 1989. 12-13 old.

¹⁵⁵ U. o. 13 old.

Friesing Otto szerint a hunok szörnyek. De Gardisi, egy érdektelen utazó, jó vágású, kellemes kinézésű embereknek ismeri el őket.¹⁵⁶

Mit mondanak az embertankutatók? Dr. Kiszely Istvánnak, aki Közép-Ázsiában két hun temetőt tárt fel, az a meggyőződése, hogy a hun sírok teljes azonosságot mutatnak a szittyai sírokkal, Kiszely feltárta a K. e. IV. századtól K.u. 91-ig létező hun birodalmi temetkezési helyeket. Magyarországon ez ideig még nem találtak hun temetőket. Ezért az embertan kutatók azt vonják le ebből, hogy a hunok elégették halottaikat. Közép-Ázsiában a hunok ezt nem tették, ezért az nem valószínű, hogy Atilával visszatérve a Kárpát-medencébe, megváltoztatták volna a szokásaikat.

Az embertan kutatók jelentése az, hogy nem találtak hun sírokat a Kárpát-medencében. Hogyan történt ez? Egyszerűen úgy, hogy a hun sírok szarmata síroknak nyilvánítottak, és mivel az antropológus-jelentések szerint a kárpát-medencei szarmata sírok tökéletes másai közép-ázsiai hun síroknak, ezért ezek szerint a kárpát-medencei „szarmata” nép hun nép. Maenchen-Helfen írja, hogy a hun lakóhelyek, a földművelés, a kerámiák, szokások hasonlóak a szarmatákéval.¹⁵⁷

A mongóliai régészeti ásatások anyagai pedig annak tanúsága, hogy a hunok előbb éltek Mongóliában, mint a mongolok. Ebben az időben a hunok városlakok voltak, és itt már fehér vagy nyugati hun néven ismertek, 568-ban pedig mint avarok telepedtek le a Kárpát-medencében.

Embertani tanulmányok szerint nem helyes „első” vagy „második” kárpát-medencei honfoglalásról beszélni. E helyett, az ősi nép folytatólagos visszatelepedésére kellene hivatkozni.

A hunok vallási hiedelmét megállapíthatnánk 9000 drb. pergamentekercsről, amelyet Stein Aurél talált Közép-Ázsiában. De különösképpen a 15 templomi barlangtekercs lenne igen hasznos. A pergamentekercsen 19 törzsnevet lehet a szittyákkal kapcsolatba, azaz közös nevezőre hozni. A Magyar Tudományos Akadémia már 1957-ben megkapta ezt a 9000 drb. pergamentekercset, melyet még mindig nem tanulmányoztak. A tekercsek vizsgálata valószínű, hogy döntő lenne a magyarság eredetének végleges tisztázására.

¹⁵⁶ Maenchen-Helfen: I. m. 363 old.

¹⁵⁷ U. o. 169-179 old.

V. fejezet

Szittyá, hun, avar, magyar kulturális kapcsolatok

Maenchen-Helfen Ottó szerint a latin krónikák írói, mivel a görög történészek a szittyák és massagéták neveit állandóan felváltva használták, ezért ezeket a népeket ismeretek hiányában nem hozták kapcsolatba a hunokkal.¹⁵⁸ Akiket Herodotos szittyának nevez, azokat Jeromos a hunokkal azonosít.¹⁵⁹ Maenchen-Helfen is hunoknak tartja a szittyákat.¹⁶⁰

A Pazyrik-sírban talált vázán egy szittyá öltözet látható, Rolf Rolle leírja ezt a szittyá viseletet: „Hímzett hosszú zsinóros bőr katonazubbony szőrmével szegélyezve, és a nadrágon himzett sújtás. Egy puha, bokamagasságú bakancs vagy csizma a lábon.”¹⁶¹ A hun pásztorok csúcsban végződő báránybőr sapkát, báránybőr mellényt vagy zubbonyt, bő nadrágot és csizmát viseltek. László Gyula szerint a honfoglaló magyarok hasonló ruházatot hordtak.¹⁶²

A szittyá harcos betanította lovát letérdelni. „Az idomított állat életmentő volt, mikor az ütközetben a harcos megsérült és leesett a lováról. Gyorsan vissza a nyeregbe csak a szóra letérdelő ló engedelmissége segített.” A lóidomítás nem volt gyakorlat a görögöknél, mert ha igen, akkor „Xenophon nem hagyott volna hátra egy ilyen tüzetes leírást a nyeregbeszállásról; a lósörénybe kapaszkodástól a lándzsa-, rúdugráson keresztül a nyeregbe szökkenésig. A krónikás kihangsúlyozza a jó testtartást, és Xenophon úgy ábrázolja, hogy máskülönben 'a lovas egyetlen képet láttat hátulról', mert a görögök a nadrágot még nem ismerték.”¹⁶³

A szittyák, hunok, avarok és a magyarok is használták a nyeret, kengyelt és patkót. A római hadsereg K. u. a III. században még e lényeges felszerelés nélkül ment háborúba. Európát ezzel a német népek ismertették meg, a hunok után ezer évvel.¹⁶⁴ A kengyel használatát K. u. a VIII. század körül kezdték használni. Ennek megismerése és elfogadása teljesen új korszakot nyitott Európában, a lovaskort – mondja Padányi Viktor.¹⁶⁵ Az uzok, a turáni nép, már 2500 évvel korábban ismerte a kengyelt.

A hunok kocsisátrai művészi kivitelezéssel készültek. E jurták kényelmesek és melegnek voltak, tűzhellyel és székekkel ellátva. A kínaiak a hunoktól vették át a szék

¹⁵⁸ Maenchen-Helfen, Otto: The World of the Huns. University of California Press. 1973. 6 old.

¹⁵⁹ U. o. 4 old.

¹⁶⁰ U. o. 125 old.

¹⁶¹ Rolle, Rolf: The World of the Scythians. 58 old.

¹⁶² László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. Budapest. 1944. 371 old.

¹⁶³ Rolle, Rolf: I. m. 104 old.

¹⁶⁴ Csobánczi Elemér: Östuránok. Garfield, NJ. 1964. 108 old. (Dianesly, Margaret: History of Medieval and Modern Europe. London. 1956. I. Könyv. 8 old.)

¹⁶⁵ Padányi Viktor: Dentumagaria. 406 old.

használatát. A hun család igen népes volt, gazdag a gyermekáldásban. A szittyá, hun és a magyar gyerek a juh hátán tanult lovagolni és nyilazni.¹⁶⁶

A sátrak körül mindig több fehérnép tartózkodott, mint férfi. Az asszony társa volt férjének és a döntésekben is volt szava. A hun nők így több joggal rendelkeztek, mint a kínai társaik. Ez indokolja, hogy szívesen adták leányaikat feleségül a hunoknak. Néhány kínai feleség államcsínyt is képes volt előkészíteni, ahogy történelmünket nézzük.

A hunok gazdag kézművessége erősítette a hatalmukat. A mesterek mindennel, amire szükségük volt – nyereg, kengyel, zabla, kantár, nyíl, nyílvessző, kocsi és kocsikerék stb. –, ellátták a több százezret kitevő hadsereget.

Fő eledelük a tej, tejtermék és a vadhús volt. A hunok ugyanúgy, mint a szittyák és magyarok, kedvelték a „kumiszt”, az erjesztett tejet. A ló nyereg okozta seb orvoslására nyershúst helyeztek a nyereg alá. Helytelen következtetést vontak le ebből, hogy „így puhítják a húst, teszik ehetővé”. Ez volt az egyik ok, amiért barbárnak nevezték őket. Nem volt eddig senki, aki a „barbár” jelzőn kívül mással illette volna a népeket, akik tudták, hogy a nyershúsnak gyógyító hatása van, és csökkent a nyereg okozta seb fájdalmát. S hogy nincs új a nap alatt, ezt igazolja, hogy utóbb egy angol személyt tiszteltek meg a felfedezésért, hogy nyershússal gyógyítja a versenylovak hátán keletkezett feltöréses sebeket.

A szittyák, hunok, pártusok, magyarok a harcban egyaránt alkalmazták a megfutamodási taktikát. A támadás közben egy titkos jelre hirtelen megfutamodás látszatát keltették. A lovasoknak nagyon keményen, szorgalmasan kellett edzeniök, hogy nyomban engedelmeskedni tudjanak a jelre. Támadni vagy megfutamodást színlelni, majd a nyeregben megfordulva folytatólagosan visszafelé nyilazni. A jeladásra ismét irányt változtatni, és megtámadni az ellenfelet. A görögök „lovasíjászoknak” hívták a szittyákat, mert olyan ügyesek voltak az összetett íjaikkal, hogy egy perc alatt akár húsz nyilat is ki tudtak lőni. (Lásd a II. fejezetben.) Ezek a „lovasíjászok” szerfelett pontosan céloztak, mindkét kézzel egyformán 500 méter távolságra is.

Rolf Rolle szerint egy ilyen összetett íj elkészítése öttől tíz évet is igénybe vehetett. Összetétele jellegzetes fa, lósörény, zsineg volt, és hosszú ideig tartó évszaki előkészítést vett igénybe.¹⁶⁷ Az íj elkészítése kivételes ügyességet, szaktudást követelt. A szittyák nyílhegyei bronzból készültek, majd a hunok a vasnyílhegyeket honosították meg, amely már a fémpajzsot is átütötte.

A hun harcos, aki az ütközetből egy levágott fejet hozott magával, egy pohár bort kapott a senyőtől. Arra nincs bizonyíték, hogy a hunoknak lett volna rabszolgájuk. A bátorságot mindennél nagyobbra értékelték, és egy vakmerő hadifogolynak megvolt az a lehetősége, hogy egy sorban harcolhatott a vezérekkel.

A hunok összeszedték, elsősegélyben részesítették a sebesültjeiket, nagyjából 2000 évvel minden más nép előtt. A hun harcosnak egyik kötelessége volt, hogy az elesett bajtársait kihozza a csatából. Aki ezt megtette, a halott minden vagyonát örökölte. Arra nincs bizonyíték, hogy a szittyák vagy hunok halásznépek lettek volna, de Rolf Rolle szerint a szittyák földműveléssel is foglalkoztak. Árpát, kölest, rozst, borsót, lencsét, babot, lent és kendert termeltek. Újabban hortikultúra nyomait találtak a területükön. Elszenesedett alma- és cseresznyemagok, amelyek bizonyítják a

¹⁶⁶ Padányi: I. m. 268 old.

¹⁶⁷ Rolle, Rolf: I. m. 66 old.

gyümölcstermesztést. A kemencék, ahol gyümölcsöket szárítottak, bizonyítják, hogy ismertek tartósító eljárást.¹⁶⁸

Maenchen-Helfen viszont arról ír, hogy a hunoknak is volt mezőgazdaságuk.¹⁶⁹ Claudius és Ammianus írásaikban tagadják ezt.

A hunok fejlesztették ki elsőnek a törzsi rendszert. Később egy (törzs)vezér megszerezte az összes törzs felett a vezetői tisztséget, méltóságot. Így egyesítették a hun népeket. A magyaroknak hasonló rendszerük volt.

A hun birodalmon belül volt egy laza területi egymásrautaltság, annak ellenére, hogy a törzsek majdnem teljesen független önkormányzattal rendelkeztek. A kínaiak állandó belső viszályt okoztak, ami megosztotta a törzseket és elősegítette a Hun Birodalom bukását.

Minden hatalom, közösség, szervezet rendelkezik egy rendszerrel, ami fenntartja azt. Így a Hun Birodalmat is ez tartotta életben. A hunok katonai megszervezése a 10-es számrendszeren alapult, s ez önmagában is a műveltség fokmérője.

A kínai krónikák 24 magas törzskari szolgálati méltóságot említenek a hunok uralkodása alatt. Minden nagysághoz 10.000 ember tartozott. A következő rendfokozatok voltak:

Parancsnok, 10 ember szolgálattal.

A parancsnok, magyar viszonylatban tizedes.

Kapitánya minden tíz (10) parancsnoknak volt.

A magyar beosztás szerint százados.

Az ezredes a tíz (10) kapitány felett állt. Magyaroknál úgyszintén.

A tízezredes az ezredek felett állt.

Az egész hadsereg négy katonai alakulatból állt. Minden egyes katonai alakulatnak volt 100.000 embere, s parancsnokát százezredesnek nevezték. E négy százezredes parancsnok a senyőnek vagy a császárnak volt köteles jelentést tenni. A magyarok is hasonló egységekbe szerveződtek.

A kínai krónikák dicsérik a hun törvényeket. A senyő és a nemzet között volt egy megállapodás, amely meghatározta az örökösödés tisztségét. Ezáltal mindig a senyő nemzetségéből választották ki az új fővezért. Ezt bizonyítja a hunok 3.000 éves történelme, ahol nincs példa a más családból származó senyőre.

A hunoknak, szittyáknak és magyaroknak egyaránt jellemző volt a vérszerződési szabályuk, amely saját vérük borral keverését jelentette, majd kardjuk belemártásával közösen egy serlegből ittak és egy életre hűséget esküdtek. Rolf Rolle írja: „Ez az egyöntetű tett nyilvánvalóan nagyon fontos volt számukra, eggyé forrasztotta őket a halálig, vagy talán még azon túl a másvilágban is.”¹⁷⁰ Rolf Rolle a K. e. IV. századból bemutat egy arany emléktáblát, amit a Kul-Oba-i kurgánban találtak.

A közös vérszerződési szokás alapvető bizonyíték a hun, szittyá, magyar rokonságra. Ez többet bizonyít, mint bármi más. Egy nemzet nyelve változhat, fejlődhet, cserélődhet, de a szokások általában maradnak, túlélnek mindent, mert a szokások a nép lelkében gyökereznek.

Egy másik szokás, amit a hunok és magyar őseink gyakoroltak: egy évben egyszer a törzsek, nemzetek vezetői összejöttek nemzetgyűlésre. Akik a gyűlésen nem

¹⁶⁸ U. o. 110 old.

¹⁶⁹ Maenchen-Helfen: I. m. 174-176 old.

¹⁷⁰ Rolle, Rolf: I. m. 62 old.

vettek részt, kizárattak a nemzetszövetségből. A senyő jelölte a trónörökös, de a nemzetgyűlés választotta meg. A választási jog nem volt szabályozva. Ez volt az a pont, amely mindig indítékot szolgáltatott a hunok és a magyarok között is az örökösödési háborúra.

Baráthosi Balogh Benedek írja, hogy a magyarok valóságos másai a hunoknak, mert a szokások, a gondolkodásmód, lelkialkat, törvények, vérmérséklet mind-mind egyezik.

A hun egy katonanemzet volt, de – a kínai krónikák szerint – náluk nem volt ismert a vérbosszú. „Aki más ellen kardot ránt, azt kivégzik. Aki rablás vétségébe esik, annak családjára teszik kezüket a hatóságok (valószínű, szolgaság lett a sorsuk). Kisebb vétségeket korbácsolással, nagyobbakat halállal büntetnek. A bezárás legfeljebb 10 napig tart s alig van néhány fogoly a birodalomban.”¹⁷¹

A székely Csíki Krónika 1796 körüli időben írja, hogy a székelyek a hunok leszármazottai. Az egyik székely ciklus kiemeli: „Székelynek születni annyi, mint szabadnak lenni.” A krónika nem említ büntetésként bebörtönzést. A székely név a Scythia-Szittyia név származéka, ami általában ismert.

Az ősi szittyák a Napistent imádták, és szokás volt lovat áldozni. A hunoknál, mikor még együtt vagy egymás mellett éltek a kínaiakkal, ez az áldozati szokás még létezett. A magyarok már nem áldoztak lovat. Ők annyira értékelték, becsülték a fehér lovat, hogy sok esetben a gazdájával együtt temették el.

A szittyia és hun temetkezési szokások sok esetben tovább éltek az avar és a magyar gyakorlatban, akik úgyszintén szolgákat, lovat, kincset temettek az elhalt úr (családfő) mellé. „A bánat, gyász kifejezését (hun szokás) még az arc bevágásával is kihangsúlyozták.”¹⁷² A szittyáknál gyász esetén szintén megtalálható ez a mély sebbel eltorzított arc.¹⁷³

A szittyák, hunok és magyarok hittek a másvilágban, ezért a halottat feldíszítették, ellátták mindennel, ami a hosszú útra szükséges. A temetőt szent helynek tekintették. Mindkét nemzet, a hun és a magyar is, a vallási türelmességet, béketűrést gyakorolta. Atila hunjai között volt manicheista, buddhista, nestorianus és keresztény. Manicheizmusnak nevezték azt a kereszténységet, amely kizárta tanai közül az Ószövetséget, és csak kizárólag az Újszövetség tanait hirdette. E vallás a Pártus Birodalomban alakult ki, és hosszú időn keresztül a nagy vallások egyike volt. A nestorianizmus hasonló filozófiát követett. K. u. 302-ben, mikor a Perzsa Sasanida uralkodóház megdöntötte a Pártus Birodalmat, a pártusokat több névvel ismerték, úgymint aparni, avar, hun és magyar. Az egykori pártusok rövidesen egy másik birodalmat alapítottak a Kárpát-medencében, amelyet Avar Birodalomnak ismerünk. Az avarok magukkal hozták ősi vagy előző vallási hiedelmeiket, amit ma keleti kereszténységnek nevezünk. Őseink ugyanolyan vallási türelemmel, elnézéssel rendelkeztek, mint a hunok, pártusok vagy avarok. 1568-ban a Tordai Nemzetgyűlés a világon elsőnek mondta ki a vallásszabadságot.

A hun császár vagy senyő minden reggel felemelt, széttárt karokkal üdvözölte, köszöntötte a felkelő Napot és ugyanígy köszöntötte minden hónap elején a Holdat. A

¹⁷¹ Baráthosi-Balogh Benedek: A hunok három világ birodalma. Buenos Aires. 1974. 130 old. (Kínai forrásokról.)

¹⁷² Maenchen-Helfen: I. m. 274 old.

¹⁷³ Trippett, Frank: The First Horsemen. Time-Life Books, 1974. New York. 118 old.

hunok hittek az Ég és Föld szellemében. Hittek a csillagok állásából történő jövőmondásban. Mindez ősi szokásra vezethető. A hunoknak máguspapjaik voltak, akiket később sámánnak is neveztek. Ez a mágus- vagy sámánvallás szintén megtalálható a többi turáni népnél.

Mikor a keleti hunok történelme ismertté vált, a nyugati történészek egy része nem fogadta el, és pedig azért, mert egyes történelmi időpontok nem voltak összhangban a Nyugat által ismert vagy leírt korral. Ennek oka, hogy egy és ugyanazon időben hunokra hivatkozni Európában és Kínában is számukra felfoghatatlan volt. A nyugati történészek egyszerűen nem tudták elképzelni, hogy a Hun Birodalom Európa határaitól majdnem a kínai határig terjedt. Végül is egy történész, névszerint Hirt, igazolta a hunok létezését. Talált egy adatot, amit a nyugati történészek figyelmen kívül hagytak: K. u. 452-ben a Suk-tak király követeket küldött a Hsiung-Nu hunokhoz, azzal a kéréssel, hogy engedjék szabadon a kereskedőket, akiket Kutsang elfoglalásakor elfogtak. A nyugati történészek úgy tudták, hogy az alánok országának királya küldte a követeket. Mivel az alán király elesett a Hsiung-Nu hunok elleni csatában, ezért országa a Hun Birodalom egy része lett. Azt már tudjuk a nyugati krónikákból, hogy a hunok az alánokkal együtt támadták meg a keleti gótokat K. u. 375-ben.

A Csitki-hun népről a K. e. I. század közepe táján megszűnt a tudósítás a kínai krónikákban. Ugyanez történt az északi hunokkal is K. e. 91-ben. A kínai krónikák ezután többet nem említik őket. K. u. 261-ben a Topa nép minden nemzetet, akik útjukban álltak, még a hunokat is beleértve, lassan kiszorították az otthonukból. Ebben az időben a fekete-hunok az Ural-hegység területén, a fehér-hunok a Kaszpi-tenger keleti oldalán éltek.

Ammianus Marcellinus feljegyezte, hogy a (fehér) hunok otthona a Kaszpi-tenger környéke. Heracleata Marceanus szerint a hunok Boristhenes területén élnek, az alánok mögött. A magyar krónikák K. u. 373-tól kezdve jegyezték, hogy a hun vezérek őseink ősapjai voltak.¹⁷⁴ A krónika névszerint említi Bélát, Kövét, Kadicsát és egy vezetőt, Kádár névvel. A krónikás tudja, hogy két családból, a Zemény és az Érd családból lehetett senyőt választani. Kusi, Karotan, Uld és Rugacs a Zemény családból származott. Rugacs senyővel kihalt a család. Az Érd család adta az Oktár, Rof, Etele (Atilla) és Buda utódokat.

Nemcsak életmódbeli hasonlatosság található. A hun, szittyá, avar és magyar népek hasonló életmódja mellett hasonlóságot találunk népművészetükben és zenéjükben is. Dr. Érdy Miklós Közép-Ázsiában, Ujguriában, Khorezmben, Turkisztánban (Bukharia) és Kelet-Turkisztánban kutatott, és népi (hímzés) díszítőelemeket gyűjtött össze. Népzenejük szintén pentaton volt. Dr. Érdy egyik útja alkalmával találkozott Du Yaxiong népzenekutatóval, aki eltérően a szokásos kutatási irányzattal, nem nyugatról keletre haladt a hun-magyar népzene kapcsolatának felderítésében, hanem keletről nyugat felé. Du Yaxiong azt nyilatkozta, hogy a magyar népzene, amely a pentatónián alapul, nagyon hasonlít az ujjur népzenehez, és egyetért Kodály Zoltánnal, hogy a magyar népzene „teljesen különbözik a finn népzeneétől”. Kallós Zoltán néprajztudós 1987-ben szintén megállapította, hogy nincs rokonság a magyar és a finn népzene között. Ahol hasonlóság észlelhető, azt török hatásnak tartják. Du Yaxiong hangsúlyozza, hogy az „ujgur nyelv olyan volt, mint a hun, tájszólási különbséggel”.¹⁷⁵

¹⁷⁴ Baráthosi-Balogh: I. m. 134-135 old.

¹⁷⁵ Du Yaxiong: Comparative Research of Chinese Folk Songs and Hungarian Folk Songs. Argentina,

Dr. Kiszely István szintén megállapította az ujjur és magyar népzene és a népi díszítés (hímzés) kapcsolatait.¹⁷⁶ Bartók Béla és Kodály Zoltán is észrevette, hogy a kínai és a magyar népzene nagyon hasonló, de egyikük sem feltételezte, hogy ez a hasonlóság a hunok nyugatra költözésével kapcsolatos. Kodály elmondta, hogy az idő letörölte a keleties jelleget a magyar nép arcáról, de nem tudta megállítani a dallamok kiáradását szívünk mélyéből. Ez az ősi keletet mutatja. Ő az, aki szintén feltételezte, hogy a magyar népzene a nagy évezredes ázsiai zene és kultúra távoli mellékfolyója.¹⁷⁷

A hunok K. u. 91-ben nyugat felé kezdtek húzódni, ennek hatása fennmaradt az ujjur és a magyar népzeneben is. A francia és az amerikai történelmi könyvek szerint a VI. században az ujjurok voltak az ázsiai nemzetek tanítómesterei. Mikor az ujjurok a civilizációjuk tetőfokán álltak, akkor fejlettebbek voltak, mint a kínaiak vagy az indiaiak, és az arabok is tőlük tanultak. Dr. Érdy említi, hogy a német kutatók elismerik a hun-magyar kapcsolatot.

A kínai népzene kutatás azt látszik bizonyítani, hogy a magyar népzene a hun zene világában gyökerezik. Nekünk magyaroknak több mint ezer évre visszamenőleg számos írásos emlékünk van a hun-magyar kapcsolatok bizonyítására. Ilyen írott emlékek a magyar krónikák, a Csodaszarvas Legendánk és Bíborban Született Konstantin írásai. Konstantin „szabír-aszfaloi”-nak nevez bennünket, és tény, hogy a szabírok hunok voltak.

A néprajztudósok szerint a magyar népművészet leggyakoribb, legrégebb és igen kedvelt díszítőeleme a tulipán volt. Mindezek ellenére a magyar történészek azt állítják, hogy a tulipán csak a XVII. században honosodott meg a hollandok által hazánkban, és így lett díszítő stílusunk szerves része. Ázsiai útja alkalmával Dr. Érdy meggyőződött a tulipán nagyon régi éltető eleméről. A vad tulipán hazája Közép-Ázsia, ahol 125 válfaját találhatjuk. A díszítések szerves részeként már a XI, XII, és XIII. században különböző tárgyakon, pénzekon és festményeken láthatjuk.

Az Árpád-házi királyoknak az indás díszítés volt a kedvelt motívumuk. Ezt a díszítést ugyancsak megtalálták Atilla kardmarkolatán és egyéb (használati) tárgyain. Tulipándíszítés látható Szt. István koronázási palástján, amely a XI. században készült. Ez a tulipános motívum visszamenőleg követhető K. e. az V–IV. századig. Az úgynevezett altáj-hegyi hun-szittya Pazyrik temetkezésig, ahol az ott talált szőnyegen ez a motívum látható. A motívum leírása a következő: A szittya vezér egy halott hun Isten elé lovagol, aki a trónján ül, és átnyújt neki egy borostyán ágat, az élet virágával, a tulipánnal a tetején. Ez jelképezte a halál utáni életet.¹⁷⁸

Dr. Érdy leírja, hogy a sztyeppe népek miként ünneplik a tavasz érkezését. Egy hosszú és hideg tél után, amikor a napok már melegszenek, április közepén a vadvirágok színes tengere önti el a sztyeppét. Az itt lakó népek e virágzástól számítják az év kezdetét. Az éveket nem a Hold vagy a Föld forgása szerint számolják, hanem hogy hányszor virágzott a sztyeppe. Ez a magyarázata annak, hogy hogyan lett a tulipán az élet virága.¹⁷⁹

1985 (The History of the Wei Dynasty)

¹⁷⁶ Kiszely István: A huszonnegyedik óra után, 1988.

¹⁷⁷ Du Yaxiong: I. m. (Kodály Zoltán: On the Hungarian Folk Music)

¹⁷⁸ Trippett, Frank: I. m. 132 old.

¹⁷⁹ Szittyakürt. 1989. Márc-apr. 8 old.

A hunok a sztyeppékről magukkal hozták a borostyános és a tulipános díszítési formákat. Német Gyula szerint a tulipán ősi neve „lola” volt, így maradt fent a perzsa és az arab nyelvben, és később ez leány névre változott. Török nyelven a tulipánt „la-le”-nek hívják.

Szt. István koronázási palástján még van egy másik díszítőelem is: a madár. Az utóbbi időkig úgy gondolták, hogy ez csak egy kitöltő motívum, és ezen kívül nincs jelentősége. A címertanban azonban a madár fontos helyet foglal el, úgymint védő, oltalmazó, testesítő. Szt. István koronázási palástján a darumadár figyelő helyzetben áll a tulipán jobb és bal oldalán.

A címertanban a „daru” a legnemesebb védőmadár fajta, a rendkívüli ébersége és hallása miatt. A X. és XIV. századok között a daru kedvelt és gyakran megszelídült védőmadár szerepét töltötte be őseink életében. A madár ébersége még a kutyáét is felülmúlja. Ez magyarázza, hogy mi okból került a koronázási palástra. Hazánkban a darvaknak két fajtája honos. Az egyik a mindennapi szürke daru (*Grus g. grus*), a másik a pártás daru (*Anthropoides virgo*). Mindkét fajta majdnem pontosan ugyanazon a területen fészkel, ahol a vad tulipán nő. (Lásd a térképet.) A pártás darutól kissé északabbra fészkel a szürke daru. Árpád népe ismerte a darvakat a Közép-Ázsia sztyeppéin, és meg is szerette őket. Megjegyzendő, hogy a szintén sztyeppéi gótok címereiben, német népművészeti tárgyaikban e védőmadarak motívumai nem maradtak fenn, csupán elvétve. Hazánkban ugyanakkor úgy a díszítésben, mint a zenében, szélesben elterjedtek.

A korai nyugat-európai, bizánci, örmény, arab és perzsi kútőkől könnyen kimutatható, hogy a magyar népi költészet, népmese, népművészet, régészeti leletek (úgymint szablya, nyilak, lovak, kutyák), magyar temetkezési szokások, lovas temetkezés, mind szoros kapcsolatot mutatnak a hunokkal. Dr. Érdy egy kínai barlangban felfedezte a Csodaszarvas Legenda ábrázolását. Ezt a rajzot a 249. számú barlangban lelte meg, pontosan Dun Huang-ban, Gasu megyében, Északnyugat-Kínában, és ezt 1984-ban közölte.

A másik híres és jól ismert legendánk, az Emese álma, megtalálható Mongóliában, a burját legendában, ahol a fősámán egy olyan anyától született, akit egy sas termékenyített meg. A magyar legenda szerint Ügyek, Atilla leszármazottja feleségül vette Emesét. A nászéjszakán Emesét egy hatalmas sas látogatta meg. Egy Turulmadár, amely ráereszkedett, és betakarta őt fekete szárnyaival. Emese félig aludva, félig ébren álmodott. Azt álmodta, hogy kristálytiszta folyó indult el testéből, és folyóni kezdett nyugat felé, egyre duzzadva, míg valóságos áradattá válva áthullámozott hólepte hegyeken, és elöntötte a hegyeken túli gyönyörű rónaságot. Ott megállt a folyó, s vízből egy csodálatos fa nőtt ki. Tiszta aranyból volt minden ága, minden levele, és ágain arany gyümölcsök csüngtek. Emese tovább álmodott: lefeküdt a csodálatos fa alá, a szépséges szép ország kellős közepén. Amikor felébredt, ura sátrában találta magát. Napsugaras szép reggel volt. Tudta, hogy csak álom volt az egész, de annak a különös álomnak az emléke vele maradt egy életen át. Kilenc hónapra rá fia született. Az álomra való emlékezés miatt Álmosnak nevezték el a gyermeket, aki később Árpád apja lett, azé az Árpádé, aki valóra váltotta Emese álmát, és elvitte a magyarokat síkságokon és hólepte hegyeken át a hunok hajdani hazájába, ahol még ma is élnek, jogos örökségükben.¹⁸⁰

Dr. Érdy 1983 és 1984-ben a magyar nép díszítő mintáit kutatta. Talált 23 alapidíszítményt, amelyek azonosságot mutattak a szittyák, hun, szabír és altái népek

¹⁸⁰ Hungarian Legends. Danubian Press, Astor Park, Florida. 1971

mintáival, de egyik sem mutatott hasonlóságot a finnugor népekével. 1989-ban Dr. Érdy kutatási eredményeit bemutatta a Magyar Tudományos Akadémiának, és ezzel irányt adott a kutatásnak.

1988-ban Horváth Izabella művészettörténész a magyar nép művészetét vette vizsgálat alá, e cím keretében: „Belső-Ázsiából a Kárpát-medencébe.” Kutatásának eredménye, hogy elvetette azt a feltevést, hogy a magyar népművészetet befolyásolták volna a bizánci, perzsiai vagy iszlám népművészetek.¹⁸¹

Horváth Izabella és kollégái állatábra-díszítéseket gyűjtöttek Eurázsia területén. A műtárgyakat múzeumokban, a muzeális darabokat pedig régészeti folyóiratokban és szemlékben tanulmányozták. Három táblázatot készítettek azokról a kulturális jellegzetességekről, amelyeket elemeztek.

Az első táblázaton a harmincnyolc állatábrát öt csoportba osztották fel. Az első csoport világosan kimutatta, hogy a szittyá, hun, avar és magyar mintadíszítések legtöbbje azonos. A második csoport oly kevés hasonlóságot mutatott a finnugor és magyar díszítési minták között, hogy ezek szinte jelentéktelenek, azaz számításon kívül hagyhatók. A harmadik csoport sokkal kevesebb hasonlóságot mutatott a sasszanidai, perzsiai, bizánci és iszlám művészethez, mint a szittyá-hun-avar műalkotásokhoz.

A másik táblázaton griff díszítési minták láthatók, lényegesen magasabb számarányban, mint a többi különböző fajtájú állatminták. Az eredmény az előző táblázat eredményéhez hasonló: a griff díszítés gyakrabban fordul elő a hun, szittyá, avar és magyar népművészetben, mint bármelyik más nép művészetében. A griffmadarak motívumai gyakran láthatók, amint a szittyák aranyát vigyázzák. Ugyancsak láthatóvá vált az a tény, hogy a griff-ábra ritkábban fordult elő a bizánci és iszlám népművészetben, mint a pusztai népek művészetében, és mégkevésbé fordul elő a német vagy karolingiai művészetben. Ennek ellenére Minns, Fettich Nándor és Talbot Rice azt állítják, hogy a német művészet szittyá eredetű,¹⁸² e nézetüket főleg az állatminták csekély számára alapozzák. Ez oknál fogva érdemes lenne az új eredmények ismeretében kiigazítani a helytelen német nézeteket.

A nyugati kutatók a magyar népművészetet bizánci eredetűnek tartották, mert feltételezni sem merték azt, hogy egy finnugor eredetű „barbár, nomád népnek” ilyen gyönyörű művészete lehetett. Az a tény ismert, hogy a sztyeppe népeknél a vadászmadár isteni eredetű, az oroszán és a tigris pedig királyi hatalmat, erőt jelképezett. Ezért a népművészetben a vadászmadarat vagyis a griffmadarat, mint egy mesebeli állatot, sasfejjel és oroszántesttel ábrázolták. Így egyesítve a griffmadár isteni eredetét és hatalmát. Mindezt legjobban az igazolja, hogy e díszítési formák fordulnak elő a királyi hatalmat jelképezni akaró tárgyakon, öltözeteken, így például a magyar koronázási paláston, s ezeket találták a pazyriki szittyá és a noi-ula hun sírokban is.

A magyar (Emese álma) legendában és a buryat nép mondájában is az Isten sas alakjából eredeztetni népet vagy vezérét, és az őz alakjából pedig az ősanját. A vezér Álmos, kinek apja a Turul (Emese álma legenda) és anyja a szarvas ünő (a Csodaszarvas Legendában), aki Hunort és Magort vezette. E hiedelmek akkor nagy hatalmi erővel

¹⁸¹ Népvándorláskori Művészet Magyarországon. 1968 Dienes: Honfoglaló Magyarok. 1972. Arady: A művészet története Magyarországon, 1983.

¹⁸² Minns: The Art of the Northern Nomads. 1942. Fettich Nándor: Tanulmányok a késői hun fémművesség történetéhez. 1951. Rice, Talbot: The Scythians. 1968

bírtak. Ezt tükrözi a pusztai népek és a magyar népdíszítések munkáiban gyakran látható motívum, ahol egy griffmadár pár az életfát őrzi.

Emese fiának égi eredetét a Turulmadártól származtatják. Ipolyi Arnold Álmost és annak fiát, Árpádot Pap-Királyoknak nevezi.¹⁸³

A pusztai népek népművészetében a griffmadár egy alapgondolat, vezérlő eszme, amely a Pap-Királyt a népével szembeni kötelességére emlékezteti. Ezt a díszítési formát nem találjuk meg az osztyák vagy vojtyák nép népművészetében, akik az Ob-folyó mentén élnek Szibéria valamelyik területén, akiktől mi állítólag „sarjadtunk”.

Álmos a Turul-törzsből származott, ugyanonnan, mint a turkok, akik hosszú időn át uralták a sztyeppét és egész Euráziát. Csernyecov bemutatja, hogy a pusztai népek délről és keletről vándoroltak észak felé, és nem úgy, mint ahogy azt a finnugor nyelvészek hirdetik: északról délre.¹⁸⁴

A legendák és népmesék azt látszanak bizonyítani, hogy a keleti népek és a magyar nép között hasonlóság, vagyis kapcsolat van.¹⁸⁵ A leggyakrabban előforduló mese az égisz fa: A sárkány elrabol egy leányt, felviszi magával az égisz fa tetejére, s mind meghalnak, akik próbálják megmenteni. Végül egy kiskanász próbálkozott. Kisbaltájával lépcsőket vágott a fa törzsébe, és így jutott egyre feljebb és feljebb a különböző szintekre a fa világán. Az egyik szint a szél, a másik a Hold-anyja, majd a Nap-anyja birodalma következett. Ezek mind segítették a kiskanászt.

A kutatók (Berze-Nagy János, Mossy Sándor, Benedek Elek) azt hangsúlyozzák, hogy ez a népmese a táltos vagy sámán tettét mondja el, mert a sámán hasonlóképpen mászott egyre magasabbra a fán, amely a sátor közepén állt. A mese megőrizte az ősi vallásos formát. Ezek a népek hittek az életfa életadó, életoltalmazó erejében, minden élőlény számára, s a kapcsolatukat a világegyetemmel az mutatta, hogy a hetedik és a kilencedik ágon szintén élt a Nap és a Hold.

Magyar Adorján Csodaszarvas Legendája, amelyet gyermekek részére készített, leírta, hogy a két ikertestvér, Hunor és Magor mint cseperedtek fel, bemutatja gyermekkori kalandjaikat, hogyan másztak feljebb és feljebb a hegycsúcsra, kutatva a Hold-anyját és a Nap-anyját, s végül hogyan váltak vadászokká.

A régészeti meggyőződés az, hogy azok a népek, akik az indás és griff-mintás díszítést használták, három különböző területről jöttek, mely területek nagy távolságban voltak egymástól. Amelyik nép a griff-díszítést alkalmazta, az Iráni-fennsíkről érkezett a Kárpát-medencébe, azonban érkezésük nem közvetlenül történt.

Először arra a területre értek, melyet Magna Hungáriának hívnak. Itt csatlakoztak azok a népek, amelyek az indás és akantusz (medvetalpfü) díszítést használták, a Kaukázus területén éltek, vagy esetleg onnan is származtak, megszerezve ott a hatalmat. Ettől kezdve az így egyesült, azaz egygyé forrott népet avarnak hívták, akik ezután és innen vándoroltak Atilla földjére a Kárpát-medencébe egyesülni testvérnépükkel.

Amelyik nép a griffes ábrát használta, erdőtlen területről jött, ahol a vadászmadár, a sas, sólyom (héja), vércse volt a levegő ura. Így jött létre a griff-díszítés mintája. A másik népcsoport, amelyik az indás díszítést művelte, minden bizonnyal a sűrű erdős

¹⁸³ Ipolyi Arnold: Magyar mithologia. 1854.

¹⁸⁴ Csernyecov: The Prehistory of Western Siberia. 1974. Horváth Izabella: “A griff-félek a magyar és a Belső-Ázsiai pusztai népek művészetében”, Debrecen. 1990

¹⁸⁵ Berze-Nagy János: A magyarság néprajza. III. 3. “A mese”. Mossy Sándor: Keleti elemek népmeseinkben. 1927, 38-43 old.

területekről eredt. Tehát a Turul-legendánk a griffmadárral, az Életfa-legendánk az indás díszítésünkkel áll kapcsolatban.

Radics Géza írja: „Hérodotosz, a történetírás atyja, K. e. az V. században a Királyi Szittyáknál kitört lázadásról tesz említést, melynek következtében a lázadók kénytelenek voltak elhagyni a Fekete-tenger fölötti hazájukat. Hérodotosz útleírását követve, úgy látszik, hogy a menekülők az imént említett Magna Hungária vidéken telepedtek le. Nem lehetetlen tehát, hogy a 'griffesek' őseit bennük kell keresni, akik az 'indások' szomszédságában vagy velük együtt éltek, mígnem elindultak arra a bizonyos 'honfoglalásra.' Az sem lehetetlen, hogy a magyarság szittyá származástudatának ez a történeti háttere. A szaktudomány a 'griffet' és a szittyák művészetét iráni eredetűnek tartja, amely lehetséges, de a kapcsolatot a korábbi időkben kell keresni.”¹⁸⁶

Radics Géza nem hiszi, hogy lehetséges az, hogy az a nép, amely a griff-díszítéssel élt és az Iráni-fennsíkról jött, s az a nép, amely az indás díszítést kedvelte és a Volga-folyó területéről érkezett, valamint az a népcsoport, amelyik a Kaukázus térségből jött és az akantusz (medvetalpfü) díszítést használta, mind a magyar nyelvet beszélt volna.

Az Élet-Fa meséje szélesben elterjedt mindazon területen, ahol a magyar nyelvet használhatták. E mese Árpád idejében mégismertebb lehetett, feltételezve, hogy ezt az Árpád-kori népművészet visszatükrözte, amint a keleti népek művészete. Ennek dacára az Árpád-kor népművészete egyetlen ilyen leletet sem tudott felmutatni, amely az Élet-Fát jelképezte volna. Az Árpád-kori népművészetben a pálmadíszítés volt a gyakoribb.

A korai avaroknál az Élet-Fa motívum megtalálható csontba vésve, a későbbiekénél az öveken és nadrágszíj-csatokon.

László Gyula szerint ott, ahol a griff és indás díszítési motívum volt elterjedve, a magyar nyelvet beszélték, s ez bizonyítja, hogy az Élet-Fa mesét az avaroktól örököltük.¹⁸⁷ Továbbá a történészek azt állítják, hogy az Élet-Fa-, a Turulmadár- és a Csodaszarvas-legendák totemek (azaz családjelvény, törzsjelvény) lennének.

A két ikertestvért, Hunort és Magort a szarvasünő vezette át a Meotisz-ingoványon. A késői avar nadrágöv-csatokon megtalálható a szarvasünő ábrája. Így bizonyító érveként mondhatjuk, hogy a Csodaszarvas- és az Élet-Fa-legenda a késői avaroktól származott át.

Magyarlakta területen a régészek a késői avarkorból származó számos nadrágöv-csatot találtak, melyeken különböző állatábrák, úgymint őz, madár, oroszlán, vaddisznó, medve, kígyó, ló, kakas, kutya és még több más látható. Viszont az Árpád-kori krónikák egyedül a Turulmadárt említik mint „totem” származást, amelyet Árpád Atillától örökölt. Az állatjelvényekben való hiedelem eredetileg sokkal előbbi időkre vetődik vissza, mint Árpád hazajövele. A székelyek tudatvilágában még ma is él, hogy ők a hunok leszármazottai. Mára minden „totem”-mítosz elmosódott, és ehelyett a későbbi hun származási tudat maradt csak fenn.

A Csodaszarvas-, az Élet-Fa-legendák és a népi zene is mind avar-hun öszszefüggésre utalnak. A Szt. László-legenda szintén a „barbár” rokonságra vall. Szt. László, a szőke lovas a fekete hajú Kun lovassal harcol, aki elrabolt egy magyar leányt. A legendának egy „pogány” előtörténete is volt. Eredetileg ez egy kozmikus (világmindenségre vonatkozó) dráma, ahol a fény és árnyék, vagyis a jó és a rossz harcol

¹⁸⁶ Radics Géza: Eredetünk és őshazánk. USA. 1992. 3.old.

¹⁸⁷ László Gyula: I. m. 119-120 old. K. Éry Kinga: *Demográfia* folyóirat. 1971. 1-2 old.

egymás ellen. A XI. században Szt. László volt a legenda hőse. Mindkét vitéz legyőzhetetlen, azzal a kivétellel, hogy a Kun vitéz lábina a sarok felett sebezhető volt. A leány elmetszette ezt az inat, és a Kun vitéz legyőzetett. Még a lovak is követték gazdájuk példáját, harapták, rúgták egymást. Ez a legenda a szittyák mondavilágában is megtalálható, amely ősibb a görögnél. Ezért feltételezhetjük, hogy a görög Achilles-legendát (Homérosz: Iliász) a szittyáktól kölcsönözték.

Az e fejezetben tárgyalt bizonyítékok több oknál fogva hathatós érvek:

Először is azért, mert az a dátum (896), amelyet mi magyarok az Ősi Föld visszafoglalására határozunk meg jelenleg, körülbelül négyszáz évvel előbbre tehető.

Másodszor, a Kárpát-medence nem egy ritkán lakott szláv terület volt, mint ahogy az általában tudott.

Harmadszor pedig, mi magyarok, akik visszajöttünk ősi földünkre, mint Atilla jogos örökösei, nem voltunk barbárok, és szoros kapcsolat fűzött össze a szittya, hun, avar és az őshonos kárpát-medencei népekkel, akik itt éltek évezredek óta.

VI. fejezet

A kárpát-medencei ősnép és Árpád magyarjai

Új kérdések, viták kerültek felszínre a török-magyar, a turk, onugor és magyar nevek eredetére vonatkozóan. Új elképzelések, amelyek közül a leglényegesebb az, hogy a legkorábbi pusztai népek a kárpát-medencei visszavándorlás előtt már egy magyarul beszélő őstelepes nép élt itt. Ennek az elméletnek a megalapítója Marjalaki-Kiss Lajos volt, aki ezt írta:

„...határozottan kialakult bennem az a felfogás, hogy Árpád honfoglalása csak politikai változást, újabb államszervezetet hozott erre a földre, de ennek ősi, tősgyökeres lakossága zömében (mondjuk kilencven százalékában) ugyanaz maradt ezután is, aki volt az egymást váltogató bolgár-szláv, avar, germán és hun inváziók előtt ... a magyarság zöme nem Árpáddal jött be, sőt már az avarok, hunok előtt is itt élt, és magyarul beszélt. Felfogásom szerint ez a magyarul beszélő pór nép nem más, mint K. e.-i évezredben szkytha, később szarmata gyűjtőnéven említett néptörzsek maradéka.”¹⁸⁸

Zalotai Elemér kézzel írott dolgozataiban gyakran kifejezte azt a nézetet, hogy a szarmaták, akik a Nagyalföldet benépesítették, felszívódtak az árpádi magyarságba.¹⁸⁹

Simonyi Dezső meggyőződése az, hogy az ugor-magyarok már K. e. az V. században jelentek meg a Kárpát-medencében a bolgárokkal.¹⁹⁰

Nagy Géza az ugor-magyarok megjelenését a Kárpát-medencében összehozza a Kaukázusi-Bolgár Birodalom felbomlásával.¹⁹¹ Mindegy, hogy mi által, milyen okból telepedtek az ugor-magyarok a Kárpát-medencébe. Egy dolog biztos: hogy nem Árpáddal jöttek, hanem a hun, avar vagy bolgárokkal, és nem a IX. században, hanem az V. vagy VI. században.

A bizánci írók a bolgár kagán Kuvrat egyik törzsét „onogurnak” nevezik. Annak a hun királynak a neve, akinek birodalma az Azovi-tenger partján terült el, Muager (Magyar) volt, s akit Kuvrat meglátogatott. Kuvrat alapította a Dul-ági királyi házat. A magyar mondák megemlítik az alán Dul királyt, mikor a Csodaszarvas Hunort és Magort átvezette a Meotisz ingoványon. Száz és száz harcos követte őket, s mikor az ünő eltűnt szemük előtt, rátaláltak Dul király két szép lányára és azok kísérőire, akik a vitézeket elbájolták szépségükkel, és az ő leszármazottaikból keletkeztek a hunok és magyarok. Ez a legenda szintén előbukkant egy ősi magyar történelmi könyvben, amely csak a közelmúltban vált közismertté, miután törökből magyarra fordították. 1543-ban Székesfehérvár elfoglalásakor, miközben a királyi kastély égett, a „A magyarok történelme” c. latinul íródott könyv az I. Szulejmán török császár tolmácsa kezébe került,

¹⁸⁸ Marjalaki-Kiss Lajos: Néhány Árpád-kori helynevről. Miskolc, 1928

László Gyula: A kettős honfoglalás. Budapest 1978, 85 old.

¹⁸⁹ Zalotai Elemér: Csongrád megyei füzetek. László Gyula: I. m. 85 old.

¹⁹⁰ Simonyi Dezső: Acta Arch. Ash. 1957, 227-250 old. László Gyula: I. m. 85 old.

¹⁹¹ Nagy Géza: A magyar nemzet, történetében. Budapest, 1895. 352old. László Gyula: I. m. 87 old.

akinek neve Terdzsuman Mahmud; ő fordította le törökre: Tarihi Ungurusz címmel. Terdzsuman egyes nézetek szerint magyar volt, török rabszolga lett még gyermekkorában, s így lehetett a császár tolmácsává.

A Tarihi Ungurusz szerint (magyarra Blaskovics József fordította 1982-ben), mikor Nimród fiai, Hunor és Magor megérkeztek a Kárpát-medencébe, egy ősi telepés népet találtak, akik az ő nyelvükön beszéltek.

A Tarihi Unguruszt a sumír agyagtáblák felfedezése és megfejtése előtt írták. Abban az időben nem jelentett előnyt ilyen eredet, sőt ellenkezőleg, mert a Biblia nagyon elmarasztalja Nimródot és leszármazottait. Csak a sumír agyagtáblák megfejtése után, mikor az egész világ értesült, hogy a civilizáció bölcsője a sumírok földje, akkor vált egyszerre népszerűvé a nemzetek sumíroktól való származtatása. A legendákban gyakran összekeverednek a távoli múlt jelképei a valóságos történelmi eseményekkel.

Történelmileg az a lényeges, hogy a múltban volt magyar és bolgár kapcsolat, s ezen túl az, hogy őseink, Árpád és népe – megjelenésükkor a Kárpát-medencében – nem idegeneket találtak itt, mint ahogy ezt oly gyakran kihangsúlyozzák, hanem rokon népeket.

A „Megyer-nemzet” volt az egyik vezérnemzet, amely Árpáddal jött, s akiknek a nyelve magyar volt, akár az őshonos pórnépé. Tehát nemzetünk mindenképpen sokkal ősbibb, mint amit a történészek elhitetni próbálnak.

Hampel József szerint az avarok Pannóniában maradtak, ahol találkoztak őseinkkel, és tovább éltek egymás mellett. Ezt mind a régészeti ásatások nyomán bizonyítja.¹⁹²

Nagy Géza felismerte a kaukázusi és a magyar régészeti tárgyak között a hasonlatosságot.

László Gyula szerint ezen ásatási anyagok alátámasztják az onugor letelepedést a Kárpát-medencében K. u. 568 és 678 között. Ebben az időben a kutugorok, a hunok, szabírok, onugorok és a bolgárok telepedtek meg a Kárpát-medencében az avarok között. A korai orosz krónikák a Kaukázust magyar hegynék nevezik.¹⁹³ A krónikák továbbá azt is említik, hogy a Kaukázus területén volt egy város, amelynek neve Madzar (Magyar) volt.

Rhe Gyula állította elsőnek azt a tényt, hogy az avarok folytatólagosan a területükön – a Kárpát-medencében – maradtak, és nem haltak ki.¹⁹⁴

Legújabbban Horváth Tibor régész kutat a Kaukázus és Kuban folyó térségében. Az ott feltárt kerekfogantyús kerámiák és fémeszközök az avar műtárgyak hasonmásai. A kaukázusi művészet és kultúra meglepő hasonlóságot mutat a kárpát-medencei avarsággal. E kutató mondja, hogy nem állíthatjuk azt, hogy ez csak egy egyszerű másolat, mert következtetnünk és végezetül látnunk kell, hogy az avarok és a kaszpi-területi népek között kapcsolat létezett.

A kárpát-medencei avarok, hogy K. u. 568-ban elszakadtak a kaukázusi néptől, mikor bejöttek a Kárpát-medencébe, minden bizonnyal a Kaukázus és a Kubán folyó térségből magukkal hoztak különböző népeket (hun, szabír, onugor és magyarokat).

¹⁹² Hampel József: Újabb tanulmányok a honfoglaláskor emlékeiről. Budapest, 1907. 21 old. László Gyula: I. m. 89 old.

¹⁹³ L. Hodinka Antal: Orosz évkönyvek magyar vonatkozásai. Budapest, 1916. 33, 68 és 349 old.

¹⁹⁴ Rhe Gyula: Veszprém megyei avar emlékek. 1924. László Gyula: I. m. 89 old.

László Gyula felfedezése, hogy K. u. 670-ben egy nagy népes magyar csoport telepedett meg a Kárpát-medencében. A felfedezés kifejezetten eldönti, hogy a magyarok kétszeres honfoglalást hajtottak végre, az egyik volt K. u. 670-ben, a második pedig az ismert K. u.-i 896-ban.¹⁹⁵

A magyar krónikák szerint 108 klán alkotta a hét „nemzetet”, akik Árpád vezetésével visszatértek régen elhagyott földükre. A történészek leírása alapján őseink Etelközben éltek, mielőtt nyugat felé indultak volna át a Kárpátokon. Őseink egyek voltak a sok népcsoport közül, akik a Kazár Birodalom területén éltek.

K. u. a VII. századig a kazárok a Kaukázus területén éltek. Az arabok szorították őket északra, és a Volga-folyó környékén telepedtek le. Egy új (székes) fővárost alapítottak, amelyet ITIL-nek neveztek. Egyes történészek szerint Atilla neve (Etel) innen eredeztetett. A Volga-folyónak ez volt az eredeti neve, és e folyó partján épült (Itil), a város. A történészek ugyanúgy bánnak a kazárokkal, mint a többi turán vagy ural-altáji népekkel, egyszerűen kijelentik: eredetük ismeretlen. Pedig ha közelebbről megvizsgáljuk e népet, akkor rájövünk, hogy nem is ismeretlenek. A nevük: „kazár”, az ural-altáji vagy turáni nyelvcsoporthoz tartozik. Mi magyarok szintén ide kapcsolódunk. Példaképpen sok hasonló szerkezettel bíró szavunk van, kezdetjük rögtön: Hungár, huszár, kufár, vízár, kosár, hínár, futár, s a tatár név szintén ebbe a csoportba tartozik.

A szovjet Ermitázs Múzeum igazgatója, Dr. Artamonov írja, hogy K. u. 730-ban Kazár Kagán Bulán elfogadta a zsidó vallást, és röviddel utána az egész kazár arisztokrácia követte őt.¹⁹⁶ Dr. Artamonov ezt a megtérést a VIII. század utolsó felére datálja. A kazár király, József leveleiből több értesítés található erről az eseményről, egy cambridge-i anonim írótól és Halévy Jehudától. Mind a három kútfő említi Dagastant, Kazária ősi központját, ahol egy államcsíny történt. Ezt az eseményt Erdélyi-Kádár Ojtozi szintén megjegyzi.¹⁹⁷

Dr. Artamonov írja, hogy néhány zsidó menekült menedéket kapott Kazáriában, és rövid időn belül megtérítették a teljes kazár arisztokráciát. E menekültcsoportnak könnyű dolga volt, mert ahogy Artamonov mondja, a kazár arisztokrácia nem akart sem bizánci, sem arab érdektérület lenni. A kazárok jobbnak látták egy harmadik vallás felvételét, hogy így elkerüljenek minden összeütközést. Kazária népi összetételében az egyik csoport a turk, vagyis a Tur-ug, akikből azután a turk, majd a török nép alakult. A Sorbonne Egyetem professzora Gosztonyi Kálmán szerint a sumír szó TUR-UG jelentése töredék, leszakadt nép. Ezek a turk népek áthatalmak a Kaukázuson, az Aral, Kaszpi-tenger és Bajkál-tó területére. Itt találkoztak össze egy magas kultúrájú lovas néppel, akikkel egy laza szövetségre léptek. Mikor a kazár arisztokrácia áttért a zsidó vallásra, két keresztény, két zsidó, két mohamedán és egy pogány tanácsost választottak a Kagán mellé.

Rövid időn belül az államtanács és az egész csoport zsidó lett. Annak dacára, hogy a kazár nép nem óhajtotta a talmudi törvényeket, Obadja átvette Bulán kagántól a hatalmat, és őt (Bulánt) ettől kezdve második helyre szorította; szerepét vallási feladatok ellátására korlátozta. Obadja kormányzása alatt a zsidó vallás lett az egész Kazár

¹⁹⁵ László Gyula: I. m. 91 old.

¹⁹⁶ Artamonov: Istorija Hazar. Leningrad, 1962, 223 old. Zakar András: Fordulópontok történelmünkéből, 1987. 9 old.

¹⁹⁷ Erdélyi-Kádár Ojtozi: Kazárok történetének összefoglalása. *Archeológiai Értesítő* I. Budapest, 1963, 87 old., Zakar András: I. m. 9 old.

Birodalom államvallása. József, Kazária királya, egyik levelében említi, hogy Obadja fia, aki a trónt örökölte, a zsidó vallásnak legnagyobb pártfogója lett. A trónöröklés csak a kagán fiakra szállhatott, sohasem idegenekre. Ekkor alakult meg a kettős királyság. Mikor a forradalom kitört, őseink itt éltek (mint ahogy előbb említettük), a felkelés mellé álltak, mert ragaszkodtak a saját vallásukhoz. Elődeink fontos szerepet játszottak Kazária történetében.¹⁹⁸ A talmudista vezetők idegen erőket hívtak be, leverni a turk, magyar felkelő kazárokat. Így a külső erő, az úz és a besenyő szerezte meg a hatalmat az országban. A kazár nép nagyon meggyengült ezekben a véres belső harcokban.

Artamanov tudósítása szerint K. u. 854–855-ben a kabarok egy része (akik szintén Kazáriában éltek) a magyarokhoz csatlakozott. A kabarok neve az arab írás szerint Habr (egyes számban), Abhar (többes számban), és idővel ebből alakult ki a Kabar.

A kazáriai államcsíny következtében őseink két részre szakadtak. Az egyik csoport elhagyta Kazária területét, és egy új államot alakítottak a hunokkal, szabírokkal és az onugorokkal egyetemben, a Kaszpi-tenger és a Fekete-tenger között. E birodalom Kuma-Magyar néven ismert. Székvárosuk neve Madzsar volt, a Kuma folyó mentén. E város kastélyai, keresztény templomai, mohamedán mecsetjei és öntözéses csatornái már mind romokban fekszenek, de még így is tanúskodnak egy kiváló kultúráról és egy szabad nép birodalmáról. Egy Pallas nevű utazó a XIX. században feltérképezte e területet. Chorenei Mózes először utal erre a magyar településre. A X. században Gardizi említi, hogy követői voltak Jézusnak, Mohamednek és más képzett hiteknek, azonban senki sem említi, hogy zsidó vallásuk is lett volna.

A kuma-magyarok a Kaukázus északi lejtőin éltek K. u. 460-tól a XIII. századig, s kapcsolatuk egész Kijevig terjedt. Bendeffy László elegendő bizonyítékot gyűjtött össze a kuma-magyarok létezéséről.¹⁹⁹ Ezek a magyarok keresztények voltak, és királyuk Jerettan (eredetileg Gyertyán) 1329-ben felkérte XXII. János pápát egy püspök odahelyezésére. A kérésük meghallgatásra talált, s a pápa Mankosola Tamás püspököt küldte hozzájuk.

Magna-Hungariából és Baktriából végül is minden magyar Kuma-Magyariában (Kunmagyariában) egyesült. Száz évvel korábban (1235-ben) Julianus dominikánus barát e magyarokat felkereste azon a területen, és tökéletesen meg is értették egymást. Abban az időben Magyarországon még tudtak Kun-Magyariáról, ahol a nép magyar nyelven beszélt.

A XIV. században, Kunmagyaria Nagy Lajos király segítségét kérte Timurlén ellen. Nagy Lajos megtagadta a segítséget, mert nem akarta a mongolok haragját kihívni Magyarország ellen. 1395-ben Timurlén Kunmagyaria lakosságát teljesen kiirtotta. Nagyon kevesen tudtak elmenekülni, s akiknek sikerült, azok a hegyekben – melyek körülveszik Kuma, Malka, Bakszon, Csegen, Cserek és Terek folyókat – tudtak meghúzódni. Ma az abkazo, osszat, kabar és kurd népek azok, akik a kuma néppel kapcsolatosak és még megtartották régi szokásaikat.

A másik magyar csoport, amely a kazár civil belső háború miatt nyugat felé vándorolt, először Levédiában telepedett meg a Kuban-, Don- és a Dnyeper-folyók között, a 700-as években. A pogány kabarok – akik szintén ellenezték a zsidó vallás erőszakos kiterjesztését az egész Kazár Birodalomra – egyesültek az elvándorló elődeinkkel. A kazárok vezetői nem akarták, hogy őseink elmenjenek, mert a katonai

¹⁹⁸ Bartha Antal: A századok. Budapest. 1964. 807 old. Artamonov: I. m. Zakar A.: I. m. 10 old.

¹⁹⁹ Bendeffy László: Kunmagyaria. Budapest, 1941. Zakar András: I. m. 14 old.

erejük nagyon fontos volt a birodalom számára. Ezért kezdetben megpróbálták őket maradásra bírni. Felajánlották, hogy legyenek Kazária zsoldoskatonái, de Álmos és emberei jól tudták, ha elfogadják ezt az ajánlatot, az nemzetük végét, kiveszését jelenti majd, mert az állandó belső zavargás felemésztette volna minden erejüket, mint ahogy ez meg is történt az úzokkal és a besenyőkkel, akik elfogadták ezt a megbízatást.

Ha igazán létezett besenyő s magyar ellenségeskedés, akkor ez minden bizonnyal innen eredt. Ezekben az időkben a gyilkos népiirtás mérhetetlen méreteket öltött. Több nemzet semmisült meg. A harcokban kihaltak az úzok, besenyők és a kunok egy része. Mindennek dacára Zakar András azt írja, hogy a történészek átsiklanak e tények felett. Vajon miért?

E történelmi eseményekről az adatok világviszonylatban tűnnek el, s ami megmaradt, ahhoz nehéz hozzájutni. Ugyanakkor a történészek, akik a kazár polgárháborút megemlítik, rendszerint kihagyják szövegükből az államcsínyt és annak következményeit: a magyarok két főcsoportra szakadását, és a nemzetirtást, ami a birodalmon belül ment végbe, s amelynek következtében a már említett úzok, besenyők, szittyák és részben a kunok megszűntek. Mi magyarok megosztódtunk és erősen megfogyatkoztunk.

Azok a történészek, akik a történelem e szakaszával foglalkoznak, elmondják, hogy Kazária milyen erős és civilizált nemzet volt, de nem említik, hogy csak addig, amíg a magyarok a birodalom részei voltak. Miután kiváltak, a Kazár Birodalom elvesztette hatalmát, s megszűnt létezni. Így nem a magyarok tanultak a kazároktól államvezetést, hanem ellenkezőleg, ők alkalmazták a magyar politikai államépítést, és Kazáriát ez tette egy erős civilizált nemzetté. Gosztonyi Kálmán professzor, magyar sumiológus, kis-ázsiai nyelvész, a Sorbonne Egyetemről tudósít bennünket Kazária keletkezéséről. Az ősi kis-ázsiai nyelvhasználat nélkül nem állapítható meg a kazár nép nyelve, mondja Gosztonyi professzor, s állítása szerint minden egyes ismert és fennmaradt kazár szó értelmezhető a sumír nyelv segítségével. Pl. TUR-UG szó sumír jelentése: egy kis nemzet, amely leszakadt, letört egy nagy nemzetből (egy töredék a nagyból).²⁰⁰ TUR-UG-ból lett az angolban a Turk, magyarban a török. A „tör” még ma is ugyanazt jelenti a magyarban, amit jelentett a sumírban. Ez a név: „turk” egy nagyon találó, pontosan meghatározó név volt abban az időben. Nagyon jól illett az ősi szittyák, szarmata népekre, mert azon a hatalmas területen, ahol éltek, nem létezett egy nagy egyesült nemzet, csak néptöredékek. Ezek a népek K. e. 1000-ben kisebb csoportokban érkeztek erre a területre, a Kaukázus-hegység déli oldaláról. Ez az oka még ma is annak, hogy sok történész perzsiai népnek tartja őket. Holott ha összehasonlítjuk a fennmaradt szittyák neveket a sumír szavakkal és annak értelmével, akkor világos és nyilvánvaló kapcsolatot észlelhetünk.

Az nem vitás, hogy létezik egy sumír-perzsa nyelvkeveredés, de csak azok a nyelvészek és történészek állítják azt, hogy a szittyák és szarmata nyelvek a perzsa nyelvből származnak, akiknek nincs alapos és mélyreható sumír nyelvismeretük.

A kazár és a turk(török) nyelv közelebbi kapcsolatot mutat a sumír nyelvvel, mint a perzsáéval. Kazária fő népességét a szittyák és a szarmata nép adta. A VII. század

²⁰⁰ DSL LM 144, 312, 144. DSL = Deimel, Anton, Sumerisches Lexikon, Vollstaendige Ideogram-Sammlung. Rome, 1928. Zakar András: I. m. 43 old.

kezdetén Theophilactus már nem kazárnak, hanem turknak hívta őket. K. u. 626-ban egyszerűen Turkok, akik Kazáriában éltek.²⁰¹

Zakar András írja, hogy a korabeli történelmi kútfők megemlítik a kazár polgárháború tragédiáját, de egyik sem említi a lázadás okát.²⁰² Ezek a tudósítások állítják a besenyő nép ellenségességét a magyarral szemben, de nem fejtik ki, miért voltak ellenfelek, és azt sem, hogy ekkor milyen szolgálatban álltak. Ahhoz, hogy megértsük a helyzetet, meg kell világítani a hátteret. Őseink tudták, hogy miért kellett az erős magyar nemzetnek kettészakadnia és a harcokban megfogyatkoznia. Azt is jól tudták, hogyan lehet kikerülni ennek a megismétlődését. Először is erősnek kell lenniök. Ezért egyesültek a kazár polgárháború életbenmaradt kabarjaival és kunjaival. Őseink ezzel az új egyesüléssel nyugat felé vándoroltak. Miután elhagyták Levédiát a IX. században, Etelközben telepedtek le. Itt történt az első vérszerződés, amely kihangsúlyozta a jogközösségüket és kemény elhatározásukat, és megakadályozták a Kazáriában történt államcsíny megismétlődését.

A hét magyar vezér arra az elhatározásra jutott, hogy csak egy egyesült vezetés tudja végrehajtani azt a hatalmas tervet, amely rájuk vár: visszatelepedni ősi földjükre, a Kárpát-medencébe. Ezért egy másik vérszerződéssel Álmot választották új vezérükké. Azt is kijelentették, hogy ettől kezdve az új vezér mindig Álmos ivadékából választódjon. Anonymus erről a vérszerződésről írja, hogy ez lett az új vezér hivatása: „ducem (és) praeceptoram”. Álmos és fia, Árpád lelki és politikai vezetőkké váltak egyszemélyben.

Álmos volt a magyar vezér vagy Pap-Király, aki előkészítette a magyarok visszatérését ősi földjükre. Ezért előkészülésképpen a hosszú útra, elrendelte a (mindennemű) szerszámok, a hadviselés kellékeinek gyártását és az élelem nagybani termelését. Csak ilyen biztosítékkal volt lehetséges a hosszú út sikeres megtétele. Mindennek hiánya kudarcba fullasztotta volna a hazavonulókat.

Az előzmények: mikor Álmos ráeszmélt a zsidó államcsíny veszélyére, azonnal elrendelte a készülődést az új haza keresésére. Négyszázezer ember vándorlása és annak megszámlálhatatlan állatállománya nagyon nagyméretű irányított tervezést követelt meg. A vándorlásnak előkészületeit Dunlop, Marquart és Macartney írta meg. Artamonov professzor az előbb említett könyvében új adatfeldolgozást ismertet meg az olvasóval a zsidók kazáriai államcsínyéről. Bartha Antal, jól ismert történészünk, elfogadta ezt az értekezést, és 1964-ben közölt is erről egy cikket a „Századok” 4. számának, 807. oldalán. Sajnos 1968-ban Artamonovot leváltották az Ermitázs Múzeum posztjáról, és még ugyanebben az évben Bartha Antal a „Történelmi Szemle” 1968. 1-2. novemberi számában visszavonta előbbi állításait, amit Artamonov kutatásai nyomán 1964-ben tett. A visszavonás oka még mindig ismeretlen.

Makkai László „Az idők sodrában” című tanulmányában írja (Minerva, 1968. 2. szám, 43 old.): „Az első csapást a nagy törzsszövetség felbomlása mérte a kazár hatalomra.”²⁰³

A Korezmi (Chorezmi) nép az akkor elszakadó magyarsághoz csatlakozott. Ma ezeket a népeket hívjuk „kaliz”-nak. A XII. században a magyar törvények szokásjogot biztosítottak e népnek. Több név maradt fenn, ami még emlékeztet bennünk rájuk. A Chorezm név sumíru KU-MAH-GAR-RI-IES-MA, melynek értelme: „szent, dicsőséges

²⁰¹ Gosztonyi Kálmán: A kazár aranyemzet birodalma és nyelve. Paris. 1962. Zakar A.: I.m. 44 old.

²⁰² Zakar András: I. m.

²⁰³ U. o. 55 old.

nemzetség földje”, s ez a szó, KU-MAGGARII azonos, pontos mása volt még az V. században annak, amellyel Chorenei Mózes jelölte, címezte a magyarokat. A sumír szó elemzése Novotny Elemértől való. Ez a két megállapítás hangsúlyozza a Korezmi (Kaliz) nép eredetét és magyarságunk sumír kapcsolatait. Előbb említettük, hogy őseink nem fogadták el a talmudista kazár ajánlatot, a rendőri szerep betöltését a Kazár Birodalmon belül. A besenyők és úzok elfogadták a megbízást s el is tűntek, kihaltak a belső harcok következtében. A magyarokra is hasonló sors várt volna, ha követik ezt a szerepet.

Az utolsó besenyő csoport I. István király uralkodása alatt telepedett le Magyarországon, Tonozuba herceg vezetésével. Tonozubát és feleségét lovon ülve, élve temették el, mert nem tudtak megválni az öreg Istentől, nem tudták elfogadni az új vallást.

Álmos herceg születése (aki Pap-Királya lett a magyaroknak) okozta a legnagyobb örömet a szittyáknak és magyaroknak, mert benne látták népük megmentőjét. Anonymus nem takarékoskodik a legdicsőítőbb jelzőkkel, mikor Álmosról értekezik, a halálát azonban nagy rejtély veszi körül. A legutóbbi időkig nem tudtuk pontosan hogyan, milyen körülmények között halt meg. A magyarellenés történelmi munkák azt állítják, hogy Árpád rendelte el apja halálát. De miért? Mi oknál fogva ölette volna meg legendás apját? Ha ez ismertté vált volna, vagy még a legkisebb gyanú is felmerült volna ellene, a magyarok és a szittyák közös gyűlölete vette volna őt körül. Azért, hogy Árpád megszerezze a teljhatalmat, nem volt erre szüksége, mert Álmos már előbb átadta a hatalmat, és kinevezte őt örökösének.

1958-ban Zemplén megyében – most Szlovákiához tartozik – a régészek rábukkantak egy Árpád-kori magyar herceg sírjára. A sírban a fej a csontváztól különváltan feküdt, a váll jobb oldalán elhelyezve. A csontváz méretei egyeztek Álmos testi méreteivel. Álmos arany fegyverzetéről vélt tökéletes ezüstmásolatot tettek a sírba. A hiedelem szerint „Álmos fegyverzete” csodaerővel bírt, és ezt kellett örökölnie Árpádnak, mint az új Pap-Királynak. Abban az időben a magyarságnak csak egy hercege volt: Álmos. Árpád és később I. István örökölte ezt az eredeti „Álmos-szablyát”, amely jelenleg a prágai múzeumban látható. A kard díszítése, amelyet a sírban találtak, teljesen megegyezik I. István kardjának díszítésével. A tarsolylemez díszítése, az áldozó serleg, a lovak szerszámai és más egyéb tárgyak a sírból, aranyból és ezüsből készültek, a varkocsdíszek, a tegezben a hét nyílvevő, a bőrruhák, ezüst díszítéssel, mind pontos másai a kor magyar ruházatkodási szokásainak. Az ott talált tárgyak azt látszanak bizonyítani, hogy egy nagyon előkelő, magasrangú magyar vezető személy temetkezési helyére bukkantak. A kard tökéletes mása I. István kardjának, amely azt bizonyítja, hogy az határozottan Álmos sírhelye volt.

Az lehetséges, hogy Álmos egy kazár bosszúnak lett az áldozata. Az is valószínű, hogy tisztában volt azzal, hogy a kazárok követni fogják őket, mivel elhagyták a Kazár Szövetséget. Felkészült a lehetőségre, hogy merénylet áldozata lesz, és időben átadta a vezetőszerepet fiának, Árpádnak.

Más történész azt feltételezi, hogy feladata befejezése után a magyarság feláldozta Álmost, a Pap-Királyt. De ez soha nem volt szokásban, akkor miért gondolnánk, hogy ezt tették vele? Ha elfogadnánk e nézetet, akkor azt kell hinnünk, hogy Árpád és népe barbárok voltak.

Szomotor szomszédságában, amely jelenleg Szlovákiához tartozik, őseink sírba helyezték Álmost, nagy részvéttel és a neki járó tisztelettel. Azt tudjuk, hogy

„szomorutor” mit jelent. A változás csak annyi, hogy a szomoru-tor kifejezés a mai használatban halotti-tor-rá változott. Értelme ugyanaz. „Szomoru-tor” a szláv rossz helytelen kiejtésben „Szomotor”-rá változott. E használatban a legkorábbi magyar feljegyzés 1803-ból származik, Szirmai jegyzeteiben: „Szomotor olium zomoru-tor pagus Hungaricus.”²⁰⁴ Ez ismét írott bizonyíték, hogy e terület hazánkhoz tartozott, mert őseink semmi körülmények között sem temetkeztek volna idegen földbe. E területet idővel a szlávok népesítették be, és 1920-ban a Trianon-i Békeparancs alkalmával, Csehszlovákiának ajándékozták. Ha eltekintünk a szláv befolyástól a magyar szavakra és települési helynevekre, akkor 1100 évre visszamenőleg találunk magyar neveket, és észlelhetjük a magyar nyelv fejlődését is, hogy hogyan változott a „z” „sz”-re. Zomoru-tor: Szomorutor lett, amely a szlovák nyelven már Szomotor-rá változott. Ezt a halotti tort nevezték szomorutornak, mert itt temették el Pap-Királyunkat, aki oly sokat tett nemzetünkért.

Egy másik nagyon erős és népes nemzet, amely a belső kazáriai harcok következtében majdnem teljesen kipusztult: a kun nép. A legutolsó csoport e nemzetségből nyert bebocsátást Magyarországra, 1240-ben. E nép leszármazottai ma a Kiskunság és a Nagykunság területén élnek, és az egyik legderekbabb, legdolgosabb népcsoportja hazánknak.

Visszatérve Anonymus Gestájára, azt írja, hogy a magyarok Kijevnél átkeltek a Dnyeper folyón a szövetségeseikkel, és ekkor hét kun had, akik a kazárok szolgálatában álltak, megtámadták őket. E támadók azok a kunok voltak, akik elfogadták az új vallást, és kazár nyomásra leborotvtálták a hajukat. A borotvtált fej megkülönböztetésnek számított azon kunoktól, akik nem váltak meg régi vallásuktól, és a lázadók oldalán álltak. E jelöléssel a borotvtált fejűek mentesítették magukat a besenyő zsoldosok támadásaitól. A kopaszokat megvetették a többiek, mert az ural-altáji népek között a hosszú farkocs jelképezte a szabadságot és méltóságot. A kopaszra borotvtált fej viszont ennek elvesztését, feladását jelentette: a behódolást és gyengeséget.

Kijevben a lakosság békés egyezsége kötött Álmos hadseregével. Mindenki megtarthatta otthonát, és a helybeli nép vezetői fiaikat küldték Álmos szolgálatába. A hét megvert (borotvtált fejű) kun vezető, mikor meggyőződtek Álmos jóságáról, amit a kijevi néppel szemben tanúsított, elfogadták őt saját vezérüknek, és letették hűségesküjüket.

892-ben az egyesült magyarság Árpádot vezérükké és fejedelmüké választotta. Árpád rövidesen kapcsolatot teremtett Bölcs Leo bizánci császárral, és meggyőzte őt a bolgárok elleni egyesült hadjárat fontosságáról, akik ebben az időben a Kárpát-medencén uralkodtak. 894-ben Leo császár el is fogadta Árpád szövetségét, és így nyílt alkalom a régi, ősi föld visszafoglalására, amely Atila, később az avar Baján kagán birodalma volt. Árpád a Nyék és Jenő „nemzet” vezetését idősebb fiára, Leventére bízta, aki Bizánccal szövetségben délről, az Al-Dunánál támadta meg a bolgárokat, míg Árpád a főhaddal és népével a Vereckei-hágón jött be a Kárpát-medencébe. Levente támadása sikeres volt, erre bizonyíték, hogy elfoglalták a bolgár fővárost. Azonban Leo császár szavát szegte, és békét kötött a bolgár cárral, Simeonnal. Ekkor a bolgárok teljes erejükkel a Levente által irányított két magyar nemzet ellen fordultak. Mind e körülmények dacára Levente egy ádáz-szenvedélyes, visszavonuló harcot folytatott. A bolgár haderőt lekötötte, és Árpád könnyen visszafoglalhatta a Kárpát-medencét, ahol nem talált ellenállásra a néptől, hiszen hasonló nyelvet beszéltek. A kárpát-medencei nép a magyarság rokona volt. Árpádot

²⁰⁴ U. o. 67 old.

elfogadták vezérüknek. Kézai Simon írja, hogy amikor Árpád magyarjai Erdély felé közeledtek, a székelyek eléjük mentek fogadni őket, és közösen léptek be Pannónia területére.²⁰⁵ Árpád a kárpát-medencei ősnépet az új államszövetségbe fogadta. Nem igazta le az ott élő népeket, mint ahogy azt a ruménok, vagyis az oláhok és szlávok hirdetik. A ruménok azt próbálják elhitetni a világgal, hogy az ő őseik az oláhok, akik Erdélyben éltek Árpád megjelenésekor. Érdeemes megállapítani, hogy semmi nyom nincs arról, hogy bárhol is mutatkoztak és ellenállást fejtettek volna ki akkor. Ha ott éltek, és olyan tömegesen, mint ahogy állítják, nem tartották fel sem a magyart, sem azokat, akik megelőzték őket. Hogyan lehetséges ez? A felelet az, hogy nincs nyoma e népcsoportnak, s annak sem, hogy valami ellenállást tanúsítottak volna; éspedig azért nem, mert a hun, avar és a magyar nép már régen bírta ezt a területet. A régi térképek sem utalnak oláh településre.

Őseink északkeleten a Vereckei-hágón és délen, az Al-Duna mentén jöttek be a Kárpát-medencébe. Utánuk az úzok, besenyők és kunok ugyanezen az úton próbálkoztak, de eredménytelenül, mert hágóink védettek voltak. A kunok így Moldovában és Havasalföldön telepedtek le, egészen 1241-ig, a tatárok megjelenéséig, akik e területről kiirtották őket.

Az oláhok 1300 előtt, mint szervezett nép, nem léteztek, és nem is jelentek meg ezen a területen.

Ahogy Anonymus „Gestá”-ját olvassuk a 896-os helyzetről, a lakosság önként behódolt és örömmel fogadta őseinket. Ahogy a kunok tették, úgy ez a nép is felajánlotta fiait Árpád szolgálatába, bizonyítva ezzel hűségüket. A szolgálatba állottak, ha érdemesnek bizonyultak, akkor említésre méltó jutalmazásban részesültek aranyban, ezüstben, földbirtokban, (vár)kapitányi kinevezésben, határvédelemben, s egyenlő jogokat kaptak az állami igazgatásában.

Az Avar Birodalom felbomlása után és Árpád megérkezése előtt egyetlen jól megszervezett állam sem létezett a Kárpát-medencében. S ahogy Árpádék beljebb és beljebb hatoltak, meg-megálltak, napokig tartó ünneplésekkel fogadták őket. Pannónia volt az utolsó terület, amit visszafoglaltak, mert itt várták az esetleges legnagyobb ellenállást. De alig találtak szembenállást, kivétel csak egy-két külföldi helytartó volt. Mén Marót volt az egyik, a másik egy frank hűbérúr. Mikor felszólítást kaptak, hogy a pannóniai területeket adják át a jogos örökösöknek, megtagadták ezt. Ekkor Árpád egy hadat küldött ellenük, és ahogy a had vonult az úton, a nép behódolt annak, aki leszármazottja Atillának, e föld örökösének.

Árpád harcosai minden felügyelet nélkül Erdélyben hagyták családjaikat, arra a bizonytalan időszakra, amíg birtokba veszik az országukat. Ez a legnagyobb bizonyíték, hogy ellenfél nem volt a közelben. Ellenséges területen nem hagyták volna családjukat: gyereket, asszonyt, anyát, apát. De őseink a székelyekre, csángókra, az ott élő lakosság gondjaira bízta legföltettebb kincseiket. A székelyek, csángók el is vállalták ezt a kötelességet, s ha ezt tették, akkor tudták, hogy nincs kitől tartani, akik a közelből veszélyeztethetnék a hátrahagyott népet. Ez természetes cselekedet az egynemzetű népeknél.

Ebben az időben a szlávoknak még nem volt királyuk, vagy történelmileg ismert vezetőjük. Kis csoportban éltek egymástól elszigetelve, vagy hűbéres közösségben valamilyen külföldi hatalom alárendeltjeiként, akik behívták, a nagyobb haszonért

²⁰⁵ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. Argentina, 1956. 136 old.

alkalmazták az embereket. Lassanként mint pásztorok vagy egyéb munkások szívárogtak be.

Az oláhokkal hasonlóképpen történt, csak sokkal később, a XIV. és XV. században. A rumén nyelvnek semmi nyoma sincs a XV. században, az Al-Dunától északra. A közelmúltban bizonyította ezt egy rumén nyelvész, Prof. Petrovice, a Román Tudományos Akadémián. Ezt a tudományos magyarázatot, kutatómunkát a dákóromán elmélet hívei elvetették.

Árpád és magyarjai elfoglalták Atilla városát, ahol húsz napon át ültek ünnepet. Atilla kastélya különösképpen megnyerte tetszésüket, amely nem Budán épült, ahogy ezt sok történész hibásan állítja, hanem a Pilis-hegységben, Esztergom közelében. „A Niebelung-ének” néven ismert hősi eposz részletes leírást is ad Atilla e városáról, amely Esztergom alatt, a Duna partján volt. A Niebelungokról viszont kevésbé hízelgően nyilatkozik. Ez is alátámasztotta Alois Schröffli müncheni tanár állítását, aki könyvében részletesen bebizonyította, hogy a hősköltemény hun és magyar regösök hagyatékából készült. Géza fejedelem állíttatta össze a magyar kobzosok és mágusok énekeiből, és ajándékba adta Henrik bajor királynak, aki testvére volt Gizellának, Szent István feleségének.²⁰⁶

Anonymus írja, hogy a Kárpát-medence sűrűn lakott terület volt már K. u. a 896-os évek előtt – ez az ellenkezője annak, amit általában hangsúlyoznak. Jó termőföldön magyarul beszélő szittya, szarmata földműves pór és békés pásztornép élt. Mikor Árpád megjelent magyarjaival, nem aggódtak és nem keltek fel ellene. Mert az ő legendájukból ismerték Atillát, az „Isten ostorát”, akinek Árpád volt a leszármazottja. Árpád azért jött, hogy tulajdonába vegye jogos örökét, és kiűzze a bolgár, szláv és német betelepülteket, akik az Avar Birodalom megszűnése után települtek be ez ősi hun-magyar földre. Árpád az ősi népeket az újonnan alapított magyar államhoz csatolta. Ez az ősi néptömeg egy mestert talált Árpádban, és folytatta mindennapi életét, munkáját. Ez az ősi jobbágy, cseléd nép semmi körülmények között nem lehetett szláv, Anonymus sem nevezi őket annak, egyszerűen csak földművesnek vagy szolgának. Meg fogjuk tudni, hogy milyen nyelven beszélt ez a pór néptömeg, ha megvizsgáljuk a földrajzi helyek elnevezését, amit Anonymus így fejez ki: legnagyobb többsége magyar. Anonymus Gestája kiemeli a folyókat, és azok mind magyar nevek: Duna, Tisza, Maros, Szamos, Körös, Temes, Olt, Zala, Rába stb. és a Balaton tavunk. Annak dacára, hogy sok különböző nép uralta ezt a térséget, az ókori nevük megmaradt. Az ideiglenesen itt letelepedett uralkodó népek, a kelták, dákok, rómaiak, szarmaták, hunok, bolgárok, avarok és németek voltak. Ez azt jelenti, hogy csak az uralkodó osztály cserélődött, de az őshonos nép maradt.

Az egész Kárpát-medence területén számos olyan jól rendezett temető van, amely a földrajzi elnevezések mellett arról tanúskodik, hogy az őshonos nép mindig helyben maradt. Temetőket tártak fel Keszthelyen, Mosonon, Székesfehérváron, Szentesen, Szegeden és még sok más helyen. A sírok kormeghatározása azt bizonyítja, hogy a Kárpát-medence folyatónlagosan lakott terület volt a K. u.-i III. század-tól. Az emberek szabályos temetőikben temették el halottaikat Árpád érkezése előtt, alatt és után. Az őslakosok szegény, csupasz sírjai között ott fekszenek Árpád jómódú magyarjai is. De ezek a sírok gazdagok, színesek arany-ezüst díszítésű övcsatokkal, a leghasznosabb tárgyaikkal, és némelyik még egy felszerszámozott lovat is tartalmazott.

²⁰⁶ Zakar András: I. m. 35 old.

A népvándorlás korában a halottakat egy-kettő méter mélyre temették nyugat-kelet tájolással. Vagyis mindig keletre-való fordulással, mint egy onnan várva a feltámadást. A XI. században a keresztény temetkezési forma jött használatba, ezért a sírok korát e jellege által könnyű meghatározni.

Nagy Géza a szittyá-magyar temetkezési szokás hasonlatossága miatt rokoni kapcsolatot tételez fel. Hampel József, mint ahogy már előbb említettük, a temetkezési szokás hasonlósága alapján a hun és szarmata nép atyafiságát látja. Így újabban több ezer különböző vándor nép sírját tárták fel: Csallány G. Szentesen, Móra Ferenc Szegeden, Rhe Gyula Veszprémben.

Csallány a hun-magyar azonosságot, Rhe Gyula az avar-magyar kapcsolatot állapítja meg. Fettich Nándor a dél-orsz területek szittyá műalkotásai (megmunkált tárgyai) és az avarok között talált hasonlóságot. Nyilvánvalóvá vált, hogy a régészek nem tudták pontosan megállapítani a kárpát-medencei ősnép mibenlétét.

A Kárpát-medencében olyan földrajzi neveket találunk, amelyek azonosak a sumir elnevezésekkel, s ezek K.e. 3000-ben nyúlnak vissza. Ez azt a látszatot kelti, sőt támogatja, hogy kapcsolatuk volt a sumirokkal. A Kárpát-medencét mindig turáni népek lakták, úgy mint szittyák, pannóniaiak, hunok, avarok, magyarok és szarmaták. A szlávok, akik szétszórt településekben laktak, „polovec”-nek hívták az őshonos kárpát-medencei népeket. **De ez az ősi nép „palóc”-nak nevezte magát, s ma Nógrád megyében élnek.** Ez a palóc nép örömmel üdvözölte azt a magyar „nemzetet”, amely a saját nyelvén beszélt. Ezt Anonymus „Gesta Hungarorum” –jából tudjuk. Árpád magyarjai az Északi Kárpátok védőjéül jelölték ki őket. (Ez most Szlovákiának adatott.)

Nyomatékképpen jegyezzük meg, hogy a magyarság azon a területen telepedett le, amelyen már évezredek óta testvérnépei laktak. A magyarság nem zavarta meg az őshonos nép szokásait, vallását, sőt általában szívélyesen fogadták a hittérítőket is, egy-két zavart kivéve. A Bíborban született Konstantin írja a „Taktika” című munkájában, hogy a keresztények és a mohamedánok „pogánynak” írják le őket (magyarokat), pedig a jellemük, becsületességük, tisztességük nagyra becsülést érdemel, és haderejük félelmetes. A többnejűség és az emberáldozat ismeretlen náluk, bálványt nem imádnak, csak az egy Istennek áldoznak. Nagy jelentőséggel bír, azaz hitele van náluk az eskütételnek, és a hittérítőket nem ölik meg.²⁰⁷

A Kárpát-medencét 896-ban elfoglaló magyarok létszáma körülbelül 400 000, fő volt, ami abban az időben jelentősnek számított.²⁰⁸

Európában a görögökön kívül csak ennek a népnek volt saját írásrendszere. Elődeink több ezer éves kultúrát, regulát és megszokott életformát hoztak magukkal. Nézzük meg, hogy a magyar társadalmi rangok ugyanazok voltak, mint az asszíroké. Példaul az asszír királyi főbíró neve, címe „kashanu”, magyarban „kusán”. Kusán volt Árpád másod parancsnoka. „Salat” egy asszír tartományi állam hercege, magyarban ez „zsolt” volt. Az akkád nyelvben a „siltani” a törökben „sultanná” alakult. Az asszír „tarton” jelentette a katonai műszaki alakulat vezérét, nálunk pedig a „tarján” lett a bányák és kovácsok megbízottja. Az asszíroknál „kandu” volt az egész hadsereg főparancsnoka, nálunk a „kende” lett. Az asszírok alkirálya „harku”, nálunk ez a „horka” volt mint Bulcsu horka.²⁰⁹

²⁰⁷ Zakar András: I. m. 21 old.

²⁰⁸ U.o. 18 old.

²⁰⁹ U. o. 19 old.

Európa népei ekkor „szittyáknak”, és XI. Gergely Pápa a Pápái Bullájában a „királyi szittyáknak” Bennünket. A magyaroknak akkor több háziállatuk volt, mint egész Európának együttvéve. Gardizi, bizánci történész írja, hogy őseink prémet (bundát), selymet és brokátot hordtak, kardjuk arannyal és ezüsttel volt díszítve. Alsóneműt viseltek, mint minden szittyá, ami abban az időben a civilizált görögöknél is ismeretlen volt. A többi európai nemzet csak a keresztes háború ideje alatt ismerkedett meg a fehérnemű használatával.

A történészek által elfogadott nézet, hogy Árpád magyarjait két főcsoport egyesülése adta. Névszerint az ugorok és törökök, ahol a törökök voltak kisebbségben. E két nép egyesülése a Kárpát-medencén kívül történt. Az árpádkori magyarság csontvázelemzését Lipták Pál embertan kutató végezte el és kutatásainak eredményét 1954-ben adták ki.

A vizsgálat eredménye a következő volt: 20% ugor eredet, 80% török (turk), amely pontosan ellenkezője az elfogadott elméletnek.

1930-ban Bartucz Lajos kutatásai szerint: a magyarság 25-30%-a turáni (turk, török), 20%-a keleti-balti, 20%-a dinári, tehát 70% mind gömbölyű fejű. Az ugor nép nem gömbölyű fejű.²¹⁰ 1992-93-ban Dr. Henkey Gyula tanulmányában azt írja, hogy a turáni nemzetség 30,5%-ot tesz ki a jelenlegi magyarságban, 48,7%-a török (turk), 11,7% pamiroid, a szláv 2,2% és 4,6%-a finn-ugor.²¹¹

A magyar szokások és krónikák Levédiából és Etelközből turk (török) befolyásra utalnak. A régészeti vizsgálatok eredményeképpen László Gyula kijelenti, hogy Árpád magyarjainak csontváz-jellegzetességei iráni-szittyá és török eredetet mutatnak.²¹² Bíborban Született Konstantin ezt a népet török nyelvű népnek nevezi.

A finn-ugor elmélet azt állítja, hogy Árpád népe ugor volt (magyar), akinek őseit egy török kisebbség vezérelte. Azt is állítják, hogy a törökök kisebbsége adta az ugoroknak (magyaroknak) a szokásaikat, kultúrájukat, hadászati technikájukat, és ezután a törökök beolvadtak az ugarságba. Ha vizsgálat alá vesszük az embertan megállapításait, akkor azt látjuk, hogy ez az elmélet nem állja ki a próbát, nem fogadható el, nincs benne logika, mert hiszen az arányszám százalékban épp az ellenkező képet mutatja. Az ugorok csak 20%-ot tesznek ki a 80%-kal szemben.

Abban a helyzetbe vagyunk, hogy az Árpád kor női és férfi csontvázainak tanulmányozásából egy másik nagyon fontos következtetést vonhatunk le. Ez ideig 68 csontvázat tanulmányoztak e korból. Ebből 44 volt férfi és 24 nő. Marjalaki-Kiss Lajos mondja, hogy az Árpád magyarjai között a nők kevesebben voltak, ezért őseinknek az itt talált, vagyis az őshonos kárpát-medencei népek közül kellett feleséget találni, kiválasztani.

Árpád népének számáról nincs pontos adatunk. Egy arab utazó, Ibn Ruszta szerint, mikor a VIII. században őseink Levédiában éltek, akkor 20 000 lovast tudtak kiállítani. Ezért az összlakosság száma úgy 150 000 – 200 000 körül lehetett. Egy évszázaddal később a kabarok hozzájuk csatlakoztak, s ez a szám 400 000-re duzzadhatott. Ez akkor lehetett, amikor a Kárpát-medencébe jöttek. Az ott talált lakosság Árpád népének a számát többszörösen is meghaladhatta. Embertani kifejezéssel élve, a jelenlegi uralkodó rész a magyar népben keleti-balti és a dinári. A turáni típust főleg a

²¹⁰ Foyta István: Honnan származunk? 1961, 51 old.

²¹¹ Henkey Gyula: “A Kárpát-medence népeinek etnikai, embertani képe”. *Magyar Múlt*. 1994. 35 old.

²¹² László Gyula: I. m.

kunsági területen találjuk, akik a XIII. században telepedtek ide. A csontvázak méréséi alapján mind két uralkodó típust, a keleti-baltit és a dinárit az őslakos néppel hozhatjuk egybe.

A régészek sok ezer őshonos nép sírját tárták fel, ahol a női csontvázakon, pontosabban a női koponyákon, díszítésként, egy fém övpánt volt található. E sírokat egészen a legújabb korig mindig szláv síroknak tartották. De ha az őshonos nép szláv lett volna, akkor Árpád magyarjai miért nem vették fel a szláv nyelvet? Azért nem, mert a többségben lévő nép mindig magába olvasztja a kisebbséget.

Árpád magyarjai elfogadták, felvették az őshonos nép nyelvét, ezt az ősi nyelvet, és a népet magyarnak nevezték el, ezért az őshonos nép a magyar nyelvet beszélte. A történészeknek végül is el kell fogadniuk, hogy a homlok halánték körüli fém pántos díszítésű női koponyás sírok nem szláv sírok. Jól tudjuk, hogy Árpád népe nem volt népes, ezért nem írhatták elő, nem adhatták át nyelvüket a többségnek.

Mivel a jelenlegi nyelvünk magyar, ezért eredetileg az őshonos nép nyelve is „magyar” lehetett. Az nem lehetséges, hogy a fém pánttal díszített fejű (nő nemű nép) Árpád magyarjaival jött volna be a Kárpát-medencébe, mert a sírok időmeghatározása, keletkezési ideje jól bizonyítja, hogy már évezredek óta itt éltek a Kárpát-medencében. Levédiában és Etelközben, ahol őseink megtelepedtek, mielőtt a Kárpát-medencébe visszatértek volna, ilyen halántéköves koponyákat nem találtak a magyar sírokban.

A halánték körüli fém pántos díszítést használó nép nyelve „magyar” volt. S mivel ők adták át nyelvüket Árpád több népcsoportjának, így életben tartották a magyar nyelvet. Magyar Adorján volt az első aki a kárpát-medencei ősnépről több ezer néprajzi adatot gyűjtött össze. E hatalmas munka napjainkban jelent meg. Címe: **Az Ősműveltség.** Marjalaki-Kiss Lajos, Toronyi Etelka és Doktor Nagy Sándor kutatásai támogatják Magyar Adorján meglátásait.

László Gyula az egyik finn-ugor elmélet támogatásaként idézi Mesterházi Károlyt, az úgynevezett „őslakosság a Kárpát-medencén kívül” tárgyában. „A honfoglaló magyarság két nagy csoportjának emlékeit kelet felé szintén két irányban tudjuk visszakövetni. A vezető és közép réteg emlékei főleg Baskiria területén és ettől délre találhatók meg. (Tan keevka, BolshieTarhani, Bolshie Tigani, és Tyetyusi), míg a magyar köznépre jellemző leletek főleg az egykori Poltavai kormányzóság és Csernigov környékén, valamint az Oka folyása mentén kerülnek elő. Az utóbbi leletek etnikai és időrendi kérdései ugyan nagyon bonyolultak és a magyarsággal való kapcsolatuk teljesen kérdéses, mégis valahol ezen a tájon kell keresni a magyar köznép anyagi kultúrájának kialakulását.”²¹³

Az idézetből nem tudjuk azt megállapítani, hogy a az őslakosság a Poltava, Csernigov és Oka folyó területén Szibériában egy és ugyanaz a nép lenne a kárpát-medencei ősnéppel, akiket a történészek mostanáig szláv népnek tartottak, de ez az, amit László Gyula kikövetkeztet. A népvándorlás korában csak a hódító nép vándorolt, a szegény nép maradt, mert ők nem tartoztak a hódítók körébe. Ismét hangsúlyozva, hogy az ősi kárpát-medencei nép nem Árpáddal jött e helyre, hanem már Árpád idejében itt lakott, évezredek óta.

²¹³ László Gyula: I. m. 105 old. Mesterházi Károly: Nemzeti szervezeti és az osztály viszonyok kialakulása a honfoglaló magyarságnál. Budapest 1976

Radics Géza kérdezi miért kell nekünk az ősi magyar népet az Oka folyó területén keresnünk, mikor a kapcsolat e terület népével „kérdéses”.²¹⁴

A modernkor egyik legkiválóbb magyar történésze, Hóman Bálint, a finn-ugor elmélet híve volt, de élete utolsó szakaszában rájött tévedésére, és nézetét megváltoztatta eredetünkre vonatkozóan. Az itt következő idézet Hóman Bálinttól való: „A faj rokonság kérdéseinek tisztázása s az ugor-szamojéd csoport idegen fajiságának megállapítása után a legősibb időkre vonatkoztatva sem **finn-ugor ősnépről** sem **finn-ugor ősnyelvről** nem beszélhetünk, a népet és nyelvet is helyesebben **finn-magyaroknak** kell, a népcsoport legszélsőbb tagjáról elneveznünk.”²¹⁵ Hóman professzor többször is megismételte ezen nézetét, és mindennemű ostyák-votyák-manszi rokonságot elutasított.

Csőke Sándor ismert nyelvészünk szintén azt állapította meg, hogy nincs, nem létezik történelmi vagy nyelvészeti kútfő, amely bizonyítaná a finn-ugor eredetet. „Az állítólagos finn-ugor ősnépek létezése a történészek kitalálása. Az állítólagos finn-ugor alapnyelv a nyelvészek találmánya.”²¹⁶ Björn Collinder bemutatta a finn-ugor hang hiányosságát, hogy a „feltételezett” finn-ugor nyelvből 14 hang hiányzik. Az egyik közülük a „gy” hang, amely fontos alkotója magának a magyar névnek. Ha a magyarok a finn-ugor néptől származnának, akik hiányolják ezt a hangot, akkor őseink, miért és hogyan használták ezt a kiejtés a nevükben.

Dr. Nagy Sándor kimutatja azt, hogy származásilag nincs hasonlóság közöttünk (magyarok és az ostyák, votyák, vogul vagyis finn-ugor népek között. A finn-ugor népek nem tudnak szakállt, bajuszt növeszteni mint ahogy azt a magyarok teszik, és emellett arcvonásuk erősen mongolos. Ez a tudósítás Trocsányi Zoltán Észak Nomádjai című munkájából való.²¹⁷ Az ostyák és vogul képpel ellentétben William Ripley véleménye, következtetése a magyarokról: „... Úgy néz ki, hogy a magyarok jóvágású, jól kifejlődött nép. Az arcvonású szabályos, az orr és a száj jól meghatározott. Ázsiai vagy mongol jellege nem észlelhető. A modernkor magyar arcvonásai támogatják azt a feltevést, hogy az őshonos nép ugyan ahhoz a fajtához tartozik, mint a hazatérő magyarok.”²¹⁸

De Arthur Gobineau azt mondja, hogy a finn-ugor központosító, egységre törekvő elmélete szerint: „A magyarok finn-eredetűek és szövetségre jöttek a lapokkal, szamojédokkal és eszkimókkal: Az itt említett népek mind alacsony termetűek, széles arccal és kiemelkedő arccsonttal, sárgás vagy kissé barnás bőrszínnel. Ugyanakkor a magyarok termetre magasak, arányosan fejlődött tagokkal: végtagjaik hosszúak, hajlékonyak és erősek, arcvonásuk szellemi képességet, udvariasságot sugároz, és a nép egy nyugati nemzethez hasonló.”²¹⁹

A finn-ugor elmélet szerint Árpád és népének nyelve a magyar nyelv volt, és ők voltak az első magyar leteleplők a Kárpát-medencében. De mind ennek dacára csak egynéhány „nemzet” (mint a Megyer) beszélte a magyar nyelvet. Mások azt állítják, hogy a hazajövő magyarok turkok (törökök) voltak, és a nyelvük is török volt.

Du Yaxiong meggyőződése nyomán az avarok és ujgorok nyelve ugyanaz volt, mint a hunoké, és a hun nyelv volt a turk (török) nyelv. Az előbb említett könyvében ezt

²¹⁴ Radics Géza: Eredetünk és Őshazánk, 1992. 48 old.

²¹⁵ Hóman Bálint: Ősemberek, ősmagyarok. Radics Géza: I. m. 48 old.

²¹⁶ Csőke Sándor: Három tanulmány, 1977. 4 old.

²¹⁷ Nagy Sándor: I. m. 199 old.

²¹⁸ William Ripley: The Races of Europe. London. 1900

²¹⁹ De Gobineau, Arthur: The Inequality of the Human Races. New York, 1967. Fordította: Collins, Adrian, 131 old.

írja: „Zang Kian egy híres őskori utazó, aki tökéletesen megtanulta a hun nyelvet, mivel alkalomadtán tíz évet töltött hun fogságban. Zang Kian a kínai császár követe volt, és kétszer is megjárta a Nyugatot, K. e. 138 és 119-ben. Őt ismerték el, mint az első utazót Közép-Kína területén, aki a Nyugatot is bejárta.” Du Yaxiong azt írja, hogy Zang Kian hátra maradt írásaiból, hun szótárából és mondattanából, megállapíthatja azt, hogy a hun nyelv valamilyen törökös (turk) nyelv volt.²²⁰

Otto Maenchenhelfen azonos nézetten van, a hun törzsi nevek vizsgálata után feltételezi, hogy nagy részüknek török nyelvet kellett beszélnie.²²¹

Kunszabó Ferenc megkérdőjelezi azt, hogy őseink lettek volna. Árpád magyarjainak hazajövele a Kárpát-medencébe körülbelül 360 évvel előzte meg Mohamed próféta Iszlám vallásának meghirdetését. **Ha őseink törökök lettek volna, akkor vallásuk is mohamedánnak kellett volna lenniük. De arra nincs példa a történelemben, hogy egy nemzet, amely felvette az iszlám vallást, azt feladta volna, és „pogány” hitre tért volna át, napimádónak.**

Arról nincs feljegyzés, hogy a „hazatérő” magyarok szóhasználatában élt volna, vagy alkalmazták volna a török papok rangját. Azonban széles és rendszeresen használták a táltos és mágus papi címet. A harmadik nyomos ok, amit Kunszabó említ: a korunkbeli történészek mind egyöntetűen kiemelik azt, hogy őseink mind „szabadságszerető népek voltak.” A törökök elfogadták az iszlám vallást és annak velejáró teljes engedelmességét, amit a Korán előír. Hogy vonjuk össze a kettőt? Kunszabó végső ellenvetése az, hogy az iszlám vallás megtiltja a lóhús étkezését, csak a hasított körmű és kérődző állat húsa fogyasztható. Őseink lótenyésztők voltak, és fő eledelük a lóhús volt. Itt feltehető a kérdés, törökök voltak-e, vagy nem.²²²

A hazatérők átvették az őshonos nép nyelvét, mint ahogy előttük a hunok és avarok is tették. Ha az őshonos nép nyelve, melyet Árpád a Kárpát-medencében talált szláv lett volna (mint ahogy azt általában tanítják) akkor Árpád népe elszlávosodott volna, úgy, ahogy ez meg is történt egy másik turáni néppel, a bolgárral. Ezért bátran tényként kezelhetjük, vehetjük, hogy a kárpát-medencei ősnép nyelve az a nyelv volt, amit most magyarnak hívunk, nevezzünk.

Ismételnünk kell, hogy ez a nép mindig többségben volt a Kárpát-medencében, helyben és helyén maradt, sosem szívódott fel egyik hódító népbe sem, megtartotta nyelvét, és idővel átadta nyelvét azoknak akik közéjük léptek. Ez az őshonos nép „nevezett el mindent”, és mivel Árpád népe szintén megtanulta (kivétel volt a Megyer nemzet, melynek nyelve ugyanaz volt, mint az ott talált őshonos nép nyelve), ezért minden földrajzi neve az országnak „magyar” maradt.

A Magyar Tudományos Akadémia sosem elemezte ki az ősnép nyelvét, de eljön az idő, mikor már nem halasztható tovább e szükséges és fontos felismerés. **Nekünk magyaroknak ez erkölcsi kötelességünk az ősnép felé, mert ők adták a nyelvét és a nemzet többségét az országnak. Árpád, a Papkirály, a Megyer nemzet vezére-fejedelme hozta létre a magyar államot, és nevezte magyarnak a nyelvet.**

²²⁰ Du Yaxiong: Comparative Research of Chinese Folk Songs and Hungarian Folk Songs. Argentina, 1985 (The History of the Wei Dynasty)

²²¹ Maenchen-Helfen, Otto: The World of the Huns. University of California Press. 1973. 441 old.

²²² Kunszabó Ferenc: „Jókai Mór a nyelvvellemző.” Hunnia 51, február 1994

Ennek a sok különböző nevű nép és név útvesztőjében végre meg kell látnunk azt, hogy a magyar nép kialakulása nem köthető egyik nép kialakulásához vagy vándorlásához sem. Nem köthetjük sem a sumir, szittya, hun, szabir, avar, pártus, szarmata, turk (török) népekhez, mindannak dacára, hogy magyar őseink hosszú történelme során kapcsolatban volt e nemzetekkel. **A magyarság nem messze Ázsiában vagy Mezopotámiában alakult ki, hanem a Körös kultúra területén, a világ egyik legősibb civilizációnak helyén, a messze távoli időben, sok évezreddel ezelőtt, amikor a nemzetiség még nem volt mérvadó. A túlélés, fennmaradás, legyőzni a természet okozta nehézségeket, ez volt a fő életcél, és mi magyarok itt a Kárpát-medencében alakultunk ki, sok évezreddel ezelőtt.**

VII. fejezet

Ősemberi település a Kárpát-medencében

A legújabb régészeti kutatások szerint a Kárpát-medence volt a magyar nép kialakulásának bölcsője. A Kárpát-medencét különböző geológiai változások alakították ki, és e terület történelme a paleozoikus (földtörténeti ókor, amikor a szén formálódott) korban kezdődik, az úgynevezett széntartalmú talaj, kőzet (carboniferous) időszakban, 500 millió évvel ezelőtt. Az oligocén és miocén korban nagyjából már kialakult a jelenlegi alakja, de a pliocén kor (7 millió évvel ezelőtt) első szakaszában a Kárpát-medence nagy részét tenger öntötte el.

Ez a pliocén kori tenger 400-600 méter üledéket hagyott Erdélyben és 400 méter üledékes kőzetet a Dunántúlon (Pannóniában). A pliocén kor végén, egy szárazabb éghajlat következtében a tenger visszahúzódott, otthagya maga után a szárazföldet. A pliocén kor maradványai különösképpen észlelhetők Erdélyben, a barnaszén és a kőszén formájában. A jégkorszakban a Kárpátok hegycsúcsait, ahogy a többi európai hegycsúcsokat, hó és jég takarta. A jégkorszak után, az éghajlat felmelegedése következtében a patakok, folyók folyamatosan töltötték a völgyet lerakódással és lassan kialakultak a folyók. A Kárpát-medencét a Kárpátokból a vizek által lezúduló hordalékok alakították ki, egy tökéletes központkereső folyórendszerrel.

A Kárpát-medence olyan terület, amelyet már majdnem abban a korban ember lakott, mikor megjelent a földön. Bizonyítani tudjuk a folytatólagos lakottságot e területen, a történelem előtti kortól, a mai napig.

A föld és az ember egyaránt nagy változásokon ment át, mire elérte jelenlegi állapotát.

A három emberi fejlődési fokról:

Első a Neander-völgyi (Neanderthal) ember, aki 80 ezer évvel ezelőtt élt, s akinek maradványait megtaláljuk Németország, Franciaország, Anglia, Kína, Afrika és Belgium területein. A Neander-völgyi ember jellegzetessége a hosszúfejség (dolicocephalic), a szűk homlok, az előre domborodó homlokeresszel. A rézsútosan hátrafelé futó alacsony homlok, a szögletesen kiálló nyakszirt, a kerek nagy szemgödör, a széles járomcsont, a széles orrgyök és a durván előreugró állcsúcs nélküli áll, valamint a zömök, széles alacsony termet (155-156 cm).

Második a crô-magnoni ember, amely körülbelül 35 ezer évvel ezelőtt élt. A crô-magnoni már sokkal magasabb volt, mint a Neander-völgyi ember, 180-184 cm magas, és hosszúfejű, koponyaindex 73-76, a koponya űrtartalma 1400-1500 cm³, homloka meredek, állkapcsa még erős és durva, de már kifejlődött állal. Végtagjai arányosak. A crô-magnoni embert ebben az időben megtaláljuk egész Európában. Két néger jellegű csontvázat találtak egy barlangban, Menton közelében, Franciaországban, ezt nevezik Grimaldi maradványnak. Az utolsó jégkorszak végén lettek eltemetve, ami az originácién (Aurignacian) korba helyezi őket. E két csontváz fejlődéséből a tudósok arra a

következtetésre jutottak, hogy a Würm-kor végén (20 ezer évvel ezelőtt) az emberiség már rasszokra osztódott. De a mongol fajkarakter diluviális képviselőjét még nem találták meg.

Az emberfejlődés harmadik szakában a koponya rövidebb lett (mesocephalic), és végül gömbölyű (brachycephalic). Mindkét embertípus képviselőjét 1908-ban, a bavári Offnet barlangban találták meg, ahol harminchárom koponyát ástak ki két árokból. A koponyák 60 százaléka mesocephalic és brachycephalic volt. Az itt talált leletek a Würm jégkorszak utolsó szakaszából, az azylium (Azilian) korból valók (10.000 évvel ezelőttről).

Mivel a rövidfejűség (brachycephalic) az emberi testi fejlődés utolsó észlelhető formája volt, a leletek a diluvium legutolsó korából valók, ezért az antropológia azt következteti, hogy az emberiség fejlődése a rövidfejűség felé irányul. (Hosszúfejűségtől a rövidfejűség felé, dolicocephalictól a brachycephalic felé.)

Szükséges volt ezt a folyamatot bemutatni, hogy pontosan kielemezhesük az ásatásokat, és Toronyi Etelka vizsgálódásai után bizonyíthassuk, hogy a Kárpát-medence a homo-premigenius időtől kezdve folyamatosan lakott volt, és hogy ezen a meghatározott területen az ember gyorsan fejlődött.²²³

A magyar régészek mindjárt a tudományág indulásakor jelentős sikereket értek el, mert az „ember” három fejlődési fokát megtalálták a Kárpát-medencében. Kormos Tivadar Tatán kőszerszámokat talált a musterien (Mousterian) kultúra idejéből, amely körülbelül 80 ezer éves. Breul, egy francia régész, összehasonlította a Kormos által talált eszközöket más országok musterien kultúrájának korából származó hasonmásaival, és a Tatán lelt szerszámokat a Neander-völgyi ember készítményének jelentette ki. Malasz József a Hunyad megyei Habaponir barlangban lábujjízeket talált, amelyek a musterien (Würm) korból valók. Danca János a Heves megyei Subalyuk barlangban egy teljes Neander-völgyi csontvázat talált. E csontváz felfedezése igen fontos, mert bizonyítja, hogy a Neander-völgyi ember itt a Kárpát-medencében is élt, ugyanúgy, mint Európa többi részén.

Magyar régészek a Kárpát-medencében ugyancsak sikeresen kiástak crô-magnoni (vagy homo-sapiens) maradványokat a diluvial rétegből. Toronyi Etelka említi azt, hogy Hillebrand Jenő professzor például crô-magnoni maradványokat ásott ki különböző kulturális rétegekből, majd 1909-ben Répáshután egy gyermekkoponyára bukkant a magdalenian formációban, amely 15 ezer éves. 1912-ben a Pálfi-barlangban ugyancsak gyermekfogot talált a solutreni (Solutrian) rétegben, amely körülbelül 20 ezer éves.

Kádik Ottokár 1925-ben az Esterházi-barlangban (Csákvár) egy alsókart talált a solutreni rétegben. Mégai Géza Miskolc határában egy nyakcsigolyát talált, szintén a solutreni rétegből. 1940-ben egy Borsod megyei barlangban állkapcsot találtak ugyancsak a solutreni rétegben, amelyet a crô-magnoni ember állkapcsának állapítottak meg. Még sok hasonló crô-magnoni példát tudnánk felsorolni, akik csiszolt kőszerszámokat használtak, a diluvian-kor végén nagy számban a Kárpát-medencében éltek, és akik a kaukázusi embertípus ősatyjai voltak.

A Földtani (Geológiai) Társaság 1871. május 10-i ülésén Hantken Miksa bemutatott egy koponyát, amelyet az Esztergom környéki Nagysápi-barlangban talált. E koponya hitelességét az egész világ tudósai elismerték. Ez a lelet azt bizonyítja, hogy a diluvium végén a Kárpát-medencében, a legfejlettebb emberi tetem a rövidfejű típus volt.

²²³ Toronyi Etelka: A Kárpáti-medence, Buenos Aires, 1974, 10 old.

Rutat, a híres belga professzor azt javasolta, hogy a brachycephalic diluvial-kori koponyát nevezzék el „Nagysápi típusnak” (Facies brachycephalis de Nagysáp). Ez az embertípus a későbbi bronzkorban 36 százalékát tette ki a Kárpát-medence lakosságának, és kitűnt, hogy a hosszúfejűség ritkább lett.²²⁴

Az itt bemutatott anyag bizonyítja, hogy a Kárpát-medence nemcsak az emberiség fejlődésének egyik bölcsője, hanem egy gyors és sajátos tagozódás területe is lett, ahol különböző fajok jöttek létre. A következőkben megvizsgáljuk, hogy a Kárpát-medencében hogyan fejlődött az ember.

35.000 évvel ezelőtt, mikor a crô-magnoni ember megjelent a Kárpát-medencében, a kulturális fejlődés ezen a területen már egy fejlettebb fokon állt, mint a világ többi részein. A Szeleta-barlangban, amely Észak-Magyarországon a Bükk-hegységben található, nagy mennyiségű levél alakú lándzsafejeket ástak ki. Sehol a világon nem találtak ilyen tökéletes alakú, formájú lándzsafejeket. E tárgyak teljes formája és kivitelezése félrevezette a tudósokat, és azt következtették, hogy ezek a hibátlanul formált tárgyak az originacien kultúrkor termékei és független helyi fejlődés eredménye, koruk 20.000–30.000 év. Azonban a radiokarbon-elemzése és a virágpor vegyvizsgálata azt mutatja, hogy ezek a tárgyak a Würm I. és II. jégkorszak közötti (interglacialis) korból (60.000 és 30.000 évekből) valók. A régészeti kutatás szerint a Kárpát-medencében a Würm I. és II. interglacialis korban a lakosság nemcsak barlangokban lakott, hanem nyílt településeken is. Ezek ovális alakú lakóhelyek voltak, amelyeket a folyók mentén találtak meg, az Ipoly, Vág, Hernád és a Duna-kanyar területén, ahol ma Esztergom áll, a Balaton partvidékén, a Duna–Tisza közén és az Olt, Maros, Körös-folyók mentén. Meg kell említeni, hogy Budán még ma is létezik egy melegforrás, amit „Rudas”-nak hívunk. E szó értelmével tisztában vagyunk, de a meleg (forró) forrás nem függ össze a rúddal, azonban ha egykor létezett itt egy rudas település, akkor a név nagyon is helytálló.

Az 1955–56-os felszíni ásatások azt bizonyították, hogy az őslakosság nem egyes település-rendszerben szétszórta, hanem faluk láncolatában élt. Ilyen falu jellegű települések: Pilisszentmárton, Pilisszántó, Szob, Zebegény, Szeged, Óthalom, Nógrádverőce, ahol a közösségi élet talán első volt a világon. A dunai aurignacien-kor emberei ilyen új típusú településen éltek 30 ezer évvel ezelőtt, s több ezer évvel, mielőtt a többi európai ember el merte hagyni barlangját.

Ezt a nyílt területi települést az tette lehetővé, hogy a glaciális szelek vastag löszréteget raktak le Szibériától a Kárpát-medence nyugati széléig. E löszréteg nagyon laza, jól tárolja a vizet, és így alkalmas volt a kezdetleges földművelésre, és a folyók völgyeiben a vízlerakódás ugyanezt idézte elő. Ez megmagyarázza, hogy ez az ősi „nyílt” település miért mindig a folyók mentén épült. Az előbb említett felszíni ásatás bizonyította, hogy az ősember az I. és II. Würm-kortól kezdve nemcsak rénszarvasokra vadászott, hanem csontkaparókkal a föld megmunkálását kezdték el. Gordon Childe a *Danubian Man* című művében írja, hogy a földet megművelték a folyók mentén, a Dráva-folyótól a Balti-tengerig és a Visztula-folyótól a Meotisz-ingoványig (Azovi-tengerig). Már a kőkorszakban fedeles házakban, falvakban éltek, amelyek cölöpökre épültek. Ez a cölöpös építkezési forma a Kárpát-medencéből indult ki. Háziasították a vaddisznót és a

²²⁴ U. o. 10 old.

lovat. Nagyon kevés fegyverük, azaz vadászeszközük volt, amely azt mutatja, hogy földművelő és nem halász-vadász nép volt.²²⁵

A lakótelep környékén a tudományos kutatók félhold alakú csont- és kőkaparókat találtak, melyek nyelei szarvasagancsból készültek, s ugyanott különböző nagyságú munkatelepeket, ahol e munkaeszközöket előállították. Ez mutatja, hogy már a Würm két jégkorszaka közötti (interglaciális) korban a Kárpát-medencében a földművelés oly széles körben folyt, hogy az ehhez kellő szerszámok nagybani előállítására volt szükség. Az emberek itteni tevékenységeik olyan előrehaladottak voltak, hogy egy falurendszerben éltek, a különböző eszközök készítésével kapcsolatban egymásra voltak utalva, és így fejlődtek ki a mesterségek. A Hont megyei Csitári-hegységben nagy mennyiségű kőszerszámok kerültek elő, mind egymás mellé rakva, betakarva, mintha itt raktározták volna. Mindegyik új volt, kész a használatra. Szántás közben véletlenül fedezték fel a szerszámokat, amelyeknek kora a III. Würm jégkorba vezet vissza. E csiszolt kőszerszámok korábbiak a csiszolt kőkorszak (neolit kor) eszközeitől. Külön meg kell jegyeznünk, hogy ilyen jól kidolgozott kőeszközöket, melyeket a Würm-korban itt a Kárpát-medencében használtak, máshol a világon nem találtak, bár hasonló tárgyakat felfedeztek a Kárpát-medencén kívül, de ezek mind egyszerűbbek, nyersebb kivitelben, és sokkal későbbi korból származnak. Ezek után azt következtethetjük, hogy a Kárpát-medencében a paleolithicum-kor az orignacién időszak, a Würm I. és II. jégkorszak közötti korban már találunk nyílt területű települést és kezdetleges földművelést. Ez volt az első földművelés a földön. A kárpát-medencei ősnép volt az, aki elsőnek hagyta el a barlang biztonságát, és megkezdte a nyíltszíni települést.

Természeti megfigyelések nyomán kezdték el, fejlesztették ki a földművelést, és rájöttek a földművelőeszközök nagybani előállításának szükségességére.²²⁶ E fejlődés váltotta ki a dunai ember kereskedelemre való termelését, már K. e. 5500-ban. Marija Gimbutas szerint kőszerszámokat találtak egy boldogkővárjai gödörben, „a falu lakói különösképpen kőszerszámok előállítására és azok kivitelére szakosították magukat.”²²⁷

Sir Leonard Woolley és Jacquetta Hawkes a Sesklo kultúrát Görögországból emelik ki, mint Európa legrégebbi kultúráját, K. e. 6000–5000-re datálva.²²⁸

Toronyi Etelka ezt nevezi elő-székely kultúrának. Állítását ásatási anyagokkal támasztja alá, melyeket az Olt, Maros, Körös és Bánát területén ástak ki. Ezt a kultúrát Vardar-Moráva, Körös (Cris) Starcevo vagy Olt folyó kultúrájának is nevezik.

Egy különböző nemzetiségű régészecsoport 1950-ben az Olt folyó völgyében egy ősi várost, Erősdöt ásta ki a Háromszék közigazgatási területén, ami K. e. 6000-ben a városrendezési terv szerint széles utcákkal és tágas terekkel épült. A lakosság kényelmes, több szobás lakásban élt, a házak kertekkel körülvéve. Az épületek szép kerámiás kályhákkal voltak fűtve, melyet az épület közepén helyeztek el. A ház bejáratát fafaragással díszített kapuval szépítették. Hasonló a mostani székely kapukhoz. Ezek a több ezer éves házak majdnem tökéletes másai a mai székely házaknak. Egy székely ház büszkesége még ma is a faragott (székely) kapu és a kerámia tűzhely, mint ahogy ez 6000 évvel ezelőtt is volt. (A magyar házak kapuit, melyeket székely kapunak nevezünk, a

²²⁵ Childe, Gordon: The Bronze Age, Cambridge, 1930

²²⁶ Toronyi Etelka: I. m. 10 old.

²²⁷ Gimbutas, Marija: The Civilization of the Goddess, New York, 1991

²²⁸ Woolley, Sir Leonard and Hawkes, Jacquetta: Prehistory and the Beginnings of Civilization. UNESCO, 1963. 243, 251 old.

mostani időben rumén parancsra ledöntötték, felégették, hogy ezzel a magyar múltat eltöröljék. Néhányat, mint amit itt bemutatunk, rumén hagyománynak tekintenek.)

Erősd romjai között a régészek egy égetett, mázas kerámiát találtak, kígyózó-hullámvonalas díszítéssel, amely egyezik a jelenleg is használt székely kerámiamintával. Több hasonló domborműves kerámiatárgy került elő állatdíszítő motívummal a Körös-kultúra központjából. Ugyancsak hasonló a kidomborodó kerámia más kulturális központból, csak éppen 3000 vagy 4000 évvel későbbi korból.

1967-ben egy másik megtervezett várost ástak ki a Vaskapu környékén, Lipinski-Vir-ben. A régészek 41 épületet tártak fel, amelyek mind Erősdhöz hasonlóan tervszerűen épültek. Külön kiemeljük, hogy nemcsak a Lipinski-Vir építkezés azonos az erőrdi rendszerrel, de a házak stílusa és az itt talált kerámiadíszítés is ugyanaz. Ezen kívül 33 kis emberszobrot is találtak. A szobrok megmunkálása (vésése) fejlett művészetre vall. A szobrok fejei kifejezőek, egyéniek, és arcukon egy ódon mosoly is észlelhető. Hódmezővásárhely térségében és más helyeken, a Nagyalföldön számos hasonló tárgy került felszínre, amelyek mind majdnem megegyeztek vagy másai voltak az „erőrdinek”. Kőkénydombon a régészek feltártak egy színes fejtelen női szobrot, melyet „Kőkénydombi Vénusz”-nak neveztek el. E szobor kora körülbelül 7500 év.

Az előzőleg tárgyalt UNESCO-kiadás (Woolley és Hawkes, 1963) két másik kultúrközpontot is említ a világban, amelyek állítólag korábbiak, mint a Körös-kultúra. A két központ a Natufian- és a Jeriko-kultúrák. Az UNESCO által említett Natufian-kultúra 10.000 éves, a neolit-korba nyúlik vissza, de semmi körülmények között sem tekinthető egy független kultúrközpontnak; éspedig azért nem, mert a régészek a legalsóbb rétegben nem találták meg a kezdetleges településeket, az egyszerű, a még ki nem forrott alkotásokat. Amit itt találtak, azok a legkorábbi földművelő szerszámok e korból. A Kárpát-medencében földműves szerszámkészítő műhelyek és csoportos települések nyomait találták meg, melyek kora a paleolitikum, a pattintott kőkorszak (25.000– 30.000 éves).

A másik említett városépítő kultúrközpont, amit Woolley említett, a Jermo vagy Jeriko kultúrközpont, a Jordán-folyó völgyében, a Holt-tenger partvidékén. Mivel itt nem találtak a legalsó rétegben kerámiát, amely a paleolit (őskori) korba datálódott volna, ezért Dr. Toronyi Etelka kijelenti, hogy Sir Leonard Woolley időmeghatározása helytelen, mikor Jerikót időben a Körös-kultúra elé helyezi. A Jeriko II. kulturális rétegben – amely időben azonos lehet a Körös- és Erősd-kultúrákkal – az ott talált kerámiák az akkori kor kulturális színvonalát határozzák meg. Ezek a kerámiák sokkal kezdetlegesebbek, mint a körösi és erőrdi készítmények. A kerámiák falai vastagok és kézzel formáltak, nem korongon pörgetve, és mázatlanok. A Körösön és Erősdön talált tárgyak között egy sem volt ilyen kezdetleges előállítású, mint azok a kerámiák, amelyek a Jeriko II. idejéből származnak, s még a legfelső kulturális rétegben talált kerámiák sem készültek korongon, korongos eljárással, nem is említve a díszítéseket a domborműveken.

A jerikói szobrok, az emberi alakokkal díszített agyagáruk (cserépedények) elnagyolt és nyers munkák, amelyek nem hasonlíthatók össze a sokkal művészibb, magasabb színvonalú eljárással készült körösi, kőkénydombi vagy a vaskapui területek alkotásaival. Az itt felsorolt fennálló helyzet alapján láthatjuk, hogy az első neolit-kori városkultúra létrehozásában az elő-székelyeknek fontos szerepük van e fejlődés

kialakításában. Érdemes átgondolni, és egyben elgondolkoztató is, hogy a legősibb sumír Al-Ubaid-kultúra sokkal fiatalabb, mint a Körös-Erőd- és Lipinski-Vir-kultúrák.

Az elő-székelyek fejlesztették ki a korongon pörgetett kerámiakészítést, a mázas kerámia előállítását és azt az építkezési kultúrát, amely áterjedt a Balkán-félszigetre, az egész Égei-tenger partvidékére, Kis-Ázsiába, a Földközi-tenger, a Kaukázus területeire, az Aral-tenger vidékére és messze keletre. Kezdete a Duna I. és II. korának, mint a többi nyugati civilizációnak, melyek mind innen a Körös-kultúrkörből fejlődtek, haladtak előre.

Dr. Toronyi Etelka szerint az elő-székelyek a mázas kerámia munkálata közben fedezték fel a fémolvasztás eljárását. Mivel a fémek olvasztásához 1700 Celsius-fok szükséges, melyet az elő-székelyek a mázas technika kivitelezésekor alkalmaztak, így nekik már megvolt a hőtechnikájuk, s olyan területen éltek Erdélyben, ahol nemcsak a réz, hanem az ón is megtalálható volt, tisztán és érceikben. Ezért ez eléggé meggyőző érv, vagy döntő bizonyíték arra, hogy a székely nép volt az, aki elsőnek találta fel a bronz előállítását. Ezt az ismertetést alátámasztja, azaz igazolja a Kárpát-medencében előkerülő nagy mennyiségű bronztárgy. Továbbá az, hogy a Kárpát-medencében kiásott majdnem minden rézszerszám a csiszolt kőszerszámok másolata. A természeti adottságok következtében az elő-székelyek a rézkor idő előtti szakaszában használták a rezet, és ezért a tárgyak kidolgozása idővel mindig kifinomultabb, és a mesterségbeli tudásuk egyre magasabb fokú lett. Ha a nagy mennyiségben talált tárgyakat szemléljük, mint a karkötők, melltűk, csatok, karddíszítések, mind mind a jó munkakivitelezésről tanúskodnak, melyekhez hasonlót e „korból” nem találtak sehol.

Dechelette, a híres francia bronzkorkutató, a bronzkori tárgyak lelethelyeiről és idejéről egy névsort készített. Ez a táblázat is mutatja, hogy a legkezdetlegesebb bronzkori készítményt Nyugat-Európában K. e. 2000-re datálják, ugyanakkor a kárpát-medencei bronztárgyakat, melyeket a székelyek gyártottak, K. e. 4000-ből származtatják. A Torontál megyében talált fokoson székely rovásírás jelei láthatók, amely K. e. az 5000. évből való.

Jan Briand összehasonlította az Ázsiában és Európában talált összes bronzkori leleteket az erdélyi talált tárgyak – balták, fokosok, spirál formájú fibulák, karperecek és melltűk – sokaságával, és megállapította, hogy az erdélyi leletek a bronzkor legnagyobb emlékei.²²⁹

A bronztárgyak gazdag sokaságának tanulmányozása közben arra a következtetésre jutott, hogy az elő-székelyek voltak azok, akik ón és réz összevonásával létrehozták a bronzot. Nemcsak a régészet összehasonlító módszerei után jelenthetjük ki azt, hogy a történelem előtti kor kultúrájának megalapítói az elő-székelyek voltak, hanem az embertan metrikus vizsgálataival is, hogy a jelenkor székelyei, Erdély lakói és mi magyarok, egyenes ágú leszármazottai vagyunk az elő-székelyeknek. A bronzfokos, melyet Tordoson találtak, arról tanúskodik, hogy az írás a Kárpát-medencében alakult ki 7000 évvel ezelőtt. Az bizonyos, hogy a bronzfokoson látható rovás valóban egy írásforma, mert az ugyancsak Tordoson Torma Zsófia által kiásott kerámiákon és kerek pecséteken hasonló bevésések vannak. Ezek a kerámiák és kerek pecsétek kora ugyanaz (7000 év), mint a bronzfokosé. E jelentős gyűjtemények mind a rovásírás jeleivel voltak bevésve, amelyeket Dr. Fehér Mátyás megvizsgált, kutatott. Tanulmányának összegzését halála után özvegye, Dr. Fehér Mátyásné adta ki két kötetben.²³⁰ A mai székely rovásírás

²²⁹ Briand, Jan: *L'Age du Bronze*, Paris, 1959. Toronyi Etelka: I. m. 17 old.

²³⁰ Fehérné Walter Anna: *Ékirástól a rovásírásig*, Buenos Aires. 1975

nagy hasonlóságot mutat a bronzfokos véseteivel és a Torma Zsófia által feltárt kerámia rovásaival és a pecséthengerekkel.

John Dayton kutatásai alátámasztják Toronyi Etelka meglátásait: „Az európai bronzkor megelőzte a közel-keletiét, mert ugyanaz a rendszer vagy módszer észlelhető a kerámia-zománcozásuknál és a vele összefüggő fémolvasztásos kohászatuknál, mint az elő-székelyeké.”²³¹ Továbbá, a Közel-Kelet bronztárgyainak gyártásáról írja: „Az ón nem található Közel-Keleten, az Kínából vagy Európából (Bohémia) került elő.”²³² Dayton hangsúlyozza, hogy Egyiptomban a réz érceiben nem található meg, de Közép-Európában és a Kárpátokban nagy mennyiségben létezik, az arannyal és ezüsttel egyetemben.²³³

Miske Kálmán régészünk már a korai 1900-as években tudatta a Velem Szt. Vid-i (Magyarország) ásatások eredményét. Cáfolhatatlan bizonyítékot hozott fel, hogy a Nyugat-Európában elterjedt bronzkor a Velem Szt. Vid-i bronz elterjedésének a következménye.²³⁴ Antimonércet bányásztak a Rohonc-hegységben – jelenleg Burgenland, Trianon (1920) előtt Nyugat-Magyarország –, közel Velem Szt. Vidhez. Az antimon bányák a mai napig is működnek. E bányatelep magyar neve: Szalonak. Jelenlegi neve Schlaining. A tárgyak többsége, amelyek a három Velem Szt. Vid-i ásatásokból előkerültek, a Szombathelyi Múzeum kiállításán láthatók. A Velem Szt. Vid-i telep a bronzkorban nagyon népes lehetett. John Dayton idézi Miske Kálmánt: „Ezen a területen fúvócsöveket, olvasztótégelyeket és hozzávetőlegesen számítva vagy ötven öntőformát találtak, a legtöbbjüket nyeles fokosok készítésére használták. E magyar telep akkor igen fontos előállítási központ lehetett.”²³⁵ Dayton később még kijelenti: „A bizonyíték halomra gyűlik, hogy a kereskedelem nagy területre terjedt ki Nyugat-Európában, a K. e. 3. évezred alatt.”²³⁶ A bronzkori tárgyak többsége kézzel megmunkált, kovácsolt vagy öntvény, melyek megtekinthetők Nyugat-Európa múzeumaiban, és mindezeket Velem Szt. Vid-en gyártották. Miske említi, hogy a bronzkorban a bronzot réz és ón ötvözetéből állították elő, de a Velem Szt. Vid-i eljárás kivétel volt, mert itt antimont használtak az ón helyett. Ez egy megfellebbezhetetlen bizonyíték arra, hogy az antimon bronzot itt Velem Szt. Vid-en gyártották. John Dayton ismételtén kijelenti, hogy antimont nem bányásztak Közel-Keleten.²³⁷

Csobánczi Elemér írja, hogy megmunkált antimon- és aranytárgyat találtak az egyiptomi II. Kheneri fáraó sírjában. Csobánczi idézi A. R. Burne-t, aki állítja, hogy a két fém, az arany és az antimon nem egyesül, csak egy harmadik elem, a tellurium keverékével. A geológusok csak három helyet tudnak a világon, ahol mind a három fém együtt található természetes formájában, az ércben. E lelőhelyek Ausztrália, Észak-Amerika és Zalatna, Erdély. Végezetül, azt hiszem, ésszerű azt feltételezni, hogy az egyiptomiak ezt a fémet Erdélyből szerezték be.²³⁸

²³¹ Dayton, John: Minerals, Metals, Glazing and Man. London, 1978. 50 old.

²³² U. o. 50 old.

²³³ U. o. 75, 80 old.

²³⁴ Miske Kálmán: „Die Bedeutung Velem Szent Vid als Prehistorischen Guss-Statte mit Berücksichtigung der Antimon-Bronzfrage.” *Archiv für Anthropologie*, Neue Folge, Braunschweig, II. könyv. 2. 1904: 124-128 old. Dayton: I. m. 66 old.

²³⁵ Dayton, John: I. m. 66 old.

²³⁶ U. o. 72 old.

²³⁷ U. o. 142 old.

²³⁸ Csobánczi Elemér: Ősturánok, Garfield, NJ. 55-56 old, Burne, A.R.: Minoans, Philistines and Greeks. London, 1930, 78 old.

Gordon Childe meghatározta, kifejtette, hogy a bronzkorban az electrum két rész arany és egy rész ezüst ötvözetéből állt. Ezt az eljárást csak négy helyen ismerték, ezek a következők: Kárpát-medence, Troy, a Kaukázus területe és Mezopotámia.²³⁹

Szombathely ősi neve az őslakosság kilétére és hovatartozására utal, akik ezen a területen éltek. Szabária volt Szombathely eredeti neve, amely Szabír-Szubar nép-települést jelentett. A szabírok előzőleg egy mezopotámiai nép volt, és „az elfogadott szétterjedés-elmélet szerint” onnan Mezopotámiából vándoroltak a Kárpát-medencébe. John Dayton szerint „földtani szemszögből és régészeti bizonyítékok alapján a Magyar-Bohém Medencét jelöli meg, ahol a fémolvasztás megvalósításához alkotóelemek léteztek.”²⁴⁰ Még azt is hozzáfűzi, hogy a mezopotámiai fémgyártás gazdagságának kialakulása Közép-Európából indult ki.²⁴¹ Dayton vitatja a történészek által elfogadott népvándorlás történetét, ami szerinte fordított sorrendben következett. Az a magyarázata, hogy Európából a K. e.-i 4. évezredben szárazság következtében a népek a Földközi-tenger vidékére, Közel-Keletre és talán Egyiptomba is vándoroltak.²⁴² Az ősi népek már a bronzkorban használták a szél erejét, így a vitorláhajóikkal eljutottak Kréta szigetére, Kis-Ázsiába, Egyiptomba és Afrikába.

Nem lenne meglepő azt állítani, hogy a Kárpát-medence már a bronzkorban sűrűn lakott terület volt, ha figyelembe vesszük az emberi nyomokat, településeket, amit itt találtak évezredek óta. A régészek 94 embermaradványt ástak ki, melyek kora 2,5 millió éves. A vértesszöllősi koponya 500.000 évet datál.²⁴³

A neolit-kor embereinek a legfontosabb anyaga a szerszámkészítéshez az obszidián kőzet, melyet az ősemlék szerszám- és fegyverkészítésre használt. (Az obszidián vulkanikus salak, finom kőzetszerkezete miatt hasonlít a fekete üveghez, és gyorsan lehűl.) Három obszidián bányát tártak fel a Kárpát-medencében, úgymint Tarcál, Tokaj és Csitár, ugyanott, ahol nagyszámú szerszámot találtak elraktározva.

A természetes fejlődés következtében a népesség elszaporodott, tehát itt a bronzkorban sűrűn lakott területnek kellett lennie.

Fényes Elek írja, hogy az obszidián és a só kereskedelmi útjai a Kárpát-medencéből indultak, a borostyánkő-, gyöngy- és selyemutak a Kárpát-medencét szeltek át, mivel ezen járatok mindig sűrűn lakott területet igyekeztek választani.²⁴⁴

A gazdaságos gyártásnak az a legfőbb előfeltétele, hogy nyersanyagát a bányászat színhelyéhez közel dolgozzák fel, csökkentve a szállítás költségeit. E kapcsolat szükségessége méginkább fennállt abban az időben, amikor az anyagot rossz utakon lehetett csak szállítani, kocsikon és szekereken.

A Tatárlakán talált talizmánok azt bizonyítják, hogy civilizációnk innen, Erdélyből indult ki. Az egyik amulett ősi írásformája K. e. 5000 évre datálható, ami arra utal, hogy az írást Erdélyben, a Kárpát-medencében találták fel, és nem Sumériában, Mezopotámiában.

Hasonlóképpen a kerék feltalálása, annak használatba állítása szintén az ősi kárpát-medencei népet illeti. „A legkorábbi kerek szekér, vagy kocsi képe egy

²³⁹ Childe, Gordon: I. m. 29 old. Csobánczi Elemér: I. m. 53 old.

²⁴⁰ Dayton, John: I. m. 122 old.

²⁴¹ U. o. 161 old.

²⁴² U. o. 163 old.

²⁴³ Howells, William W.: „Homo Erectus”, 1966. *Human Ancestors*, *Scientific American* 1979, 85 old.

²⁴⁴ Fényes Elek: *Magyar geológiai szótár*.

cserépedényről került elő Budakalászon, a Baden-kultúra temetkezési szokásaival kapcsolatban” (cserépedény K. e. 2900–2400 korszakból).²⁴⁵

Torma Zsófia elmondja, hogy az itt bemutatott ősi kocsik temetkezési kocsik voltak, amelyeken a kárpát-medencei nép szeretteit küldte a másvilágra, mint ahogy a vikingek hajókon küldték a halottaikat a hosszú útra. Torma Zsófia rámutat még arra is, hogy Fettich Nándor és Stuart Piggott²⁴⁶ kutatásai szerint sok kocsi (szekér) volt található a Kárpát-medencében és Mezopotámiában. Ez azt jelzi, hogy az a nép, amely a Kárpát-medencéből vándorolt ki, nemcsak tárgyaikat, hanem szokásaikat s temetkezési gyakorlati szabályaikat is magukkal vitték Mezopotámiába.

John Dayton mondja: „Az ugyancsak különös, hogy a ló és az első kerekesszekér (valószínű, hogy ökörrrel vontatott) szintén Európában tűnt fel a K. e. 3. évezred kezdetén, valószínű, hogy K. e. 2800 körül. A ló, a tarpan vagy Przewalski fajta, ugyanúgy a földműves és a pásztornép, amely Európába húzódott át a K. e. 4. évezredben, szintén az oroszországi déli sztyeppéről származik, vagy Közép-Ázsiából, és nem feltétlenül a Közel-Keletről.”²⁴⁷ (Tarpan, azaz Przewalski közép-ázsiai állat, rövid egyenes testtel, nagy fejjel.) Továbbá azt írja, hogy 1950-ben Piggott kimutatta, hogy a rézkorban a megszelídített ló Magyarországon tűnik fel, a Tiszapolgár-Báden-i civilizációban.

Móra Ferenc bronzkori csontvázakat ásott ki Szöreg, Pitváros, Tököl és Ószentivány falvakban. A következőt észlelte: ha összehasonlítjuk a koponya méretét és a testtan mérési adatait a jelenlegi székely nép méreteivel, láthatjuk, hogy majdnem teljesen azonosak.

Ha a bronzkor és a székely koponya jellegzetességeit tanulmányozzuk, akkor azt vesszük észre, hogy a százalék kimutatása minden egyes típusnál egyezik. Vagyis mind a három emberi fejlődési fok, a dolicocephalic (hosszúfejűség), mesocephalic (középfajűség), brachycephalic (rövidfejűség) egyenlő arányban fordult elő. Mindkét csoportban a koponyaindex középfértéke 81,3. Azt is kihangsúlyozhatjuk, hogy a túl-rövidfejűség (hyper-brachycephalia) százalékaránya is azonos, 5,6 % mindkét csoportban. A középfajűség is mind a két csoportban egyaránt jelen van, 76-80 %. Ugyanakkor a keleti faji jellegzetesség mindkét csoportnál, a rézkori ember és a mai székely arcvonásaiban egyaránt észrevehető. Egyedüli különbség, hogy a jelenkori székely magassága 161 cm-ről 166 cm-re, ugyanakkor a nő 149 cm-ről 155 cm-re nőtt, ami egy általános jelenség. A hosszú történelem folyamán bizonyos fokú keveredés is történt, de az ősi nép jellegzetességei fennmaradtak.²⁴⁸

Calvin Gebhart The Races of Mankind című könyvében megállapítja, hogy a székelyek a legősibb és legszegényebb ága a magyarságnak. Csobánczi Elemér nézete az, hogy a kárpát-medencei őshonos nép a mai napig fennmaradt e népcsoportokban: kalotaszegi magyarok, a székelyek Erősdről, a barkok és a torockóiak.²⁴⁹

Megpróbálom bizonyítani, hogy a bronzkorban a túlnépesedés és szárazság következtében egyes elő-székelyek és elő-magyarok szekéren kivándoroltak a Kárpát-medencéből, és benépesítettek olyan területeket, amelyek ebben az időben még nem volt lakottak vagy ritkán lakott területek voltak. Ugyancsak szeretném bizonyítani, hogy ez a

²⁴⁵ Dayton, John: I. m. 178 old.

²⁴⁶ Torma Zsófia: Sumer nyomok Erdélyben, Buenos Aires, 1972, 202 old.

²⁴⁷ Dayton, John: I. m. 178 old.

²⁴⁸ Toronyi Etelka: I. m.

²⁴⁹ Csobánczi Elemér: I. m. 51 old.

kivándorló nép magával vitte ősi kultúráját és műszaki ismereteit, vallásos nézeteit, legendáit, népmeséit, és különböző időszakokban, mikor veszélyben voltak, különböző nevek alatt, visszatértek ősi földjükre, és itt a Kárpát-medencében biztonságra leltek. Időnként hódítókként is visszatértek, vagy pedig jövetelük segélynyújtás volt a megtámadott testvérnépük részére. Ez a helyzet alakult ki, mikor az avarok visszajöttek a hunokat megsegíteni, vagy amikor a mi őseink megjelentek, és segítséget nyújtottak az avaroknak.

Nézzük meg azokat a népeket, nemzeteket, amelyek a magyar legendák szerint a mi rokonaink voltak. Megvizsgálva kulturális kincsüket és embertani adataikat, bizonyítjuk, hogy ezek a népek mind kapcsolatban voltak a bronzkori kárpát-medencei ősnéppel. Elsőnek tekintsük át a sumír-magyar kapcsolatot, és pedig azért, mert a modern (nem az elfogult) nyelvészek bizonyítják a sumír-magyar összeköttetést.

Ez nem az a területi kör, ahol nyelvészeti elemzéssel bizonyítanánk be az összefüggéseket; számos könyv hivatott erre, de amit nagyon is fontosnak tartunk megemlíteni, az az embertani adatok a sumír népről.

A sumír nép fizikai jellegzetessége rendkívüli hasonlatosságot mutat a bronzkor kárpát-medencei népének sajátosságaival, és mint ahogy Toronyi Etelka mondja, teljesen különböznek a később közéjük települő szemitáktól. A sumírok többnyire a középféjű és a rövidféjű csoportba tartoznak, ugyanúgy, mint a bronzkor kárpát-medencei ősnépe és a székelyek. A jól kifejlődött orr, az erős áll és bizonyos keleties jelleg, ami észlelhető a szemén és az arcon. A sumír nép átlagmagassága megegyezik a bronzkor kárpát-medencei népének átlagával: 155-165 cm.

A kulturális kapcsolat megállapítása a sumír és a bronzkor kárpát-medencei népe között sokkal könnyebb, mint a fizikai, testi (somatic) kapcsolat megállapítása. Sir Leonard Woolley a legelső kulturális Ur-i rétegben egy jól kidolgozott bronztárgyat talált, amelyen az előállítási kezdetlegesség nem volt látható. Ez azt jelenti, hogy új népcsoport jelent meg ezen a területen, és magával hozta a bronz(öntés) készítés ismeretét. Woolley észlelései szerint a középső és a legfelső rétegben a bronztárgyak teljesen hiányoznak.

Toronyi Etelka magyarázata, hogy egy új hódítás vagy háború elvágta a sumírok útját attól a területtől, ahonnan az őnt szerezték be, ami szükséges volt a bronz előállításához. John Dayton mondja: „A zománcozás Mezopotámiában megszűnt, miután Nagy Sándor elfoglalta Babilont és Perzsiát, de visszatért a pártusok hatalomra jutásával K. e. az első században.”²⁵⁰ Ez a tény azt bizonyítja, hogy a Nagy Sándor-i hódítók ellenszenvvel viseltettek a mezopotámiai nép iránt. Viszont a zománcozás használata visszatért a pártusok uralma alatt, s ebből az következik, hogy az út újból megnyílt, és a régi kapcsolatok felelevenedtek a kereskedelmi vonalakon. Ez szemléltetően bizonyítja, hogy a pártus nép baráti érzülettel viszonyult Mezopotámia népéhez. Az a népcsoport, amely ismeretében volt a bronzkészítésnek, az áttelepülés folyamán magával vitte e tudományt, s ez a nép a székely nép őse, az elő-székelyek voltak. Ezt hathatósan kimutatja a Mezopotámiában kiásott ötvözött fémek tökéletes összetételi azonossága a kárpát-medencei bronzkori tárgyakkal. A bronzkori spirális fibulák, amelyek a Kárpát-medence jellegzetességei, szintén megtalálhatók a sumír bronztárgyak között. A melltűk, kapcsok, hajtűk mind ugyanazt a díszítő elemeket alkalmazták, amelyeket a Kárpát-medencéből is ismerünk. A kárpát-medencei bronztárgyak több évvel idősebbek, mint a

²⁵⁰ Dayton, John: I. m. 46 old.

mezopotámiai másai. A Kárpát-medencében megtaláljuk a bronzkészítés fejlődésének minden vállfaját. Ezért bátran állíthatjuk, hogy a székely áttelepülők magukkal vitték Mezopotámiába a bronz előállításának szaktudományát.

Előbb már említettem, hogy a székelyek meggyőződése az, hogy ők a hunok egyenes ági leszármazottai. A korabeli történészek a hunokat zömök, széles vállú, erős, izmos, jól kifejlődött felső testű népnek rajzolták meg. Minden kútfő azt hangsúlyozza, hogy a fejük gömbölyű és arccsontjuk erős.

Toronyi Etelka, hogy rávilágítson a hun és a kárpát-medencei bronzkori ember kapcsolatára, megismertet minket egy hun szertartási szokással, a fejformálással, csak azt nem tudjuk pontosan, hogy ezt milyen oknál fogva gyakorolták.

Hippocrates volt az első, aki leírta ezt a szokást, körülbelül 2400 évvel ezelőtt: A Meotisz-ingoványon túl lakik egy nép, amely mindjárt születés után elkezd formálni az újszülött baba fejét, mely még puha és formálható. A fejet szalaggal vonják körbe, azzal a szándékkal, hogy hosszúkás alakra formálják. Ezt a hippocratesi tantételt egész a XIX. század végéig csak egy mesének tekintették, addig, amíg Karl Ernst von Bauer, egy német kutató rá nem bukkant egy olyan koponyára a Krím félszigeten, amit Hippocrates leírt. A régészeket hatalmas láz fogta el, hogy még több ilyen leletet találjanak. Ezt a fejalakítást macrocephalic vagy torzított formának nevezték el. Időnként találtak is egy-egy ilyen formázott fejet, de a legtöbbet a Kárpát-medencében, ahol eddig összesen 47 alakított koponya jött felszínre. Az az érdekes, hogy egynéhány ilyen torzított koponya kora a bronzkorba visz vissza, és Tököl, Székelyudvarhely és Aradgály bronzkori temetőjéből kerültek elő. Ez a tárgyi ismeret azt bizonyítja, hogy ez a koponya torzítás K. e. 4-5 ezer évre megy vissza. Ilyen ősi torzított koponyát máshol nem találtak, kivétel az a néhány (a Kárpát-medencén kívül) amelyek mind későbbi korból származnak.

Egy régészcsoporthoz arra összpontosított, hogy megállapítsa, honnan indult ki és melyik az a nemzet, amelyik folytatta ezt a szertartásos formálást. Arra hamar rájöttek, hogy a bronzkori torzított koponyák a Kárpát-medencéből kerültek elő, de azt már sokkal nehezebb volt megállapítani, hogy melyik nemzet alkalmazta e szokást, és meddig.

K. e. 2000-ben a koponyatorzítás megszűnik a Kárpát-medencében, de úgy néz ki, hogy a hunokkal ez ismét visszatért K. u. a VI. században. Torzított koponyákat találtak a hun sírokban. Dr. Toronyi Etelka nézete szerint a bronzkor végén egy népcsoport elhagyta a Kárpát-medencét, és magával vitte ezt az ősi koponyatorzítási szertartást. Ez a kivándorló csoport egy vezértörzs lehetett, és úgy tűnik, e szokással bizonyos egyéneket jelöltek a vezetés vagy vezér szerepére. Mind azokon a területeken, ahol a hunok hosszabb ideig telepedtek le ilyen torzított koponyákat találtak. Az is felvetődött, hogy e meghosszabbított fejet, rangot jelképeztek. Ezt a feltevést látszik bizonyítani a Kínában észlelhető szokás, hogy a kiváló személyeket főembereket nagy fejjel ábrázolják: Lao Tse és Confucius; Indiában: Buddha. A hunok és magyarok ellenségei kutyafejűeknek nevezték minket. Talán azért, mert ilyen szakrális vezető népnek láttak bennünket?

Nyelvünkben a „fő” kifejezőmód még most is rangot jelez, azt határozza meg: főember, fővezért, főnök, főalak, főcím, főcsapat, főhadnagy, főhatalom, főherceg, főjegyző, főiskola, főhős, főbejárat, főág, főhangsúly stb.

Ez a koponyatorzítás a hunok által terjedt el a világban. Ők voltak, akik kivitték ezt a Kárpát-medencéből és Atillával ugyanezt a szokást hozták vissza.

A hunok miért a Kárpát-medencét választották birodalmuk központjának? Azért, mert tudták, hogy ez a föld volt eredeti őshazájuk.

Az avarok történelme szorosan összefügg a Kárpát-medence történelmével. Közel 300 évig az avarok uralták ugyanaz a területet, amit a hunok előttük. Baján Kagán ugyanazt a területet választotta birodalmi központjául. Bajánt behívták a Duna-Tisza térségébe, a hunok megsegítésére. (Mint ahogy az osztrák császár segítségül hívta a rokon orosz cárt.) Az tény, hogy e két nemzet, az avar és a hun testvérnép volt. Az avar sírokban talált csontvázak fizikai méretei a helybeni bronzkori nép testi méreteivel egyeznek. Átlagos magasságuk 163 cm. és koponya indexük (űrtartalom) 79-80cm.³, amely ugyanaz, mint a középféjű koponyák mérete. Az avarok fizikai felépítése merőben különbözött minden Kárpát-medencén átvonuló néptől, úgymint a gótok, gepidák, lombardok, de ugyanakkor azonosak voltak a hunokéval.²⁵¹

Ha párhuzamot vonunk a fent említettek és a mai egyes nemzetek között, láthatóvá válik a rokoni, az egy ágról való származás tudata, még akkor is (ma vagy a múltban) ha más és más nemzet névvel élnek. Az országok neve és kormánya változott, de ugyanaz a nép maradt és élt tovább azon a bizonyos helyen.

A következőkben felsoroljuk a temetőket, ahol torzított koponyákat találtak: Gáter, Mosonszentjános, Ceben, Keszthely, Üllő, Kiskőrös, Óskú. A több száz avar koponya között néhány olyat találtak, amelyek teljesen ugyanazok, mint a hun torzított koponyák. Az a tény, hogy az avar koponyák között torzított, vagy más szóval búbos koponyákat is találtak, amely a kárpát-medencei bronzkori ember és a hunok torzított koponyák jellegzetessége, ez azt jelenti, hogy az avarok is itt, a Kárpát-medencében alakultak egész nemzetté.

Mind annak dacára, hogy a régészek magyar sírokban a mai napig nem találtak még torzított koponyát, a szokás nem halt ki az avarok megszűnésével, hanem egyes területeken tovább élt mint ősi örökség. A következőkből világosan kitűnik folytatolagossága, mivel Veszprémi István, Debrecen tisztiorvosa 1760-ban emlékezteti a szülésznököt, hogy ne használjanak semmiféle kötszert a kis gyermek mesterséges fejformálására. Szeli Károly írta 1777-ben, a Magyar Bába Mesterség című könyvében: A szülésznök semmi körülmények között nem formálhatja az újszülött fejét. Fodor-Lugosi András, Doboka város táblabírója és főorvosa, 1817-ben *Azphixia Neonatorum* (újszülöttek látszólagos halála) című könyvében írja: Két ok okozza főleg az újszülöttek halálát, az egyik a gyermek fejre ejtése, a másik a pántlikával és kézzel való formálása. Dombi Sámuel, Borsod vármegye főorvosa 1807-ben megtilt mindennemű gyermek fejformálást.²⁵² Valószínű, hogy a koponyaformálás (torzítás) szokását tükrözi a palócok és matyók „tok” fejdísz viselete.

Árpád magyarjainak régészeti méretadatai ugyan azok, mint a kárpát-medencei bronzkori népeké. Ez tanúskodik arról, hogy Árpád és magyarjainak az „ősei” itt éltek a Kárpát-medencében. Egy részük elhagyta szülőföldjét, de később, mint „magyarok” tértek vissza ősi hazájukba. Hasonlóan, ahogy a hunok és az avarok is.

A koponyaformálástól a koponyalékelésig. Már a bronzkorban is sikerrel alkalmaztak trepanációt, vagyis koponyalékelést, mint ahogy a szőregi és pitvárosi ásatások anyagainak nyomán is láthatjuk. A koponyacsont széleinek hegesedései mutatják, hogy a beteg túlélte a sebészeti beavatkozást, mert a csontok részben vagy teljesen elmeszesedtek. Ezek a leletek az őskori agyműtét szinte hihetetlen nagyszerűségéről tanúskodnak.

²⁵¹ Toronyi Etelka: I. m.

²⁵² U. o.

Úgy tűnik, hogy a trepanáció alkalmazása a bronzkor végén (K. e. 2000-1500 körül) a Kárpát-medencében egyszerre csak megszűnt, és K. u. 900-ban ismét feltűnik. A felszínre hozott koponyák kora K. e. 1500-tól K. u. 900-ig terjedt de egy sem mutatott koponyalékelést. Érdekes, hogy a bronzkor végén nemcsak a trepanáció szűnt meg, hanem a koponyaformálás (torzítás) is, ami erre a területre a hunokkal tért vissza, a koponyalékelés pedig Árpád magyarjaival.

Az Árpádkori sírokban a régészek sok trepanációs koponyát találtak, melyeknek a műtött részei elmeszesedtek. Ez azt jelenti, hogy a beteg jóval túlélte a műtétet. Toronyi Etelka külön kiemeli egy nagyon sikeres koponyalékelést, amely körülbelül K. u. 900-ban történhetett, s Verebélyesen ásták ki az említett múzeumi példányt. Úgy néz ki, hogy a koponyát átszakította egy buzogány, és három irányban megrepesztette. A sebész a koponyát körben meglékelte, egy ezüstlapot helyezett oda és egy fedővel szorosan ráillesztette. Így megvédte a vágást a fertőzéstől. Azt is tudjuk, hogy a műtét sikeres volt, mivel a metszés szélei behegedtek, elmeszesedtek.²⁵³

Sok nép (nemzet) élt, vonult át a Kárpát-medencén, de egyik csoport sem hagyott maga után lékelte koponyákat, ezek csak Árpád magyarjainak sírjaiból kerültek elő. Ez azt jelenti, hogy abban az időben egyik „nemzet” sem rendelkezett a koponyaműtét gyakorlatával.

A talált bizonyítékok határozottan tanúskodnak arról, hogy a kárpát-medencei ősnépek sokkal fejlettebb civilizációval rendelkeztek abban az időben, mint a körülötte élő népek. Az ásatások tanúsítják, hogy ez a terület egy folytonosan lakott terület volt. Néhány rokon nép is élt a Kárpát-medencén kívül, úgymint a besenyő, jász, kun, matyó és szemere. De veszély esetén mindig itt a Kárpát-medencében találtak menedéket, támaszt.

Egy másik tény, hogy ezek a veszélybe került népek már a Kárpát-medencén belül is oltalmat, segítséget kaptak kinti nemzetcsalád-tesvéreiktől, úgymint a magyaroktól, avaroktól. Ezt bizonyítja, hogy közös ősi származásuk tudata sohasem halt ki, és szükség esetén mindig visszajöttek eredeti hazájukba.

A Kárpát-medence volt az a terület, ahol az ember elsőnek alkalmazta a pattintott kőszerszámokat, ahol elsőnek hagyta el a barlangját, hogy nyílt területen építsen lakhelyet magának. Az első falu és város megtervezett települése a Kárpát-medencében létesült. A művészet kezdeti fázisai is itt láthatók meg, például: a mosolygó kőszobor és a sokszínű mázas, korongon pörgetett cserépedények. Ez volt az a hely, ahol az első rézszerszámokat ötvözték, a bronz öntés tudományát kifejlesztették, ahol a kereket feltalálták és elsőnek alkalmazták. A földművelés robbanásszerű fejlődése és a hirtelen megváltozott időjárási viszonyok a népet (el) vándorlásra kényszerítették, és lóháton, ló és ökör vontatta kocsikon és szekereken vitték világszerte magukkal ismereteiket.

²⁵³ U. o. 27 old.

VIII. fejezet

Az írás feltalálása

Torma Zsófia már az 1800-as években nagy mennyiségű kerámiatárgyat talált Tordos környékén (ma Turdas, Rumánia), írásos díszítéssel ellátva, melyek hasonlóak voltak a sumír és a trójai agyagárukhhoz.²⁵⁴ A Magyar Tudományos Akadémia nem ismerte el a feltárását, de az akkori külföldi történészek, sumír kutatók elfogadták megállapításait. N. Vlassa, rumén régész 1961-ben Tatárlakán (most Tartaria, Rumánia) ásatásokat végzett 18-20 km-re Tordostól, és a legalsó települési rétegben 26 darab égetett agyag bálványszobrot talált, valamint 3 talizmánt, amelyen az írás is tisztán látható. Ez az írás közeli hasonlóságban van a történelem előtti Jamdet Nasr írással.²⁵⁵

1965-ben Falkenstein Ádám, egy német régész kijelentette, hogy az írás művészete Tarárlakán fejlődött ki, sumír hatásra. Ugyanebben az időben M. S. Hood viszont azt a nézetet vallotta, hogy a tatárlakai amuletteknek semmi összeköttetésük nincs az írásművészettel. Azt tartja, hogy e helyre a talizmánokat a sumír kereskedők hozták magukkal, és e nép, minden értelem nélkül, csak lemásolta.

Ez azt jelenti, hogy a tatárlakai nép sohasem tudta értelmét annak, amit ereklyéire rávésett és vallási szertartásain használt.

A történészek nagyon kis valószínűséget adnak annak a lehetőségnek, hogy a sumír nép innen, a Kárpát-medencéből vándorolt volna ki, és vitte volna magával a fentebb említett ismeretet (írástudományát, vallását, népmesejét) Mezopotámiába. Sőt, nagyobb részük azon a nézeten van, hogy a civilizáció délről fejlődött észak felé, ahogy az utolsó jégkorszak visszahúzódott, így a felszabadult jégtől mentesített területeket csak lassan népesítették be.

Boris Perlov, egy szovjet régész bejelentése azonban szétrobbantotta ezt a hiedelmet. A tudós megállapítása, hogy a talizmánon lévő jelek egy szélesen elterjedt írásrendszer maradványai, és helyi agyagból készültek. A C-14-es elemzése K. e. 5000-re datálta korukat, amely így körülbelül teljes évezreddel ősbibb, mint az Al-Ubaidi leletek, s ezek a legősibb vízözön előtti civilizáció tanújelei, és 2000 évvel korábbiak, mint a minoszi vagyis a Kréta-szigeti kerámiák.

A tatárlakai táblákat úgy látták el írásjegyekkel, hogy a puha agyagtáblákra belekarcolták a rovásokat, s utánna kiégették. Ez a felfedezés, hogy a sumír írást először Tatárlakán alkalmazták és hogy az írástechnika innen Erdélyből került Mezopotámiába, megrázta a tudományos világot. E hatás azért volt oly erős, mert előzőleg már az a nézet alakult ki, hogy anyaghiány (fa) miatt a sumírok találmánya a lágy agyagba való írás és azután annak kiégetése.

A tatárlakai táblák hasonlítanak a Tordos-Vinca kerámia töredékeihez, és a bizonyítékunk az, hogy a tatárlakai táblák „feliratai” nem helyi fejlemények voltak,

²⁵⁴ Torma Zsófia: Sumer nyomok Erdélyben, Buenos Aires, 1972, 146-154 old.

²⁵⁵ U. o. 145-146 old.

hanem egy lényeges része a Vinca epigráfiai rendszernek, amely uralta a K. e. 6. és 5. évezredet.²⁵⁶

Forrai Sándor nézete, hogy minden írásrendszer egy szorosan összefüggő esemény láncolata. A történészek általánosságban ezt nem tartják valószínűnek. Ha figyelembe vennék ezt, akkor észre kellene venniük, hogy Árpád magyarjai nem voltak írástudatlan barbárok. A IX. században nekik volt a legfejlettebb rövidítéses írásrendszerük: a rovásírás.²⁵⁷ (Emlékezzünk az akkori reformáció alatti mindennemű régi eredetű írások elégettetésére is.)

Forrai Sándor szerint az írás szintén a Kárpát-medencéből indult ki és Mezopotámiában finomult tovább. A tíz tatárlakai jelzés közül hat egyezik a magyar-székely rovásírás jeleivel.

Az egyik ilyen jelzés a kettős kereszt, amely a „gy” hang jele. A sumír írásban a kettős kereszt a királyi jogarnak, királypálcának, vagyis a királyi hatalomnak a jelképe, amit PA-nak fordítottak. Ez talán rávilágít kettős keresztünk eredetére is. Hasonló rovásírásokat találtak a tordosi, tatárlakai, balkáni, minoszi vagyis krétai, egyiptomi és mezopotámiai írásrendszerben, amit Jovan Todorovics, horvát történész és írásrendszer-szakértő mutatott be.²⁵⁸

Mezopotámiában a sumírok a szimbolikus képjegyet ideogrammatikus (képírásjel-szerű) írássá fejlesztették ki, körülbelül K. e. 3500-ban. A főnévi igenevet azzal az összevont képjeggyel fejezték ki, amelyik képírásjel változott. Egy példával megvilágítva: az „enni” igét a kenyér képírásjelével és a száj képírásjelének egybevonásával fejezték ki.

A szótagokat, amelyek mássalhangzókat tartalmaztak, ragos jelekkel látták el. Ez azért volt lehetséges, mert nyelvük ragozó nyelv volt, ugyanúgy, mint a magyar. Ugyanakkor használtak jeleket, amelyeket nem hangsúlyoztak (vagy ejtettek ki): például a nyolcágú kereszt vagy csillag „DINGIR” utal az isteni vagy égi kapcsolatra. Idővel ez a nyolcágú kereszt az ékírásban egyszerű keresztre változott, amely később a magyar rovásírás „D” hangjának felelt meg. Nincs még egy rovásírás, amelyben a kereszt jelképezné a „D” hangot.

A sumír képírás befolyásolta az egyiptomit. E formát az egyiptomiak kezdetben a templomaikban és szobraikon használták. Innen a képírás a hieroglif írás nevet kapta, amely szent vésetet (rovást) jelent.

Chambell, angol kutató írja, hogy Felső-Egyiptomban, Karnak városában, III. Tutmoses fáraó uralkodása alatti időből egy templom falán hieroglif írással ez van feljegyezve: élt egy nép, akik a hettita nép mellett harcoltak, és a neve Maghar volt. A hieroglif szöveg a Maghara területén említi még az Arad, Árpád és Maghara városokat. (Arad városunkat a trianoni békeparancs Rumániának ítélte oda 1920-ban.) A templom falán látható Maghar név majdnem tökéletes mása a sumír MAH-GAR, azaz magyar névnek.

A székely-magyar rovásírás jelei a föníciai rovásíráshoz állnak a legközelebb. Fönícia térségében magyar városnevek találhatók. Ez arra utal, hogy őseink ott éltek már a rovásírás kialakulásának idejében. Ez az írás azután elterjedt Belső-Ázsiában, a török

²⁵⁶ Perlov Boris: „Tatárlaka üzenete. Technik Mologyes”, 1975, No. 5, *Szittyakürt*, 1982, márc.

²⁵⁷ Forrai Sándor: „A magyar rovásírás eredete”. *Magyar Múlt*, No. 44, 1994, 90-94 old.

²⁵⁸ U. o. 90 old.

népek körében, nyugatra az etruszok által, az Appennini-félszigetre, a pelazgok pedig a görög szigetekre vitték. A korai görögök és latinok egyaránt használták a rovásírást.

Forrai Sándor szerkesztett egy táblázatot, amely kimutatja, hogy a székely-magyar rovásírás és a föníciai rovás közötti hasonlóság 50 %-os. Az etruszk rovás és a székely-magyar rovás között a hasonlóság 44 %, ugyanakkor az ó-turk (török) rovás között csak 28 %-ot mutat. Ez megcáfolja azt az állítást, hogy a székely-magyar rovás a törökből származott volna. A glagolita, cirill vagy egyéb rovás nem hasonlít a magyar rováshoz.

Hogy miért halad a rovásírás jobbról balra? A magyarázat az, hogy az írás kezdetekor a rovást vízszintes négyyszögletű farudakra rótták. A rudakat bal kézben tartották, és a rovást jobb kézzel rótták, faragták rá. Ezért okszerű volt, hogy a rudat jobbról balra olvassák. Még a korai latin írások is jobbról balra íródtak, haladtak. Az irány csak a papírusz használatbavételével változott.

A legkorábbi rovásokat epigráfiai írásoknak nevezzük. Ez később, mikor már papíruszlapot, papírusztekercset használtak, a paleográfia névre változott.

A székely-magyar rovásírás jellemzője a rövidítésre való alkalmasság, amelyre szükség is volt, mert a fára vésés hosszú és fáradságos munkát vett igénybe. Ezzel az eljárással a vésnök jobban kihasználhatta az anyagot (helyet) és saját idejét. A rövidítések mindig a nyelvtani szabályokat követték.

Ugyanezt a módszert alkalmazták körülbelül ezer évvel később azok, akik kialakították a magyar gyorsírás szabályait, de már 1598-ban Telegdi János a latin Rudimenta munkájában, iskolai oktatás céljából, elmagyarázza a székely-magyar rovásírás alapvető elemeit (rudimentumát).²⁵⁹ Ő volt az, aki a rovásírást szerette volna visszahozni, mert ez az egyetlen írás, amely tökéletesen kifejezi a magyar beszédet. Minden egyes hangra egy külön jelkép van. Tizenhárom magyar hangot nem tudunk leírni latin betűkkel. Ezért kellett majdnem ezer év ahhoz, hogy megtaláljuk a módját annak, hogy a latin betűk segítségével tökéletesen fejezhessük ki magunkat írásban. Például hogy leírassuk a „gy” hangot, két latin betűt kell használnunk. Rovásírásunkban egy különálló rovás jelenti a „gy” hangot, hasonlóképpen az „sz, ty, zs” hangokét is.

Az első földművelő település a Balkán-félszigeten, K. e. a 6. évezredben jelent meg. Hogyan éltek ezek a korai földművelők? Sárkunyhókban laktak és kőszerszámokkal munkálták a földet. Főtermékük az árpa volt. K. e. az 5. évezred végén agyagfalú házakat kezdtek építeni. A házak kerete fából épült, a falakat gallyakból fonták és utána agyagos sárral betaposztották. A házat egy nagy földkályha fűtötte. Mikor a ház nagyon megrongálódott, egyszerűen lebontották és a földet elsimították, majd újat építettek a helyére. Ez oknál fogva az ősi települések egymás tetejére épültek ugyanúgy, mint a későbbi sumír városok és települések. Idővel a nép megtanulta a balta és egyéb szerszámok használati módját, melyeket bronzból készítettek.

Hogyan nézett ki az ősi erdélyi nép? Az ásatok során nagy mennyiségben talált szobrok megőrizték vonásaikat. Békés, férfias arc, jól kifejlődött orral. Hajuk fésűvel elválasztott és farkocsba font a tarkón. (Megjegyzendő: hasonló a hajviseletük a hunoknak, avaroknak és magyaroknak.) Nagy hírverés volt, mikor nem régen az Alpokban egy 5000 éves férficsontvázat találtak, akit „jégembernek” becéztek, s az eredeti alak felépítése után ilyen kifejlődött orrot és magas orrsövényt mutatott.²⁶⁰

²⁵⁹ U. o. 92 old.

²⁶⁰ National Geographic, June 1993, 49 old.

A női szobrokat mértani rajzok díszítik. Hasonló díszítés található az alsóbb tordosi települési rétegben talált szobrokon is. Egész biztos, hogy ennek volt valami jelentősége a múltban, talán divatos tetoválás vagy éppen bűvös képzelet, amelynek értelmét mi már nem tudjuk.

Abban az időben a termékenység tisztelete elterjedt volt, és sok termékenységi istennőszobrot is találtak. Különös jelentősége van a kora Vinca kultúra időszakából származó rituális korsónak, melynek díszítése feltehetően egy szentélyt ábrázol. Az ábra nagyon hasonlít, emlékeztet a sumírok szentélyeire. Ez csak a véletlen játéka lenne? Ne feledjük, hogy a két szentélyt majdnem 2000 év választja el egymástól.

T. S. Passek, a Szovjet Tudományos Akadémia doktora V. Titov régészt bízta meg felülvizsgálni a „sumír létezés” Erdélyben. Titov a következő végeredményre jutott:

1. A tatárlakai táblák helyi termékek, és a rajtuk látható jelek egy szélesen elterjedt (használt) írásrendszer maradványai.
2. Az egyik tábla szövege hat ősi totemet sorol fel (család- vagy törzsjelvényt), amelyek egyeznek a Jamdet Nasr sumír városban talált lista felsorolásával és úgyszintén a Körös (Starcevo) kultúra temetkezési bélyegzőivel, amelyek korban megelőzik a Vinca kultúrát és ami elődje minden más kultúrának.
3. A jeleket az óramutató járásával ellenkező irányában kell olvasni.
4. A szöveg értelme (alkalmazva a sumír megfejtést) úgy néz ki, hogy az ősi erdélyiek szertartásos emberölést hajtottak végre. A megcsonkított tatárlakai csontváz ezt látszik igazolni.
5. A helyi Isten SAUE a sumír Isten USZMU-val egyezik. A táblák megfejtése azt sugallja, hogy SAUE Isten parancsolta a szertartásos égetést, a törzs tizedik vezérének égetését, mikor az elérte a 40. uralkodási évét.²⁶¹

Milyen titkot árulnak el nekünk a tatárlakai táblák?

Sok elmélet keletkezett, de a mai napig még nincs elfogadott magyarázat. A Tordos-Vinca kultúra maradványainak egységes tanulmányozása adhatja meg a választ. Mit mondanak nekünk a tatárlakai táblák a népről, akik sumír nyelven írtak, még mielőtt a sumír nemzet-ország létezett? Dr. Titov felteszi a kérdést, nem ők voltak-e a sumírok elődei?

A történészek egy része azt a nézetet vallja, hogy az elő-sumírok elváltak egy néptől, akik a Kaukázustól északra laktak Grúziában, megtelepedtek Kurdisztánban, majd onnan áttelepedtek véglegesen Mezopotámiába. Dr. Titov felteszi a mai napig megválaszolatlan kérdést, hogy akkor hogyan tudták írásismereteiket, tudományukat Délkelet-Európa népeinek átadni?

A Körös (Starcevo) kultúra áthatotta, befolyásolta Kis-Ázsia kultúráját. Ezt a befolyást észlelhetjük az Égei kultúrán is. A legendás trójai kerámiákon látható epigráfiai (jelmondatos) írás ugyanaz, mint amit a Tordos-Vinca kultúrkörben találtak. Dr. Titov kijelenti, hogy a kezdetleges Égei kultúra a K. e. 4. évezredbe nyúlik vissza, és a balkáni és mezopotámiai kultúrák is hatottak rá. Több neves történész és tudós vallja ezt a nézetet, úgymint John Dayton, Sir Leonard Woolley.

Itt meg kell megemlíteni, hogy a K. e-i 5. évezredben a Vinca kultúra megteremtői Kis-Ázsián vonultak át, majd Kurdisztánban és Huzisztánban telepedtek le mint elő-sumírok. Ezen a területen, megérkezésük után rövidesen kialakult az epigráfiai

²⁶¹ Titov, V. Technik Mologyes, 1975, Bárczi Zoltán fordítása, *Szittyakürt*, márc. 1982.

írásrendszer, amit proto-elamit írásrendszernek is ismerünk, s nagyon hasonló a korábbi tatárlakai és későbbi sumír íráshoz.

Mindezek szerint világos, hogy az a nép, amelyik írástechnikáját kifejlesztette, nem a sumír, hanem az ősi erdélyi nép volt. Mi más magyarázatot lehet arra adni, hogy a legősibb sumír írás, amelyet Mezopotámiában ástak ki, és K. e. 4. évezredből való, mindjárt ilyen kifejlődött formában mutatkozott meg? A sumírok ugyanazt az epigráfiai írást használták, mint amilyent a kárpát-medencei és balkán nép, s amelyet képírásra, majd pedig ékírásra fejlesztettek ki.²⁶² Ez a nép tábláikon nem nevezi magát „sumír”-nak. Ezt a nevet nyugati történészek találták ki és használták a XIX. században. Ők magukat MAH-GAR-nak nevezték.

A tatárlakai táblákat (amuletteket) a sumír nyelv, majd Dr. Titov az orosz nyelv és Székely Sándor a magyar nyelv segítségével fejtették meg.

Dr. Badiny-Jós Ferenc tökéletesítette a megfejtést, felhasználva René Labat professzor Sumer Lexiconját. Dr. Badiny írja, hogy Székely Sándor igen érdekesen indokolja az eddigi helytelen megfejtést, majd idézi őt:

„A tévedések okát én abban látom, hogy a leolvasók nem ismerték fel, hogy a kerek táblát négy részre osztó kereszt vonalai tulajdonképpen nemcsak elosztó vonalak, hanem a hozzátartozó kerek lyukkal együtt, a L. 74. a. számú ékirathoz hasonló GIDIM szó ’szellemet’ – a továbbiakban démont – jelentő képiratát alkotják.”²⁶³ A Székely Sándor általi amulett-megfejtés vezette Dr. Badiny professzort arra az állásfoglalásra, hogy a talizmánon látható írás egy elő- vagy proto-sumír véset. Ő tökéletesítette a megfejtést, felhasználva René Labat professzor sumír lexikonját.

A GIDIM szó (gonosz szellem) felismerése azt jelenti, hogy az a nép, amely magán hordta ezt a talizmánt, annak vallásos meggyőződése, hogy minden földi teremtménynek van egy égi mása. (Ez a nézet a sumír vallásos felfogás maradványában lelhető meg. Minél tökéletesebb a földi teremtmény, annál tökéletesebb az égi mása, égi párja.

A földi világ égi mása a paradicsom volt, vagyis DILMUN. A kegyetlen „földi királynő” (ERESKIGAL) mása az ég kegyelmes szüzanyja (INNANA) volt. Minden városnak megvolt az égi mása is. UR városának a Hold, SIPPAR mása az Aquarius csillagzat. A legrégebbi sumír epigráfiai írásokban a keresztet „hasonmás” értelemmel találjuk meg. (Labat, No. 74.)²⁶⁴

Dr. Badiny így formálta, egészítette ki Székely Sándor észrevételét: a kereszt, amely az amulettben lévő lyukkal kapcsolatban van, nem jelent „démont”, hanem e helyett tudatja velünk az olvasás menetét. A jeleket az óra haladásának irányába kell olvasni, és nem ellentétesen, ahogy azt Dr. Titov javasolta. A megfejtést a felső bal negyedről kell kezdeni. Székely Sándor állítása pontos, alapos, hogy az első jel értelme DUR-DIS.

DUR = település, alapozás, vagy mint ige: élni, települni (Labat, No. 436.)

DIS = Isten, Egy (Labat, No. 480.)

Sumirológusok e szó értelmét a sémi-akkád értelmezés szerint olvasták, és nem ejtik DIS-nek, hanem ISTEN-nek, mely jelentése „Egy”. A sumír nyelv a DIS szóval fejezi ki az „egyetlen”-t, vagyis az „Isten”-t.

²⁶² I. m.

²⁶³ Badiny-Jós Ferenc: „A tatárlakai írás megfejtése”. *Ősi Gyökér*, 1985, szept-okt. 29-32 old.

²⁶⁴ I. m. (Labat, René: *Manuel d’Epigraphie Akkadienne*. Paris, 1936)

Dr. Badiny rámutat arra, hogy a magyar szó „dics”, a sumír DIS szóból ered, melynek régi jelentése „az egyetlen” volt. Ezért a DUR-DIS-t úgy értelmezhetjük, hogy az „egyetlen település”, és hozzáadva a keresztet, jelenti az (alak)mását az „egyetlen település”-nek. Ennek értelemkörében az alappár nem lehet egyéb, mint az égi párja, az pedig nem lehet démon, csak egy isteni erő, vagyis védőszellem. Így vált okszerűvé, hogy a kört (a lyuk) a kereszt végén helyezték el, és így lett használható a tábla, mint egy amulett (talizmán).

A DUR jelképet lehet TUR-nak is ejteni (Labat, No. 436.). TUR-DIS majdnem ugyanaz, mint TORDOS. Ha elfogadjuk és alkalmazzuk a magánhangzók összhangját, amelyet minden egyes sumirológus elfogadott, akkor megkapjuk a TUR-DOS nevet. Ez azt jelenti, hogy Tordos neve 7000 éves. A szöveg értelme, amelyet eddig megfejtettek, a következő: „A védő szelleme, Tordos párja (oltalmazója).”

A tatárlakai képirásos jegyeket feltétlenül ős-sumírnak (elő-sumírnak) kell elfogadni, mint ahogy azt a szovjet régészek is tették. Az előzményekből kifolyólag ez azt jelenti, hogy azok az epigráfiai jelek, amelyeket a sumír kulturális rétegben találtak, fejlettebbek voltak, mint amelyeket Tatárlakán találtak. A DUR jelben van erre egy szembevetendő példa: a függőleges kereszt felső része az „ég” felé mutat, az alsó pedig a „föld” felé; a kettő szoros kapcsolata kétségbevonhatatlan.

A sumír képjelek már nem tükrözik az ilyen irányú fogalmat, és pedig azért nem, mert e vallásos nézetek már elterjedtek, és ez szükségtelenné tette ismétlésüket. Abban az időben elfogadott volt az „ég és föld” kapcsolata, viszonya, de azért a tatárlakai és sumír képjelek legtöbbje megegyezik.

A későbbi vonások megfejtésének nehézsége abból ered, hogy ezek már a képirás és a nyelvtan alapelemeit is tartalmazzák, a főneveket, mellékneveket, igei főneveket és birtokos esetet, s mindezek a „jelekből” fejthetők meg.

A következő rész a talizmán jobb felső negyedének megfejtése: az első jel ugyanaz, mint ami a bal felső negyedben látható – DIS, „Isten”, vagy „dicsőséges” értelemmel. A második jel mása az elsőnek, csak egy kisebb méretben. A következő kis kör és az utolsó jel a „C” betűhöz hasonlít. E jelek felett lévő motívum úgy néz ki, mint egy gereblye, melynek megfejtése SAL-AS (Labat, No. TM. 329.), értelme „elragadó asszony, boszorkány”. A kör értelmének megoldása SAR (Labat, No. 396.) „tökéletesség”-et érzékeltet. A „C” betűhöz hasonló utolsó jel megfejtése: BUZUR (Labat, No. 411.), értelme „titok”. Tehát az egész sor így olvasandó: DIS SAL-AS SAR BUZUR, melynek jelentése: „Minden titok dicső nagyasszonya”.

Mint láthatjuk, ez egy ima Tordos Védelmezőjéhez, és ez a megfejtés megmagyarázza, hogy miért találtak oly sok termékenységi istennőszobrot Tordos környékén, közel a tordosi táblákhoz.

A talizmán bal alsó negyedében lévő első jel IGI (Labat, No. 449.), melynek értelme „szem”. A második jel megfejtése MIN (Labat, No. 471.), értelme „kettő” és a harmadik jel PA (Labat, No. 295.), értelme „fő, vezér, vezető”. Ezért az IGI MIN PA értelmi megfejtése: „két vigyázó szem”.

Az őskorban a termékenység Istennőjét gyakran jelképezték Szem-Istennőnek. Ezt reprezentálták azok a szobrok, ahol az Istennőt bagolyszemekkel ábrázolták. A sumír nyelvtani szabályok szerint az Istennővel kapcsolatban egy birtokos eset található a felső jobboldali negyedben. A három csoport megfejtése pedig :

„Tordos oltalmazója,
Minden titok dicső Nagyasszonyának
Két vigyázó szeme...”

Az utolsó negyed befejezi az imádságot. Az első jel SA (Labat, No. 353.), melynek értelme „arc” és „figyelem, éberség”. A következő jel AB (Labat, 128.), jelentése „apa, atya”. A félkör a felkelő Napot jelenti, PIR (Labat, 381.) . A három jel együtt SA-PIR-AB, értelme „a figyelő Nap Atya”. Dr. Badiny úgy véli, hogy „a tatárlakai ősiünknek – erre az amulettre írt – fohászat mindnyájan elmondhatjuk, a Tordoson és egész Erdélyben szenvedő székely testvéreinkért:

„Tordos oltalmazója!
Minden titkot ismerő dicső Nagyasszony!
Vigyázó két szemed óvjon
Napatyánk fényében.”²⁶⁵

Az Isten-Anya kultuszt a Los Angeles-i Marija Gimbutas professzornő nagyon tüzetesen tanyulmányozta.²⁶⁶ Közép-Európából különösképpen a Kárpát-medencéből számos termékenységi istennőszobor került elő, amelyek a K. e. 6. és 5. évezredből származnak. Körülbelül 60 ilyen szobrot találtak Méhtelegen. Bíró József szerint a Körös-kultúra idejében az Anya-Istennőt Eres-nek vagy Erős-nek hívták. Ezt a nevet megőrizte az a város, melynek megjelölése Erösd. Valószínű, hogy a görög Szerelemistennő neve is kapcsolatban van ezzel az elnevezéssel.²⁶⁷ (Aphrodite fia Eros.)

Gimbutas professzorasszony The Language of the Goddess című könyvében magyarázatot ajánl az istennőszobrok látható vonalak értelmezésére. Az M-jelnek a vízzel kapcsolatban van jelentősége, fontossága éppen olyan, mint az ékalakú és kanyargós vonalaknak. Megjegyzendő, hogy az ősrégi népek szintén úgy ábrázolták az Isten-Anyát, mint özsuta.²⁶⁸ Származási legendáikban a hunok és magyarok ősanja szintén mint szarvas ünő szerepel. Marija Gimbutas egyetértőleg jegyzi meg, hogy az Anya-Istennőt messze a múltban több névvel is illették, úgymint Ana, Annis, Anu vagy Anku.²⁶⁹ Magyarban az anya neve „anyu”, sumírban AMA volt. Sumírban a „Mindent Teremtő Istent” ANU-nak hívták. A Kárpát-medencéből Mezopotámiába való hosszú vándorlás alatt az anyajogi istenszemlélet valahogy apajogi istenszemléletre változott, de a mindenség teremthőjének a neve továbbra is ANU maradt.

Számos istennőszobor látható három párhuzamos díszítővonallal, s ez a minta gyakran előfordul vázákban is és egyéb műalkotásokon. Gimbutas professzorasszony szerint: „A három vonal (mint eredet vagy kútfő) összekapcsol a hármassal Istennővel, ami egy meglepően hosszú ideig tartó vallásos meggyőződést, szokást képviselt, s ez bizonyítható már a korai Magdalenia-i korszakban...”²⁷⁰ Továbbá azt is említi, hogy a jelképes vallási nézet felismerhető az anatóliai, mükénei és ciprusi bronzkori figurákon

²⁶⁵ I. m.

²⁶⁶ Gimbutas, Marija: Goddesses and Gods of Old Europe. University of California Press, 1982. The Language of the Goddess, London, 1989. The Civilization of the Goddess. New York, 1991

²⁶⁷ Bíró József: A szabiok őstörténete.

²⁶⁸ Gimbutas, Marija: The Language of the Goddess, London, 1989, XXII. old.

²⁶⁹ Gimbutas, Marija: The Civilization of the Goddess, New York, 1991, 305 old.

²⁷⁰ Gimbutas, Marija: The Language of the Goddess, 97 old.

is. Ezek a hármass vonalak (jelképek) a sumír istennők ábrázolásain úgyszintén feltűntek. NINHURSAG elnevezéssel vált ismertté a sumír termékenység és születés Istennője. Visszatérve az Alpokban felfedezett „jégemberre”, akin ugyancsak megtalálták a tetoválásokat, a három vagy négy párhuzamos vonalat: a szakemberek e „jégember” kilétét sámánnak vagy kereskedőnek vélik.

A rumén–magyar vita, hogy kinek van több joga Erdély birtoklásához, megmozgatta a tudományos világot, hogy tüzetesebben vizsgálják át Erdély területét. A rumán dáko-román elmélet folyamatosan elvesztette hitelességét, egyre több és több adat került felszínre, bizonyítva a magyarság folytonosságát e területen. Bobula Ida, a Ricker College Társadalomtudomány és Régészet tanára, 1951–1959-ig 535 szót talált, amelyek teljes azonosságot mutatnak a sumír (lexikon) szavakkal. Ez a rendkívül jelentős anyag újra az érdeklődés középpontjába hozta a sumír kérdés tanulmányozását. Rawlinson ezredes, A. J. Sayce, Lenormand és a többiek megállapították, hogy a sumír nyelv kapcsolatot mutat az ural-altáji nyelvekkel, de főképpen a magyar nyelvvel. Bobula Ida és Torma Zsófia kutatásai Gosztanyi Kálmán professzort (Sorbonne Egyetem) arra ösztökölték, hogy a sumír-magyar kutatásokat folytatni kell. Az eddig létező rokonértelmű szavak tárházát 1200-ra bővítette és 60 nyelvtanilag azonos szabályt mutatott ki a sumírral.²⁷¹

Telekiné Kovács Zsuzsanna Erdély őskori történelmét eredeti okmányokból olvasta, tanulmányozta és vizsgálta, és azt tapasztalta, hogy Ptolemaios Dácia (Erdély) lakosságának országát „Kau-ko encio”-nak nevezte. Régészünk kimutatta: ha kihagyjuk az „encio”-t, akkor „Kau-ko”-t kapunk, amely nyelvünkön „kő-kő”-t jelent s amelynek értelme a megduplázott hegy. Az említett dokumentum Dácia rómaiak általi elfoglalása után úgy 20–30 évvel íródhatott. Ugyancsak Kovács Zsuzsanna fedezte fel, hogy Ammianus Marcellinus elbeszélésében – ahol a római Valens császár gótok elleni háborújáról ír – Erdélyt szintén Kau-ko-nak nevezi.²⁷²

A sumír KO, KA és KAU szavak értelme ugyanaz, mint a magyarnak: kő. A sumír nyelvben a többes számot a szó kettőzésével fejezték ki. Így a Kau-ko kő-kő hegyeket jelentett, ahogy a székelyek még ma is nevezik a hegyeiket. Számos erdélyi hegy neve „kő”-vel végződik, úgymint Unokő, Szárkő, Siposkő. Az itt példának hozott csúcsok mind 1600–2000 méter magasak. Ha a Kaukázus hegység tőszavát – kau – kiemeljük, akkor a név az Erdély elő-sumír nevével egyezik meg.

Az ősi magyar rag, az „A” értelme: folyó. Sok magyar, azaz kárpát-medencei folyó neve végződik a-ra, például Duna, Tisza, Száva, Dráva, Morva, Mura, Rába, Rábca, Zagyva, Galga, és Mezopotámiában az Eufrátesz hajdani sumír neve Baranya volt.

Telekiné Kovács Zsuzsanna 1967-ben (Ann Arbor, Michigan) a 27. Nemzetközi Orientalista Világkongresszuson megismertette a Duna ősi nevét, amely a sumír termékenység Istennőről kapta nevét – ISTER. 1973-ban a 29. Sorbonne-i Orientalista Világkongresszuson újabb sumír földrajzi neveket mutatott be, amelyeket a Kárpát-medencében fedezett fel.

A mezopotámiai Nap-Isten neve SAMAS, megtaláljuk a Szamos folyó nevében. A NAP szó minden változás nélkül maradt fenn a magyar nyelvben mint nap és mint Napoka, Kolozsvár ősi nevében, amely magába foglalja a nap és a kő szavainkat. (Kolozsvár Rumániában Cluj nevet kapott.)

²⁷¹ Gosztanyi Kálmán: *Összehasonlító sumir nyelvtan*, Paris, 1975

²⁷² Res Gestae. III. 413 old.

A sumír szó AM-ARU értelme „áradat”. A Maros, melyet a helyi népek Marasnak neveznek, az OS vagy AS (ősi magyar szó – aszo) ezek azonosak a sumír AS szóval, melynek értelme a folyó, folyam. A Maros mellékfolyója még ma is Sik-aszo.

A sumír ZIL értelme habzó, csillogó, neve az erdélyi Zsil folyónknak. Az Olt ősi neve ALUTA volt, és a sumír termékenység Istennőjének INNANÁ-nak, majd ISTAR-nak az egyik kevésbé ismert neve.²⁷³

A történészek már évtizedek óta megkérdőjelezik, hogy az írás eredete Mezopotámia vagy a Kárpát-medence. A szétterjedés és kivándorlás hívei azt mondják, hogy az a Közel-Keleten történt. Viszont a radiokarbon eljárás hívei azt vallják, hogy az írás Erdélyből indult ki.

A Kárpát-medence földrajzi vagyis helynevei ős-sumír és ős-magyar eredetű nevek, keletkezésük több évezreddel előbbi, mint a dáciai és a latin nyelvek megjelenése ezen a területen. Ez a ténymegállapítás egy döntő bizonyíték a Daco-Roman elmélet ellen.

Tovább nézve a nyomokat, az ősi Duna környéki, vagyis az ősi Körös-kultúra népe nemcsak Mezopotámiába vándorolt, hanem nyomait Egyiptomban is otthagyta. A következőkben bemutatunk néhány egyiptomi és magyar szót, amelyek fogalma, értelme teljesen azonos. A cél, kihangsúlyozni, hogy a kivándorlás a Kárpát-medencéből nemcsak Mezopotámia felé irányult, hanem kiterjedt Egyiptomra s minden irányba. John Dayton nézete az, hogy a népcsoportok a Kárpát-medencéből a Földközi-tengeren át jutottak el Levantba, majd vándorlásukat folytatva „a nagy libanoni cédrushajókon Egyiptomba, más csoportok pedig tömörkereű kocsijaikkal, ökrökkel vontatva tovább folytatták útjukat Mezopotámiába.” Dayton azt is érzékelteti, hogy mivel a sumír és az Indus-völgyi népek között olyan nagy a hasonlóság, „ezért a tárgyak és szokások elterjedhettek az Indus felé.”²⁷⁴

Baráth Tibor professzor (Kanada, Montreáli Egyetem) egy széleskörű, átfogó tanulmányt végzett, amely 1968–1973-ban a magyar egyiptomi kapcsolatokról jelent meg.²⁷⁵ Baráth professzor közös ősnyelvből származó szavakat mutat be, mint például a „MO”, azaz „víz”. Ez fennmaradt a „mos” és „mocsár” magyar szavainkban. A „ház, épület és palota” egyiptomi neve „FAR”, amely hasonló a magyar szóhoz: vár és fa (fal). Az egyiptomi uralkodó címe „faraó”. E szó ősi értelme „nagy ház”. A magyar nyelvben ennek megfelelője (párja) a „háznagy” vagy „várnagy”.

Az országot jelentő szó egyiptomi értelemben a TA, amely nagyon hasonlít fordításban és alakilag is a „táj” szavunkhoz. Ez a szó, TA, az ősi egyiptomi GEB-TA szóból származik. A GEB értelme füves tér, füves terület, ez viszont ugyancsak minden vonatkozásban hasonlít a „gyeptáj” szavunkhoz, amely Árpád idejében mint védőterület vette körül az ország határait. Egyiptom ősi neve MAZAR, MIZIR, amely megőrződött a „magyar” nevünkben.

Egy másik különös jelenség a „nádor” szó, melyet a nyelvészek a szláv nyelvből próbálták származtatni annak ellenére, hogy náluk nincs s nem is volt ilyen méltóság, rang használatban. A NADRJ volt az egyiptomi főügyész címe.

A tibeti-angol szótár előszavában Kőrösi Csoma Sándor írja, hogy a szanszkrit nyelv több hasonlóságot mutat a magyarral, mint bármelyik más európai nyelv. A

²⁷³ Faluvégi Endre: „Erdély és Mezopotámia sokezeréves kapcsolata”. *Hunnia*. No. 27, január. 1992

²⁷⁴ Dayton, John: *Minerals, Metals, Glazing and Man*. London, 1978. 164 old.

²⁷⁵ Baráth Tibor: *A magyar népek őstörténete*, Montreal, 1968 és 1973

szanszkrit és többnéhány indiai nyelv felépítése hasonló a magyar nyelv szerkezetéhez, és merőben különbözik a többi nyugat-európai nyelvektől. Például a magyarban utóragokat használunk az előragok helyett. A szabály alól egy kivétel van: a főnév. Több igeidőt úgy alakítunk, hogy szótagot adunk hozzá, és nem segédigét, ahogy minden más európai nyelv teszi.²⁷⁶

Szeretném az olvasó figyelmét felhívni arra a tényre, hogy a magyar nép eredete ezideig még nincs megállapítva. Ez olyan terület, amit még igazán sohasem kutattak, tanulmányoztak. A településeket és helyneveket sosem elemezték. Olyan neveink vannak, amelyek értelme még ismeretlen, ilyen például a Sajó folyó és környéke: Sajóbabony, Sajóecseg, Sajógalgóc, Sajókaza, Sajósenye. Ezek a magyar nép ősiségének bizonyítékai. Egy másik kifejezés, amely visszavisz bennünket a késői, 25.000 évvel ezelőtti paleolitikus korba, a „kövesztett” szalonna. A tényleges szó értelme, „kövesztett” gyakorlatilag elveszett a fejlődés következtében. Ez a szó visszatükrözi azt az időszakot, amikor az emberek a köveket tűzön izzásba hozták, és egy fazék vízben a szalonnát puhára kövesztették, főzték rajta. Ezzel az eljárással megóvták a romlástól, és könnyen ehetővé tették. Ha ezt a kifejezést nézzük, „kö-veszt”, logikusan azt gondolnánk, hogy keményítést jelent, de valójában a kö-vön való készítést sugallja.

Tekintettel arra, hogy általánosságban úgy tudott, hogy a magyar nyelv rokontalan és csak egymagában áll, s a finn illetve suomi népen kívül nincs kapcsolatban egyetlen európai néppel sem, egy folyamatos kutatás összehasonlítja a magyart több mint 60 nyelvvel, melyek tökéletesen elszigeteltek egymástól. A kérdés: lehetséges az, hogy a magyar nyelv rokonságban van a többféle időbeli és különböző földrajzi elhelyezkedés ellenére is ezekkel a nyelvekkel?

Kőrösi Csoma Sándor 240 szanszkrit szót azonosított a magyarral. Aczél József azt bizonyítja, hogy népünknek szoros kapcsolata van a göröggel. Vámbéri Ármin kialakítja a török-magyar származás elméletét. Szentkápolnai Bálint Gábor a mongol-magyar kapcsolatot tanulmányozta. Christoff Sonngott az örmény-magyar hasonlatosságot kutatta, Varga Zsigmond a sumír-magyar összefüggést, Szabédy László a latin-magyar összeköttetést. Kun Géza az etruszk-magyar azonosságot, és az előzőleg említett Baráth Tibor az egyiptomi-magyar kapcsolatot. Fadrusz János a magyar rovás és az etruszk rovás közötti hasonlóságot tanulmányozta, és azt állapította meg, hogy négy rovás kivételével mind egyezik.

Magyar Adorján mondja, hogy az tudott tény, ha egy nép más népektől bármilyen ágú tudományt, szakismeretet, technikát vesz át, akkor annak az új ismeretnek vagy tárgynak a nevét is magáévá teszi, átveszi.

A magyar nyelvben kivétel, hogy szóállománya közeli kapcsolatot mutat a legtöbb európai nyelvvel. Ez a nyelvi tulajdonságunk vezette az európai nyelvészeket arra a következtetésre, hogy a magyar nyelv egy kölcsönvett, másoktól eltulajdonított nyelv. Könnyű bebizonyítani, hogy ez a feltevés helytelen, úgyis mondhatnám, tudománytalan. A magyar nyelvben okszerű szóalakulatok, szófejlődések vannak, és a szavak okszerűen kapcsolódnak egymásba. Az a nyelv, amely kölcsönvett szavakból alakult, nem lehet okszerű.

A jelenleg használt „kö” szavunk elő-magyar nyelven KA, KE, KU, amely egy magyar tájshólasban hasonlóan KU. A „ke-mény” szó szintén az elő-magyar KA, KE,

²⁷⁶ Duka Tivadar: Kőrösi Csoma Sándor dolgozatai. Bíró József: Szabir-magyar őstörténelmi örökségünk. Cleveland, 1993

KU szóból eredt. A gyökérszavak mindig egyszótagúak. A KA, KE, KU egy szótagot és csak két beszédhangot tartalmaz. Az őskor embereinek életbevágó fontosságú volt a kő, és pedig a keménysége miatt. „Kemény” szavunk a kő (KE) tulajdonságát fejezi ki, és így a nevét is. Minden kétséget kizárva a szláv „kamen” szó értelme „kő”, mely két szótagból és öt hangból áll, és egy későbbi kialakulása a magyar „kemény” szónak. A magyar „kő” és „kemény” szavak között egymásraható kapcsolat van. Ugyanakkor a szláv „kamen” (kő) és a másik szláv szó „tvrdo” (kemény) között nincs hangzási vagy kiinduló kapcsolat. Ez azt jelenti, hogy ezek a szavak nem egymásból váltak ki.

Kimutatva: a magyar szó: víz; a finn: vete; a szláv: voda; a német: Wasser, hangzásilag mind utalnak egymásra. Látható, hogy a magyar szó egyszótagú, míg a többi kétszótagú, és négy vagy öt hangzóból áll, amely azt bizonyítja, hogy későbbi szófejlémények.

A török nyelvben a „víz” és a „kő” szavak teljesen különbözőek: „sub” (víz); „tas” vagy „su” (kő). Ez azt jelenti, hogy magyar nyelvünk nem Ázsiából eredt, hanem Európában fejlődött ki.

Lehetséges az, hogy a nomád magyarok, amíg Ázsiában éltek, nem ismerték a követ és a vizet, és csak Európába való megérkezésük után ismerkedtek meg e szavakkal?

A válasz természetesen nem, de mivel ezeket az ősi szavakat használják az említett dolgokra, tárgyakra, nyilvánvalóan a nyugati lakosság az őshonos kárpát-medencei néptől vette fel, akiket ma úgy ismerünk, hogy magyar.

Végül, ez ősi szavak eredete a történelem előtti Európában gyökerezik, ahol fejlődött vagy alakult, és az újkor magyar lakossága annak az őshonos európai népnek a leszármazottja.

Ismételjük: nyelvünk egy ősi nyelv, szembetűnő nyelvi felépítéssel és érthető bizonyítékokkal: a legtöbb gyökszavunk egytagú, mint pl. fej, fül, szem, kéz, láb, lég, fű, fa, tűz, víz, stb. Jelenlegi nyelvünk Európa ősi nyelve, amely a Kárpát-medencében fejlődött ki. Az őslakosság minden irányban szétszóródott, más népekkel vegyült el, és így keletkezett Európa ősi néptömege, az árják (indó-germán) akik átvették az akkori képességeket, s az elsajátított dolgokkal együtt azok szavait.

Ez a magyarázat arra, hogy miért létezik több, mint 60 nyelv, amelyben nagyszámban találunk szó- és nyelvhasználatokat. Abban az esetben, ha a magyar nyelvet vesszük kölcsönadónak, akkor a legtöbb „érthetetlen nyelvi probléma” megoldódik.²⁷⁷

Bárczi Géza, a Magyar Tudományos Akadémia tagja és elkötelezett támogatója a finn-ugor elméletnek, A Magyar Szókinccs Eredete című könyvében felsorolja azokat a szavakat, amelyeket állítólag Árpád népe gyűjtött össze a szláv népektől, mikor földjükre visszatértek, mint Atilla leszármazottai.²⁷⁸ Bárczi nézete, hogy a magyarok barbárok és nomádok voltak, ezért szókészletüket nagyon korlátooltnak véli, különösen a foglalkozások meghatározásánál, vagyis annak terén. Azonban Árpád népe, hogyan kölcsönözhetette volna a mesterségeket jelentő szavakat (a szlávoktól), mikor László Gyula, egy másik finn-ugor elmélet követő ezt írja: „A bizánci írók 1-2 elejtett megjegyzéséből is arról értesülünk, hogy félénk, az erdős területről ki nem merészkedő, a fémeket jóformán még nem ismerő, szinte kőkorszakbeli életszinten álló népek éltek itt,

²⁷⁷ Magyar Adorján: „A történelem hamisítások egyik legnagyobbikáról”. *Őshonosság*, 1991, No. 2.

²⁷⁸ Bárczi Géza: *A magyar szókinccs eredete*, 1958

akik gyűjtögető, halász-vadász életmóddal s némi kezdetleges földműveléssel szerezték meg mindennapi élelmüket.”²⁷⁹

„Erdélybe szorult szlávokról szó sem lehetett. Az a kevés régészeti tudat, amelyből itt a szavak tárgyi hagyatékára következtethetünk, félreeső patakvölgyekből, sőt barlangokból kerültek elő. Majdnem kőkorszakbeli szinten állott az erdélyi szlávok.”²⁸⁰

A Kárpát-medence külső térségében élők életmódja kőkorszakbeli volt. Tegyük fel, hogy a nyugati szlávok életszintje magasabb volt, de elérte-e az avarokét, akik őseink előtt éltek e földön? A korabeli írók az avarokat gazdag, civilizált, fényűzést kedvelő népnek ábrázolták. Akik hatalmas földterületeket építettek, és innen kapták nevüket: várhunok, várkunok. Az avarok a szolganépeket vagy a szlávokat alkalmazták a földvárak építésénél, akik kőkorszak szintjén éltek és e várak köré telepítették le őket, mely területet „gyepű-nek” hívták. A gyepűk, azaz határvidékek eredetileg mint lakatlan területek voltak, majd innen a szlávok a lakott (avar) területek védelmét szolgálták az ellenséges támadásokkal szemben, s háború esetén az első vonalban harcoltak.

„Természetes az, hogy a hódító és telepítő, bizonyos mértékig a maga képére kell formálja a meghódulókat, mert egyébként nem tudná hasznukat venni.”²⁸¹ E területen a szlávok katonai szabályok és avar uralkodók kormányzata alatt éltek. Később életüket szervezni kezdték, mint az avar uraik. De mind ezt meg kellett előznie a szlávok művelésének és magasabb életszintre emelésének. Ez az igyekezet sok avar szó átvételével járt. Azok a magyar szavak, amelyeket a Magyar Tudományos Akadémia kölcsönvett szláv szavaknak tüntet fel, azok ősi avar-magyar nevek. Ugyanakkor ezek a szavak mind megtalálhatók a sumir szóállományban is.

A szlávok az avarokat OBOR-nak hívták. Ez magában is egy sumir szó:

UB értelme „körzet” (Labat, 139-306)

ÚR értelme „úr” (De Sarzec, 29-1.)²⁸²

UB-ÚR vagy OBOR értelme „hűbérúr”.

A magyar történészek László Gyula alapos bizonyítékai alapján kénytelenek voltak elfogadni a két hazatérést, a két honvisszafoglalást. Az első az avarok, a második Árpád hazatérése volt.²⁸³

Árpád népe volt a Megyer-nemzet, az, amely a nevet adta az országnak, akik ugyanazt a nyelvet beszélték, mint az őshonos kárpát-medencei pór és az avar nép, akikkel őseink szövetséget kötöttek. Nyelvészeink ebből az ősi nyelvből sok szavunkat úgynevezett „kölcsönvett szláv szónak” tüntetnek fel. Azért, mert találtak sok avar nevet, mert az őslakos avar és magyar nép vezérnemzetének a nyelve egy volt. A sumir befolyás bizonyos formában mindkét nyelven ott hagyta bélyegét. Az nyilvánvaló, azaz kézenfekvő, hogy a szlávok vették át az ősi és az avar szavakat, és nem fordítva, mert a szláv semmi körülmények között sem fejlődhetett ki Mezopotámiában. Azok a szláv szavak, amelyek csak a sumir nyelv segítségével elemezhetők, az avar, magyar vagy az őshonos kárpát-medencei nép szókincséből kerültek a szláv nyelvbe.

²⁷⁹ László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. Budapest, 1944. 108-109 old.

²⁸⁰ U. o. 102 old.

²⁸¹ U. o. 102 old.

²⁸² De Sarzec: Decouvertes en Chaldée

²⁸³ László Gyula: Kettős honfoglalás, Budapest, 1978

A finn-ugor nyelvészek azt állítják, hogy „azok” a szavak – melyeket a szlávok kölcsönöztek az avaroktól – szláv szavak, és a barbár magyar őseink kölcsönözték a szlávoktól.

Bárczi Géza állítja, hogy őseink a szakmai szavaikat leginkább a szlávokhoz fűzték. Nem tételezhető fel, hogy ez a népcsoport ipari szakszavakkal bírt volna, mert mint ahogy az előbb említett bizánci kútfők közlik, a szlávok az avar időkben a kőkorszak színvonalán éltek. Mikor az avaroktól megtanultak egy foglalkozást, minden bizonnyal az elnevezést is átvették.

A finn-ugor nyelvészcsoporthoz a következő foglalkozást jelentő magyar szavakat nyilvánítja szlávoknak: mészáros, esztergályos, kádár, takács, csizmadia. Mind ezen szavak a sumir szótáblázatban szerepelnek.

Ha egy népnek nem volt kapcsolata Mezopotámiával, de nyelvében nagyszámban fordulnak elő sumir – ez esetben foglalkozást jelentő – szavak, akkor teljes biztonsággal jelenthetjük ki, hogy olyan néptől vették át e kifejezéseket, akiknek kapcsolatuk volt a sumirokkal.

Sumirul kifejezve:

Mészáros – sumirul – MASARUS

MASARU (D. 594-8g.) értelme „vágni”

US (DSA-113.) értelme „személy, aki cselekszik”.

Tehát a MASARUS szó értelme „ember, aki vág”, vagyis „mészáros”. Ez a szó a sumir és az ősi magyar szóállomány része volt.²⁸⁴

Esztergályos – sumirul – ISTERGALUS

IS (DSA-138.) értelme „fúr, fúrni”.

TER (D. 375-21.) értelme „fa”.

GAL (DSA. 39.) értelme „nagy”

US (DSA. 113.) értelme „ember”

Ezek szerint, az ISTERGALUS, esztergályos szó értelme: ember, aki vágja, faragja a fát – vagyis famunkás.

Kádár – sumirul – KAD-ÚR

KAD (L. 222.) értelme – „medence”

ÚR (L. 225-575.) értelme – „ember”

A KAD-ÚR szó értelme: ember, aki teknőket, hordókat készít. A „takács” szintén egy olyan szó, melyet úgy állítanak be, hogy „kölcsön vettük” a szlávoktól.

Takács – sumirul – TUKU-US

TUKU (D. 125-43.) értelme „szőni, szövő”

US (DSA. 113.) értelme „ember”.

Tehát a TUKU-US (takács értelme) „szövőember”, vagy „szövő”. Az ősi nyelven az „U” uralkodó jellegű volt, ami a magyar nyelvben „A”-ra változott. Az „S” gyakran „Cs” változik a magyarban.

László Gyula említi, hogy őseink felálló nyakú vászon inget viseltek, ami szövött anyagból készült.²⁸⁵ „Ing” a régi magyar szójárás szerint: INAG.

Ing – sumirul – INAG

IN (DSA. 77) értelme – „len”.

AG (DSA. 7.) értelme – „csinálni”.

²⁸⁴ Deimel, Anton: Sumerisches Lexikon, Rome, 1928

²⁸⁵ László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete, Budapest, 1944, 375 old.

A magyar Árpádkori sírokban nagy számban találtak nyérget, zablát, kengyelt, patkót, kardot, tűt, művészi díszített nadrágövcsatokat, ékszereket. Ez mutatja, hogy volt kovács-, ötvös-, vagyis kézművesiparunk. Az Árpád-kori sírokban László Gyula csak állati bőrből készített terítőket, bőrszandálokat, szíjakat fedezett fel.²⁸⁶ A magyar sírokban felvarrott talpú csizmákat is talált, amelyek puha bőrből és filzből készültek.²⁸⁷

A szlávok szandált és nem csizmát hordtak, de a finn-ugor nyelvészek szerint a csizma előállítására volt kifejezésük! Ugyanakkor őseink csizmát viseltek, de nem volt szó a csizmakészítésére, kölcsön kellett venniük a szlávoktól a „csizmadia” kifejezést.²⁸⁸

Bobula Ida rendkívüli meglátása, hogy azok a szláv szavak, melyeket a finn-ugor nyelvszakosok kölcsönvettek jelöltek, a hazánktól távolabbi szláv területeken nem léteznek, ők más szavakat használnak ugyanarra a fogalomra.

Ezek után mindazok, akik valóban magyarok, hallhatják, hogy a szomszédos szlávok „kölcsönöztek”, és nem mi magyarok.

A németek szerint, a német „dolmetschen” a magyar „tolmácsol” szóból ered. A németek és a szlávok úgy vették át ezt a XIII. században, és az nagyon lehetséges, hogy őseink pedig sok évszázaddal előbb a mitanniaktól.²⁸⁹

Feltétlenül elgondolkodtató, hogy ez a magyar szó, „magyarázni” – ami olyan széleskörű fogalmakra való utalást jelent, mint pl. megvilágítani, indokolni, megokolni, érthetővé tenni, igazolni, felderíteni, megérteni, tisztázni stb. – igen ősi lehet. E szó használatának feltűnését kutatnunk kellene.

Dr. Aczél József (a görög klasszikus nyelv tudósa) megállapította, hogy a magyar népnek szoros kapcsolata volt a görögökkel. 3.000 ógörög, hellenisztikus és hellén (görög) gyökérszót talált, melyek tökéletes másai a magyar szótöveknek, továbbá nyelvtani hasonlóságokat is mutatnak.²⁹⁰ De a nyelvtani kapcsolat mellett még léteznek egyéb adatszerű bizonyítékok is, melyek a két nép érintkezésére utalnak.

Herodotos (K.e. 484-424) írja, hogy az első szittyá király neve Targiatos volt. A nyelvi fejlődés következtében a kemény mássalhangzók ellágyultak. A „t” „h”-ra változott. Ha elejtjük a görög „os” végződést, akkor megkapjuk Erdély egyik részlegének nevét (hegység), a Hargitát.

Hippocrates (K.e. 460-377) a szélről, vizekről és egyéb helyekről többek között ezt írta: „Európában él egy szittyá nép a Meotisz tó vidékén, az a nép különbözik minden más szarmata néptől. A leánynép ott lovagol, íjászkodik és dárdát dob az ellenségre, míg el nem veszi a szüzességét. Főtt húst esznek, kancatejet isznak és ipakkot esznek, amely lótejből készült túró. „Ez ugyancsak megjegyzendő, mert őseink is ittak kancatejet és ettek e tejből készült „ipak”-ot.

Herodotos (IV. könyv, V. fejezetben) írja, hogy a szittyák azt mondják magukról, hogy ők a legősibb nép a világon, Targiatos fiai. A legenda így szól: Targiatos Jupitertől és Bory folyóisten egyik leányától származik. Targiatos uralkodása alatt egy eke, járom, balta és egy csésze hullt alá az égből, mind szintisza aranyból. Lipoxias, a legidősebb fia Targiatosnak, amint közeledett a tárgyakhoz, lángnyelv csapott ki belőlük, mire ő elmenekült. A második fiúval, Arpoxaisszal is ugyanezt történt. A harmadik, a

²⁸⁶ U. o. 104 old.

²⁸⁷ U. o. 371-372 old.

²⁸⁸ Pálfalvy Sándor: „A valóság tükrében. A szláv jövevény szavak.” *Szittyakürt*, 1980. June

²⁸⁹ Magyar Adorján: *A magyar nyelvről*. 495 old. 1971

²⁹⁰ Aczél József: *Szittyá-görög eredetünk*. Garfield, NJ. 1975

legfiatalabb fiú megközelíthette a tárgyakat a lángok kicsapódása nélkül. Így Kolaxais örökségébe mentek át.

Ez a magyarázat arra, hogy a szittyák miért hordtak mindig csészét a nadrág övükön.

Herodotos tanúsága szerint a szittyák, hun, avar, magyar népek körében a földművelés már ebben a korban ismert volt. Ez bizonyíték arra, hogy a Cluny barátok csakis tőlük vehették át ez ismereteket, és adták tovább a nyugati népeknek.

Herodotos, a nagy görög történész, akit a történelem atyának is neveznek, művében írja, hogy Heracles – közkedvelt legenda hőse – megkötötte ökreit, és elaludt. Mikor felébredt, nem találta azokat, majd a barlangban rábukkant egy hermafroditára, aki tudatta vele, hogy ökrei megvannak, azonban csak akkor adja vissza, ha vele hál. Ekkor Herakles átadta neki az íját, övét a csészével és vele maradt. Három fia született, Agatirsz, Celon, és Schytes. A szittyák Schytes leszármazottainak vallottak magukat, aki Herakles legfiatalabb fia volt.

A nyelvi kapcsolat és a legendák bizonyoságos háttere szerint úgy néz ki, hogy volt egy görög és szittyák rokonság.²⁹¹

Minden legendának van történelmi háttere. A régen történtek idővel bizonyos formában megváltoznak, a dolgok elhalványulnak és végül legendává vagy népmesévé válnak. Így a tettek és történetek nem kitalált fantáziák, hanem visszatükrözésük egykori eseményeknek, melyek felnagyítottak és elmosódtak.

²⁹¹ Bárczi Zoltán: Töprengések a hazáról. *Őshonosság*, Budapest, 1991, No. 5-6, 23 old.

IX. fejezet

A sumír-magyar azonosság

XIX. században Oppert Jules, Lenormand François, A. J. Sayce, Rawlinson ezredes és többen mások nyelvi hasonlóságokat vettek észre a sumír és magyar nyelv között, mindamellett ők nem találtak elég hasonlató szót, hogy elméletüket elfogadtassák. Ezért a Magyar Tudományos Akadémia elvetette azt a nézetet, hogy létezik egy sumír-magyar kapcsolat.

Mindezek ellenére, Galgóczy János, Somogyi Ede, Bobula Ida, Varga Zsigmond és Dr. Gosztanyi Kálmán a párizsi Sorbonne Egyetemről továbbra is kutatták az elindított folyamatot, és több mint 2000 szóhasonlatot fedeztek fel a két nyelv között.²⁹²

Gosztanyi Kálmán kijelentette, hogy a magyar nyelvnek csak másodlagos kapcsolata van a finnugor nyelvekkel. A kapcsolat csak tizenegy testrész elnevezésére alapozódott – melyek hasonlóságot mutattak –, szemben a már 45-re szaporodott sumír-magyar megnevezésével. A tudós tovább menve azt is megállapította, hogy majdnem minden utóragunk egyezik a sumírral. De a különbség szélesedik a számjegyek vizsgálatánál, mint például az összetett számoknál, a kisebb megelőzi a nagyobbat, míg a magyarban és sumírban a nagyobb értékű áll a kisebb számjelek előtt. Dr. Gosztanyi arra is rámutat, hogy az osztyákok az „embert” „LUU”-nak, a zürjének „U”-nak írták, melyet az őskori magyar „LU” vagypedig az ugyancsak sumír „LU” szóból kellett átvenniök. Dr. Gosztanyi megállapítása az is, hogy a létező 53 sumír nyelvtani jellegzetesség közül 51 egyezik a magyarral, és csak 21 a finnugor nyelvekkel.²⁹³

Az ural-altáji és sumír nyelvészeti hasonlatosságokat Samuel Noah Kramer professzor is észlelte: „Az első sumír uralkodók egy rendkívül közvetlen kapcsolatot tartottak fenn ARATTA városállammal, amely valahol a Kaszpi-tenger partvidékén terülhetett el. A sumír nyelv egy ragozó nyelv volt, amely bizonyos mértékben emlékeztet bennünket az ural-altáji nyelvekre.”²⁹⁴

Nemcsak nyelvészeti hasonlóságokat találunk a két nyelv között, hanem a legendájuk, szokásuk és vallásuk is hasonló. Hazánkban most is szokásban van a halotti tor, mint ahogy szokásban volt az ősmagyarok és sumírok között is. Rokonok, barátok összegyűlnek az elhalálozott házánál, ahol ünnepélyes keretek között bőséges étel- és italfogyasztás mellett előadják a halott tetteit, cselekedeteit.

²⁹² Bobula Ida: Kétezer magyar név szumir eredete, Montreal, 1970. Galgóczy János: A sumir kérdés, NY. 1968. Gosztanyi Kálmán: Szumírok és magyarok, New York, 1968. Varga Zsigmond: Ötezer év távlatából, Budapest, 1942.

²⁹³ Gosztanyi Kálmán: Összehasonlító szumer nyelvtan, Switzerland, 1975. 60 old. Dictionnaire d'Etymologie Sumérienne et Grammaire Comparée, Paris, 1975.

²⁹⁴ Kramer, Samuel Noah: The Sumerians, their History, Culture and Character, University of Chicago Press, 1973, 42-43 old. Badiny-Jós Ferenc: Az istergami oroslánok titka, Buenos Aires, 1973. 13 old

A sumír harcosok szokása volt egy leopárdbőrt lazán egyik vállukra vetni, kis fokost forgatni, mikor harcba indultak. Árpád magyarjai hasonlóan tettek. A magyarok a fokost még a XX. század elején is használták.

A sumír férfiak a nadrágot bojttal, a nők pedig a fejdíszeket gyöngyökkel kirakva hordták, ami még ma is népi szokás hazánkban.

A sumírok a háború istenét HADDU-nak nevezték. Árpád, mikor a Kárpát-medence visszafoglalása előtt felállította hadait, a krónikák tanúsága szerint a HAD-UR oltalmát kérte.

A székelylegenda szerint Atila halála után fia, Csaba királyfi elmenekült, feltételezhetően, hogy segítséget hozzon. Azután a székelylek minden év tavaszán várták visszatértét már a „Hadak Útján”, vagyis az Isten útján. A sumírok hittek a halál utáni életben. Hitték azt, hogy egyik Istenük TAMMUZ (DUMUZI vagy SUBA-CSABA) meghalt és feltámadt. Feltámadását minden újév kezdetén megünnepelték. Bízta abban, hogy visszajön a földre, egy szűzanyától fog születni, és megváltja a világot.

Annak is jelentősége van, hogy a sumírok MAGGARU-nak nevezték a kereket, egy tárgyi név, amely tükrözi a nemzetség nevét. Lehetséges az, hogy – mivel a legősibb kocsikat a Kárpát-medencében találták, ezért – a MAGGARU név a világ legjelentősebb találmányának bizonyítéka?

Napjainkban John Dayton és Toronyi Etelka már megállapították, hogy a kocsi a kárpát-medencei ősnép találmánya, amit a sumír írás tanúsága szerint is láthatunk. MAGGARU, vagyis magyar eredetű. A jelenben a találmányt úgyszintén visszavetítik a helyhez, azaz eredetéhez, vagy valami formában összekötik a felfedezővel. Mindez ilyenformán bizonyíték, hogy a magyarság őshonos európai nép, akiket már abban az időben magyarnak neveztek. Tehát a székelyleg-magyar egy nyelvi testvérnép, és létezése, úgy látszik, a legtávolabbi időkbe nyúlik vissza.

Bobula Ida munkája szerint a „magyar” a sumír szóból származik:

A MAG értelme „mágus” vagy „tudós ember”, és az AR értelme „áradat” vagy „tömeg”. Ezek szerint a MAG-GAR szó értelme „tudós emberi csoport”. Hasonlóképpen a HUNGAR szavunkban a GAR értelme „nagy számú hun”-t jelent.

A szokások, művészetek, legendák, vallási nézetek és nyelvtani hasonlóságok mind egy közvetlen és hosszan tartó kapcsolatra utalnak a sumír és magyar között, vagy talán még egy és ugyanazt a népet is jelenti. Bartucz Lajos antropológus szerint a sumírok a kaukázusi népcsoportba sorolandók, egy kevés mongol jellegzetességgel. Azt is meghatározta, hogy rövid, vaskos testalkattal, kis kezekkel, lábakkal rendelkeztek. A legtöbb férfi borotvált fejű volt, és azok, akik nem három farkocskba fonva hordták hajukat, a brachicephalic, rövid-széles koponyájú tömeghez tartoztak.²⁹⁵ A régészeti kutatások kezdetén az embertan nem volt elismert, elfogadott társtudomány, és a kutatómunka következtében sok koponya megsemmisült. Sőt sok felszínre hozott sumír koponyát nem tanulmányoztak az összeállításuk előtt. Az eredmény az, hogy most nem áll elég koponya rendelkezésre a pontos és világos embertani meghatározás befejezésére.

I. E. T. Hamy megpróbálta újraalkotni a sumírok eredeti alakját a fennmaradt szobrok és domborművek alapján. Sir Arthur Keith a néhány megmaradt sumír koponya tanulmányozása után egyetért I. E. T. Hamyval.²⁹⁶ Hamy biztos különbséget tesz a sumír

²⁹⁵ Bartucz Lajos: Rassenfrage und Rassenforschung. Budapest, 1941. Foyta István: Honnan származunk, mit adtunk a világnak, kik a rokonaink? Buenos Aires, 1961

²⁹⁶ Keith, Sir Arthur: Report on the Human Remains of the Úr Excavation. 1934 Foyta István: I. m.

és a sémi típus között. A szemita nép a hosszúfejű (dolichocefál) csoportba tartozott, szakállal, míg a sumíroknak a rövidfejűekkel (brachycefál) van kapcsolatuk, mongolos vonással, magas arccsonttal, borotvált fejjel és arccal. Hamy a sumírok között talált egy harmadik fajtát, amit ő Armenoidnak (hettita) nevezett. Roland Dixon írta: „Egy rövidfejű (brachycefál) nép vándorolt dél felé az őskor hajnalán.”²⁹⁷ Valószínű, ez volt az a nép, amely az ősi Körös-kultúrából költözött délre, amint ezt Toronyi Etelka, Magyar Adorján és legújabban John Dayton állít.²⁹⁸

Felix von Luschen írta, hogy csak egy álmodozó állíthatja azt, hogy a sumírok az árja fajhoz tartoznak csak azért, hogy azt hihesse, hogy az árják találták fel az írás tudományát.²⁹⁹ Von Luschen szerint miután a szemiták meghódították a sumírokat, egy csoportjuk helyben maradt, mások a Kaukázus területére, egy harmadik csoportjuk a Turániai-fennsíkra, India és Kína irányába húzódott.

François Lenormand és többen mások is említene egy Turániai Media-t. Koenig szerint az eredeti méd lakosság nem lehetett az iráni nép, mert istenüket HUBÁ-nak nevezték.³⁰⁰ (A hét magyar vezér egyike volt HUBA.) A sumírok egy csoportja Indiába vándorolt, és HARAPPA és MOHENJO-DARO-ban telepedtek le, amelyet 1946-ban tártak fel. Jól ismert, hogy a sumírok kitűnő csillagászok, matematikusok, arany- és ezüsttölvözők voltak. Kerámiát és evőeszközöket használtak. Ismerték a kereket. Tudtak építeni boltívet, kupolát és föggöckertet, pincét a házaik alá. Az öntözéses gazdálkodást ők vezették be, volt vízvezetékrendszerük és piramisokat is építettek. A közösségi életet törvények szabályozták, amelyek védték a gyengéket, így az állam a családra épült, és fordítva. Ezen kívül kereskedelmi törvényeket is alkottak.

Varga Zsigmond is bizonyítja, hogy kapcsolat van az ural-altáji nép és a sumír nép nyelve és kultúrája között.³⁰¹ Anton Deimel atya, miután elolvasta Varga Zsigmond könyvét, halála előtti utolsó írásában kijelentette, hogy csak az a nyelvész lesz képes megfejteni a sumír nyelv titkát, aki egy ragozó nyelvet beszél.

Dr. Novotny Elemér, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, szintén bebizonyította, hogy létezik nyelvészeti és kulturális kapcsolat a sumír és magyar nép között.³⁰² Novotny kutatásában a sumír nyelv(észet) maradványait a magyar nyelv hasonlóságával hozta kapcsolatba; és azt a két magyar írást, amelyek a XII. század előtti időből valók – a „Halotti Beszéd” és „Königsbergi Mária Ének” – csak a sumír nyelv segítségével lehetett megérteni. Dr. Novotny Sz. P. Tolszov professzorral, a Korezmi (Chorezmi) ásatás vezetőjével és I. M. Diakonov, a Kelet-Ázsiai Intézet Szentpétervári Múzeum igazgatójával levelezett, akik mindketten elismerték a lehetőségét a sumír-magyar kapcsolatnak. Dr. Novotny vitatta és elvetette azt az elméletet, amit a legtöbb filológus követ, hogy a sumír egy halott nyelv, melynek nincs kapcsolata egy nyelvvel sem, tehát azt mint egy élő nyelvet elemezte, mely történelmileg fejlődött. XI. és XII. századi magyar szöveggyűjteményeket tanulmányozott, amelyek világosan mutatták a sumír kapcsolatokat. Ezen kívül a sumír istennevek megtalálhatók a magyar földrajzi elnevezésekben, például: a sumír Égi-anya IN-NA-NA a magyar NANA falu nevében. A

²⁹⁷ Dixon, Roland: *The Racial History of Man*. New York, 1923. Foyta István: I. m.

²⁹⁸ Dayton, John: *Minerals, Metals, Glazing and Man*. 1978. 164 old.

²⁹⁹ Von Luschen, Felix: *Völker, Rassen, Sprachen*. Berlin, 1922. Foyta István: I. m.

³⁰⁰ König: *Die Älteste Geschichte der Meder und Perser*. Leipzig, 1934. Foyta István: I. m.

³⁰¹ Varga Zsigmond: *Ötezer év távlatából*: Budapest, 1942

³⁰² Novotny Elemér: *Sumír nyelv, magyar nyelv*. Buenos Aires, 1978

Duna ősi neve az ISTER, a Termékenység Istennőjének nevéből származik. Árpád apjának neve Álmos, amely sumír eredetű, GAL-MA-GUS. Dr. Novotny tudatja, hogy a „g” gyakran eltűnik (lekopik) a szó elejéről vagy végéről. Ezért a GAL-MA-US AL-MA-US lesz. GAL-MA-GUS szónak volt értelme: „a hatalmas Isten gyermeke”.

Bobula Ida szintén támogatja azt a nézetet, hogy a sumír nem egy halott nyelv, s ugyanazt a módszert követi, ami a nyelv fejlődését tartja szem előtt, s kijelenti, hogy a sumír „d” a magyarban „t”-re változott.³⁰³

Más ország nyelvészei, ha sokkal kevesebb adatot találtak volna a saját és a sumír nyelv között, biztos nem gáncsolnák, tagadnák, hanem tovább vizsgálnák, építenék e tudományos felfedezést.

Példák:

SUMIR	MAGYAR
DAL	tál
DAM	tám
DAR	tár
DAG	tág
DAN	tan
	tanít
	tanító
	tanács
	tanú
	tanuló
	tanul
	tanult
	tanulmány
	tanulatlan

Dr. Novotny Elemér tudatja, hogy az EN-LIL egyik legősibb megszemélyesítője az oroszlánfejű sas. Ez a szobor az összes sumír város védelmezője volt mint EN-LIL mitologikus ereje. Egyesítve ábrázolja az állatok és madarak királyát, mint a föld és lég Istenének szimbólumát, EN-LIL-t. UR városban találtak egy ilyen domborművet, az oroszlánfejű sast, szétterjesztett szárnyal ábrázolva a K. e. 3. évezredből. Az ékiratok gyakran említik ezt a jelképet.

Bobula Ida azt érzékelteti, hogy ez a megjelenítése a mi legendás Turulmadarunknak. Sumíruul tagolva ezt a nevet:

TUR értelme: „fiatal vagy új”
 ULLU értelme: „fényes”
 TUR-ULLU értelme: „új fény”

Temesváron (jelenleg Timisoara, Rumania) hasonló domborművet találtak. Dr. Novotny két lehetőséget talált a magyarázatára.

³⁰³ Bobula Ida: The Sumerian Affiliation.

1. A sumír kultúra befolyása erre a területre.

2. Független terméke a népnek. Rokon eleme azoknak a leszakadt sumíroknak, akik elkülönültek tőlük.

A harmadik magyarázat, amit szeretnék említeni, hogy e szimbólum azé az „ősi népé” volt, akik kivándoroltak és magukkal vitték a Kárpát-medencéből Mezopotámiába.

A sumírok több névvel illették a sást, azonban mindegyik neve előtt ott állt a DINGIR, értelme: „Isten”, ezt követte a HU, értelme „madár”, amely kiejtése hangtalan, néma maradt. Például:

DINGIR IM-DUG-UD-HU – Isten vihar felhő madár

DINGIR IM-GIG-HU – Isten sötét felhő madár

Az IM-DUG-UD-HU szó megtalálható Anonymus Krónikájában (K. u. 1200) ott, ahol a TUKUTA folyót említi, és a DUG-UD-A, amely TUKUD lett, ez az eredeti Tököd falu neve.

Az akkádok a sást AN-ZU -nak hívták, ami sumír eredetű név.

AN sumírul „ég”

ZU sumírul „jól ismer”,

így: AN-ZU értelme „az egy, ki jól ismeri az eget”.

EN-LIL Istennek volt egy másik sumír neve, GAL-MAH, értelme „nagy, magasztalt” és SU-MAH, ami „kegyelmes, hatalmas”. Dr. Novotny Elemér leírja azokat a sumír szokásokat, amelyek szükségesek a két nép közötti kapcsolatok megértéséhez, tisztázásához.

A sumír papnő neve EMES, aki rendszerint a király leánya is. EN-LIL szobrát minden este felvitte magával a Zigurat tetején lévő szentélybe, amely az ő lakhelye is volt. A sumír vallásos felfogás szerint az istenek időnként lejöttek meglátogatni földi szentélyüket, ahol EMES, a főpapnő lakott. A földre látogató EN-LIL sas formájában termékenyítette meg EMES-t, kinek gyermeke királlyá vált, mint istengyermek lett elfogadva. Így magyarázták királyaik isteni származását. Ez az áttekintés szükséges volt, hogy párhuzamot vonhassunk az „Emese Álma” és a sumír legenda között. A már említett Anonymus „Gesta Hungarorum” Krónikájában (körülbelül XII. század) az alább közölt korábbi kútfőkre támaszkodott, mikor leírta „Emese Álma” legendáját.³⁰⁴

„Anno dominice incarnationis DCCCXVIII »Ügek« sikut supra diximus – longo post tempore de genere »Magog« regis – erat quidam nobilissimus dux Scitiae. Qui duxit sebe uxorem »in Dentumoger« filiam Eune du beli anni ducis – nomine »Emesu«. De qua genuit filium, qui agnominatus est: »Almus«. – Sed ab eventu divino est nominatus: Almus, quia matris eius – pregnantis per sompnium apparuit divina visio, in forma asturis que quasi veniens eam gravidavit.”

A következő rész a fenti szöveg szabadértelmű fordítása:

„Az Úr születésének 819. évében, mint fentebb mondtuk, hosszú idő után a Magóg király nemzetségéből származó Ügek volt ekkor Skythia legelőkelőbb fejedelme. Ki Dentumoger-ban feleségül vette Eunedubéliani fejdelem leányát, névszerint Emesét. Ettől fiúgyermeke született, akit Almus-nak neveztek. Az Almus elnevezés csodás (divino) esemény következtében történt. Anyja elé ugyanis – az álomtól elnyomva (mely álmában) egy csodálatos (divino) látomás tárult, éspedig egy „sas” alakjában, amely őt mintegy menet közben (veniens) teherbe ejtette.”

³⁰⁴ Novotny Elemér: I. m. 47 old.

Itt egy közeli kapcsolat van az Anonymus írott hagyatéka és az ősi sumír vallásnézet között. Ez az (ősi) sumír hitvilág még élénken élt őseink emlékezetében, K. u. 819-ben. Számos szembetűnő hasonlóságot figyelhetünk meg:

1. Emese neve azonos a sumír főpapnő EMES nevével. Ez azt jelenti, hogy a magyarok közt Álmos anyja főpapnő volt.
2. A magyar főpapnő Emese, úgymint EMES sumír főpapnő uralkodó leánya volt. Emese atyja Eunedubéliani, ami egy sumír név, és Dr. Badiny professzor szerint ENE-DU-BI-ELI-AN-NI volt.³⁰⁵
3. A sumír nemzet istene EN-LIL vagy GAL-MAH sas formájában teherbe ejtette a főpapnőt, EMES-t, a TURUL madár is egy vízióban Emesét, a magyar főpapnőt. Ezért a népnek és a papságnak egyaránt el kellett fogadni Álmost, mint törvényes örökös fejedelmet.
4. A sumír király megválasztásánál az isteni eredet volt a legfontosabb követelmény. A vallási meggyőződésük alapján a királyuk mindig az égből szállt alá, ezért a király nevében kifejezésre jutott az isteni eredet. Az Álmos név sumír változata GAL-MA-US, ami azt jelentette, hogy „fia a legmagasztosabbnak”. Az US értelme „fia”; GAL-MAH jelentése „az igen tiszteletreméltó legmagasztosabb”.³⁰⁶
5. Dr. Novotny elvezet az Álmos név végső formájához. Először volt GAL-MAH-US; GAL-MU-US; HAL-MU-US; AL-MU-US; AL-MUS; AL-MOS. Álmos egy ritkábban használt keresztnév. HAL-MU-US, ami Halmos-sá változott, s mindennapos, gyakori családnév. Láthatjuk, hogy népünk első fejedelmének neve Álmos, akinek sumír neve volt, ahogy egyes ősapjának. A másik magyarázat az Álmos név eredetére az, hogy a Turulmadár „álomképben” látogatta meg Emesét, s innen kapta az Álmos nevet, „álom gyermek” értelemmel.
6. Ügek (nobilissimus dux) Álmos atyja, a szittyia Magóg nemzetség leszármazottja. E név sumír változata UG-EGE, melynek értelme vezér, vezető, vagy hercege egy törzsnek, azaz nemzetnek. (IGI, EGE, EKE, EK)
7. Árpád fia volt Álmosnak. Sumíru UR-PAD-E-nek íródott, majd a magánhangzók hangrendi illeszkedés következtében változtak, mint AR-PAD-E. UR vagy URU értelme: „pásztor”, papkirály. UR, UTU, UTUL gyakran fordul elő a sumír királyok nevében, mint „védő, oltalmazó, pásztor” értelemmel. PAD, PADA vagy PADE a szó értelmében: „kinevezett, választott”. A-AN-NI-PAD-DA az Ur város királyának a neve, kb. K. e. 2800-ból, „választott úr” vagy „uralkodó”.

Dr. Novotny megjegyzi, hogy a „palóc” tájszólásban Árpád nevét Orpod-nak vagy Orpád-nak ejtik, ami közelebb van a sumír UR-PAD, UR-PUD kiejtéshez. A sumírok nagy fontosságot tulajdonítottak királyaik névadásának, fenséges származásának eredetét is belevonták.

A finnugor történészek viszont azt indítványozzák, hogy Árpád az „árpa” gabonaszem után kapta a nevét. Hogyan lehet ezt elképzelni? Hogy lett volna lehetséges ez részükről, a jövőbeli uralkodónak ilyen nevet adni, mikor magát az apát isteni származottként tisztelték. Azt is írják, hogy Árpád népe nomád vándor volt, akik a földművelést nem ismerték; és a szókincsünkben mégis létezett az „árpa” kifejezés? Vagy ezt is kölcsönvették és a kölcsönvett nevet adták fejedelmüknek? Még ha ismerték

³⁰⁵ Badiny-Jós Ferenc: *The Sumerian Wonder*, Buenos Aires, 1974, 165-167 old.

³⁰⁶ Novotny Elemér: I. m. 48 old. Badiny-Jós Ferenc: I. m. 166

is a terméket, nem tulajdoníthattak nagy fontosságot neki, mert hisz – ahogy egyesek hirdetik – nem voltak földművelők, s akkor hogyan nevezhették volna fejedelmüket egy árpaszemecske után?

Most nézzük meg azt az irodalmat, amely összefüggésszerű kapcsolatot észleltet a sumír és magyar irodalom között.

Dr. Toronyi Etelka utal a sumír és magyar hőskölteményekre – mondhatnánk, szinte szellemi biológiai asszimilálódására, áthasonulására.³⁰⁷ Petőfi Sándor 1844-ben írta a magyar irodalom egyik kiemelkedő alkotását, a János vitézt, amely műfajilag költői népmese, vagy népies elbeszélő költemény. Ez a mű 30 évvel a Gilgames-eposz felfedezése előtt íródott. Az egész világirodalomban nincs még egy olyan mű, amely ilyen mértékben hasonlítana Gilgames hőskölteményéhez. János vitéz szörnyetegek, óriások ellen harcolt, mint Gilgames. Mindkettőjüknek az örök élet megszerzése volt a célja. János vitéz ugyanúgy, mint a sumír Tamuz (Gilgames), pásztorkirályként kezdi kalandját. Mindkettő elhagyta otthonát, János Iluskának, Gilgames pedig anyjának áldásával indult kalandos útjára. János, aki pásztorból huszár lett, hősiességének köszönheti a legkiválóbb vitézi címet, eljut több országba, Tatár-, Olasz-, Lengyel-, India és végül Franciaországba. A francia királynak segít a török elleni harcában. Jutalomként elnyeri a francia királykisasszony kezét, melyet visszautasít, hőn szeretett Iluskájáért. Gilgames visszautasította Istar szerelmét. Iluska halála János vitézt az örök élet titkának felkutatására buzdította. Gilgamest barátja, Enkidu halála ösztökelte ugyanerre a feladatra. Mindkét hőskölteményben a leszakított tüskés virág, a rózsa az, amely megadja az örök élet kulcsát. Az egyetlen különbség a két költemény között, hogy Gilgames a tenger mélyéről hozta fel a virágot, s azt elvesztette, mikor a parton elaludt. Ugyanakkor János vitéz az Iluska hamvából fakadt virágot az élet tavába dobta, és Iluska újjáéledt, de mikor a tündérországot elhagyták, akkor elvesztették az örök életet.

1847-ben, Petőfi eposza után három évvel, Arany János megírta Toldi-trilógiáját. Ez az elbeszélő költemény ugyancsak a magyar népmeséből, legendából vette magvát, és nem a János vitéz váltotta ki megírását. E mű akkor íródott, mikor az agyagtáblák még mélyen a sivatag finom homokja alatt feküdtek. Arany János a Toldi előszavában szemlélteti velünk a magyar pusztát és a hihetetlen erejű Toldi Miklóst:

Mint ha pásztortűz ég őszi éjszakákon
Messziről lobogva tenger pusztaságon:
Toldi Miklós képe úgy lobog fel nékem
Majd kilenc-tíz ember-öltő régiségben.
Rémlík, mintha látnám természetes növést,
Pusztító csatában szálfá-öklelését,
Hallanám dübörgő hangjait szavának,
Kit ma képzelnétek Isten haragjának.

Ez volt ám az ember, ha kellett a gáton,
Nem terem ma párja hetedhét országon;...

³⁰⁷ Toronyi Etelka: A Kárpát-medence a kultúrák bölcsője és a magyarok őshazája. Buenos Aires. 39-43 old.

Úgy érezzük, mintha Toldiról beszélne, mikor a Gilgames-eposz szerzője 5000 évvel előbb íródott művében ilyképpen festi le hőseit: „egy nyughatatlan, páratlan és fegyvermeztelen hős, kinek a fegyvermesterei Erech-ből hatalmas méretű fegyvereket öntenek neki és Enkidunak.”³⁰⁸

Mindkettőt fűtötte a láz, Toldit önérzetéért, dicsőségért, Gilgamest pedig a Humbaba (Huwawa) elleni harcra, aki hazája ellensége volt. Gilgames úgy nyilatkozott, ha Humbaba kezétől meghalna, emléke mint hős, örökké élni fog. Mindketten anyjuk csókjával és áldásával indultak útjukra.³⁰⁹ Toldit Bence kísérte, míg Gilgames kísérője Enkidu volt. Buda utcáján Toldi szarvánál ragadva fékez meg egy bikát, amely a vágóhídról szabadult el. Gilgames leghíresebb hőstette pedig az, amikor az Égi-Bikát szarvánál fogva lefékezi. Toldi megvívott egy bohémiai vitézzel, aki mindig győző hírében állt. Gilgames Enkiduval birkózott, kinek rettenetes ereje volt.

Toldi és Gilgames is legyőzhetetlen volt, de mindketten legyőzettek, mert az alvás elengedhetetlenül szükségszerű mindenki számára. Toldi Piroskát szerette, de feladta őt barátja érdekében. Gilgames visszautasította Istar szerelmét. Végül Toldi rádöbben az ember mulandóságára. Gilgames, barátja, Enkidu halálakor megrendült az emberi sors mulandóságán.

Meg kell említenünk egy magyar „kiszámoló” rímet, versikét a sumír-magyar kapcsolat keretében.³¹⁰

An tan témusz
Szoraka témusz
Szoraka tiki taka
Ala bala bambusz

Pass László nyelvész megfejtette ezt a rímes szójátékot, melyet magyar gyerekek már évezredek óta ismernek. Ezzel biztatták a Napot, hogy süssön ki, keljen fel. E versikének több változata is van. A második így szól:

Anta dunguz
Szúr raga dunguz
Szúr raga digi daga
Ala bala banduz.

Pass László elemzi az első szót:

ANTA ugyanaz, mint a sumír ANTA, melynek értelme „fenn”.³¹¹ TA a szónak második része, mely a UG, DU sumír szó származéka, értelme pedig „cselekedni, tenni” (D.79.) Ez az összetett szó jelentette a „kelt fel, felemelkedés”-t. TÉMUSZ és DUNGUZ a második szó, amely a legtöbbet változott. Mérlegelnünk kell a történelmi és nyelvi változásokat. A „T” „D”-re változott. Az „U” magánhangzó, mint „témusz”, eredetileg a DUMUZ volt, amely csak változata a DUNGUZ szónak. NG hangzó eredetileg M-nek volt kiejtve. TAMUZ a föníciai és babyloni istenek egyike. (TAMUZ Gilgames sumír neve volt. Ezt a nevet megtaláljuk sumír névként, mint DUMUZI ABSU.) DUMU értelme „fiú”, ZI pedig „húséges”, ABSU jelentette a „tenger, óceán”-t, ABSU vagy ZU-AB – „vízház” vagy „vízi szálló” (Hommel: 1-6.).

³⁰⁸ Kramer, Samuel Noah: *History begins at Sumer*. Doubleday Books. 1959. 184-185 old.

³⁰⁹ Goodrich, Norma Lorrie: *Ancient Myths*, Mentor. 1960. 16 old.

³¹⁰ Pass László: „Antantémusz”, *Ősi Gyökér*, 1990 jan-apr. 13 old.

³¹¹ Hommel: *Sumer Lesestücke*. 41-445, Anta (Assyr. Elu). Deimel: *Sumer-Akkad Gloss*. 14. Badiny-Jós Ferenc: I. m.

A sumír legenda szerint a Nap-Isten éjjeli szállása az óceán volt. Pass László megállapítása szerint DUMUZU ABSU értelme „vízi otthona DUMUZ Istennek”. DUMUZ nevét megtaláljuk a magyar legendában is. Atilla legkisebb fia, Csaba királyfi a hun vezéreket DAMASZEK Istenre eskette fel, hogy Atilla birodalmát, a Kárpát-medencét visszafoglalják. DUNGUZ a neve Atilla másik fiának, egy kis eltérő változattal: DENGIZING. Az ősi nevekről továbbá: TONUZOBA volt az egyik besenyő herceg neve.

SZUR szó a második sorban, sumíruul SUR, értelme: „nyomás” vagy „szülés”. (Precizion, 266-154.) A következő szó:

AGA sumíruul RA, értelme „tisztá, fényes, csillogó”. (D. 189.) Ebben az esetben értelme „fénye a napfelkeltének”.

REG a régi magyar nyelvben és a palóc tájnyelvben „regvel” volt, és ebből alakult ki a „reggel”.

GA szó volt a második része, melynek értelme „ház, otthon”.

DIGI szó sumírban DIG „túlfolyó, áradat” értelemmel. (D. 83.) ez esetben értelme „fény, áradat”. A következő szó:

DAGA sumíruul DAG, értelme „kiterjed, szétterjeszt”. (Hommel: 17-20.) Ez esetben „terjed vagy dagad”.

AL, ALAG a negyedik sorban, értelme „vágni, ütni”.³¹²

BALA a sumírban BAL és értelme „elvenni, eltávolítani”. (D. 25.)

BAMBUSZ szó létezik még a jelenkori székely szóállományban, de a kereszténykor előtti időből származik, azaz I. István előtti korból. BAMBUSZ volt a neve a sötétség szellemének. Ezzel szokták jóírányba téríteni a gyermekeket. Az eredeti sumír név valószínű BAR-BUZ volt.

BAR sumíruul „nap, világosság”.

BUZ értelme „kártevés, pusztaság”. A BUZ szót felismerjük a „buzogány” szavunkban.

A teljes rímisor értelme:

„Kelj fel DUNGUZ, adj életet a reggelnek,
Áraszd a fényt, üsd és üldözd Bambuszt.”

Ezt a kis verset a tél ünnepén, a téli napforduló alkalmával szokta az őshonos nép mondogatni, amely december 21-én kezdődött és tartott kilenc napon át. Így ünnepelték a fény győzelmét a sötétség felett, vagyis a jóság diadalát a gonoszság felett. Ez ősi ünnep törlése végett a Keresztény Egyház K. u. 353-ban a régi ünnep közepére beiktatta december 25-ét, Jézus születését. Épp ezért a magyar „karácsony” szó nem szláv vagy német eredetű, mint ahogy azt gyakran hirdetik, hanem egy ősi magyar vagy sumír szó és szokás. GURU-SUN jelentette az „elfordulást a sötétiségtől”.

Ezt a kis „kiszámoló” versikét megtaláljuk még a finn népek körében is, de már sokkal felismerhetetlenebb formában:

En ten dem
So raka tem
So raka tike taka
Ela bela bom.

³¹² Langdon: Sumerian Grammar. 202 old.

„A fiús leány” finn novella szerzője Pakkela írja, hogy ez a rímes versike régóta ismert a finn gyermekek körében.

Dr. Zakar András, Mindszenty József hercegprímás volt titkára, számos történelmi tanulmány írója, megjegyezte, hogy ez az „ősi maradvány” megtalálható a magyar és finn irodalomban, de e népek irodalmának közös gyökerei a Dél-Sumíriában kereshetők, és nem a Szibéria tundráin. A magyar-sumír kapcsolat szorosabbnak mutatkozik, mint a finn-sumír.

Kodály Zoltán és Francis G. Galpin befolyást gyakorolt Badiny professzorra, hogy hasonlítsa össze a sumír és a magyar zenét.³¹³

A Galpin-módszert kell követnünk, mondta Badiny professzor, hogy elvégezhessük ezt a munkát.

Galpin összehasonlította a sumír zenei hangszereket a babyloniai, asszíriaival és a héber liturgikus zenével. Mivel ez elfogadható módszer, ezért a sumír-magyar zenei kapcsolatokat is így módon tanulmányozhatjuk, s ehhez az alábbi pontokat kell követnünk:

1. Meg kell ismerkednünk a sumír zenei hangszerekkel.
2. Össze kell hasonlítani a sumír és magyar hangszereket.
3. Határozzuk meg a sumír hangskálát, lajstromozzuk a hangjegy- és vonalrendszert, ezt hasonlítsuk össze a magyarral.
4. Folytassuk Galpin módszereit, és adjuk az ő kutatásaihoz azokat az ismereteket, amelyek még akkor nem álltak rendelkezésére, mivel az első sumír zenei közlemény 1977-ben jelent meg a California Egyetem (Berkeley) keretében.
1. Galpin három csoportba osztotta a sumír zenei hangszereket:
 1. Dob és ütőhangszerek.
 2. Fúvós hangszerek.
 3. Húros hangszerek.

1. Dob és ütőhangszerek.

Az első meglepetés az volt, hogy a „dob” ugyanaz a sumírban is. Három ékjel foglalja magába a dob jelentését, azonban a sumírológus nyelvészek, akik nem beszélnek magyarul, „dub”-nak ejtik és nem „dob”-nak. A „dob” ékírás jelét felismerhetjük a sumír pecséteken, egy isten- vagy pap-király neve előtt, de ebben az esetben BALAD-DI-nak kell olvasnunk, mely „törvény-dob”-ot jelent. Sumír szokás volt az új törvény közhírré tétele előtt dobbal felkelteni a figyelmet, összehívni a népet annak meghallgatására. Magyarországon ez még ma is gyakorlatban van, de soha nem volt európai szokás. Galpin említ egy sumír hangszert, melyet „sistrum”-nak nevezett, mert nem talált rá nevet sumírul. Ez a „sistrum” azonos a magyar csörgő hangszerrel.

2. Fúvós hangszerek.

A sumíroknak kétféle sípjuk volt, mint ahogy a magyaroknak a rövid pásztorsíp és a hosszú pásztorsíp. Galpin szerint a rövid sípnek sumír neve TI-GI volt, három ujjlukkával a tetején. A negyedik lukkal diatonikus melódiát tudtak játszani. Pontosan azonban nem tudják a hosszú síp nevét, de az ékiratos szövegeken, ahol zenei hangszereket sorolnak, GI-BU-nak látszik, melynek értelme „nád” vagy GI-GID,

³¹³ Kodály Zoltán: A magyar népzene, Galpin, Francis: The Music of the Sumerians, Cambridge University Press, 1936.

melynek neve „hosszú nád”. Badiny professzor azt hiszi, hogy ez a név, BO-RU-LA, a mi „furulyánk”. A sípokat nádból és szomorúfűzből készítették, és sumíruul szintén SÍP.

A régészek találtak SÍP hangszerre hangjegyekkel írt szerzeményt, melyet EN-LIL Istennek ajánlottak, dedikáltak. A zene szövege a következő: „A pásztorok leültek és játszottak (zenéltek) EN-LIL-nek egy gyógyírt, vigaszt, enyhülést hozó dallamot az ő nádsípjukon”. Ebben a szövegben található a sumír IR szó, ugyanolyan értelemmel, mint az ősmagyar „ír” (enyhítő, csillapító, megnyugtató) szó jelentése.

Galpin az egész világból „sípokat” sorol fel, egyedül a magyart „felejtette ki”, pedig a magyar múzeumok tömve vannak ugyanazokkal a dupla sípokkal, amelyeket Mezopotámiában találtak, úgy fából, mint rézből. INNANA Istenanya utasítást hagyott, hogy a DUMUZI ünnepén a sumírok (lapis-lazuli) lazúrkövel és gyönggyel díszített sípjaikon zenéljenek. Magyarországon díszített és ezüstből készült sípokat is találtak.

Galpin még egy fúvós hangszer említ meg, melyet KIMU-nak nevez. Ezt a szót csak a Labat Lexikonban találjuk, az akkád szavak listájában. Ez egy akkád szó, melynek sumír értelme „fekete-nyitó, bontó”. Ugyanezt a hangszer sumíruul TAR-AG-nak hívták. Ezt a hangszer a magyar múzeumokban „török” sípoknak tüntetik fel, de a kuruc (XVIII. század kezdetén) korban „tárogató”-ként volt ismert.

Sumíriában és Magyarországon a legtöbb kürt és trombita az ökör szarvából készült. Kürtöket ekkoriban eredetileg figyelmeztetés végett használtak. Az ékirásokon Lagashban Gudea uralma alatt (kb. K. e. 2250-ben) a kürtöt SI-MU-nak jegyezték. Badiny professzor szerint e „szarv” szó is ebből az ősi szókapcsolatból származik, majd a szigony, szivárvány (egypár szarv az égen) szintúgy.

3. Húros hangszerek.

A sumírok kétféle vízszintes és függőleges (keretes) hárfát ismertek, ami 5000 évre vezethető vissza. A függőleges hárfa húrjait ujjakkal mozgatták. Ezt a játékot a hárfán PAN-TAG-GA vagy PAN-GA-TAG szóval fejezték ki, amely majdnem mása a magyar „penget” szavunknak. A sumír pecséteken vízszintes hárfákat is látni, melyeket egy kis kalapácsszerű ütővel szólaltattak meg, s ez a cimbalmot juttatja eszünkbe. A függőleges hárfát nem találjuk meg az ősi magyar hangszerek között, valószínű a nagy méretei miatt.

A vízszintes hárfa emlékeztet bennünket a citerára, amely a magyar népzenei körökben szélesesen használt hangszer volt.

A sumíroknak szintén volt egy hangszerük, hasonló a magyar lanthoz, lírához vagy kobozhoz. A líra sumír neve PAN-TUR volt, ez keskenyebb, rövidebb szalagokkal volt ellátva, a magyarban ezt „pánt vagy pántliká”-nak nevezték. (A koboz Árpád-kori pengető hangszer, húrjai 3 és 5 között lehettek. Csak régi krónikák írásaiból ismeretes, mert nem maradt fenn egy példány sem.)

Majdnem minden sumír hangszer megtalálható a magyar hangszerek között, minden dob és mindenféle síp, az egyszerű, dupla és összetett, többrészes sípjuk nádból készült. A sípok hossza határozta meg a furulya hangskáláját. A sumír, magyar pásztorsípok – kürt, tülök, duda – mérete és formája, célja azonos volt. A húros hangszereik mind egyformák, kivétel a függőleges, vagyis az álló hárfá, amely hiányzik a magyar hangszerállományból.

Galpin egy hangszer sem tudott felismerni, de leírta a magyar tekerőlantot, vagyis a nyenyerét, melyet Felvidéken és Dunántúlon mint dudát használtak; ezen diatonikus (a megadott hang alatt vagy felett egy oktáv) skálát tudtak játszani. Ez a

hangszer elterjedt lehetett hazánkban, mert a „Dudás” mint családi név gyakori, mindennapi név lett. Sumír jelét (L. 574.) DUDU-nak ejtik, s jelentése az a zeneszerszám, amelynek sajátossága zacskóban felfogni a levegőt, úgy, ahogy a dudánál. A duda német neve „Dudelsack”, valószínű, hogy a magyar „duda” és a „dúdol” szóból ered, ami zárt ajakkal énekelgetést jelent.

A csörgők használata, a csilingelés régi sumír és magyar közkedvelt szokás volt. Azonos hangszerek használata feltételezhetővé tesz egy akkori hasonló zenei folyamatot, ahogy azt a mai zenei élet világosan megmutatja.

Bartók Béla 1936-ban ellátogatott Anatóliába és Mezopotámiába, valószínűleg kutatta a zenei kapcsolatokat, s hangrögzítéssel 90 népdalt gyűjtött össze. 1937-ben a népdalokkal kapcsolatos észrevételeit kiadta a Nyugat 2, 4. és 5. számaiban „Népdalgyűjtés Törökországban” címmel, melyben így ír: „A ház gazdája minden szabódás nélkül rázendített egy nótára... Alig hittem a füleimnek, hiszen – mintha egy régi magyar dallamnak a változata volna...” Majd így folytatja: „Az a tény, hogy ilyen rokonságokat egyáltalán meg lehet állapítani, e témát nemzetközi fontosságra emeli. Mert nincs a világon – legalábbis tudomásom szerint – más eset, amikor a népzene korát ennyi sok évszázaddal visszamenőleg ilyen cáfolhatatlan határozottsággal, meg lehetne állapítani.”³¹⁴

Bartók azt is kijelentette, hogy a magyar és török zene eredete visszamegy a K. u. 6. és 7. századba. E korban az anatóliai törökök elődei Kelet-Európa határai körül és Közép-Ázsiában éltek, a magyarok elődei pedig a Kaszpi-tenger és a Fekete-tenger térségében. Bartók kifejtette, hogy a török és magyar népzene egy közös töről származik, és legalább 1500 éves.³¹⁵

Bartók és Kodály zeneszerzők szerint a magyar zene ősi eredete a Kelet. Nemcsak a magyar pentatóniás (öt hangból álló) dallamok találnak keleti azonosságra, hanem maga az ötfokú hangsor alapozódott a három hangköz (a különbség a hangok magassága, vagy mélysége között) ismétlődő formájára, s amely szintén azonos mind a két helyen, nálunk és keleten. Kodály megállapítása az, hogy ez az ötfokú hangsor (pentatónia) lehet független fejlemény, kifejlődhetett olyan népeknél is amelyek semmi körülmények között sem lehettek kapcsolatban egymással, úgymint például az észak-amerikai indiánok, kelták, kínaiak és afrikai négek. De a magyar népzene szerkezet, kifejezőmód és ritmus lényegbeli azonossága nem lehet véletlen a közép-ázsiai népzenevel. Ha a hasonlatosság főnnáll ebben az esetben már területi együttlétről kell beszélnünk.

Kodály az is kifejti, hogy ha ilyen egyöntetűséget találunk a magyar és az ott maradt keleti népek zenéje között, akkor nem következtethetünk egyebet, mint azt, hogy mikor őseink leváltak e népről a zenei örökrész már létezett, és ezt az ősi zeneformát magukkal hozták Nyugatra. Ma a magyar zenekultúra az ázsiaiak legtávolabbi ága, ami Közép-Ázsiából és a Fekete-tengeren túlról származik. Kodály majdnem három évtizeden keresztül tanulmányozta az ősi magyar zene eredetét, és erre a végeredményre jutott: „A zenekultúrájukat a magyarok együtt hozták a nyelvükkel, az akkori ősi otthonukból.”³¹⁶

³¹⁴ Kodály Zoltán: A magyar népzene. Budapest. Badiny-Jós Ferenc: A sumir-magyar dal azonosság. Ősi Gyökér 1982 nov-dec.

³¹⁵ Kiszely István: Hol éltek őseink? Magyar Múlt, 42 szám. 1992. 18-19 old.

³¹⁶ Lásd: 314 lábjegyzet.

Sajnálom, de ki kell javítanom Kodály Zoltán kissé elhamarkodott nézetét, amikor a keltákat és a kínaiakat hozza fel példának, mert azóta már tudott, hogy a kínaiakkal a hunkorban hosszú idő töltöttünk egy közösségben. A kelták pedig átvonultak a Kárpát-medencén, és hosszabb-rövidebb ideig itt meg is telepedtek. Az érintkezés itt feltételezhető. Én példának ajánlanám az ausztráliai bennszülöttek.

Badiny professzor írja, hogy a magyar hangszeres népzene és népdalok közvetlen ágú folytatásai a MAH-GAR vagy sumír melódiáknak. A magyar „nóta” szó eredete sumír. A szó elemzése kimutatja, hogy milyen tökéletes összhangban van a sumír melódia és a magyar ének pszichológiája, lelkivilága. A külföldi, idegen népek megfigyelése az, hogy „sírva vigad a magyar”.

A dal, ének sumír kifejezője a NO-TA, ami 5000 éven át ellenállt mindenféle nyelvi behatásnak. Mindkét szótagnak külön értelme van, és a kettő együttesen ad egy újat a szónak. NO vagy NA- mindkettő „no”-nak ejtendő – értelme „szomorúság” és „kő”, mindkettő nehéz. Az ősi magyar nyelvben a „szomorúság”-ot és a „kő”-t szintén ugyanazzal a „no” szóval fejezték ki. A második szótag, a TA egy szórag, amely távozást jelez. Még ma is használják e kifejezést távozáskor, azt mondják a gyermeknek „ta-ta”. Az ősi szó NOTA ezek szerint „bánatot hátra hagyni”. Mi magyarok zenéinken, énekeinken keresztül hátra hagyjuk a bánatunkat, és szomorúan mulatunk. Sok magyar dallam bánatos, de ugyanakkor gyógyítja a lelket, ugyanúgy, mint ahogy a „blues” (Louisiana szomorú hangulatú dalai) erősítette, vigasztalta az afrikai rabszolgákat az új földrészen, Amerikában.

El kell ismernünk a magyar nyelv ősiségét, gazdagságát, fejlettségét, mert már a sumír korban a zene gyógyító hatása oly pontosan kifejeződött a NOTA szóban. Anne Kilmer Drafkorn és társa (Berkeley, California Egyetem) 1976-ban kiadták a „Sounds from Silence”, című tanulmányukat. Megfejtettek egynéhány sumír ékírást, melyek zenei kotta jelölést, hogy a dallam hurrita, K. e. 1400-ból, de hozzá tették, hogy ezt a melódiát már Úr és Nippur városaiban is ismerték 2000 évvel előbb. Dr. Badiny ezt a kottázott melódiát elküldte Dr. Domonkos Los Angelesi karnagynak, aki társával egyetemben összehasonlította ezt a sumír-hurrita melódiát a magyar Szivárvány Havasával kezdődő melódiával, és „tökéletes” megegyezést észleltek. E dallam Bartók és Kodály népzene gyűjteményéből való. Ez rendkívüli hír, mert nemcsak dallam hasonlóságot észleltek, hanem dallamszerkezeti tritonikus sorrendi (bővített negyedes) azonosságot is.

Bartók és Kodály azt nyilatkozták, hogy a magyar zene Ázsiából ered. Badiny professzor meg a sumír kapcsolatot bizonyította. Mindezt áttekintve állíthatjuk, hogy a tritonikus (háromfokú), pentatonikus (ötfokú) skálát az őshonos kárpát-medencei nép használta, és ugyanígy, mint a nyelvi díszítési elemeik szokásaik, mondáik s vallásuk, eljutott velük Kelet-Ázsiába, Dél-kelet Mezopotámiába, és később hazavándorló sumírokkal, hunokkal, avarokkal, és a magyarokkal visszatért eredeti helyére.

Az emberiség akkor civilizálódott, amikor energiájukat a minőségre összpontosították és nemcsak a sivár létfenntartásukra. A kulturális, művelődés jelenti az értelem színvonal-átvitelét az élet minden területére, mint pl. kohászatra, bányászatra, földművelésre, agyagművességre, építészetre, zenére, vallásra, törvényalkotásra, iskoláztatásra, művészetre. Az emberi fejlődésnek az egyik legnagyobb lépése a földművelés megismerése volt, mert ezzel az ember megszűnt a természet kiszolgáltatottja lenni. Másik fontos fejlődési fog a fémek olvasztásának tudománya volt. A tartós fémszerszámok használata lehetővé tette a föld könnyebb, gyorsabb, több és jobb

megmunkálását. John Dayton idéz: „Bognar-Kutzian (1972) a legkorábbi rézkort a Tisza-medencébe helyezi. . Ez a terület a Kárpátok nagy kanyarulatán belül található. Gazdag rézlelőhelyek Délen és Északon, a magyar Érzhegységben, a Mátra-hegységben voltak. Baltákat, fokosokat találtak mindenütt e területeken. A Bodrogkeresztúri öntetek azt bizonyítják, hogy fémkereskedelem már létezett Magyarországon a Bodrogkeresztúri kultúra idejében.” Megállapította, hogy ez a kultúra K. e. 3-ik évezred első feléből való, ezer évvel korábbi időből, mint azt Gordon Childe feltételezte.³¹⁷

Egy másik nagyon fontos megfigyelés a kárpát-medencei rézkorszakbeli balták, fokosok és a mezopotámiai balták, agyag mintáiról, amelyek arra indították John Dayton-t, hogy feltegye a kérdést a sumír anyagokkal (mintákkal) kapcsolatban, hogy „honnan ismerték az eredeti réz-bronz mintákat, öntvényeket?”³¹⁸ Dayton elismeri Gordon Childe érdemeit, amikor meghatározza a mezopotámiai réz- és bronzeszközök agyagának beszerzési helyét. „Valahol a Duna-völgy mentén”.³¹⁹ Childe feltételezte, hogy „a sumírok érdeme volt a fémek kibányászása a 'barbár' Európában. De úgy néz ki, hogy a réz olvasztása, öntése már K. e. három évezred első felében ismert volt és innen terjedt el a Közel-keletre.”³²⁰

Számos sumír táblát a Pennsylvanai Egyetem Múzeumában tárolnak. (N. I. 1117, 2337, 2473, 2742.) Samuel Noah Kramer professzor a táblák megfejtését tárgyalja a Sumerian Mythology című, 1963-ban kiadott könyvének „A csákány teremtése” fejezve alatt. Ebben a fejezetben, Kramer professzor a baltát, fokost, „csákány”-nak nevezi. A sumír időkben a fokos egy nagyra becsült tárgy volt, és fontos vallási szerepet is játszott, s megemlíti, hogy az egész írás könnyen megfejthető volt néhány szakasz kivételével, melyet nem lehet megérteni.³²¹

Badiny professzor azt mondja, hogy nem vitás, hogy nem érthettünk meg mindent abban az időben, de az irodalmi és vallási szövegek összessége segít megérteni azt, ami kimaradt. Kramer professzor e megjegyzése 1963-ban íródott. Azóta számos idegenbe szakadt sumirológus tanulmányozta, dolgozott a táblák érthetővé tételén, és megfejtették azt a részt, amelyet Kramer professzor akkor nem láthatott meg. Ezek a megfejtések felfednek, tanúságot tesznek a sumériai vallásos életről. Az új cím „A csákány teremtése” helyett, „A szövetség” lett.³²² A megfejtés a következő:

A SZÖVETSÉG

1. IZ-TEN tökéletes alkotásában, az Ő változtathatatlan akarata szerint, ÉN-LIL elválasztotta az Eget a Földtől, és messzire távolodott a Föld attól.
2. ÉN-LIL kiásta a MAG-ot a Föld belsejéből, hogy majd kalász fakadjon belőle – a Rendeltetés szerint.
3. Az Ég és a Föld szövetségévé a Fokost avatta, a Fokos és a Nádkosár hivatásául pedig a MUNKÁT rendelte.

³¹⁷ Dayton, John: I. m. 75-76 old.

³¹⁸ U. o. 207 old.

³¹⁹ Childe, Gordon: The Danube in Prehistory, Oxford. 1929

³²⁰ Dayton, John: I. m. 136 old.

³²¹ Kramer, Samuel Noah: I. m. 51 old.

³²² Badiny-Jós Ferenc: „A fokos teremtése”. *Ősi Gyökér*, 1984. 4-5 szám. 127-129 old.

4. Így magasztalta fel ÉN-LIL a Fokost. Aranyból lett az Ő Fokosa és ezüstből annak tokja. Feje lazúrkő és foka erős mint a gátaikat döntő Égi Bika.
5. Amikor ÉN-LIL megteremtette így a Fokost és annak sorsát is megszabta, fején ékeskedő Szent Koronáját annak az EM-BAR-nak fejére illesztette, akiket már előbb a Földre küldött, és most kegyes szemmel nézett rájuk.
6. Az Ég lakói mind köréje sereglettek, és ÉN-LIL elibük tette a Szent Fokost.
7. Imával hódoltak ÉN-LIL-nek az Ég lakói és aztán – égi szózat kíséretében – átadták ÉN-LIL Szent Fokosát a földi EM-BAR-nak, hogy a rávetett sors szerint használja azt.
8. Az Ég lakóinak szózata pedig ez volt: **„Vegyétek ÉN-LIL Szent Fokosát örök szövetségül. Mert szövetséget állapítunk meg miközöttünk és ti közöttetek és a ti magotokból utádatok jövő nemzedékek között.**
9. **IZ-TEN – EN-LIL által – tinéktek és nemzedékeiteknek adta a Földet, a Tudás Fájával – örök birtokul. Telepedjétek és gyarapodjatok a négy folyók gazdag vidékein.**
10. **A Szent Fokos ama szövetségnek jele, melyet meg kell tartanotok miközöttünk és ti közöttetek, akik majd a földi helyeken – a MUNKA erejével – felépítitek IZ-TEN földi birodalmát. E Szent Fokos Szövetsége adja meg nektek a Föld birtoklásának hatalmát.**
11. **Azért rendeljük, hogy nemzedékeitek fiainak mindegyike éljen és munkálkodjon e Szövetség Fokosának erejével. A kezében tartsa és jól használja azt ÉN-LIL dicsőségére.”**
12. És – amikor ÉN-LIL arany fokosát a földre szállt EM-BAR kezében látta, villámfényt szórt arra és mennydörgésként így hallatszott szava a Földre: **„Szövetséget kötöttem veled kosi EM-BAR a fokos erejével. A Föld ura leszel mindaddig, míg hűséggel szolgálod és megtartod Szövetségemet.”**
13. Az Ég lakói pedig jól segítették a földi kosaikat a Szövetség szerint. Bőség és boldogság fakadt a földön a Fokos erejével.
14. Városokat épített a Fokos és a Fokos Háza lett az Igazság Szentélye, de a Szövetség ellen lázadó házat, az engedetlenség otthonát is a Fokos dönti romba.
15. Lemetszi a gonoszság fejét. Letöri koronáját és kivágja a gyökerét, de segítője és oltalmazója a Jóság virágát termő Életfának.
16. ÉN-LIL Atya meghatározta a Fokos hivatását . . . és az Ég és a Föld között kötött Szövetség ereje által pedig mind örökre rendelte azt, hogy: **„A Fokos dicsértessék.”**
17. Az Ég lakói jól teljesítették a Szövetséget. Mert ahogy a földi EM-BAR testében él a Lélek Fénye és annak ereje által uralja, formálja az anyagot – folytatva IS-TEN akarata szerint a Teremtés munkáját – ugyanúgy az Ég lakói között ÉN-KI volt az, aki a Lélek – ÉN-LIL – ereje által teremtett tovább minden anyagot és testet.
18. ÉN-KI áldotta meg – a Szövetség szerint – a Tudás Fájának országát – fákkal, növényekkel, madarakkal és álatokkal sokasítva meg azt a Föld színén, és aranyat, ezüstöt, rezt, és mindenféle ércet rejtett annak belsejébe. Az Ég lakói közül IS-KUR lett ezek gondozója, mert ő hozta az aranyat és ezüstöt az Égből a Földre.
19. Aztán a négy folyó vizeit gazdagította ÉN-KI bőséggel és halak sokaságával. A vizek vigyázójául EN-BI-LULU-t rendelte az Égből.
20. Az EM-BAR fiai pedig – a Tudás Fájának erejével – ekét és igát szerkesztettek. A Fokossal formálták azt. Elvetették ÉN-LIL által a Földre adott magvakat, és kalászbba

- szökkent gazdag termés ékesítette a földi mezőket. Öntöző csatornákat is épített a Fokos, és ezek gondozójául ÉN-KI az égi lakó ÉN-KIM-DU-t tette.
21. Bőség és öröm lakozott a Földön. Házak építésébe is kezdtek és a téglavetésre, a téglavetőformák készítésére az égi lakó KABTA tanította meg a KUSOK nemzetségét.
22. Az állatok is megsaporodtak, istállókat építettek nekik. Tejüket lefejték. ÉN-KI úgy akarta, hogy DUMUZZI – az Ég hű pásztora – tanítsa meg ÉN-LIL népét az állatokkal való bánásmódra és tejük felhasználására. Így tartották, őrizték az Égiek a földi Kusokkal ÉN-LIL Szent Fokosának népével kötött Szövetséget.

Előbb már említettük, hogy Kramer professzor észrevette a sumír és az ural-altái népek közötti nyelvi kapcsolatot.³²³

Árpád népe hozta vissza a Kárpát-medencébe az ősi vallás mágus hitének nézeteit. Ezt aláhúzza, hogy ők nemcsak a rúnákkal rótták a szöveget a rudakra, melyek könnyen tönkremehetnek, hanem a templom falain festményekkel ábrázolták a mágus vallás ősi jelképét. Az esztergomi várkapolna falán még most is láthatók az ősi mágus szimbólumok. A falon kivehető egy oroszlán, négy háromszögű ékkel. Ez az egyetlen oroszlán festmény, amely megmaradt, Badiny professzor szerint eredetileg 14 ilyen volt a falon, de a többit a közel-múltban eltávolították.³²⁴

Az ősi sumír mágusvallás hiedelmét az új hit, a kereszténység követői nem fogadták el. Ezért a keresztények egyszerűen lefestették a falon az oroszlán képeket, de ezzel meg is mentették az idő pusztításától. Jelenleg így csak egy maradvány látható, melyről az idő teltevel a festék lehullott, és egy eredeti kép vált láthatóvá. Ez a legbiztosabb összekötő kapocs a sumír és a magyar viszonyra. Az oroszlánt kifejező szó, az ÚR-MAH vagy MAH-ÚR és a MAH értelme: nagy, erőteljes, értelmes.

A csillagászatban az Oroszlán zodiákus jegyének állása a Nap Háza volt, amely áldást sugárzott minden élőlényre. Ezzel kapcsolatban érdemes lenne kivizsgálni, hogy a kárpát-medencei „MAGURA” hegység és a MAH-ÚR név között van-e összefüggés.

A kárpát-medencei őslakosoknak és Árpád népének a vallási nézetei hasonlóak voltak a sumír mágusvallás fogalmaival. A sumírok papi-uralkodó rendszerben éltek. A magyarok úgyszintén pap-király uralma alatt éltek. A sumíroknak az Istent a pap-király jelképezte. Hitték, hogy a pap-király Isten leszármazottja, akit PA-TE-SI-nek hívtak.

A turáni és a sumír vallási hasonlóságokat első ízben François Lenormand ismerte fel, majd később von Orelli, aki így írt: „Az ősi sumír vallással – úgy látszik – azonos a turáni népek vallási felfogása, mely hisz a szellemekben és a mágiában.”³²⁵

Badiny professzor számos kutatót nevez meg, akik hasonló meggyőződéssel bírtak – pl. Vámbéry Ármin, Holger Pedersen, Fritz Hommel és Dangin Thureau³²⁶ – és mind ezek erős bizonyítékként szerepelnek a sumír-magyar kötelék számbavételénél. A turániai és a sumír nép között az Anya-istennő volt az Ég királynője.

Mindkét nép egyaránt hitte uralkodójuk és maguk isteni eredetét. A magyaroknak ugyanaz volt a vallási meggyőződésük. Utalok itt Endrey Antal munkájára, a Hunor és

³²³ Kramer, Samuel Noah: *The Sumerians, their History, Culture and Character*. University of Chicago Press, 1963. 42-43 old. Badiny-Jós Ferenc: *Az istergami oroszlánok titka*. Buenos Aires. 1979. 13 old.

³²⁴ Badiny-Jós Ferenc: *Az istergami oroszlánok titka*. Buenos Aires. 1979. 13 old.

³²⁵ Von Orelli: *Allgemeine Religionsgeschichte*. Bonn. 1911. Vol.I. 9 old. Badiny-Jós: I. m. 16 old.

³²⁶ Badiny-Jós Ferenc: I. m. 16 old.

Magor legendában: Isteni származást tételeztek fel róluk, mint Nimród fiai.³²⁷ Mivel e népek Isten gyermekeinek hitték magukat, e hiedelmet nevükben is kifejezésre juttatták. Ezért a hunok és magyarok neve KI-EN-GIR volt, mely „Isten gyermek”-et jelentett. Hasonló elképzeléssel a bolgárok is BE-EL-GAR-nak nevezték magukat, ami azt jelentette, hogy BA-AL gyermekei.

A HUN-GAR név isteni eredetét megtaláljuk az ékírástos táblákon, melyeken az is áll, hogy HUN-GAR volt az első népe a földnek. A sumír hiedelem az, hogy az ember akkor jelent meg először a földön mikor a Kos csillagzat emelkedésben volt. A csillagászok még ma is a Kos-t tartják az állatöv első csillagzatának. A Kos csillagzat sumír neve MUL-LU-HUN-GA, értelme „hun ember háza a csillagokban.” Innen származik az a hiedelem, hogy a hunok a Kos ivadécai.

A mitológiában és a bibliában a Kos csillagzatot Kus-nak jegyezték fel. A szemita népek szerint Nimród apja Kus volt. A kus (kusita) nép keletkezését a Kus-csillagzathoz vezetik vissza, mint sarja DU-MU-ZI-nak. René Labat írja, hogy Hammurábi idejéig a Kos-csillagkép Kus-nak volt írva. (L. 318) Az első sumír babilóniai Hammurábi uralkodóház idejében a szótagokat megváltoztatták. Ami Kus-nak volt írva, ekkortól FÜ lett, a nap az UTU-vá vagy BABBAR-rá változott. Az utolsó sumír király LUGALZAGGISI kus ivadékként származtatta magát.³²⁸ A sumír nép még K.e. 2004 körül hitte, hogy leszármazottai a Kus-nak. A magyarok közt az isteni származásban való hit megtalálható az Emese Álma című legendában és az Anya-istennő kultuszban ami úgy a magyarok, mint a sumírok között létezett, sőt, a sumír hitvilág egyik részese is volt. Mindkét népnél az Anya-istennő volt a szimbóluma az anyaságnak. A szemita időszak idejében történt, mikor az Anya-istennő jelkép, amely az Ég királynője is volt, a szerelem Istennőjévé változott, Istar névvel. E két istennő jellegzetessége nem volt ugyanaz. Istar magáról mondta: „Én vagyok a nagy prostituált.” (kurva)³²⁹ Ez a nyilatkozat megrontotta a nép erkölcsét. Addig, amíg a magyar anyák az Ég királynőjének, Innanának vagy a Boldog Asszony törvényei szerint éltek, nem kellett attól tartaniuk, hogy a nemzet kiveszik a gyermekszületés hiányában.

A régi kozmológia vallásos nézete szerint Isten mindenben megnyilvánult a földön, és ugyanúgy az égben. Ennek következtében a sumírok az Úr városában imádták az Istent, kinek erejét a „Hold-ban” megnyilvánulni látták. Sippar és Nippur városokban a „Nap-ot” ily módon tisztelték ugyanez okból. A keresztények tévesen hitték, hogy az ősi nép imádta a Napot és a Holdat, rájuk fogva a bálványimádást.

Teljesen mindegy volt, hogy melyik isteni megnyilvánulást – a Holdat vagy a Napot – tisztelték. Az Isten-anya volt az összefogó erő, amely egyesítette vallásukat. A turáni népek képzeletében az Anya-istennő volt az Ég királynője, és ezt a Vénusz bolygó személyesítette meg. (A rómaiak a Vénuszt mint a szerelem istennőjét imádták.) A Vénusz fénysugarai voltak az isteni áldás földi megnyilvánulásai. A turáni népek körében talált, gyönyörűen formált női szobrok mind a Vénusz földi ábrázolását bizonyítják. Azok, akik a Napot mélyen tisztelték, egy oroszlánt fektettek a lábaikhoz, s azok, akik a Hold iránt tanúsítottak tiszteletet a bikát vagy annak szarvát tették lábaik elé.

³²⁷ Endrey Antal: „Nimrud monda” *Ősi Gyökér*. 1978. 5.szám. 160 old.

³²⁸ Labat, René: *Manuel d'Epigraphie Akkadienne*. Paris. 1963.

³²⁹ Badiny-Jós Ferenc: *Az istergomi oroszlánok titka*, Buenos Aires, 1979. 39 old. Mortgrat, Anton: *Entstehung der Sumerische Hochkultur*. 260 old. – „Az I. Sargon idejéből származó ékiratok olyan Istart mutatnak, aki így szól: ‘Én vagyok a nagy prostituált’”.

Karthágóban a lábai előtt egy bika szarvaival ábrázolták. A Partus birodalomban ANAHIT volt a neve, és ott is oroszlán látható a lábai előtt. Ez az ábrázolás a sumír és magyar körökben szintén megtalálható.

Figyelemre méltó, hogy a Punok, akiknek a székvárosuk Karthágó volt, „látszólagosan” szintén ismeretlen eredetűek, mint ahogy ezt sok turáni népről is állítják. A hun és a pun nevek nagyon hasonlítanak egymáshoz. A pun vallási szokások turáni kapcsolatot mutatnak. Talán ez volt az ok, amiért a rómaiaknak el kellett őket pusztítani, mint ahogy ugyanazt próbálták a hunokkal, a pártusokkal és a pannoniakkal is.

Az ősnépek korában az élet legfontosabb feladata az élelem beszerzése, a család alapítása és annak fenntartása volt. A vallási nézetek kifejezésre juttatták ennek fontosságát. A csillagzat számbavételével, mikor az erőközpont a leghatásosabb volt, azt az időt választották az eredményes terméshozamra és az élet folytatására. A vetés és házasodás legmegfelelőbb ideje volt, mikor a Vénusz bolygó, vagyis DIL-BAD egy vonalba került a BETA-VIRGINIS és a SPICA csillagokkal. Ezt az időszakot a datolyapálma és a kalász jelképezte. E fogalmat ábrázolták az Anya-istennő lábai előtt fekvő oroszlán oldalán látható vésetekkel s ugyanúgy az esztergomi oroszlánokon is.

Mezopotámiában e két növény terméke volt a legfontosabb életforrás. Ez a magyarázat arra, hogy a sumírok miért választották a datolyapálmát és a kalászt az Alfa Virginis (Spica) és Béta-Virginis csillagzat képviselőjére. Mindkét csillag a Virgó konstelláció tagja. Amikor Vénusz belép a Virgó csillagképbe, ekkortól fogva Oroszlán csillagzattá változik és ebben az időszakban a Vénusz bolygó Oroszlán nevet kap, így két Oroszlán lesz az égen. Ezért a rozetta (kő: basalt lap, tábla) az Innana szobor lábai előtt fekvő két oroszlán között van elhelyezve.³³⁰

Ahogy a „Szövetség” tábla megfejtése után megtudjuk: EN-LIL teremtette az Eget és a Földet és EN-KI Istent bízta meg a föld minden jó és hasznos dolog teremtésére. A sumírok rendkívüli tiszteletben tartották EN-KI-t, akit felkértek, legyen közbenjárójuk a nagyhatalmú EN-LIL előtt. Amikor a szemiták elfoglalták Sumíriát, átvették vallásukat is és a sumír istenek tulajdonságait átruházták a szemita istenekre. Így a szemita isten EA megkapta mindazt a tiszteletet, amit EN-KI élvezett a sumírok által. Ezért az agyagtáblákon négy ékkel jelezték EA magas méltóságát, mint ahogy azt az esztergomi várkapolna oroszlános oldalán láthatjuk. Az oroszlánon ez a négy ék jelzi EZ magas rangját és az ő földi helyettesét, a királyt.

Az uralkodóház körében a 40-es számnak mágikus tulajdonságot tulajdonítottak. Árpád legmagasabb tanácsadó testületének köre, melyet Ukkin-Puhrunak hívtak, negyven tagból állt. Negyven nyíllal temették el az avar kagánt is.³³¹

Mivel hogy a szemita hódítás Mezopotámiában történt ezt a szemitásodott vallási változásokat megtaláljuk az Árpád-kori vallásos maradványokban, Esztergomban, s ez is kellően bizonyítja, hogy elődeinknek kellett, hogy legyen kapcsolatuk Mezopotámiával, akik egyes nyelvészek szerint MAH-GAR nevezték maguknak. Az esztergomi oroszlánokat magyarok festették. A szabírok, akik Mezopotámiából jöttek társult a magyarokkal, és úgy váltak ismertté, mint a Megyer-nemzet. Talán ez a legnagyobb bizonyíték, hogy a magyarok kapcsolatban voltak a sumírokkal. A másik összefüggés, amit már előbb említettem, a sumír földrajzi nevek a Kárpát-medencében. Ezek a nevek

³³⁰ Badiny-Jós Ferenc: I. m. 46 old.

³³¹ Passuth László: Megszólal a sírvilág – avar kori fejedelmi sírásatása. Budapest, 1959. 592 old.

az őstelepes sumír-magyar nép kapcsolataira utalnak, mert e nevek visszamennek K. e. 3000-be.

A sumír nép legnagyobb ünnepei a Termékenység Istennőjéről való megemlékezések voltak, melyeket még ma is megtalálunk a magyarországi római-katolikus ünnepek között. Kálmány Lajos katolikus pap a múlt század közepén számos ősvallási szokást gyűjtött össze, amelyek nem voltak beiktatva a római-katolikus liturgiába, hanem minden bizonnyal csak az ősvallás visszamaradt gyakorlata volt, amely az Isten-anyának az Anya-istennőnek való áldozásban nyilvánult meg. Végtelen tisztelet a Nagy Anya-istennő és a hét másik istennő iránt: A Szomorúság-, az Aratás-, a Gyertyaszentelő-, az Oltalmazó-, a Hónap-, és a legkisebb istennője a Szűzanya-, aki a kereszténységben Szűzmária lett. Az ősvallás „kedden” minden nemű fizikai munkát megtiltott, mert e nap volt az Anya-istennő ünnepe, de ugyanakkor ez a nap üdvös volt valami feladat végrehajtására, akár tyúkültetésre, vagy egy kérelem kezdetére az Anya-istennőhöz, például gyermekáldás kiesdeklésére, 9 keddi napi böjtöléssel. Ezekből az ünnepekből kitűnik, hogy az élet folytonosságának az Anya-istennő volt az élet adója, megtartója a bőség megteremtője, megújulásának biztosítója, embernek és állatnak egyaránt.³³²

Huszka József a magyar népművészet díszítéseiben talált egy motívumot, amely az Astarte képein úgyszintén megtalálható. (Astarte az „Anya-istennő” későbbi neve.)³³³

Legújabban az 1990-es évek elején Pap Gábor a „Nap-imádás” nyomait ugyancsak a magyar népművészeti díszítéseiben észlelte.³³⁴

Bobula Ida mondja, hogy az Anya-istennő fogalom majdnem minden ősvallásban benne foglaltatott, de a magyar „Boldogasszony” volt a sumír BAU-DUG-ASSAN (ősi kiejtése BU-DUG-ASSAN).

BAU – értelme sumírban „élelem adó”.

DUG – értelme „üdvös”.

ASSAN – értelme pedig „Istennő”.

A sumír és magyar Anya-istennő között a hasonlat nyilvánvaló, és semmi esetre sem lehet véletlen. A BAU nevét megtaláltuk az ékírásokban, és ugyanúgy a képi ábrázolását is az agyag táblákon. Leggyakrabban trónon ülve, koronával a fején és fodros szoknyában, életfával az előtérben, vagy egy gyümölcsös ággal, vagy serleggel a kezében ábrázolták. Gyakran egy kutya és egy madár is látható a közelében. Lagash városcímer pajzsán kitárt szárnyakkal látható a Napmadár vagy Turul madár. Itt szintén nyilvánvaló kapcsolat van az Árpádi címerpajzs és „a magyarság eredete” legenda között.³³⁵

Bemutatunk egy babilóniai oroszlános pecsétet, amelyen a négy ék tisztán kivehető.³³⁶ A négy ék EA Isten rangját hivatott hirdetni. Ha tüzetesen szemléljük a pecsétet, felfedezzük a három dombot, mely egy ősi képírás fenmaradt jele s mely már létezett az írás feltalálása előtt, és onnan került át az ékírásba MAD vagy KUR értelemmel.

³³² Bobula Ida: Sumír-magyar rokonság kérdése. Buenos Aires. 1982. 65 old.

³³³ Huszka József: A magyar-turáni ornamentika története. Budapest. 1930. Bobula Ida: I. m.

³³⁴ Pap Gábor: Jó pásztorok hagyatéka. Magyar népművészet. Debrecen, 1993.

³³⁵ Bobula Ida: I. m. 73 old.

³³⁶ Badiny-Jós Ferenc: Az istergomi oroszlánok titka. Buenos Aires. 1979. 62 old.

³³⁶ Badiny-Jós Ferenc: I. m. 77 old.

MAD értelme “ország” és gyakran

KUR értelme “hegy” vagy “hegyes ország”.

E jelképek keletkezése nagyon ősi, feltételezhető, hogy még az őshonos kárpátmedencei néptől származik. Ebből kiindulva, több történész azt javasolja, hogy a három domborzat a magyar pajzson a Kárpátok három hegységére a Tátra, Mátra és a Fátrára utal. Azonban e nézet ellen vall az a tény, hogy Árpád pajzsán a három domborzat már a kárpátmedencei hazatérése előtt meg volt. Ha ez a három domborzat valóban az itt megnevezett három hegyet jelenti, akkor ez csak úgy lehetséges, hogy a dunai vagy őshonos kárpátmedencei nép magával vitte Mezopotámiába, és ott vált a szabir-magyar nemzet szimbolumává, mindig figyelmeztetve őket az őzhazájukra.

Napjainkban a szlovákok ezt a szimbolumat egyszerűen eltulajdonították a magyaroktól, azzal az indoklással, hogy a három nevezett hegy az övék, ezért a címer is őket illeti.

A három domborzat bizonyítja a sumír-magyar kapcsolatot, s ugyanígy a „kapu” szavunk is. A „kapu” szó két szótagból áll, az első része „ka”. A KA sumíru „kapu-„t vagy a „bejárat”-ot jelent. A második szótag „pu”. PU akkádul ugyanazzal a jelentőséggel bír, vagyis „kapu”. Ezért e szó még abból az időből való, amikor Mezopotámiában a sumír és a szemita nép – a szemitahódítás következtében – összekeveredett. A nyelvi zűrzavar közepette e két különböző nyelv, de az egyértelmű szavak összevonódtak. Ez a szó máshonnan, máskorból nem származhat, és csak a szabir-magyarok hozhatták magukkal.

A négy ék másik értelme a „négy éktáj ura” (ami az oroszán tomporán látható). Ezt a címet sumír királyok használták, ugyanez értelemmel a korai Árpád házi királyaink is a „négy világtáj urát jelentő és az egyenlő szárú kereszttel” jelölték az érmeiket és pénzeiket.

Ismét tanulmányozva az esztergomi oroszán képét, láthatjuk, hogy egy ostor formálódik szemünk elé, amely az oroszán sörényéből indul ki, s az oroszán hátán keresztül a farkán végződik. Az ostoron, ha megszámláljuk a pontokat, akkor pontosan 50-et találunk. Ez az 50 pont az 50 hónapot jelképezi, azt az időt, melyet a Vénusz bolygó tesz meg, hogy pályáját megkerülve hozza az áldást és bőséget a földre, s így az 50 pont hónapban minden gazdagságba borul.

A vatikáni 9428 számú ékirat így mondja: „Himbálózik az ERU ostora az ÚR-GULA farka felett.”³³⁷

P. Grossman megállapítása, hogy az oroszán farkán az első fényes csillag, az „ostorcsillag” neve KUN-A, amit most Denebola néven ismernek.³³⁸ A keleti népek hiedelme szerint ez volt a Szerencsétlenség és Halál csillaga, azért, mert az oroszán jelképezte az égből sugárzó erőt, és az ostor az Isten büntetését, csapását azon uralkodókon, akik elhanyagolták népük iránti kötelességüket.³³⁹ Még azon népek körében is megtaláljuk az Isten ostora alapgondolatát, akik nem ismerték az ÚR-GULLA, az Oroszán csillagzat jelképét. Motívumaik magukba foglalták az Isten ostorát. Ez esetben változás volt, hogy nem mindig az oroszán farkán, hanem azok által nevezetes állatokon díszelgett az „Isten ostora”. Ha ez ilyen széles körben elterjedt szokás volt a

³³⁸ Grossman P.: Planetarium Babilonicum, 65 old.

³³⁹ Delitsch: Assy. Handwörterbuch, 187 old. Badiny-Jós: I. m. 64 old.

szittya, hun (turáni) népek körében, akkor a jelenkori történészek mi oknál fogva írnak olyan felháborodottan Atilla kijelentéséről, hogy ő az Isten ostora?

Atilla a turáni népek leszármazottja volt, és azok vallási nézetei szerint vélekedett. A szittya-hun világban nem volt rabszolga. Vitézi tettel még a hadi foglyok is a legmagasabb katonai- vagy osztályrendbe tornázhatták fel magukat. Mikor Atilla előtt megvilágosodott a Kelet és Nyugat Római császárság felépítése, a milliók rabszolgasága nem vitás, hogy az ő turáni nevelése alapján és e tények meggyőződése után Isten ostorának, népek felszabadítójának nevezte magát. Mint ahogy ma sejtjük a mennyek országát, úgy az akkori vallás elképzelése, vagyis alaphiedelme az volt, hogy a mennyek központja ott van, ahol az aranyalmát megtalálják. Számos meséink is van az égig érő fáról, melynek legfelső szintjén minden csak aranyból nő. Ez az a sík, a nap birodalma, ahol a Nap-Isten minden szívjószág teremője.

Innen származik a királyságok ország almája. Ez a hiedelem szintén létezett a sumír világban K. e. XXI. Században, a 3. Úr (dinasztia) uralkodó család uralma alatt. Továbbá hittek abban, hogy az égnek az északi sarkcsillag a központja.

A magyar földművelő népek körében az 1000-éves kereszténység gyakorlata után is találni még némi nyomát, maradványát a Nap-Isten tisztelet elemeinek. A nép könnyen elfogadta azt a keresztény tanítást, amelyet egyeztetni tudott ősi hitével. A kettős istenség fogalmát – a Nap és a Hold – megtaláljuk a magyar népköltészetben és népművészetben (ennek visszatükrözését a következő írók, művészek munkáiban találjuk: Ady Endre, József Attila, Nagy László – és Csontváry, akiről köztudott, hogy az egyik leghíresebb állatöv-festő volt.

Árpád hazatérése idejében a kettős királyság volt elterjedve, mint a király és az alkirály hatalmi rendszere. A király szakrális vagyis isteni eredetű, akit a Napfiának is tartottak.

Dr. Badiny professzor nyomán felsoroljuk a magyar méltóság- és uralkodási rang eredetét: EN-KI volt az a sumír Isten, aki minden jóval ellátta a földet. Ez a név két féle módon ejthető ki, éspedig EN-KI vagy KI-EN. A sumir-magyar nyelvtan szerint teljesen mindegy. Értelme „A Tudás Ura”, vagy „Ura a tudásnak”.

A magyar „kende” szó első szótagja KEN, amely a sumír KI-EN származéka. A másik DE szótag a sumír DU-ból származik, és az értelme „ered, vagy jön”. (Labat No. 206) A KI-EN-DU vagyis „kende” jelentése „eredt” a KI-EN vagy EN-KI-től, más szóval szakrális eredet. Ez volt a címe, rangja az uralkodónak a kettős királyi hatalom alatt.

Az alkirály rangja, méltósága „gyula” volt, amely a sumír ÚR-GULLA szóból alakult ki, és amely azonos a sumír Oroszlán-égitest nevével, jegyével. (Később a „gyula” nevet felcserélték „nádor-ra”).

A „Nap” legnagyobb erejét az oroszlán csillagzatba kerülve éri el. Ugyanígy a földi király „kende” is akkor a leghatalmasabb, mikor egyesül a „gyula” nagyságával. Szemléltető példa így érzékeltetni a pap-uralkodó rendszer. A „kende” és a királyné volt hivatott a Nap-Isten erejét lehozni birodalmukra, ugyanakkor a „gyula” és királynője kötelessége volt a Hold-Istenének erejét uralkodásukba beiktatni a földön. Az itt közöltek Badiny professzor és Bosnák Sándor után állítottuk össze.³⁴⁰

A magyar pap-uralkodó rendszer a két különböző világ megosztása, a következőképpen: Világa a Napnak és a Holdnak.

³⁴⁰ Bosnák Sándor: A hatalom a néphagyományban. Badiny-Jós: I. m. 82 old.

A Nap Világa

1. Kende vagy Napkirály . . . (feltüntetve mint) . . . Oroszlán
2. Emese, a Napkirálynő Szűz
3. Bírói hatalom Mérleg
4. Végrehajtó hatalom Skorpió
5. Hagyományörzés, Táltosrend (vallás)Nyilas-íjász
6. Kincstár és anyagi ellátásBak

A Hold Világa

1. Gyula, a másodkirály. képviselve Rák
2. Vezérlet, irányításIkrek
3. TermékenységBika
4. Hadsereg, haderőKos
5. Közoktatás, műveltségHalak
6. NépegészségügyVízöntő

Látjuk, hogy az Ég mindkét „földi képviselője” a nemzet jólétét hivatott ellátni. Tudjuk, hogy az életfa szélesben elterjedt és kedvelt hímzés motívuma a magyar népművészetnek. Ezen túlmenően összefüggést mutat az életfa motívum az örök élettel. Az életfa, vagy az égígérő fa összeköti a föld és az ég központját, az északi sarkcsillagot pedig úgy ábrázolták, mint a mennyek központját.

Az ural-altai népek hiedelme szerint még mielőtt a földre érkeztek volna, az égígérő fákat körülvevő kék gyűrű rétegben éltek. E hiedelmük jelképezi e népek szakrális eredetét.

Ha kezünkbe veszünk egy csillagászati képet, amely a csillag világ változásait mutatja az elmúlt 10.000 évben, akkor látni fogjuk, hogy a Tejút az Ikrek (Gemini) csillagképen kívül helyezkedik el, és a Kaszás (Orion) csillagkép belenyúlik a Kos (Aries) (sumirul KUS) csillagövébe, amely az élet kezdetét hozza.

Az északi sarkcsillag neve IBILU-E-MAH, melynek értelme „az ifjú háza, ki mindent tud). A babiloniak átvették ezt a fogalmat, és ANU fiára alkalmazták.

ANU Isten fia IBILU (L. 144)

IBILU: ifjú

E vagy HE (L. 324): ház

MAH (L. 57) nagy tudású, nagyhatalmú

A magyar legendák szerint őseink alkalmazták e hiedelmet, és ezért az északi sarkcsillagot „Világügyelőnek” nevezték el.

A legenda szerint:

„Mikor a Föld megalkottatott, az Úristen felnyúlt az Ég tetejébe, letört egy kis darabot a Napból, és ebből formálta meg az első embert és asszonyt. Mivel még a kezében maradt egy kis törmelék, abból teremtette meg az ember és az asszony két leghűségesebb szolgáját, a lovat és a kutyát.

Első éjszaka után az asszony egy napsugaras reggelen szépséges aranyvirágot talált a lakhelyük előtt. Felvette, kendővel betakargatta, s nagy örömmel vitte, hogy urának megmutassa. Ahogy együtt kibontották a kendőt, az aranyvirág helyet egy gyönyörű szép fiú gyermeket találtak ott, aki kedvesen rájuk mosolygott, s az asszonynak

azt mondta, 'Édesanyám', az embernek pedig azt hogy 'Édesapám'. Majd az Úristen megparancsolta, hogy az ember-fia neve Világügyelő legyen, és tanítójává válják az egész emberiségnek, a kezdettől a világ végéig."

Ezzel kapcsolatban itt ismét meg kell említeni a magyar nyelv összetett voltát. **E szó: magyar-áz, amit tulajdonképpen tanítás. Van-e még a világon ehhez hasonló értelemmel kifejezés, a nemzet neve és cselekedete között?** A kérdést feltehetjük: e legenda utalhat-e az ősiségünkre, ami e szavunkban tükröződik? Csak a szó értelmi kihangsúlyozása végett említünk néhányat, ami mind egy célt szolgál, egy értelem alatt: érthetővé tesz, kifejt, igazol, indokol, megokol, felderít, tisztáz, megvilágít, helyreigazít, helyesbít stb.

A legenda szerint az északi sarkcsillag a Világügyelő otthona, és a sumír ékírásos tábla K.e. 3000-ből tudatja, hogy e csillag IBILU-E-MAH, az EN-LIL csillaga, s ez a csillag a Kis-medve vagy Kisgöncöl (Ursa Minor) és a nagy medve vagy Göncölszekér (Ursa Major) csillagzathoz tartozik. Mivel, hogy mindkét csillagzat a Szűz-anya INNANA segítője, ezért az ő fia, a Világügyelő, állandó kapcsolatban van az Anyával, aki anya mindennek, ami a földön születik.³⁴¹

Egyedül csak a magyar nép hitében található asztrológiai kapcsolat. Ez is bizonyítja népünk ősrégi eredetét.

³⁴¹ Deimel, Anton: Sumerisches Lexikon. Band. II. Grossman, P: Planetorium Babilonicum.

X. fejezet

Dentumagytaria

Régen, mielőtt őseink beléptek a Kárpát-medencébe, a Dentumagytaria (Dentumoger) területén éltek, ami a nevük és helynevük is volt abban az időben. Az élenjáró csoport neve „Megyer” volt. Egyes történészek Dentumoger-nak hívják őket, s e név értelmét úgy magyarázzák, hogy „A magyarok, akik a Don és Dnyeper folyók között éltek”.

Dr. Novotny Elemér ellenben a nevüket a sumír nyelv alapján vizsgálta.³⁴² Történészek megegyeznek abban, hogy a szabírok – akiket hurritáknak is ismertek – voltak az eredeti lakosai e területnek. A berlini Kelet-Ázsiai Múzeum gondnoka, E. Mayer megállapítása szerint a hurriták nem sémi népek, és sumíruk a nevük SUBAR vagy SUBIR volt. Ezen a területen K. e. 3500 körül a sumír nép a szabírok közé telepedett, valószínű ez a magyarázata a KAS-GAR szónak, amit a sumír táblákról olvastak le, melynek értelme „dupla vagy kettős eredet”-et jelent (szabír-hurrita és sumír). Dr. Novotny e kifejezést összehasonlítja egy lagashi templom E-KASGAR és egy Belső-Ázsia-i város KASGAR bejegyzett nevével. Megállapítja, hogy a „kazár” elnevezés valószínűleg a sumír KAS-GAR névből származik, ezért nem lehet szemita eredetű.³⁴³

Sir Leonard Woolley szerint a sumír irányított gazdálkodás vonzotta a nomád észak-mezopotámiai szemita-akkád népeket, akik azután idővel átvették a sumírok kultúráját és írásrendszerét.³⁴⁴ A sumír ékírásban ezért találunk különböző tájnyelveket.

A K. e. 3. és 2. évezred fordulóján a sumír állam megszűnt létezni.

Mahler Ede, magyar kutatónk szerint a sumírok a Zagros-hegység térségébe az alsó Zab-folyó területére, a füves síkságra vándoroltak, ami később Asszíria lett. Ez a terület ekkor már a szabír-hurrita népek által lakott volt, akiknek főfoglalkozása az állattenyésztés volt. A sumírok majd keletebbre vándoroltak, a Harappa és Mohenjo-Daro térségébe, amit fennmaradt településeik bizonyítanak.³⁴⁵

Pavlovich Sergei Tolsztov tízévi ásatás után K. e. XIII. századból származó öntözéses csatornarendszer maradványaira bukkant Korezm (Chorezm) (sumíruk: KU-MA-AR-IZ-MA) területén, amelyet utóbb már a nomádok lakták.

Az asszírok által kiszorítva a szabír-hurrita nép arra a területre települt, melyet Szent Kanga vagy KI-EN-GI-nek hívtak. A Pennsylvániai Egyetem professzora, Kramer szerint a KI jelentése sumíruk „föld”. A sumírok a saját földjüket (hazájukat) KI-EN-GI-nek nevezték. Badiny professzor szerint az „E” vagy „EN” birtokos rag.³⁴⁶ Ezen a területen a sumírok letelepedését a földrajzi elnevezések bizonyítják. 1967-ben Dr.

³⁴² Novotny Elemér: Sumir nyelv – magyar nyelv. Buenos Aires, Argentina, 1978. 50 old.

³⁴³ U. o. 51 old.

³⁴⁴ Woolley, Sir Leonard: Prehistory and the Beginnings of Civilization. UNESCO, 1963. 384-385 old.

³⁴⁵ Novotny Elemér: I. m. 51 old.

³⁴⁶ Badiny-Jós Ferenc: Káldeától Istergamig. I. Köt. Buenos Aires, 1971, 65 old.

Novotny írt Dr. Tolsztovnak, s felhívta figyelmét a sumír nevekre. Novotny azt is közli, hogy Tolsztov meggyőződése szerint a hunok elei szabír-hurriták voltak.³⁴⁷

Bíborban Született Konstantin K. u. 956-ban írta, hogy a magyarok neve szabír-asphaloi.³⁴⁸ Bulcsu Horka és Tormás, (Árpád ivadékai) a megyer „nemzet-csoport” vezérei, a magyar nemzet irányítói, személyes látogatást tettek nála, és tudatták vele, hogy az ő népük neve Sabartoi-Asphaloi; „Asphalo”, görögül „szabad”-ot jelent és Észak-Babylon neve Subartu volt. Ezek szerint nevük „Szabad Észak-Babylon-it” jelent. Eredetileg szabír vagy szabar volt a nevük, akiket a történészek hunnak jegyezték fel. Bulcsu és Tormás a keleti rítus szerint megkeresztelkedett, és Bíborban Született Konstantin lett a keresztapjuk vagy kezesük.

Őseink, akik Dentumagyariát lakták, Dentumoger-ieknek, de ők magukat Sumuh-ger-nek (szabar-szabírnak) nevezték.

Subarkuduk (e név sumíru SU-BAR-KUD-UKKU) egy „nemzeti egyesülés”-nek volt a neve. Ehhez az egyesüléshez tartozott a szabar-szabír, hun-moger, muh-ger, mah-gor nép, akik az Ural-hegységtől keletre éltek. Ez magába foglalta azt a jogot, hogy e területen határozatokat hozzanak. A szövetségben a szabír-subar nemzettörzs volt az irányadó, irányító.

SU-BAR név alatt „szabír-szubír, szabar”-t értünk.

KUD értelme: „rendelkezés, kormányzat, rendtartás, előírás”.

UK, UKKU értelme: „utódok, ivadékok, leszármazottak”.

Így a Subarkuduk szó értelme: „határozatot hozó szabír nép”.³⁴⁹

Atilla halála után a Hun Birodalom nyugatra is kiterjedt: a Bosporus táján egy törzsi szövetség élt, akiket bosporusi hunoknak hívtak.³⁵⁰

K. u. 527–528-ban Gordás, a hun fejedelem megkeresztelkedett, és a kereszténységet megpróbálta népére erőszakkal rákényszeríteni. A régi vallás táltos-mágusai a néppel egyetemben fellázkodtak ellene, és megölték. A zendülés vezére a saját fivére, Mogeris volt, akit új hun fejedelmüknek is választottak. Ekkor Mogeris népe átvette a szövetség vezetését a szabír-(hun)októl. Egyes történészek szerint a „magyar”-t a hun Mogeris nevéből származtatják. Anonymus azokat a magyarokat „Dentumoger”-nek nevezi, amit most úgy értelmezhetünk, hogy „a döntő határozatot hozó magyarok”, melynek ugyanaz az értelme, mint a Subarkuduk-nak volt. Ezért a dentumogeriek (vagy megyeriek) a szabíroktól (Subarkuduk-tól) átvéve kerültek vezető helyzetbe, amikor Mogeris Gordást követte a hatalomban.

Dr. Novotny a Dentumoger (Megyer) szót, ami sumíru DI-EN-TU-MUH-GER, a sajátos (sumír) nyelv segítségével elemezte.

DI vagy GI értelme „törvény, igazság”.

EN (E-NE) értelme „övé” – birtokos rag.

TU, DU értelme „teszi, csinálja”.

MUH, MAH értelme „magasrangú”.

GER, GAR értelme „gyermek”.

³⁴⁷ Novotny Elemér: I. m. 52 old.

³⁴⁸ Konstantin Porphyrogenitus: *De Administrando Imperii*. 40, Zakar András: „Kaukázusi tanulmányok”. Magyar Múlt, Vol. XIV. No. 35-36, 48 old.

³⁴⁹ Novotny Elemér: I. m. 52 old.

³⁵⁰ Moravcsik Gyula: *Bizánc és a magyarság*. Budapest, 1950, Zakar András: I. m. Novotny Elemér: I. m. 53 old.

Tehát a DI-EN-TU-MUH-GER szó értelme: „Magyarság, a törvényhozó, készítő”. Jelentőséggel bírt az, hogy Dentumoger sumíruul elemezhető, s ez tanúsította a magyarok és a sumírok közeli kapcsolatát.

Az első nyelvész, aki a sumír nyelvet az ural-altáji nyelvek közé sorolta, Jules Oppert volt.³⁵¹ A. J. Sayce, Rawlinson ezredes és François Lenormand alátámasztották Oppert meggyőződését. Rawlinson „szittyá” nyelvnek nevezte ki a sumír nyelvet.³⁵²

Az a feltételezés, hogy a sumír nép az akkádokkal való élet-halál harc következtében kihalt, többé már nem fogadható el, mert az ismert tény, hogy a sumírok Mezopotámiából északabbra fekvő hegyek vidékére és azon túlra is vándoroltak. E területeken megtelepedve új név alatt új államokat alapítottak. A sumír menekültek gyakran összekeveredtek perzsiai népekkel, és IBISIN, az utolsó sumír király Elamba vándorolt, és mint menekült élt a hettiták, hurriták és médek hegyes vidékein. Ezért feltételezhető, hogy a sumír kultúra nemcsak folytatódott az akkádiak és asszíriai társadalmakban, hanem a közvetlen érintkezés következtében befolyásolta Kis-Ázsia északra eső részét is. Szintén ismertté vált az, hogy K. e. 1000-ben, Új-Babylonban a társadalmi helyzetét elvesztett mágus-papi csoport élt. Több írott emlék tanúskodik róluk. Az egyik Dániel könyve az ótestamentumban – I. 4; II. és III. A másik Arianus VI. és a harmadik Strabo XVI. I. része. Ez magyarázza meg, hogy a sumír nyelv fennmaradt a szemita Babylonban is.

Az ótestamentum írói, az ókori történészek és a ninivei asszír király adatai mind azt bizonyítják, hogy a sumírok egyik őshazája Dél-Mezopotámiában a Káldeának hívott terület volt. A K. e. VIII–VII. századból való ékírás a Taurus-hegység vidékét nevezi Káldus Birodalomnak. E terület nyelve a kaukázusi nyelvek keveréke. Lehmann Haupt és mások ezt az összetett beszédmódot sem indoeurópainak, sem szemita nyelvnek nem mondták.³⁵³ A káldus nép a végsőig harcolt az asszírok ellen, egészen addig, amíg mindkét ország teljesen kimerült.

K. e. VIII–VII. században a szittyák összeköttetésben voltak Kis-Ázsiával és Mezopotámiával. A Kaukázuson túl – ahol ma Ukrajna terül el – a szittyák éltek, és pedig földművelésből, állattenyésztésből. Gyakorlott kézművességgel is bírtak, így egy részük város lakó volt. Orosz régészeknek a közelmúltban sikerült feltárni ősi szittyá városokat, melyek közül a legnagyobbak Neopolis, Barda, Min és Sigal voltak. Kijev város szintén a szittyák alapítványaként van számontartva, mert neve a szittyá nép nyelvére utal. (A sumír KI értelme „föld”; E – a birtokos ragja. K. e. 612-ben a szittyák, egyesülve a médekkel, a babilóniaiak segítségére siettek Asszíria ellen. Justinus tudatja velünk, hogy K. u. az I. században a szittyák még uralták Kis-Ázsiát, és ekkor e terület a menekült sumír népek települése volt.

Gosztonyi Kálmán kifejti, hogy a Herodotos által leírt szittyá szavak elgörögösödtek, amelyeket egyedül a sumír nyelv segítségével lehet megfejteni. Az orientalisták nem fogadták el Gosztonyi állítását, azért, mert azt feltételezik, hogy a szittyák a perzsák leszármazottai. Figyelembe veendő az, hogy úgy a sumír, mint a magyar és a többi turáni nyelv, mind ragozott alakúak, míg a perzsa az előjelekkel flektálón módosított.

³⁵¹ Oppert, Jules: *Expedition Scientifique en Mesopotamie de 1851 á 1854*. Zakar András: I. m.

³⁵² Rawlinson, Sir Henry: *Writings in the Journal of the Royal Asiatic Society*. 1840. Zakar András: I. m.

³⁵³ P. Kretschmer: *Glotta*. 1932. Friedrich: *Analecta Orientalita*. 1935. Zakar András: I. m. 40 old.

Trogus Pompeius tudatja, hogy az ősi írók ezt állították: „A szittyák voltak Mezopotámia legősibb birtoklói”.³⁵⁴

A temetkezési szokások szintén mutatják, hogy a szittyák nem lehetnek iráni eredetűek, mivel ők (az irániak) a hullát „tisztátalannak” tekintik, amiért halottaikat el sem temették, hanem házaik tetején vagy hegytetőn függesztették ki, madarak prédájává. Míg a turáni népek – szittyák, magyarok, hunok, avarok, pártusok, szabírok – a halottaikat sírba tették, megbecsült, értékelt javaikkal, szerszámaikkal, fegyvereikkel, sőt még kedvenc állataikat, lovaikat is elhantolták velük.

Megjegyzendő H. Howarth és J. Klapproth kijelentései: a kazárok nem „törökök”, hanem „turkok”.³⁵⁵ A korunkbeli arab írók, mint Ibn-Haukal, (aki földrajztudós is) azt írják, hogy a kazárok nyelve különbözött a „törökös” nyelvtől, és minden más nyelvtől, amit abban a korban ismertek.

A sumír ékírásos táblákat akkor még nem találták meg, ezért a kazár nyelv egymagában állt. Később a nyelv törökös jellege a sumírhoz kapcsolta.

Gosztonyi Kálmán szerint bizonyos sumír nyelvi jellegzetességek szemmel láthatóak a Kaukázus és a Fekete-tenger feletti területen használt nyelveknél. Ez akkor válik kétségtelenné, ha tanulmányozzuk a szittyá és azok rokon népei(nek) nyelvét.³⁵⁶ A szittyá és perzsa nyelv között nincs kapcsolat. A szittyá istennevek ugyancsak a sumír nyelv ismeretével elemezhetők. Nem fejtegethetjük hosszan a szavakat, mert túl szakmabeli, hosszú és bonyolult, azonban megelégszünk néhány szittyá név levezetésével, hogy bizonyítsuk sumír eredetüket. A SACA nevet a perzsák adták a szittyáknak. A SAGAR egy szittyá fegyver neve³⁵⁷, ami a sumír SAG-AR-ZU szóból ered: „harci bárd”.

SAG értelme „fej”

AR értelme „zúz”

ZU értelme „képes”

SAG-AR-ZU értelme: „ami képes fejet zúzni”, ennek magyar változata a „szekerce”, vagy a ma jobban használt nevével „fokos”. Ezért a szekerce szavunk magyar, és nem a szláv „sikirica” szóból ered. A kölcsönzés tehát így fordított, nem mi vagyunk a kölcsönvevők. Hasonló a helyzet a fennmaradt kazár szavakkal is, melyeket nem tudunk a török nyelvből levezetni, megérteni, csak egyedül a sumírból. A történelmi események lazán összekötik a szittyá, kazár, magyar és sumír nyelveket. Bár nekünk nincs teljes ismeretünk a kazár nyelvről, de azok a szavak, amelyek fennmaradtak, arra engednek következtetni, hogy K. u. VIII–IX. században a kazárok és őseink együtt éltek Kijevben.

Zakar András írja, hogy Oppert, Lenormand és még többen csak meghatározták a sumír ural-altáji kapcsolatot. Figyelembe kell venni, hogy abban az időben még nem létezett elegendő adat a részletes vizsgálathoz. Azóta Varga Zsigmond, Bobula Ida, Gosztonyi Kálmán, a Francia Kollégium Asszírológia tanára és Zakar András, a magyarországi egyetem Keleti Nyelvek tanszékéről, új következtetésre jutottak. Zakar

³⁵⁴ Gosztonyi Kálmán: *Összehasonlító szumer nyelvtan*, Switzerland, 1975. 800 old.

³⁵⁵ Howarth, H. : *The Kazars*. 1878: Klapproth, J. : *Tableaux d'Asie, Migrations des Peuples*, Paris, 1826
Gosztonyi Kálmán: I. m.

³⁵⁶ Gosztonyi Kálmán: I. m.

³⁵⁷ Herodotos: VII. 64. (507). Zakar András: I. m. 44 old.

szerkesztett egy táblázatot a sumír nyelv szerkezeti jellegzetességeiről, melyek szétszórtan husz különböző nyelvben is megtalálhatók.³⁵⁸

A sumír teljes gyökeres szerkezeti (strukturális) hasonlóságot mutat a magyar nyelvvel. Ismételve azt, hogy a kaukázusi nyelvek mutatnak valamelyes szerkezeti hasonlóságot a sumírral, de a nyelveknek nincs meg a szókészleti kapcsolatuk, s a nyelvtani szabályok szerint a szenvedő igealak teljesen eltér a sumírtól. A sumír nyelv élt a szittyák nyelvezetében (beszédmódjában), és kétségtelenül megmutatkozik a kaukázusi nyelvekben is, azonban ez esetekben nem lehet genetikai, örökléstani viszonyról beszélni, csak kölcsönzésről.

A nyelv felépítése fennáll a türk és a sumír nyelvek között, de ugyanakkor a szókészlet hasonlósága minimális, elenyésző. Zakar írja: „Ahol csak műveltségi szavak egyeznek két nyelvben, akár kölcsönzésről is lehetne szó; ahol elemi szavak és egyes nyelvtani elemek egyeznek, távolabbi, vagyis ősrökonság mutatkozik; ahol mind a két fenti szótári rész egyezik, a hang- és alaktani jellegzetességek is a két nyelvben sorozatosan egyeznek – ráadásul különleges részletek, valamint embertani, régészeti és művelődéstörténeti jelenségek – közvetlen, esetleg részleges, de mindenképpen származási kapcsolattal állunk szemben. A szótár a nyelv teste, a nyelvtan a lelke... Az együttes a döntő, vele a különleges egyezések.”³⁵⁹ A magyar nyelv kapcsolatot mutat a sumír nyelv némely elemével, azért, mert érintkezés volt az idők folyamán. És itt kérdezzük, honnan származik a hasonlóság a magyar és a finnugor nyelvek között?

A szittyák északra fekvő szomszédai a finnugor népek voltak, a magyar és a finnugor nyelvek hasonlatossága innen ered, amire ma is hivatkoznak. A finnugor nép magáévá tette a kölcsönszavakat, és a nyelvtan bizonyos alakját a szittyáktól, a kazárok és a magyarok elődeitől vették át. Az az elmélet, hogy a finnugor népet egy török kisebbség uralta, már megdőlt az embertani kutatások nyomán, amely a következő: a finnugor népek koponya-mérőszámai nem azonosak a magyar koponya méreteivel, indexeivel. Bartucz Lajos írja, hogy a turáni és dinári típus teszi ki a magyar népállomány huszonöt százalékát.³⁶⁰ Viszont negyventől hatvan százalékig a magyar koponyaméretek a rendelkezésre álló sumír koponya jelzőszámaival egyeznek. Az újkori magyar koponyák között pedig nincs szemita vagy orientális típus.

A szittyák népe, amely a Kaszpi-tenger és a Volga-folyó közötti területen élt, kapta a „Turk” nevet. Gosztonyi Kálmán kutatásai szerint a „Turk” név a sumír TUR-UG származéka, „elszakadt, szétvált” értelemmel. Azt jelentette, hogy ez a nép elvált, elszakadt. Őseinket, a magyarokat szintén turkok-nak hívták. Példa erre a koronán olvasható véset „Turkok Királya”, melyet Géza Nagyfejedelem kapott a Bizánci Császártól. (Lásd a magyarázatot az I. fejezetben.)

A nyelvünkben létező úgynevezett „török kölcsönszavak” majdnem mind sumír, vagy talán perzsa eredetűek. Ezek a szavak a szittyák nyelvéből kerültek a törökbe. Így a török szavaknak távoli kapcsolatuk van a sumírral, de semmiképpen sem jelenti azt, hogy a törökök a sumír nép leszármazottai. Mi magyarok nem kölcsönözhattuk azokat a szavakat a töröktől, mert azok ősidőtől fogva a miénk voltak. A finnugor elmélet szerint egy kicsi, de harcias (török) törzs meghódította a proto-magyarokat (az ugorokat). Ez továbbra is csak elmélet marad, minden bizonyíték nélkül. A sumír szókészlet és a

³⁵⁸ Magyar Múlt. I., 1972, 1-45 old.

³⁵⁹ Zakar András: Magyar Múlt. Vol. XIV. No. 35-36, 44 old.

³⁶⁰ Bartucz Lajos: A magyar ember, 1939, Zakar András: I. m. 46 old.

jövőbeni szóelemzések lesznek a bizonyítékai annak, hogy az úgynevezett „török kölcsönszavak” már régóta megvoltak a sumír-magyar szóállományban. A kölcsönzés itt ismét fordított. Az 1941-ben megjelent Bárczi Géza szófejtő (szószármaztató) szótára szerint a magyar szavak nagyrésze szláv eredetű. Azonban csak a vallásos szláv szavak – amelyeket a kereszténység folyamán többé-kevésbé átvettünk – léteznek a magyar nyelvben. A kölcsönzés itt is fordított, mivel a szlávok vették át a magyaroktól.

Zakar András írja: ha a szláv szó megtalálható a másik hat szláv nyelvben, és ez a szó szintén megvan a magyar szókincsben, ugyanakkor nem létezik a finnugor és török nyelvekben, akkor nyilváníthatjuk „azt” eredeti szláv szónak. Láthatjuk: az arány hat az egyhez. Ezt az arányt mindig figyelembe kell vennünk, mert a K. u. VI. században a szlávok egy egységes csoportban éltek a Visztula-folyó és a Balti-tenger területén. Ezért a nyelvük egységes volt és nem megosztott, kivéve a többféle nyelvjárást, tájszólást. A különböző, most beszélt szláv nyelvek sokkal később fejlődtek ki. Így csak az ősi szláv szavakat használhatjuk, mint mérce a (magyar és szláv) szavak összehasonlításakor. Ha egy szláv szó megvan a sumírban, akkor az nem lehet szláv eredetű, csak szittyá vagy sumír. Figyelembe kell vennünk azt a tényt is, hogy alig találni ősi szláv műalkotást, ugyanakkor a szittyá művészi munkák számosak. Ez arra utal, hogy akkor a még nomád életet élő szittyák fejlettebbek voltak, mint a szlávok.

Mikor a régi szláv elméletet meghírdették, a régészek még nem fedezték fel Kis-Ázsia (ásatással előkerült) műalkotásait. Az tudott tény, hogy a középkorban a magyar nyelvet „Lingua Scythica”, szittyanyelvnek nevezték. Az „Ugor” nevet a XII. századig nem is említették. Elképzelhető az, hogy a középkor történészei, ha volt, ne tudtak volna az ugor névről?

Bíborban Született Konstantin szerint a magyarokat „Sabartoi-asphaloi” népnek is nevezték. „Savartoi” földrajzi neve Subartu-nak, amely a sumír SUBIR-KI (szabír föld) szóból eredt. (DSL. I. 7; és L. 7.) A SUBIR-TU szó értelme szabír föld, és ebből a szóból származott az akkád SUBARTU szó.

A görög „asphaloi” ugyanaz, mint a sumír US-BAR (DSL. II. 181-182; és L. 185.). Az US-BAR szó értelme „az asszony részéről levő rokonság”, amely az asszonyági leszármazottakra vonatkozott a perzsa, méd vagy hurrita népeknél.

A sumír menekültek többnyire férfiak voltak, akik összeházasodtak perzsa, méd és hurrita nőkkel. A SUBARTU-USBAR kapcsolat bizonyítható, mivel ők is ugyanazt az ékírást használták. (DSL. II. 182.) Van egy adat, amely arra utal, hogy ANSAN perzsa városnak egy része volt SUBARTU. Ungnad mondja, hogy ANSAN-KI ugyanaz, mint SUBIR-KI.³⁶¹

Németh Gyulának a Sabartoi-asphaloi névről más véleménye van: egy török törzsnévből vezeti le, és állítja, hogy az „asphaloi” az többes száma az „aspholes”-nek, mely „erős és szilárd”-ot jelent.

Horváth István Bíborban Született Konstantin írására hívja fel a figyelmet, mely leszögezi, hogy a sabartoi nép az avarok fennmaradt (megmaradt) része.³⁶² Zakar ehhez hozzáteszi, hogy valószínűbb a szabír, mint az avar. A „Sabartoi-Asphaloi” név ismert

³⁶¹ Ungnad: Subartu, 40 old; Zakar András: I. m. 48 old.

³⁶² Konstantin Porphyrogenitus: De Administrando Imperii, 30. f. Horváth István: Rajzolatok. Zakar András: I. m. 49 old.

volt Kazáriában. Bíborban Született Konstantin írja: „Azok a magyarok, akik elhagyták Etelközt, és kelet felé vonultak, szabíroknak nevezetnek.”³⁶³

K. e. a 2. évezredben szabír területen, Mezopotámiában háború kezdődött Babylon és Asszíria között.

A Hammurabi-korszak kezdetén a ló, a lovas és az ókori kétkerekű kocsi riadalmat keltett, Mezopotámiában egy jól felszerelt lovas vándornép jelent meg Közép-Ázsiából, eredetük „ismeretlen”. Minden bizonnyal szittyák, turáni népek voltak, akik erősségüket a lovászatnak köszönhatték.

Hammurabi a kassziták szokását alkalmazta, használta a lovat és a harci szekereket. Az új harcmódor sikeres lehetett, mert Hammurabi írásai dicsekvően tüntetik fel a birtokolt lovak és versenyszekerek számát.

Hammurabi uralkodása után e területen 500 évig a kassziták lovagrendje került hatalomra, melyet mi most Babyloni Birodalomnak nevezünk. A kassziták birodalmukat KUR-TE-IZ-nek nevezték, TENIZ országának. Erejük kitűnő lovasságuknak volt köszönhető. A kassziták birodalmukat felosztották a lovagrend-törzseik között. Assur volt a székhelyük, a Zab-folyó mentén.

Sumír nyelven Assur az ASSZA-UR, melynek értelme „lovas-úr”.

Padányi Viktor írja, hogy K. e. 1360-ban Mitannit Asszíriától vereség érte, amit területük egy része és nagyhatalmi helyzetük elvesztése követett.³⁶⁴ A negyven mitanni lovastörzs ekkor átállt a hettiták oldalára, manda név alatt, ahol vezető szerepük volt.

K. e. 1200-ban a Hettita Birodalom is megbukott. A negyven manda törzs Subartuba vándorolt, és UZZU-ban telepedett le. A szemita lázadás eltörölte az utolsó Kasszita Birodalmat K. e. 1171-ben, s a megmaradt kasszita lakosság a Van-tó vidékére menekült, ahol akkor már létezett egy kasszita vallási központ, mely 80 évvel előbb alakult, a kasszita mágus-papok által. K. e. 1251-ben Assurba menekültek, mikor az assur király, I. Tukulti-Ninurta meghódította Babylont, és magával vitte Marduk-isten szobrát is Assur városába. A Van-tó területén a kasszita nép egy papi uralmon alapuló kultúrát alapított, amelyet a régi írások az ókori történelemben Chaldeus civilizációnak neveznek.

A mitanniai manda nép ugyancsak Kis-Ázsiából származott, szintén e civilizációhoz tartozott. K. e. 1101 körül telepedtek meg az Urami-tó vidékén, amikor Tukulti-apal, asszír király Babylont Asszíriához csatolta, aki később elfoglalta a Van-tótól délre eső még megmaradt mitanni területet is. A lakosságnak ismét menekülnie kellett a kegyetlen asszír uralom elől a rokon manda néphez, akikkel egyesülve szövetséges államot alapítottak K. e. 1070-ben. A K. e. IX. században ez a szövetség átalakult királysággá, melyet az asszírok URARTU néven említenek.

Az nem véletlen, hogy ez a különböző csoportban lévő nép mind a Van-tó területén telepedett le. A kasszita mágus osztály, a manda nép és a mitanniai vereséget túlélők mind idetértek, és itt találtak menedéket, ahol rokoni köteléket éreztek. A K. e. IV. századból származó kútfők ezt a területet URZU és HAYASHA néven említik. Az első király – neve a manda népből való származásra utal – URAMI volt, Zakar szerint. Valószínű, hogy az Urami-tó innen kapta a nevét.

A füves pusztán a Kaszpi-tengertől északra, Urartutól messze északkeletre és onnan a Kaukázusig a hunok éltek.

³⁶³ Konstantin Porphyrogenitus: I. m. 38. f. Zakar András: I. m. 48 old.

³⁶⁴ Padányi Viktor: *Dentumagytaria*, Buenos Aires, 1963, Zakar András: I. m. 50 old.

Azokat a népeket, akik e területen éltek, Herodotos szittyáknak hívja. Miután az asszírok meghódították a hettita népet, ők maradtak egyedüli urai e területnek. Assur vidéki város volt, de gyorsan átalakult egy szemita kereskedelmi nagyvárossá, ahol a népnek csak a luxus és gazdagság lett a célja. Az asszírok magas adókat vetettek ki a meghódított területek lakóira, uralkodásuk rövid idő után tűrhetetlenné vált, mert könyörtelenek voltak a rabszolgákkal. Az asszír király, Tiglat-pilesar megpróbálta visszaállítani a kapcsolatot Babylon és Asszíria között. Ezzel az volt a szándéka, hogy a folyamatosan kitörő lázadásokat elfojtsa. A babilóniai nép nem tudta elviselni, hogy egykori hűbérese, az asszír állam uralkodik felette. Babylon majdnem egy teljes évezreden át a világ kulturális központja volt, bár még mindig élvezett bizonyos méltóságot az asszír iga alatt, de az túl megalázónak tűnt, hogy az alkirály, a „harku” Babylonban lakott. (A magyaroknál a „harku” „horká”-ra változott, mint Bulcsu Horka.) Tiglat-pilesar megpróbálta elsimítani ezt a problémát azzal a rendelettel, hogy Babylonnak egyenlő rangot adott Asszíriával és kikiáltotta magát Babylon királyának. Ennek következtében fia lakhelyet változtatott, és Asszíria lett az alkirály „harku” lakhelye. Ez a tett viszont felbőszítette a hadsereget. Tukuli-apal legfiatalabb fia, a „harku”, akinek (valódi) neve Sarrukin, melyet Sargonra változtattak, átvette a felkelők vezerségét és annak hatáskörét, visszaállította Asszíria hatalmát, és elfoglalta a trónt.

Sarrukin első cselekedete volt háborút indítani Palestina ellen. Míg az asszír hadsereget ez a háború lekötötte, a chaldeai király szövetséget kötött Humbanik, a médek királyával, és váratlanul megtámadták és felszabadították Babylont. Egy lovascsoport az úzoktól áttért manda király táborába, akinek neve Manau volt, és letelepedtek az Urami-tó azon területén, ahol előzőleg már a többi rokonnépek is éltek.

Sarrukin (Sargon) visszatértekor azonnal megtámadta a lázadókat, de csatát veszített. Ugyanebben az időben Syria (Asszíria) is elégedetlen volt, és a felkelésüket le kellett törni. Majd néhány kisebb állam ugyancsak fellázadt Asszíria ellen. Ekkor a lázadások kiindulópontja Manni állama volt, akik elmozdították a kormányzót, Sarrukin képviselőjét. Sarrukin Manniba ment, és egyenként verte le a lázadó államokat. A lázadás vezetőjét, Bagdatut elfogta, és elevenen megnyúzatta. Új kormányzót nevezett ki, aki egy év után, K. e. 717-ben szintén ellene fordult.

Urartu támogatta ezt a felkelést, melyet Sarrukin háromévi elkeseredett küzdelem után végül is leverte. Sarrukin kegyetlen bosszút állt a népen. A manda király, I. Rúzsa (Rúzsza magyarországi családi név) és megmaradt harcosai a hegyekben életüket veszítették. A manda nép egy része a Méd Birodalomban lelt menedéket, a másik pedig a Kaukázus hegyeiben bújt meg. Sarrukin végül elfoglalta Urartut, s ez volt az utolsó támadó hadjárata.

Sinaherib, Sarrukin fia, már szövetséget kényszerült keresni az úgynevezett északi „barbárokkal”. Számos adatunk van az akkori északi népről, azonban nevük nincs megemlítve. Minden forrás leírja, hogy csúcsban végződő sapkát, bőrnadrágot és térdig érő kabátot viseltek. Lándzsát, kardot, nyilat, fokost használtak fegyverként, pányvát vetettek az ellenségre, és kürtszóra egy emberként fordultak. Hazájuk a Kur-folyó északi területe, a Kaszpi-tenger és Kaukázus között volt, Herodotos szittyáknak nevezte őket. Asszíria megszűnte (bukása) után K. e. 612-ben egy újabb időszak köszöntött be a Kaukázus és Subartu térségébe. Egy új nagyhatalom jött létre, akik közeli kapcsolatban álltak Subartu, Uz és Káldea népével. Babylon függetlenségének visszanyerésekor a káldeai mágusok gyorsan megszerveződtek, és visszatértek az Urami-tó vidékére. Ebből

a Manda-központból a mágus papság és a manda nép egy új Szabír Birodalmat alapított. Visszaállították a sumír örökséget a szokásokkal, de ez a nyugalmi újjáépítés nem volt hosszú életű, mert a perzsák Cyrus (neve Kuras volt) vezetésével megdöntötték a hatalmukat. E rövid életű szabír fellélegzés véget ért, mert TAMAR (adatokból úgy is ismert, mint TOMYRIS, királynője a szittyáknak), a szabír királynőnek nem volt elég ideje és ereje ahhoz, hogy egy nemzetté alakítsa a szabír, úz, cimmericiansz és örmény népeket a támadó Cyrus (Kuras) ellen.

A Méd Birodalom egy új fejezetet is nyitott az időkorszakokban. Eddig a múlt, mint őstörténelem szerepelt. Az őstörténelmi adatok, melyekhez hozzájutottunk, értelmezési magyarázatokra, kiértékelésekre és sejtésekre alapultak. Azonban K. e. az V. századtól kezdve, pontosan a Perzsa Birodalom felemelkedésétől, a történelmet rendszeresen jegyezték. E jegyzetek perzsa, görög és latin adatforrásokként találhatók meg. Bár e feljegyzések is sok torzítást mutatnak és nem mindig pontosak, de ezeket legalább olvasni lehet. Herodotos például Cyrust írt Kuras helyett, és fiát Kombicesnek, akinek valódi neve Kambudzia, a Kaszpi-tengertől északra lakó népeket szittyáknak, és azokat, akik délre laktak a Kaszpi-tengertől, massagétáknak hívta. Görög nevet adott minden népnek. Tőle tudjuk, hogy a perzsák Lydia és Babylon meghódítása után egy hosszú harcban elfoglalták a Szabír Birodalmat. Ő volt az, aki Tamar (magyar női név: Tamara) királynőnek Tomyris nevet adományozott.

Az önkényes névadásra szembeűnő példa az a három különböző történész, akik egy és ugyanazon népet három eltérő névvel illették. Állíthatjuk, hogy az a nép nem nevezte magát szittyának, massagétának és saca-nak – csak példának okáért, ahogy az amerikai indiánok sem hívták magukat „indián”-nak. Írott bizonyítékunk van magától Herodotostól, amikor a Kis-Ázsia-i népről beszél. Zakar írja: „Super hos (úgy mint perzsiai) ad Aquilonem habitant Medi, super Medes Sapires, super Sapires Colchi...” Sem az örmény, sem a perzsa írók nem említik a szittyá vagy massagéta nevet, ezért Tamar királynőnek szabírnak kellett lennie.

Ptolemaios térképe alapján Subartu területe két részre oszlott, egy örmény ékszerű tartomány által, keleti és nyugati félre. A nyugati szabír rész magába szívtá a hun és az úz népeket. A keleti szabírok és a Kaszpi-tenger területén élők soha sem kerültek perzsa uralom alá. Zakar írja: mivel a szabírok perzsa uralom alá jutottak, ezért két részre osztva maradtak.

Egy másik tény megnehezítette helyzetüket, és pedig az, hogy részévé váltak egy akkor alakuló örmény birodalomnak, de nevüket megtartották.³⁶⁵

A Perzsa Birodalmat Nagy Sándor szüntette meg, és mindkét nép, a szabír és az örmény, macedón uralom alá került.

Macedónia hatalmát a pártus Arsak dinasztia – akik avarok voltak, együtt az úz néppel – döntötte meg. Ez az egykori perzsa-örmény terület az Arsak uralkodóház kormányzata alatt vált ismertté mint Pártus Birodalom. Azok a népek, akik itt a szabírokkal összefüggésben voltak, engedményeket élveztek. Az egész birodalom jólétét a római hadjáratok nyirbálták meg. 500 évig tartó ellenállás után az örmények végül is Róma részévé váltak.

A Pártus Birodalom kimerült a Róma elleni küzdelemében, és végül a túlterhelés következtében Perzsia elnyerte függetlenségét. Ezután a perzsák megtámadták Rómát, és a háború évszázadokon át folyt. K. u. a VI. században a Római Birodalom elvesztette

³⁶⁵ Zakar András: I. m. 56-57 old.

hatalmát Justinianus császár uralkodása alatt, míg a Perzsa Birodalom Kosru császár uralmával virágzott. Majd a Nyugat-Római Birodalom helyett Konstantinápoly vette át a hatalmat. Konstantinápoly és a Perzsa Birodalom közötti ellentét folyamatos háborút jelentett a szabír területen, ez idő alatt, amíg a két ellenfél egymást pusztította, egy harmadik világhatalom emelkedett fel, az arab hatalom, K. u. a VII. században.

Ezalatt Árpád magyarjainak ősei, a szabírok, Sumíriából a Kaukázushoz és attól északra eső területekre menekültek. Ott éltek, amíg ismét elhagyására kényszerítették őket.

K. u. 226-ban, mikor az Új Perzsa Birodalom megalakult, csak a név volt perzsa, mert asszimiláció volt, s így ez uralom alatt az élet tűrhető volt a turáni – az úz, avar, hun, szabír és szittyá – népek számára. Kultúrájuk, vallásuk turáni (sumír) volt, azért, mert a perzsák már a korábbi időkben átvették a szokásukat, és az 500 évig tartó pártus uralom alatt ezek meggyökereztek és turánibbak lettek.

A hosszan tartó perzsa és bizánci háború után ezen a területen az arabok kerültek hatalomra, de fajilag nagyon idegenek maradtak. A vakbuzgóság, fanatizmus uralta cselekedeteiket. Egy más nyelvű, kultúrájú és vallású nép volt a perzsák mellett. Az arabok megjelenésével az élet itt mások számára elviselhetetlenné vált.

Húsz évvel Mohamed próféta alászállása után, K. u. 622-ben az arabok meghódították Szíriát és Egyiptomot. 50 évvel később Észak-Afrikát, majd a század végén Kis-Ázsia volt veszedelemben. Az arab világ központja Damaszkusz volt, de a századfordulón nehézségekbe ütköztek.

Zakar írja, hogy az arabok Damaszkusz és Karthágó között nem tudták áthidalni a távolságot, de ugyanakkor még mindig újabb területeket hódítottak meg. Egy ideig Bizánc sikeresen ellenállt az arab hódításnak, de a veszély már fennállt. Ekkor veszítettek néhány ütközetet Bizánctól, és ez idézte elő, hogy ismét bevezették a legnagyobb asszíriai kegyetlenségeket. Az arab uralom ekkor végleg elviselhetetlenné vált.

Padányi és Zakar írja, hogy a sumír nép folytatólagosan elvándorolt Mezopotámiából. Északkelet, északnyugat és Közép-Ázsia területein telepedtek meg, ahol az ősi mongol lakosság közé vegyültek, házasodtak néhány helyen. Így jött létre az az ősi turk (nyelvcsalád is), turáni vagy ural-altáji népesség, amely a többségét adta a szabír, daha, hun, avar népeknek. E népeknek egy közös szokáson alapuló foglalkozása a lótenyésztés volt, és törzsi szövetség alatt éltek egy kán vagy kagán kormányzata alatt. Egy kán uralta az egész lovas birodalmat. Mindezek a népek nyelvileg és fajilag egymástól függve egybe tartoztak, mint bizonyos birodalmuk, a különböző Hun Birodalom (hunok világa), az Avar Birodalom, a Pártus Birodalom és a Kok-Turk Birodalom az V. században. Az utólag említett tartomány rövid fennállása ellenére is sok lényegbeli változást idézett elő Európa történelmében. Elsődlegesen elfoglalták az erős vár-kunok országát, akik vándorolni kényszerültek, és a Kárpát-medencében telepedtek le a VI. században. A vár-kunok vagyis avarok, a kárpát-medencei berendezkedéseik után meghódították az Onugor Birodalmat, melyet Atilla fia, Irnik alapított. Ez a hódítás K. u. 570–620 között ment végbe. Az avarok támadása a Kaukázustól délre eső területre szorította a szabírokat. Az arab előrenyomulás összekütközött a még nem egészen letelepedett és a még nem egyesült szabír véderővel.

A szabír védőőrség minden hősiessége ellenére is megtört, mert ellenállásuk a fanatikus, jólszervezett világhatalom ellen egyszerűen csekélynek bizonyult. Az arabok lassan haladtak észak felé, és az akkor ott lakó népességet menekülésre kényszerítették. A

vak arab hódítás nagymértékben a szabír, örmény, hun, úz görög és perzsa nép ellen irányult.

A Kaukázustól északra eső részen élt a harcias kazár nép, amely K. u. 680-ban alakult, mikor meghódították az Onugor Birodalmat. A Kazár Birodalom lakosai nagyrészen a perzsa és chorezmi menekültek, akik úgyszintén az arabok által váltak hazátlanná. Ezen népek csak nyugat felé menekülhettek – és a hegyek fennsíkjain találtak menedéket –, mert keleten a Kaszpi-tenger volt. Akik az araboknak megadták magukat, rabszolgák vagy heréltek, a lányok pedig háremhölgyek lettek. Ez lett a sorsa a gyaur hitetleneknek. Az elkeseredett lakosság kétségbeesetten védekezett, de amikor a helybeli ellenállás megszűnt, a megtorlás iszonyú volt. Ezért aki csak tehetett, északnyugat felé, a Kuban-folyó irányába vonult. Ez egy felmérhetetlen nagyságú mocsaras, ingoványos terület volt, ahová az arab harcosok nem merészkedtek. Meotisz-mocsárnak is hívták.

A lápos vidéken a menekülők száma egyre szaporodott és erejük megnőtt. A szomszédos népek engedményeket kényszerültek tenni a mocsárvidék lakóinak, bár nem ismerték őket. Nagy titokzatosság vette körül kilétüket. A nyelvük az a régi nyelv volt, melyet még a Kaukázustól és a Fekete-tengertől délre eső területen használtak. A történészek szerint megnevezésük változó volt, úgymint úz, as, chus, ghush, és török. Végül megállapodtak a turk névben.

Arab kútfőkből a magyar vonatkozóan három lényeges adat áll rendelkezésünkre. Mind a három jegyzet egy történetet ír le, azért azt hitelesnek nevezhetjük. Az adatforrások:

1. A Bal ami krónikák, amelyet az Orosz Akadémia adott ki 1844-ben.
2. A Baladhuri krónikák, Németországban 1866-ban kiadva, Futu al Burdan név alatt.
3. Az Ibn-al-Adhir krónikák, 1921-ben Kairó-ban.

Mind a három munka a középkorban íródott. E munkákban a lényeges rész számunkra, amely a következő fejezet címei alatt a magyarokkal foglalkozik: „Az Al 'Laks terület”. Ez a hely a Kaukázustól délre – a nyugati része az egykori Örményországnak – Azerbajdzsán és Kis-Ázsia között található. A krónikák leírása szerint ezen a területen van egy síkság, egy hegység és két folyó. Az egyik folyó neve Samur, a másik Shabiran. Mind a három adatforrás ugyanazt tudatja. Az említett térségben két helyen van két folyó és síkság. Hogy melyik az, amire hivatkoznak, vegyük szemügyre: Az egyik lehetséges az Eufrátesz és a Tigris területe. A másik a Kur és a Rúzsa folyó térsége, amelyet most Cyrusnak és Araxesnek hívnak. Az, hogy melyik, mindegy, mert a két helység közötti különbség csak száz mérföld és csak egy hegy választja el a kettőt. Magyar szempontból az a fontos, hogy az észak-nyugati területtel melyik szomszédos, a Kuban vagy a Meotisz.

Marwannak, az arab északi hadsereg parancsnokának volt a feladata a súlyos és tartós felkelés leverése, amely K. u. 735-743-ig húzódott, s már lekötötte az egész arab hadsereget. Az arabok elleni felkelések sűrűn, naponta ismétlődtek és nagy területekre terjedtek ki. A felkelés fészke az Al-laks területe volt.

Az Al-laks felkelés vezérének neve – az arab írások szerint – Upas-Ibn-Madar. Az „Ibn” személynév után mindig a nemzetséget, helyet jelző szó állt. Ami azt jelenti, hogy Upas Madar vagy magyar nemzet szülötte. Semmi kétség afelől, hogy az itt említett Madar vagy Mazar (Matzal) nép, melyet a bizánci történészek említenek, ugyanaz a nép, amely a Meotisz térségében tűnt fel egynéhány évtizeddel később, mint egy nemzet, amely magyarnak hívta magát. Az sem vitás, hogy a „z”, „tz”, „d”, amellyel a

történészek próbálják visszaadni a magyar „gy” hangot – mondja Zakar – és a latin írók, akik két hang összeadásával helyettesítik ugyanezt, mert a nyugati nyelvek ábécéjében nincs ez a hang, ezért az átírás torzítást okozott. Az ősmagyar írásrendszerben, a rovásírásban, volt egy különálló rovás a „gy” hang-ra.

Zakar az Árpád éra alatti korból nem talált pontos hasonmást az Upas névre, de a magyarban van számos Opos. Lehetséges, hogy az Upas arab név az arab fordítás, vagy a jelenlegi magyar név, az Opos, történelmi fejlődés következménye. Ha ez így van, akkor Upos Árpádnak az elődje (őse). Az arab forrásmunkák ezeket a feltevéseket látszanak alátámasztani.

Az arab források tudósítanak arról is, hogy hosszú küzdelem után Marwan – az arab északi térség parancsnoka – K. u. 739-ben végül is felülkerekedett az Al-laks-i lázadáson. Upas-Ibn-madar a megmaradt embereivel bezárkózott a várába, melyet Marwan körül zárt és megtámadott. Mikor a helyzet teljesen reménytelenné vált, Upas, embereivel az éj leple alatt áttörte az arab zárógyűrűt, és északra a kazár királyhoz menekült, a Meotisz felé. Mikor Upas Meotisz-ba érkezett, vezetője lett a már odamenekült népeknek, s egyesítette őket. Így alakult ki Dentumagaria, és rövid időn belül igen figyelemreméltó tényező, hatalom lett azon a területen.³⁶⁶

Az egyidejű bizánci írások Dentumagaria népét úzoknak és alánoknak nevezték, az ószláv adatok pedig szabírnak és megkülönböztették őket a kazároktól és az onoguroktól.

Dentumagaria K.u. 750-ben mint egy független állam kapcsolódott be a kazár-arab háborúba. Itt meg kell említenünk az arabság belső széthúzó erőit, amely végül is kétfelé szakította a birodalmat. Mikor szétváltak, a Nyugat-Arab Birodalom székhelye Cordova lett.

A Kelet-Arab Birodalom egyesült az elfoglalt, birtokba vett területekkel feladva Damaszkuszt, mint központot és Bagdad-ot választotta a birodalom székhelyévé. Ez a sokáig tartó belföldi küzdelem meggyengítette az arab imperialista törekvéseket, míg az egyesítés után is. Így a belső gyengülés több reményt adott az iga alatt lévő nemzetek számára, akik követet küldtek a kazárokhöz, rábírva őket egy háború viselésére a viszálykodó arabok ellen. A kazárok három oldalról indítottak támadást. A meotiszi szabírok csatlakoztak a nyugati kazár hadakhoz. Ez a csapat rövidesen visszafoglalta az elvesztett területüket. Tovább folytatták felszabadító harcukat, visszavéve az egykori sumír fővárost, amelyet a görög és latin írók Gudeának neveztek. Mansur, e terület arab polgármestere is elesett az ütközetben. Az új kormányzó átállt a kazárok oldalára, ezért állásában megmaradt kazár szövetségben.

A kazárok ezután beszüntették a háborúskodást, de nem úgy a szabírok, akik nem akarták ismét átadni területüket az araboknak. Bagdad végül is elsimította a belső ellentéteket, és egyesített erőikkel visszafoglalták Damaszkuszt a szabároktól. Mindezt Yazid-Iben-Usayd al-Sulami kezdte meg az arabok számára. E háborúban, amelyek K. U. 755-ben kezdődött, a szabírok lassan tért vesztek és a szabír nép ismét menekült. Egyik része kelet felé, a Kaszpi-tenger irányába, a másik része a katonákhoz csatlakozott, és lassan a Meotisz lápvídjére felé húzódtak vissza. Ez egy tökéletes kivonulás volt. Al-Tabari, egy arab kútfő, 50.000 hontalant említ, akik Meotiszban telepedtek le. Ez már a második számkivetett szabír hullám volt Meotiszba.

³⁶⁶ U. o. 67 old. Padányi Viktor: I. m. 224-240 old.

Mikor az arabok visszafoglalták az északi területeket, egy házasság kötés által megerősítették a békét a kazárokkal, amely K. u. 758-ban jött létre. Azonban a kazár hercegnő gyermekszülés következtében K. u. 759-ben meghalt. A gyermek is követte anyát. A kazárok bizalma megtört, és elhatároztak egy újabb háború viselését az arabok ellen. Úgyszintén, a szabírok is, függetlenül Meotisztól, harcoltak ellenük. A kútfők a szabír vagy meotiszi vezért Astarchannak nevezik, de Zakar kijelenti, hogy ez nem egy személynév, hanem katonai rang. Az úz-tarchan szó származéka, amely úz parancsnokot jelent. Az itt említett Astarchan nem lehet Upas-Ibn-Madar és a jelenlegi Astarchan megjelenése közötti idő 20 év. A valószínűség az, hogy az új vezér Upas-Ibn-Madar fia volt.³⁶⁷

A Chorezmiaiak a kazárokkal együtt harcoltak az arabok ellen.

A szabír had egy rövid időre visszafoglalta Al-laks területét, ezen túl nincs több ismeret e nevezetes harcról. Mindamellet tudott volt az, hogy a háború végén az arabok megrohamozták Bizánc határait és visszavették az északi szabírok területét. Ekkor egy harmadik menekülő hullám töltötte fel Meotisz lakosságát.

K. u. 764-ben megalakult a meotiszi-szabír állam. Rövidesen a lakosság túl szaporodott, és a terület hozama kevésnek bizonyult a nép eltartására, ezért sokan, mint magyar őseink is Lebédiába vándoroltak, majd innen Etelközbe, a Szeret és Prut folyók közé. Innen Etelközből, Árpád magyarjai, utolsó vándorlásként, visszatértek ősi földjükre, hazájukba, a Kárpát-medencébe.

A magyar történelemben sok kérdés megválaszolatlan s azok egyike, hogy mi volt a hazajövő magyarság nyelve? Sok történész nézete az, hogy Árpád és népének nyelve török volt. Az embertani kutatások szintén azt látszanak bizonyítani, hogy a magyar nép többsége a brachycephal (rövidfejű) Turk csoportba tartozik. Szívesebben alkalmazom „turk” kifejezést a „török” helyett, és pedig azért, mert a török nép sokkal később alakult ki mint a vezető magyar, szabír vagyis a „megyer nemzet”, akik szintén a brachycephal csoportba tartoznak. A mezopotámiai menekülők hulláma, akik a Kaukázus térségében a Van-tó, az Urami-tó és a Fekete-tengertől északra, a Meotisz területén éltek, évezredek múltával új államot alapítottak.

Gosztonyi Kálmán a szumír nyelven keresztül megfejtette a „Turk” név értelmét: A TUR-UG „elszakadt, leszakadt népet” jelent. Még ma is a „tör” nyelvünkben ugyanazt jelenti, „tör(és), tör (ni)”. Úgy néz ki, hogy a turk nyelv egy szumír és valamilyen Kaukázusban lakó nép vagy népek nyelvéből alakult ki, mely nyelv később vált ismertté, mint a „kaukázusi” nyelvcsoporthoz. A „nép” melyből e nyelv kifejlődött, mint ezt elmondtuk, többségben volt a hazatérő Árpád magyarjai között, akiket a történészek „török”-nek neveznek. Mindezek a népek egy és ugyanazt az alapnyelvet beszélték, tájszólási különbséggel. A tájszólás kialakulásának pedig két nyomos oka volt: az egyik a hatalmas terület, amelyen kisebb csoportokban éltek, a másik ok pedig, a különböző időszakokban különböző területekről érkező emberek.

Amikor a kazár birodalom békét kötött az arabokkal, a szabírok továbbra is folytatták védekező harcukat, de végül alulmaradtak a küzdelemben.

A szabírok, akik kiszorultak hazájukból, újra rendezték soraikat és egy erős egységes államot alapítottak a Turk nemzettel, akik évszázadokon át, mint sumír menekültek éltek a Kaukázusban. Ezért volt az, hogy a hazajövő magyarságnak a nyelve nem volt egységes. Az egyik nyelv, amelyik nagy változáson ment át az a sumír volt,

³⁶⁷ U. o. 69 old.

melyet Gosztonyi „Turk”-nak nevez. A „megyer nemzet” nyelve a szabír, vagyis a magyar nyelv, amely megegyezett az őstelepes kárpát-medencei nép nyelvével. Gosztonyi Kálmán ezen észrevételével úgy néz ki, hogy a zűrzavar, amely a magyar nyelv eredete körül és az őstelepes nép nyelve körül fennállt, egyszerre megoldódott. Ezzel megvilágosodott Anonymus és a TÁRIHI-UNGURUSZ kitétele, amely kijelenti, hogy amikor őseink megérkeztek a Kárpát-medencébe, ugyanolyan nyelvű népet találtak ott. Az is világos, hogy a hazajövő őseinknek miért volt olyan hatalmas hadászati tudásuk, fölényük a Nyugattal szemben, mert a szabír őseinknek alkalmuk nyílt az arabok elleni harcokban sok éven át gyakorolni fejleszteni hadászati, műszaki taktikájukat is.

Toronyi Etelka, Torma Zsófia, John Dayton és mások munkáikban bebizonyították, hogy civilizációnk Közép-Európából indult ki, eljutva Mezopotámiába és Egyiptomba, és nem ennek az ellenkezője. A népnek, amely dél, dél-kelet irányba vándorolt, idővel el kellett hagynia a települését, mint ahogy azt Zakar bemutatta, majd visszatért eredeti őshazájába, kiinduló helyére, a Kárpát-medencébe. A kör ezzel bezárult. Itt az idő, hogy újra értékeljük múltunkat, mert a helyes és igaz múlt ismerete adja a jövő életét.

MÁSODIK RÉSZ

Idegen igában

E könyv előszavában írtuk, hogy népünknek (de minden nép számára) fontos a történelmének ismerete, hogy annak helyzetét látva a múlt hibáit, hiányait el tudja kerülni. Tudva történelmét, az ősök hősi tetteiből erőt tud meríteni a nehéz időkben, mint ahogy más nemzet is teszi. Úgyszintén fontos, hogy pontos ismerete legyen a világnak a (meg)nevezett országról, hogy helyes szemszögből „emberi”, politikai döntések születessenek, melyek kölcsönös összhangot váltanak ki helyben és időben, bármikor és bárhol.

Egy ország hivatalos történelme az, amit a nemzet ifjúsága tanul, amit tanítanak neki. Szomorú az a helyzet, hogy századokig a magyar „hivatalos” történelmi oktatás (ami a tanintézetekben folyt) vált ismertté a világban is, amely nagyban ferdített, azaz igazságtalan és nemzetellenes beállítottságú volt.

Többek között azt tanították, hogy a nemzet K. u. 1000-ben, István király kereszténységével keletkezett. A dolgok állása az, hogy a magyarok nagysága tulajdonképpen akkor kezdett lassan hanyatlani. I. István király (Szent István) „teljesítménye” a nép érdekével ellentétes volt, s azért, hogy tervét megvalósítsa és a népet a nyugati kereszténységre térítse, mindennemű kapcsolatát meg kellett szakítania az ősi hittel. El kellett hagynia Álmos és Árpád hagyományos vallási szokásait, és támogatnia kellett az új vallás terjesztőit adományokkal, pozíciókkal is, akik németek, szlávok és olaszok voltak. Már ekkor a magyarok minden jelentős társadalmi állásból ki lettek rekesztve. A vallási és világi vezetés így az idegenek kezébe került, azért, mert a vezető osztály külföldi származású lett. A magyar nép másodrangú állampolgárrá vált saját földjén. A vezető osztály, féltve rangját, helyzetét, nem tudott bízni a népben. Ezek az idegenek, akiket „magyarok”-nak neveztek, a magyarság példaképévé váltak, illetve azzá tették magukat. A valódi nemzet fiai ebben a reménytelen helyzetben vakmerő lázadásokban, háborúkban fecsérték el vérüket.

Magyarország évszázadokon át más nemzetek által uralt és elnyomott ország lett, melynek történelmét az elnyomók írták, a saját érdekük szerint. A magyarok, akik csak ezt a történelmet tanulták, mint történelmi valóságot elfogadták e hamis állításokat. E nézet pusztító hatásúvá vált a nemzet öntudatára. Más nemzetek, ha elfogadják a történelmi ferdtéseket, akkor döntéseikben az elnyomót igazolják.

Ezt a munkát nem a bosszú sugalmazta, hanem az igazság kimondása a saját védelmünk érdekében. A jelenkori kárpát-medencei magyar nép őseinek időtlen idők óta kellett védeni hazájukat az állandóan támadó szomszédok ellen, akiknek minden igyekezete hazánk, földünk elfoglalása volt. Különösképpen a két utolsó évezredben a helyzet fenyegetőbb lett a tatár, török, német népek által, és ez a veszély éleződött a Habsburg-ház uralomra jutásával Ausztriában.

A modernkor tragédiája IV. Béla királyunk idejében (1235–1270) kezdődött. Friedrich Babenberg, Ausztria hercege és egynéhány lefizetett magyar főnemes úgy intézték a fejleményeket, hogy a velünk rokon kun nép, akik segítségünkre lehetnek volna a tatárok elleni küzdelemben, nem kaptak bebocsátási engedélyt hazánkba, az oknál fogva, hogy nem keresztények. Így IV. Béla magára maradt a tatárok elleni küzdelemben. A mohi csata elvesztése után (1241) Béla királyunk Ausztriába, Friedrich Babenberg-hez menekült, aki a magyar királynak minden kincsét elkobozta, és három vármegyénket elcsatolt.

Az elorzott területen tíz várat talált. Megerősítette azokat, ezért a történelemben úgy hívták, mint a Nyugat védelmezőjét a tatárokkal szemben. A várak megerősítésének célja igazán nem a tatárok visszatartása volt, hanem megakadályozása a kizsarolt területek visszafoglalásának. Friedrich felajánlotta segítségét, azzal a feltétellel, hogy az egész ország az ő kormányzata alá kerül abban az esetben, ha a tatárokat legyőzi, megfutamítja; s ha Béla nem vállalja el a feltételét, akkor kiadja a tatároknak. A király kénytelen volt elfogadni az ajánlatot, de kis csapatával sikerült megszöknie.

Visszatértek megtámadta Friedrichet, aki a harcban életét vesztette.

Röviddel később a Habsburg-ház vette kezdetét.

Kossuth Lajos szerint: „Egy szerencsétlen órában a Habsburgok lopva, titokban becsempésztettek az országba. Nem voltak hívtak, de attól a pillanattól kezdve reánkzúdult a szenvedések árja.” A következő négy évszázadban majdnem egy folytatólagos szabadságharcot kellett viselnünk a Habsburgok ellen. Sok legenda beszél eredetükről. A Szemitagotha könyvben, melyben minden neves szemita családot megneveztek, ez olvasható: A Habsburgok őseinek sírköveit egy római zsidó temetőben lehet meglelni. A németek úgy hiszik, hogy a Habsburg-család az Allemanni törzsből származik. A korabeli történészek szerint telhetetlenek és alkalmazkodók voltak. Egyik életcéljuk a nagy család volt. Az első Habsburg, akit a történelem feljegyzett, Guntran volt, a X. században. A hét német választófejedelem nem tudott megegyezni abban, hogy ki legyen a császár közülük, végül is a választás Habsburg Rudolfra esett, egy olyan személyre, akit könnyen befolyásolhatónak gondoltak. A választás előtt Rudolf sok ígéretet tett, amit sosem teljesített. X. Gergely pápa esküszegőnek nevezte, de mielőtt ez ügyben tenni tudott volna valamit, váratlanul meghalt. Habsburg Rudolf rövidesen nagyon közkedvelt lett népe előtt, mert mindent megtett annak érdekében, hogy megfékezze a rabló lovagok garázdálkodásait. A választófejedelmek nagyon meglepődtek, mikor a „bábfigurá”-ból egy erős, akaratos zsarnok lett, aki családjá előrejutásáért mindent elkövetett. Rudolf hat leányát és fiait úgyszintén Európa királyi családjával házastotta. Rövidesen Európa, mint egy pókháló, a Habsburg-családdal lett beszöve. Mikor Burgundy Erzsébet örökségbe kapta a Burgundy hecegséget, még csak 14 éves volt. Habsburg Rudolf 66, de mivel már nem volt fia, akit benősíthetett volna, hát elvette ő a gyermek hercegnőt. E korból van egy szólásmondásunk: míg más nemzetek háborúznak, az osztrákok házasodnak, hogy határaikat kiszélesítsék. Úgy nézett ki, hogy Rudolf egész Európát be akarta kebelezni.

A választófejedelmek közül a bohémiai Ottokár király volt a leghathatósabb, aki nem tudott belenyugodni, hogy Rudolf legyen a császár, mert maga szeretett volna az lenni. Így rábeszélte a választófejedelmeket (Bavaria, Köln, Meissen, Brandenburg és Szilézia), hogy egyesüljenek Rudolf ellen, és támadják meg. Rudolf császár riadalmában segítséget keresett, hogy meg tudja védeni magát a hercegek ellen, akiket Ottokár

vezérelt. A fiatal magyar királyhoz, IV. Lászlóhoz (Kun László, 1272–1290) fordult támogatásért, aki 20.000 emberrel járult ehhez. László döntése végzetes, pusztító következményt vont maga után, amit láthatunk továbbá a magyar történelemben. A királynak ez a segítsége okozta a Habsburgok még hatalmasabbá válását. A 20.000 katonai segéderővel Rudolf császár 1278. augusztus 26-án a Morva-mezején leverte a felkelőket. II. Ottokár (1253–1278) utolsó erőfeszítésével a testőreitől kísérvé bevette magát az ütközetbe, ahol halálát lelte. Eddig Ausztria II. Ottokár és Bohémia kezében volt, de most a Habsburgok uralma alá jutott.

1387-ben Luxemburgi Zsigmondot Magyarország királyává koronázták, majd 1433-ban német császárrá. Leánya, Erzsébet, felesége lett Habsburg Albertnek. Mikor Zsigmond meghalt, a magyar arisztokrácia Habsburg Albertet választotta királyának, azzal a feltétellel, hogy Budán fog tartózkodni, és nem fogad el egyéb méltóságot. A király nem tartotta be a szavát, Bohémia királyává és a németek császárává is megtette magát. Amíg Budán tartózkodott, a német lakosság száma erősen gyarapodott, és fegyveres összeütközésre is sor került. Másfél évi királysága után egy török elleni hadjáratban malária-láz következtében érte a halál.

A magyar országgyűlés Albert halála után (1440) a lengyel Jagelló Ulászlót választotta királyává (1440–1444). Az országgyűlés érdekbefolyást igyekezett gyakorolni Erzsébet királynőre, hogy kössön házasságot Lászlóval, de Erzsébet visszautasította az ajánlatot, és átszökött a német Friedrich császárhoz, oltalmat kérve tőle. Friedrich, hogy megszerezze az ország feletti hatalmat, Erzsébetet rábírta, hogy a visegrádi várból a Magyar Koronát elrabolja.

Friedrich ezzel koronázta meg újszülött fiát, V. Lászlót, aki így király lett Magyarországnak. Friedrich váratlan halála után a csecsemőkirály Friedrich bátyjánál maradt. Hunyadi János kiszabadította, az országba visszahozta a gyermeket, mint V. Lászlót (1445–1457).

Hunyadi János fiatalabb fia, Mátyás – aki 1458-ban az ország királyá – 1490-ben Ausztria ellen fordult, és győzelmet aratott Bécs felett (amit az akkori török világhatalom nem tudott elérni, mert országunkban az ellenállás megtörte hódító erejüket), azonban egynéhány nappal Bécs elfoglalása után Mátyást megmérgezték és meghalt. II. Ulászló (Jagelló) magyar király (1490–1516) nem rendelkezett megfelelő hadsereggel, ezért az 1491. november 7-i pozsonyi békekötést Habsburg Maximilian (1493–1519) diktálta, visszavéve a Mátyás király által előzőleg meghódított területeket, és ráadásul Kőszeg városát is, továbbá fenntartotta magának a magyar királyi címet. A békeegyezmény szövegében kihangsúlyozva állt: ha II. László örökös nélkül halna meg, a magyar trón őt illeti. A keresztházaságokkal Ausztria az európai hatalmának csúcspontját érte el. Befolyásuk majdnem minden európai országban fennállt, kivéve Franciaországot. A franciák előzőleg háborút vesztek, és I. Ferenc francia király hadifoglya lett a Habsburgoknak. A török szövetséggel tudták csak elkerülni az osztrák megszállást.

II. Lajos király (1516–1526) Habsburg Máriával (Maximilian unokájával) kötött házasságot, és ezzel az osztrák befolyás csordulásig telt hazánkban. II. Lajos nem tudta az ország érdekét nézni, hagyta magát a külső „osztrák” politika által vezetni, és így nemzetünk a török elleni háborúba sodródott, bár tudta, hogy ebből csak mi kerülhetünk ki vesztesen. Akkor a töröknek volt a legképzettebb, legjobban felszerelt és a legnagyobb hadserege. (A török had hat vagy hétszeres túlerővel bírt a magyaréval szemben). A Habsburgok tudták, hogy vereségünk több előnyt fog jelenteni számukra. II. Lajos

kezdetben könnyen ki tudott volna a törökkel egyezni, békét kötni, de ez az osztrákok részére a Habsburgok bukását vonhatta volna maga után, ezért a békét nem engedték. Ugyanakkor az országban szítottak, kisebbségi csoportokkal széthúzást okoztak, olyannyira, hogy a magyar hatóságok ellenszegülőinek támogatást ígértek. A kisebbséget (különböző nemzetiségeket), akik támogatták a Habsburg érdekeket, a magyaroktól elkobzott földterületekkel jutalmazták. Vadak voltak: lázadók és hazaárulók. A Habsburg cél egyszerű és világos volt: gyengíteni és elvenni a magyarság életkedvét. Így Magyarországot hozzá tudják csatolni Ausztriához, és a Habsburg-ház birtokává, örökségévé lehet tenni.

Szulejmán, a török szultán (uralkodó) világosan látta a helyzetet. A magyarok csak arra vártak, hogy lerázzák az idegen igát-uralmat. A törökök szövetséget kötöttek a franciákkal a Habsburgok ellen. Szulejmánnak célja, hazánkon átvonulva támadni meg a német császárt.

Szulejmán egy barátságos levelet küldött II. Lajos magyar királynak, melyben békeajánlatot tett, és kérte a hozzájárulást anyagiakban a hadviseléshez. Nem hadisarcot, hanem pénzbeli segítséget és átvonulást Horvátországon – szólta a levél, hogy így Bécs ellen menetelhessen. A magyar nemesség, a már megmagyarosodott németek, Habsburg befolyásra kijelentették, hogy az anyagi hozzájárulási kívánsága a szultánnak egy szégyenteljes adózás, és a kérelem megtagadását tanácsolták.

A szultán követét a magyarok elfogták és bebörtönözték. Egyes kútfők szerint kivégezték. A király döntése – a szultán kérelmének megtagadása – a rokonsági kapcsolat elvágását, és magunkat a Nyugat, pontosabban a Habsburgok kezébe tételét jelentette. E döntés következtében függetlenségünk elveszett, és a sok véráldozat által elgyengülés, majdnem teljes kipusztulás következett.

1526-ban a szultán nagy haddal jött megbosszulni a rajta esett sérelmet. Szulejmán ezt jegyezte fel naplójában: „Én nem azért jöttem, hogy megöljem Lajos királyt és elfoglaljam országát, csak a céllal, hogy megbosszuljam az általa okozott, rajtam esett sérelmet.”

Budát 1529-ben foglalta el, hogy megmentse azt a Habsburg-kézre kerülésétől, ahol ő csak 1541-ben telepedett meg. A délmagyarországi városokat könnyen, rajtaütésszerű támadásaival foglalta el. Ennek dacára mindig azt hangsúlyozta, hogy barátként jött, és szabad átvonulást kér Horvátországon. Baráthosi Balogh Benedek³⁶⁸ azt javasolja, hogy Szulejmán őszinteségéről meggyőződhetünk, ha figyelembe vesszük a tényt, hogy hazánkból hazavezényelte hadait. Nem volt oka a kivonásra. Törökországban csend volt, és kívülről semmi sem veszélyeztette.

Az 1521-es országgyűlés egy törvényjavaslatot fogadott el, miszerint a nemességet felszólították jövedelmük felének beszolgáltatására az államkincstárba, az ország védelmének felújítására. Egynéhány nemest ez a megterhelés nagyon felbőszítette, s ezt az elégedetlenséget Habsburg Mária a minisztereivel még serkentette és ösztökölte is. A bejött összegnek csak egy nagyon kis részét használták a meghirdetett célra, a fegyverkezésre.

1526-ban a szultán ismét hatalmas haddal támadott, és végső győzelmét Mohácsnál aratta. A „mohácsi csatát” a történészek évszázadokon keresztül a Habsburgok érdeke szerint magyarázták, tanították. II. Lajos halála is elő volt készítve. 1526 év tavaszán a török had 200.000 emberrel és 300 ágyúval érkezett a határra, míg a

³⁶⁸ Baráthosi-Balogh Benedek: Magyarirtó Habsburgok. Buenos Aires, 1976. 35 old.

magyar hadak egymást keresztező parancsot kaptak. Szapolyai János erdélyi kormányzónak és Frangepán horvátországi kormányzónak úgy szólt a parancs, hogy hadaikkal voluljanak a Dunántúlra, s félúton egy másik parancs érkezett, amely az Al-Dunához irányította őket. Az eredmény az lett, hogy a csata végén érkeztek Mohácsra. A királyi had nem kapott erősítést. A lengyel király sem küldte el a megígért katonai segítséget. Habsburg Ferdinánd, a királyné bátyja, egyetlen fegyveres katonát sem adott. II. Lajos király 84.000-re tervezte seregét, s helyette 28.000 emberrel vette fel a harcot. Ebben az ütközetben másfél óra alatt 24.000 magyar esett el.

A Habsburgok a magyarokat okolták a vereségért. Érvelésük: a belső viszály. Ezt a verziót, magyarázatot híresztelték és taníttatták a magyar iskolákban. Magától értetődően a Habsburgok nem említették, hogy az ő politikájuk, irányelvük a választóvonal az országban, és ők a hódítók. Elhitették velünk, hogy mi vagyunk a Nyugat és a kereszténység védőbástyája a pogány török ellen. Ez nem igaz; és pedig azért nem, mert több európai ország barátságos viszonyban állt Törökországgal.

Az 1526-os Cognac-i Szövetség keretében I. Ferenc francia, VIII. Henrik angol király, VII. Clement pápa és olasz városok mint Firenze, Velence, mind szövetséget kötöttek a törökkel a Habsburg világhatalom ellen.

Ha a magyar király akkor nincs lekötelve a Habsburgoknak, Törökország egyszerűen nem támadja meg. Ez a háború nem egy keresztes hadjárat volt, mert a magyar egyedül állt a törökkel szemben. Az európaiak nem jöttek a „kereszténység védelmére”, és pedig azért nem, mert a magyarok a Habsburgok oldalán harcoltak. Szulejmán jegyzeteiből kitűnik, hogy tervét régen feladta, hogy népünket a mohamedán vallásra térítse.

A „mohácsi csata” egy kedvező alkalommá vált a Habsburgok részére, hogy a királyt eltávolítsák, és a magyar trónt véglegesen megszerezhessék.

Több ellentmondó jegyzék, leírás van II. Lajos király haláláról. Amit a Habsburg ügyintézés és a magyar történészek elfogadtak, 1784-ben íródott Karl Gottlieb von Windisch által, s pozsonyi kiadásban jelent meg. Ez a kútfő azt állítja, hogy II. Lajos király menekülés közben a kiáradt Csele-patakba fulladt. A király lelkésze, Szerémy György jelentése szerint ez nem állja meg a helyét: ő szemtanúja volt a király halálának. A lelkész eredeti jelentése a történekről, a halál okáról eltűnt. A „másolat” – amely a bécsi levéltárban található meg egy későbbi kiadásban, szintén a XVII. századból – állításai pontatlanok. Azonban megmaradt a Szerémy Krónika, melynek 133. oldalán ez olvasható:

„...reperimus quod cum gladio bohemico transfixus erat.”³⁶⁹ Szerémy György így írja: a király oldala átszúrt (átdöfött) volt egy bohémiai (csehországi) törrel. Ebből kitűnik, hogy II. Lajos királyt a saját testőre, a bohémiai Czetriz Ulrich ölte meg. További bizonyíték Czetriz Ulrich bűncselekményéről a Magyar Irattári (Okmánytári) Gyűjteményben jelent meg. Zakar András írja, hogy a dunaszekcsői plébános jelentése az volt, hogy Czetriz Ulrichot a királyné, Habsburg Mária hozatta be az országba, s rendelte a király egyik testőrévé, aki megölte II. Lajost, és később a hulláját a Csele-patakba dobta.³⁷⁰ II. Lajos a mohácsi csata után, orvgyilkosság áldozata lett, és így a Habsburg hatalom a lehető leggyorsabban elérte célját, a Magyar Koronát. Megvalósult az, hogy az erőszak erősebb a hatalom jogánál.

³⁶⁹ U. o. 35 old.

³⁷⁰ Zakar András: Elhalgatott fejezetek a magyar történelemből. Switzerland, 1976. 18 old.

Mivel II. Lajos fiatal, erőteljes férfi volt és utódot, trónörököszt várhatott, egy idegen származású lovagot, Czetriz Ulrichot hívtak a királyi udvarba azért, hogy mint testőr, alkalmas pillanatban a Habsburg érdekek szerint a királyt megölje. A terv egyszerű volt. Ha a király túléli a csatát, akkor Czetriz egy őrizetlen pillanatban megöli. Minden történelmi forrás hangsúlyozza, hogy a király a csata után életben maradt, és embereivel megmenekült. A kérdés az, hogy merre? Budán nem volt csapata. Minden bizonnyal Szapolyai serege felé kellett hogy menjenek, mely a Duna–Tisza közén tartózkodott. A király szándéka a Habsburgok előtt szemmel látható volt, hogy egyesülni akar Szapolyai hadával. Meg kell állítani a királyt a csatlakozás előtt. Czetriz a mohácsi gázlónál zsoldosaival megtámadta II. Lajost és testőreit.

Amíg a király Mohácsnál a török ellen harcolt, a királyné elhagyta a Csepel-szigetet, hogy visszatérjen Ausztriába. A királyné minden becses értékét elcsomagolta. Az ezüstdíjakat ezüstpénzekbe olvasztotta. Nyolc megrakott szekér kincssel indult a Dunához. A szekerek tartalmát három uszályra rakatta, és Bécs felé hajózott. Czetriz Neszmélynél találkozott a királynéval, és átadta II. Lajos pecsétgyűrűjét, ezzel bizonyítva, hogy végrehajtotta megbízatását. Néhány héttel később a királyné elrendelte Czetriz meggyilkoltatását, valószínű, hogy végleg el akarta tussolni a királygyilkosság körülményeit.

Habsburg Mária miért menekült Csepelről, és Czetriz honnan tudta, hogy Neszmélyen kell találkoznia vele, ha ez mind nem egy előre megbeszélte terv szerint történt? A királyné bátyjához, Ferdinándhoz tartott. Aki a Mária által vitt ezüstpénzen egy zsoldoshadat verbuvált, és azokkal támadta és foglalta el Pozsonyt. Ez az alakulat megverte Szapolyai hadát, akit az országgyűlés királlyá választott II. Lajos halála után.

Habsburg Ferdinánd ígéretekkkel, földadományokkal magához csalogatott néhány magyar főurat, szlávokat, szászokat és horvátokat, akik Szapolyaival tartottak egy ideig, s meggyőzte őket, hogy Székesfehérváron királlyá válasszák. A Habsburg-támogatók loptak, gyilkoltak és lázadásra izgatták a nemzetiségieket a magyar ellen. Ez a magyarelles érzület, ami ma is tapasztalható, ebből az időből származik. Az ország elvesztette „függetlenségét”, és az élet alig vált elviselhetővé. A magyar nép létszáma és területe csökkent. Két király volt az országnak, Szapolyai és Habsburg Ferdinánd, és az ország három részre szakadt. A harmadik rész a törököké volt. Úgy a Habsburg, mint a török, azon fáradozott, hogy befolyásukat kiterjessék a további területekre. Országunk két hatalom közé ékelődött, és időnként hol az egyikkel, hol a másikkal lépett szövetségre. Nagy veszteségeket szenvedve a két megszálló súrlódásai között. Szapolyai János határozott, végül a törökkel lépett szövetségre. Mikor Ferdinánd értesült a szövetségről, Európa-szerte nagy erejű Szapolyai-ellenes hírverést fejtett ki. Európa „elfelejtette” előző saját török barátságát, és most egyöntetűen elítélték a magyar király török szövetségét.

Szapolyai János török segítséggel Sárospatakon megverte Ferdinánd hadait, és utána Buda irányába menetelt. Ferdinánd ekkor képtelen volt Buda védelmére elegendő katonaságot küldeni, így az török kézre került. A szultán a Duna völgyében haladt Bécs felé. Az útjába eső várakat egyenként elfoglalta, behatolt Visegrádra, ahol kezébe kerítette a Szent Koronát, majd ostromot vezetett Bécs ellen. A korán beálló tél és Ferdinánd egyesített hada soknak bizonyult, és seregét megfordítani kényszerült. Ezután visszaállította Szapolyai hatalmát. Azonban a visszavonulás területén mindent leromboltak, megsemmisítettek. A legnagyobb pusztítást a Ferdinánd uralma alatt álló

területeken hajtották végre. E területek lakossága ekkor Szapolyai oldalára állt vissza. Így 1529-ban hazánk területének nagyobb része Szapolyai uralma alatt volt.

A török–magyar szövetség túl hatalmasnak bizonyult Ferdinánd előtt. Új tervet kovácsolt célja eléréséhez, de katonai beavatkozás nélkül. Küldötteit Szulejmánhoz menesztette, hogy esdekelye ki részére (Ferdinándnak) fiává fogadását, és így mint fia, ígéri, hogy viszonzásként Magyarországot átadja.

Ferdinánd ezzel remélte azt, hogy Szulejmán, mint az ő „apja”, „fiának” ajándékként adja Magyarországot. Ezért Ferdinánd 7000 aranypénzt és Esztergom várkapujának kulcsát küldte el.

A szultán elfogadta Ferdinánd hódolatát, és ígéretet tett, hogy megvédi a külső ellenségtől (Ferdinánd jól számított), minden általa megszállt magyar területet neki ajándékozza, s azt javasolja, hogy egyezzen ki Szapolyaival, ahogy tud.

Láthatjuk, hogy a Habsburgok most is mindent elkövettek hazánk teljes bekebelezéséért. Ahogy Ferdinánd elnyerte a királyi koronát, azonnal megszakította a szövetséget a törökkel. A szultán mérgében ismét Ausztria támadására indult, de megint hazánkat választva útvonalnak. Pontosan ez volt az, amit a Habsburgok akartak. Amennyire csak lehet, legyengíteni az országot, s csak ezután lehetséges Magyarországot egészen legyőzniük.

A nagy viszályban Szapolyai és Ferdinánd magegyezésre jutottak. Hazánk területét ismét felosztották egymás között. A nagyobbik része Szapolyaié lett, amiért nagy árat fizetett. A megállapodás kikötötte, hogy Ferdinánd védelmet nyújt Szapolyainak, de ha örökös nélkül marad, az egész ország Ferdinánd uralma alá kerül. Ezt az egyezséget Nagyváradon titokban kötötték meg. A szultán ennek tudomására jutva készülődött az ország ostromára, de Ferdinánd nem méltányolta a Szapolyaival kötött szövetséget, s mikor a török megjelent, nem nyújtott segédkezet. Sőt ellenkezőleg, Erdélyben izgatást szított, bujtogatott a király és a magyarság ellen. Szapolyai kincsekben gazdag sarcot küldött a szultánnak, hogy megakadályozza a török támadást. Miután Ferdinánd megszegte a nagyváradi egyezményt, Szapolyai megházasodott, feleségül vette Zsigmond lengyel király leányát, aki örökösöt adott neki, János Zsigmondot.

1540-ben Szapolyai betegen útban volt Erdélybe. Egy kitörő felkelést kellett megakadályoznia – amit ismételten Ferdinánd bátorított –, de útközben meghalt. Végrendeletében Martinuzzi Györgyöt, egy pálos rendi szerzetest nevezett ki fia felnevelésére, és felkérte a szultánt a Magyar Korona védelmére, oltalmára.

Ferdinánd, mikor értesült Szapolyai haláláról, azonnal megtámadta az országot, azzal a céllal, hogy birtokba veszi. A szultán, mint Magyarország oltalmazója, nagy hadsereggel jött Ferdinándot megállítani. Megint a nemzet fizette meg ennek az árát is, amit a hét évig tartó folytonos hadakozás vont maga után. E harcok vége az lett, hogy hazánk egy része 150 éves török, majd pedig 400 éves Habsburg uralom alá került. Ekkor folyamatos rágalmozó – ami valójában nemzetirtási – propaganda-hadjárat folyt a Habsburg-ház részéről. A török állandóan hangsúlyozta, hogy nem a magyarok ellen, hanem a magyarokért harcol.

A török megszállás alatt élő magyar lakosság így nyilatkozott: ha a nép fizette a rájuk kivetett adót, akkor békén hagyták. Szulejmán elkobozta azokat a birtokokat, amelyek a Habsburg és azok szövetségeseié voltak, majd ezt osztotta szét a törökök között. Roggendorff, Ferdinánd seregének tábornoka, megpróbálta Buda bevételét (a töröktől), de sikertelenül.

Ferdinánd elhanyagolta a viharvert zsoldosainak bérét, és ezek a népünkön álltak bosszút, így biztosítva megélhetésüket. Ezek után Ferdinánd békeajánlatot tett a szultánnak, de követeit bebörtönözték. A szultán igyekezete az volt, hogy egyben tartsa az országot, és azt Szapolyai fiának, Zsigmond Jánosnak átadja, akit saját magáénak tekintett.

Baráthosi Balogh Benedek írja, nem kétséges az, hogy hazánk több mint egy évszázadon át török uralom alatt állt, de magyar maradt mindvégig. Az a rész, amely török fennhatóság alatt élt, nemcsak megtartotta a nyelvét, hanem sokasodott is. A magyar nép, akik nemzetiségi kapcsolatban álltak a törökkel, jobb bánásmódban részesültek, mint a többi csoport. A szultán soha nem hangoztatta, hogy felszabadítani jött olyan nemzeteket, amelyeket megszállt vagy elfoglalt, és nem volt rokoni, származási viszony közöttük, de mikor Magyarországra jött, mindig hangot adott annak, hogy nem leigázni jött, csak átvonulást kér Bécs felé. Ezen felül a Habsburg-házzal magyarul levelezett.

Az osztrákok viszont úgy tekintették hazánkat, mint egy gyarmatot, még több idegen települést hoztak létre, ahogy lehetett az ország felhígítására, mely így vált sok fajta nációvá, akik csak a saját érdekeiket propagálták, elnyomva a befogadó nép jogos létét. Az osztrák cél változatlan, a népet így is fékezni kell!

Ebben az időben úgy látszott, Martinuzzi György volt az egyetlen személy, aki megpróbálta egyesíteni az országot. Mert Ferdinánd csak magáénak követelte az egész területet, a szultán pedig kitartott ígérete mellett, hogy egyben adja át Zsigmond Jánosnak az örökségét. Úgy történt, hogy Szulejmán 1541-ben kíséretével felutazott Budára, mert kívánsága volt látni a gyermek királyt. Kérte, hozzák a táborába, látogatásra. Kérésének eleget tettek. Ez idő alatt a szultán kísérőin kívül a török harcosok egyenként beszivárogtak a királyi palotába, s mikor elég sokan voltak, a kapukat bezárták. Így minden véráldozat nélkül elfoglalták a várat. Ekkor Szulejmán kijelentette, hogy a várat tartani fogja a kis gyermek király nagykorúságáig. Így a vár nem került Ferdinánd uralma alá.

Magyarország fővárosa a Habsburg-ház által uralt Pozsony lett, (most Bratiszlava), a török Budát választotta, a magyaroknak az erdélyi Gyulafehérvár (most Alba Iulia, Rumánia) szolgált székvárosul.

Pozsony az 1920-as Trianoni Békeparancs szerint ajándék lett Csehszlovákiának, ma Szlovákia fővárosa. Ezáltal került Erdély, vele Gyulafehérvár, Rumániának – feltehetően rumén területnek gondolták –; az a terület, amely abban a katasztrófális időben 400 évig mindig Magyarország területe volt. Az a terület, amely megtartotta, megmentette Magyarországot, és most azt akarják elhitetni mindenkivel, hogy a székely-magyarság a csángókkal egyetemben egy elmagyarosodott románság.

A gyermek Zsigmond János nevében Martinuzzi György uralkodott, egészen nagykorú eléréséig. A Habsburgok megintcsak próbálkoztak – sikertelenül – Budát visszavenni a töröktől. A Dunántúl majdnem teljesen elnéptelenedett a Habsburg és a török ismétlődő összeütközései miatt. A szultán már hatodszor tért vissza, hatalmas sereggel, hogy támogassa Martinuzzit. Majd Martinuzzi Erdély függetlenségét kikiáltotta a töröktől és a magyarországi résztől is, melyet Ferdinánd császár uralt. Ez az állapot rövid ideig volt érvényben.

Az 1542-es országgyűlés egyesítette a székelyeket a szászokkal és magyarokkal, akik ott éltek Erdélyben és újszerű adózást vezettek be, majd felhatalmazták Martinuzzit, hogy egy 6000-es létszámú katonaságot tartson.

Miután a Habsburgok megverték a francia hadsereget és a német protestánsokat, Martinuzzi jónak látta Ferdinánddal kibékülni. E közeledés eredménye az lett, hogy Ferdinánd egyik leányát feleségül ajánlotta a fiatal Zsigmond János királynak. A franciák és a törökök is ellenezték Martinuzzi békepolitikáját. Ő tovább menve, átengedte a Koronát, Erdéllyel együtt Habsburg Ferdinándnak. Jutalmul Ferdinánd kinevezte Magyarországot – beleértve Erdélyt is – kormányzójának és egyházi ranggal bíborosnak.

Martinuzzi félrevezette a törököt azzal, hogy Zsigmond János másik gyámját, névszerint Petrovichot okolta Magyarország Habsburg-kézre adásáért. Martinuzzi ahhoz is hozzájárult, hogy Ferdinánd több erdélyi várat megszerezhetett. E bekebelezett szerzeményekkel egész Erdély az ő uralma alá került, s ekkor Ferdinánd Erdély védelmére a török ellen 7000 embert küldött.

A szultán megpróbálta meggyőzni a nemességet, hogy Zsigmond Jánost állítsák jogaiba, mint egyeduralkodót.

Ferdinánd érezte, hogy nem tudja visszatartani a törököt, ezért sarcot, 30.000 aranypénzt fizetett a szultánnak az ígért nyolcévi békéért.

Az 1562-es békekötéskor Ferdinánd kénytelen volt elfogadni Erdély függetlenségét. De látta azt is, hogy a megújuló török támadások gyengítették Magyarországot – Ausztriának azonban nem ártottak.

Ferdinánd császár 1564-ben meghalt. Élete folyamán módszeres népiirtást folytatott a magyarok ellen, ami folytatódott örökösein keresztül, századokon át. A Habsburg mindenfajta lehetőséget, terrort, rémuralmat felhasznált, hogy valóra váltsa a magyarok elpusztítását, azonban mindig adódott egy hős magyar vezető, aki ellenállt, akadályozta a teljes meghódítást vagy behódolást. Mindezek után a Habsburgok hosszú távlatban is a leghatásosabb módszert, a különböző kisebbségek betelepítését folytatták, a mindig változatlan érdekeikből kifolyólag.

Ezek után kezdtek el az idegenek nagy számban való betelepítését. A magyarországi települési politika ebben az időben hasonlított az Egyesült Államok és Ausztrália letelepedési eljárásaihoz, csak azzal a nagy különbséggel, hogy ezekben az államokban a betelepülők elfogadták a többség nyelvét, az angolt, míg Magyarországon a türelmesség, elnézés hagyta nyelvük (iskolák stb.) és szokásaik megtartását. Sok helyen több előnyt, kedvezményt élveztek, mint a magyarok. A Habsburgok így folytatták az oszd meg és uralkodj álláspontjukat. Ez abban mutatkozott meg, hogy igen szívták a betelepültek elégedetlenségét, olyannyira, hogy a magyar- és magyar államellenes érzület gyarapodott, s gyarapszik bennük még ma is. A gyarmatosítók végül is átvették az ország nagyobb részét.

A reformáció hazánkban ugyanolyan gyorsan terjedt, mint Európa más országaiban. A reformáció szellemi indítéka az egyház képmutatása és romlottsága volt. Magyarországon a protestáns vallás gyors terjedését a vallás nyelvezete, vagyis a magyar nyelv használata segítette elő. A keresztény egyház főpapságát a Habsburg-ház támogatta, ezért a magyar nép többsége, akik meg akartak szabadulni a leigázottságtól, szívesen fogadták a protestáns vallást. A két felekezet mélyen különbözött egymástól. A katolikus hívők és papjaik, akik a Habsburgok oldalán álltak, mély ellentétet éreztek, és úgy is viselkedtek a protestáns magyarokkal és székelyekkel szemben. Ez kizárt

bármilyen lehetőséget a megértésre. Sőt, a két vallás hívei ellenségei lettek egymásnak. A Habsburgok ezt a gyűlölködést is saját céljaikra használták ki.

A protestantizmus összehangoló erő volt Erdélyben, távol a Habsburg és katolikus befolyástól. A székelyek így meg tudták őrizni magyar nyelvüket. Erdély függetlensége abban az időben, magyar szempontból, szerencsésnek bizonyult, mert ezúton, a magyar nyelven kívül, a kultúra, a társadalmi rendszer és a hazaszeretet is élt. Mindez fennmaradt az anyanemzet számára is, melyet részben a törökök, részben a Habsburgok uraltak.

Az 1920-as Trianoni Békeparancs – ahogy már előbb említettük – nagyfokú francia részrehajlással a hamisító ruménok kezére adta Erdélyt, akik ezt nemzeti eredetük helyszínének jelezték.

Nézzük most a változásokat és törvényeket, melyeket a Habsburg-ház vezetett be Magyarországon.

Buda helyett Pozsonyt tették az ország fővárosává, mivel az Bécshez közelebb fekszik. Ez világosan igazolta, hogy Magyarország tartozék lett, egy Ausztriához csatolt tartomány, Bécsből kormányozva.

A Magyar Királyi Törvényszéket megszüntették, és az állam hivatalos nyelve a német lett. A magyar királyi ház már kihalt, Bécs vette át az ország államhatalmát. Magyarország a külországi kormányok szemében megszűnt létezni, s a külpolitikájával tovább nem rendelkezett. A magyar politika helyét a Habsburg-családi irányzat vette át. A Habsburgok elérték céljukat, Magyarországot hozzátartolták Ausztriához. A nemzetgyűlést már 1529-ben két házra osztották. Az alsóházban foglaltak helyet a kispapok, a felsőben pedig a nemesség és a főpapság. A felsőház egyes tagjainak megvesztegetésével a Habsburgok a szükséges többségi szavazatokat megnyerték. Ekkor érvénytelenítették az 1351-es törvényrendeletet, amely kimondta, hogy minden nemes egyforma. Ugyanakkor a városok képviselőit átruházták az alsóházra.

A magyar nemzetgyűlés követelte, hogy Ferdinánd helyezze vissza a Magyar Királyi Udvartartást, tartsa be a nemzet törvényeit, továbbá vonja vissza a várakból az idegen katonáit, mert azokat védelmezni úgysem szándékoznak. Jelenlétük csak a törököket ingerli; s mivel a Habsburgok elhanyagolták a zsoldosaik bérét, sok esetben a csapatok megrohanták a birtokokat, falvakat, és azt raboltak, amire szükségük volt, vagy egyszerűen addig nem hagyták el a helységeket, amíg nem fizették ki a követelésüket. Gyakran előfordult, hogy egy-egy ilyen csoport egy teljes évig is helyben maradt. A fiatal férfiakat katonai munkaszolgálatra vitték, és azok sok esetben vissza sem tértek. Nők és lányok ellen erőszakot követtek el. Mikor a zsoldosok végre eltávoztak, mindent felégettek, maguk mögött hagyva a legyilkolt lakosságot. Az idegen várkapitányok a török elől vagy elmenekültek, vagy megadtuk magukat. Ugyanakkor a fegyvertelen magyar lakosságot ellenségnek tekintették. A németek, akiknek védeniük kellett volna a népet a török ellen, több rombolást okoztak, mint maguk a törökök.

Az állandó Habsburg ellenségeskedés, mint Maximilian – Ferdinánd fiának – támadásai Zsigmond János király ellen, a 72-éves Szulejmán szultánban megérlelte régi terveinek végrehajtását. Ezért 1567-ben 90.000 emberrel és 220 ágyúval Magyarországon keresztül Bécsnek indult. Azonban Zrínyi Miklós, Szigetvár kapitánya meggátolta őket, megmentve így Bécset a török támadástól. Harminc napig feltartotta a sereget, de végül Szigetvár is elesett. Szulejmán meghalt, mielőtt Bécset elérte volna. Ez pánikot, riadalmat keltett a török seregben, így Bécs bevételét feladták, és visszavonultak.

Szulejmán halála után a török világhatalom gyengülni kezdett. A török elleni háború folytatásához Maximiliannak pénz kellett, ezért az Augsburg-i császári zsinaton pénzt és katonaságot kért a német nemességtől. Egy feltétellel járultak ehhez, Magyarországot Németországhoz csatolja és nem Austriához. Maximilian szavát adta, de ígéretét nem volt szándékában betartani, a feltételt teljesíteni. A német katonák – akik az egyezmény után jöttek Maximilian segítségére – a török előretörés hírére megfordultak és elmenekültek. Hátrálásukkor elsöprő pusztítást végeztek a Dunántúlon. A török roham alatt Szököli hadparancsnok összesen 80.000 magyart koncolt fel és vitt el magával rabszolgának.

Maximilian a magyar katonai alakulatokat német parancsnokság alá helyezte, ezzel korlátozta és fékezte a mozgásukat. Támadás esetén mindig a magyarokat vezényeltette az első vonalba.

A bányák elkobzásával és a nemesfémek kiszállításával fokozták a magyar gazdasági élet tönkretételét.

A pénz sóvár zsoldos parancsnokok összegyűjtették a magyar nőket, gyermekeket, leányokat, és eladták őket a török kereskedőknek. Maximilian nem engedte meg a magyarok nádorvlasztását, mert az alkirály mindig könnyíteni próbált a szenvedésen, azaz kivívni az enyhítéseket. Mellékesen megjegyezve, a császár sosem tanult meg magyarul. A nyomorúság és baj, amit okozott, végül kirobbantotta a Bocskay István féle szabadságharcot.

Az idegen bírák a magyar nemeseket lázadóknak mondták ki, s fejjesztéssel, birtokaik elkobzásával sújtották őket. Szemükben lázadók voltak a protestáns egyház és papjaik is. Lelkészeiket kiűzték Erdélyből, és a reménytelen népet leírhatatlan kegyetlenségekkel terhelték. Maximilian olyan törvényt engedélyezett, mely a protestáns vallások elfojtását szolgálta, ugyanakkor pedig a katolikus hitet népszerűsítette. Kijelentette, hogy minden magyart, székelyt meg kell ölni, mert Erdély és Magyarország eredetileg német terület volt.

Báthory Zsigmond zsarnok és kényúr volt, aki 1586–1598-ig Erdélyt uralta, s trónját 1598-ban Endre bátyjának adta át. A nép olyannyira irtózott a Báthoryaktól, hogy az oláh vezetőt, Mihályt támogatták, szemben Báthory Endrével. Akkor még nem tudták, hogy Mihály titokban Moldova, Wallachia és Erdély egyesítésén dolgozik, hogy ezúton Wallachia egy független állam legyen, amit később a Berliini Konferencia tanácsülésén – 1878-ban gróf Andrássy Gyula, az Osztrák–Magyar Monarchia külügyminisztere javaslatára – elfogadtak, és akkor a Rumánia nevet kapta. Mikor Mihályt vezérre választották, nagyarányú pusztításba kezdett az oláhok érdekében. A magyar nemesség uradalmait lefoglalta és az oláhoknak adta. Ez volt az első szemmel látható tett Wallachia történelmében.

A jelenkori rumén történészek Mihályt említik Nagy-Románia alapítójának. Maximilian császár, ahogy meggyőződött Mihály szándékáról, elfogadta és kivégeztette. Ezután, 1600-ban Basta Györgyöt választotta kormányzónak, aki folytatta Erdélyben a Mihály által elkezdett pusztítást. Emberei magasabb adót követeltek, s mivel nem fizette zsoldosait, engedélyezte a szabad rablást. Mikor a székelyek már nem bírták tovább elviselni a helyzetet, elfogták Bastát, bebörtönözték, de röviddel utána szabadlábra helyezték, és visszakerülve rangjába, folytatta előző ténykedéseit. A székelyek nem tudták, hogyan változtassák meg a kormányzás igazságtalan működését, ezért

visszahívták Báthory Zsigmondot, aki változatlanul zaklatója, üldözője maradt a magyaroknak, székelyeknek.

K. u. 1603-ban Székely Mózes, egy új vezető személyiség szövetséget kötött a török és tatár államférfiakkal, hogy együtt el tudják távolítani Báthory Zsigmondot. Ugyanazon időben Basta György társult az oláh Radul parancsnokkal, s a két csoport között történt ütközetben Székely Mózes életét veszítette. Basta ismét visszanyerte hatalmát, Habsburg támogatással.

A reménytelen helyzetben a székelyek és magyarok Bocskay István (1600– 1604) személyében találták meg vezérüket, aki a gyors és határozott cselekedeteivel mindenhol mindent sikerre vitt. Mi magyarok, örök időkre adósai maradunk e kiváló hazafi teljesítményeiért, mellyel megmentette a „székely-magyar életet”.

Első tevékenysége nagyszerű katonai győzelme volt a török Sinan basa felett. 1604-ben a sürgette nemzetet az egységre, Basta György megbuktatására, a vallásszabadság kiharcolására és a magyar alkotmány és törvény visszaállítására. A Bocskay által összehívott Szerencsi Országgyűlésen ki is mondták a vallásszabadságot, és az ülés Bocskayt megválasztotta Magyarország királyának, Erdély, Moldova és Wallachia hercegének. A török szintén megpróbálta meggyőzni Bocskayt a Korona elfogadására, de ő szerénységből ezt elutasította és ez által egy újabb lehetőség veszett el az ország eggyé kovácsolására.

A bécsi békeszerződés 1606-ban írásban ígérte az ország vallásszabadságát, a nádor (alkirály) megválasztását és az Erdélyből az előzőleg odairányított katolikusok visszatelepítését. Továbbá, az új törvény alapján feltételezhető volt – a követelés és megegyezés szerint –, hogy az országot a magyar alkotmánynak megfelelően lehet csak kormányozni. Mindezek örökre csak ígérek maradtak. Bocskay ugyanabban az évben békepaktumot kötött a törökkel, akik elfogadták azt is, hogy a magyar nemességnek nem kell hűbért fizetnie. E nyolc évre kötött békeszerződés nem állt fenn teljes egészében, mert ekkor a törökök 188 alkalommal törtek be a határszéli vármegyékbe. 76 falut égettek fel és 3200 magyart ejtettek fogságba. Az osztrák határ környékén a helyzet még sokkal rosszabb volt. Bocskay halála előtt, az utolsó nemzetgyűlésen ismételtlen egyesülésre szólította fel a nemzetet. Bocskay nem természetes halállal halt meg, hanem megmérgezték.

Mátyás főherceg és Rudolf császár között viszály támadt, mert Bocskay halála után Rudolf érvénytelenítette azon törvényeket, amelyeket előzőleg az 1606-os bécsi békekötéskor elfogadott.

A magyar nemesség 1608-ban Mátyás főherceget választotta meg kormányzónak. 1500 fős sereget toboroztak, és Morvaországba vonultak. Rudolf képtelen volt akkor ellenállni, így kényszerítették a magyar, morva és cseh korona feladására. Rudolf császár 1612. január 12-én meghalt. Egy roppant nagy mennyiségű kincset hagyott maga után, melyet a magyar arisztokratáktól gyűjtött össze, azoktól akiknek földjét is elkobozta, mikor árulóknak nyilvánítottak. E kincs 17 millió aranypénzt tett ki.

A török elleni háború változott, a várak környékére korlátozódott. A 150 éves török uralom nagyon megfogyatkoztatta a magyar lakosságot. Ezalatt nem voltak nagy hadjáratok, de a várak elleni támadások állandósultak. Ugyanekkor az idegenek, vagyis a kisebbségi nemzetiségűek mentesek voltak a katonai szolgálat alól. A létszámuk erősen gyarapodott, míg a magyar fogyatkozott a hazavédelmében. A török és a magyar nép közötti házasodás a vallási és kulturális különbség miatt nagyon ritka volt. A török

hárem nem vonzotta a magyar nőket. A törökök kevésbé kifinomult érzékkel bírtak, így a török kultúra sem volt nagy ráhatással az emberekre. Ha megnézzük az adózást, látható, hogy 1548 óta a magyar jobbágy csak fele annyi adót fizetett a töröknek, mint amennyit a Habsburgnak kellett, és mivel 1530-ban a jobbágyok visszakapták költözködési jogaikat, ekkor lakhelyüket nagyobb számban változtatták a Habsburg alatt lévő területről a török uralom alá. A Habsburg területen ezért a rendeletet visszavonták, és az új várat építése szaporodott. Amíg e várak magyar parancsnokság alatt álltak biztonságot és oltalmat nyújtottak a környékbeli népeknek is, de ahogy az őrséget német zsoldosok vették át, a félelemnélküliség megszűnt. A várak többsége az adózás és azok költséges védelmi kiadásai miatt Habsburg tulajdonokba mentek át. Bérért vásárolt, plebeus-alantos európai katonákat állítottak a várak védelmére. E katonáknak csak kegyetlenségük volt nagyobb a gyávaságuknál, így nem oltalmazóivá, hanem átkaivá váltak a nemzetnek. Fegyverszünet idején például török területre törtek be, majd megfutamodtak, így uszítva a törököt a magyarok ellen.

Az 1593-as magyar nemzeti közgyűlés az ország védelmére egy 6000 lovasból és 3000 gyalogosból álló hadsereget akart felállítani, de a magyaroktól való félelmükben a Habsburgok ezt nem engedték.

Ekkor rendkívüli hazaszeretetet volt érezhető, amit a protestáns vallások terjedésének kell tulajdonítanunk. A katolicizmus latin nyelve távol maradt a néptől, ellenben a protestáns vallás, a magyar nyelv használatával, megfogta a magyarok lelkivilágát, és kiszélesítette a hazaszeretet egységet. A protestantizmus többet tett a magyar irodalom előrehaladásában, mint a katolikus papok összessége és a királyi törvények együttléve. Így vált a magyar nyelv irodalmi nyelvvé. A Bibliát és a zsoltárokat magyarra fordították. Később a katolikus szervezetek magyarul írták vehemens támadásaikat a protestánsok ellen. Végül is a kiváló katolikus szónokok, Habsburg pártfogással a protestánsokat visszavonulásra kényszerítették.

Mindkét vallás tudományos intézeteket alapított, és az ország az egyik legműveltebb állama lehetett volna Európának, ha a Habsburg kormány nem ébreszti fel az osztály ellentéteket, az ellenséges érzületet közöttük. A magyar mindig elnéző kíméletes (toleráns) volt a különböző vallásokkal, nemzetiségekkel szemben, de a pápa célja a protestáns felekezetek megsemmisítése volt.

II. Mátyás császár idejében (1612–1619) szabadságharcok törtek ki Európában, amely Erdélyben robbant ki először, ahol Bethlen Gábor herceg uralkodott (1613–1629). Bethlen török szövetséggel folytatta Bocskay politikáját. Első tette volt kiszabadítani a Báthory Gábor által fogvatartott rabokat, s a hercegi rangban ő követte Báthoryt. Újraépítette a lerombolt várakat, visszaállította a vallásszabadságot, ügyesen kikerülve minden belső és külső zavart. Növelte Erdély jólétét, és állandó hadsereget szervezett. II. Mátyásnak el kellett ismernie Erdély hatalmát Bethlen alatt. Rövid időn belül Bethlen olyan jó módott és tekintélyt teremtett, hogy akkor Erdély Európa legerősebb állama lett.

II. Mátyás császár 1614-ben Bethlenhez követet küldött megegyezés végett, ami nem jött létre, mert a császár csak időt akart nyerni hadseregének verbuválásához, hogy Erdélyt be tudja venni. Mivel II. Mátyásnak nem volt fiú örököse, ezért 1618-ban felkérte a magyarokat, fogadják el örökbefogadott fiát, Ferdinándot, Magyarország királyának.

A nemesség II. Ferdinánd koronázási eskütételébe bevetette azt, hogy módosítja a Habsburg-ház önkényuralmát, a jövőben követi a magyar alkotmányt s annak törvényei szerinti kormányzást. Visszaállítja a nádori méltóságot, melyet csak magyarnak lehet

betölteni. Betartja az 1606-os bécsi béke egyezményeit, melynek alapján kötelezővé teszi a magyar és erdélyi bányák visszaszolgáltatását és a protestánsok részére a békeállapot bevezetését. Mindez azonban csak ígéret maradt.

Erdély „aranykorát” Bethlen Gábor (1613–1629) alatt érte el. Bethlen törekvése épp az volt, mint Bocskayé: Erdélyt gazdaggá, erőssé, művelté tenni, amely ellen tud állni a török, a német vagy a Habsburg erőszakos terjeszkedésének. Ezt a törökkel kötött szövetséggel sikeresen meg is valósította. Ekkor Bethlen Gábor volt az első és utolsó magyar államférfi, aki mint egyenlő fél tárgyalta más államokkal. Nem pártfogást, védnököt keresett, hanem egyenlő szövetségest. Segítséget nyújtott Bohémiának (Csehország) Ferdinánd és a lengyelek ellen. Kijelentette, hogy nem akar magyar király lenni. Ennek ellenére a magyar nemesség mindvégig támogatta. A pozsonyi nemzetgyűlés Magyarország és Morvaország kormányzójává nevezte ki. Bethlen tudatta Ferdinánddal, hogy a magyarok, morvák, és csehek függetlenségéért harcol, és nem a koronáért. A harmincéves háború 1619-ben tört ki, melyben Bethlen is részt vett. Elemezve a helyzetet, katonailag erősnek ítélte ezt ahhoz, hogy megakadályozza az ország Ausztriába való újra bekebelezését. A Habsburgok azonban egy eretneknek, lázadót láttak benne, ezért a békéért minden fáradozása hiábavalónak bizonyult. Ekkor szövetséget kötött a svéd Gusztáv Adolf királlyal, a német protestánsokkal és Oroszországgal. Ez a szövetség úgy a Habsburg, mint a török irányzattal szembehelyezkedett, ami félelmet keltett Ferdinándban, hogy Magyarország újból felemelkedik.

A Ferdinánd szolgálatában álló morvai orvos kezelte Bethlent, egy rejtélyes betegség miatt, aki azonban, pár hét múltával, 1629-ben, 48 éves korában meghalt.

Abban az időben, mikor Bethlen átvette Erdély fejedelmi tisztségét, az egy kizsákmányolt és zaklatott terület volt, de rövid idő alatt Európa egyik legerősebb országrészévé változtatta. Visszaállította a magyar alkotmányt és ügyesen kitért Erdély Ausztriába való bekebelezése elől. Mindezt erőszak nélkül vitte végbe, csupán ügyesen, fortélyosan alkalmazta a katonai erejét, és Erdély 16 év alatt Európa művelt államai közé emelkedett. Ezer aranypénzt adományozott a Káldy Biblia fordítására. A nevét viselő kollégium volt a leghíresebb Erdélyben.

I. Rákóczi György (1630–1648) követte Bethlent, mint Erdély hercege, de II. Ferdinánd császár nem ismerte el Rákóczit Erdély fejedelmének, ezért gróf Esterházy Miklóst küldte leverésére, azonban ő Rákóczitól vereséget szenvedett. Gusztáv Adolf svéd király kérte Rákóczit Bethlen politikájának folytatására, ebben halála akadályozta meg, amely 1648-ban a lutzi-csatában történt.

Az 1620-as bécsi nemzetgyűlés alkalmával a Habsburg-módszer magyarországi uralmát tárgyalták. Wallenstein fővezér helyettese, Eggenberg tábornok kifejtette II. Ferdinánd császárnak, hogy a magyarok fellázadtak a Habsburg-ház ellen, mert Habsburg Ferdinánd nem volt tekintettel a magyar alkotmányra és a magyar szokásokra. Ha a kívánalmaknak eleget tennének, a magyarok lennének a leghívebb alattvalói, akiknek katonai erényeit nem lehet letagadni. Egy vitéz és háborúhoz szokott nép ezért figyelemreméltó ellenzék. A spanyol nagykövet nem értett egyet a véleménynel. A császárnak kormányzók kinevezését tanácsolta, akik kíméletlen korlátozást tudnak folytatni a belföldiek ellen. Ha a magyarok sérelmeiknek hangot adnak, a császár hivatkozhat arra, hogy nem bírt tudomással a történelekről, és panaszaitak továbbra is figyelmen kívül hagyják. Ilyen állásfoglalás után valószínű, szövetséget fognak kötni egy

külfországgal, és ahogy ez ismertté válik, a császári háznak lehetőséget ad arra, hogy magyar vezérektől birtokaikat, egyéb vagyonukat elkobozzák, így azok ártalmatlanná válnak, s a már vezető nélküli népet könnyű megsemmisíteni. A spanyol nagykövet ígérte, hogy királya 40.000 harcost küld a császár segítségére, a követi tanácsát. Amit a császár el is fogadott. E bizonylatot-dokumentumot a gyülekezet minden tagja aláírta. Tervet végre is hajtották volna, ha a 30-éves háború ekkor nem igényel nagy figyelmet a Habsburgoktól

I. Rákóczi György halála után II. Rákóczi György (1648–1660) lett Erdély hercege. Az ő nevéhez fűződik az akkori Erdély gyors hanyatlása, mivel törekvését magas célok fűtötték. Mindamellet, hogy egy időben harcolt a Habsburg és török ellen, a lengyel koronát is akarta. Ezt tükrözi, hogy egy sikertelen hadjáratot vezetett Lengyelországba, azonban útközben egész seregével tatár fogságba esett.

Távolléte alatt a törökök lerohanták Erdélyt, és 100.000 „rabot” hurcoltak el, pusztulást hagyva maguk mögött. Megjelenésük valódi oka az Erdélyen keresztüli útvonal volt, mert Lengyelországot ők is meg akarták hódítani.

II. Rákóczi György, miután szabaddá vált, haza térve Lengyelországból, megállapodást kötött I. Leopold (1658-1705) császárral, hogy a törökkel való összeütközés esetén katonai csapatokat küld e területre az országnak, de I. Leopold nem küldött katonaságot, mikor a török ismét behatolt Erdélybe. Ugyancsak az történt, hogy a török 100.000 fogságba esett magyart vitt magával rabszolgának. A gyulai ütközetben II. Rákóczi halálos sebet kapott.

A valláskülönbség miatti testvérgyilkolás és a török pusztítás állandósult. Ennek lett eredménye a kulturális és katonai hanyatlás. A Habsburgok céljuk érdekében Erdélyt hagyták elveszni. Zrínyi Miklós, egyik kiemelkedő hazánkfia közös erőre serkentette a Habsburgokat és a magyarokat a török ellen, de mint már 20 éve, ezt most is figyelmen kívül hagyták.

Sem II. Mátyás császár (1612–1618), sem II. Ferdinánd (1618–1637), sem III. Ferdinánd (1637–1657) nem tudta Magyarországot Ausztriához csatolni, mint azt az 1620-as Bécsi Nemzetgyűlésen tervezték, mert féltek Bethlen Gábor erejétől (1613–1629), akitől kudarcot szenvedtek. De végül is I. Leopold császárnak ez sikerült (1657-1705).

1663-ban a török harmadszor hágta át a határt, és ezúttal is 100.000 ember került rabszolgasorba. A császár (Leopold) a német arisztokráciához fordult segítségért, de a beígért katonaság nem érkezett meg, s a törökök Olmützig nyomultak. Montecuccoli tábornok nem védte a várost, ezért azt a támadók átvehették, majd meghódított terület lett Nyitra, Léva, Érsekújvár és majdnem Pozsony is. Tavasszal a Koprili szultán támadásra szánta magát, és a Rábán akart átjutni, hogy Ausztriát elérje. Ezúttal azonban Montecuccolinak sikerült a szultán tervét megghiúsítani, úgyhogy Zrínyitől magához vett 4000 huszárt és a teljes gyalogságát, majd francia és német lovasság által támogatva, legyőzte a törököt. Ez történt 1664. augusztus 1-én.

Itt volt az alkalom, hogy megszabaduljunk a törököktől, de Zrínyi tervét nem fogadta el Montecuccoli, helyette Leopold nevében aláírta a Vasvári Békeegyezményt 1664-ben, amely 20 évi békeidőt feltételezett. E szerződés alapján Leopold elfogadta Apafyt Erdély új hercegének, de ezután több várost és várat átengedett a töröknek, Székelyhíd várát felrobbantatta, és sosem ismertette a magyarokkal a szerződés feltételeit.

A Vasvári Béke megtévesztése, félrevezetése és becsapása volt az országnak.

Ha a 30 éves háború eredményét nézzük, azt láthatjuk, hogy az európai haditechnika nagyot fejlődött, és túlhaladta a törökök hadászataát, amely változatlan szinten maradt. Épp ezért egyszerű lett volna a törököt eltávolítani az ország területéről. Láthatjuk, hogy a Habsburgok nem engedhették ezt meg maguknak, mert Magyarország katonai erejét még veszélyesnek találták a totális nép leigázása, vagyis az ország gyarmatosítása esetén. Becslésük szerint 20 év elég volt az ország térdre kényszerítésére és a törökök kiűzésére. Azért sem fedték fel a Vasvári Békészerződés feltételeit, mert tudták, hogy a magyarok nem tűrik el a császár álnokságát, hamisságát az országgal szemben. Arról is tudomásuk volt, hogy ha a magyar honszeretők egyszer felfedezik az állam biztonsága elleni árulást, fellázadnak, és szövetséget keresnek akár a törökkel, vagy a németekkel is. Ez esetben Leopoldnak alkalmá nyílik majd a magyar felkelők elfogatására és az egyedül maradt nép szolgaságba hajtására, pontosan úgy, mint azt Bécsben még 1620-ban előírták. Az 1664-es Vasvári Békeegyezmény után Leopold császár továbbra is az ország területén hagyta idegen zsoldosait, és folytatta a protestánsok kegyetlen üldözését. A zsarnok császár látta eljárásának következményeit, és végül is elérte szándékát.

A kormányban a Habsburg-házzal szövetséges csoport és a katolikus főnemesség – a Habsburg befolyás alatt állók – úgyszintén belefáradtak az elnyomó rendszer következményeibe. Wesselényi Ferenc vezetésével elhatározták, hogy megpróbálják visszaállítani a magyarok szabadságát és az alkotmányt. A magyar nemesség közül a Habsburgok legjobban Zrínyi Miklóstól tartottak, mert benne láttak egy másik Bocskay Istvánt vagy Bethlen Gábort. Ezért cselt használtak, mint már több esetben a németek, mikor valakit el akarták „mozdítani” a helyéről, mert céljuknak nem felelt meg. Így azt a hírt keltették, hogy Zrínyi vadkan vadászat közben meghalt. Ez nem az első eset, hogy egy vadkan megölt egy kimagasló magyart, aki jelentős és fontos személy volt a nemzet életében, és kinek eltűnése hasznot vont maga után a németek számára. I. István király fiát, Szt. Imre herceget, szintén egy „vadkan ölte meg”, három nappal a koronázása előtt.

Zrínyi halála cselekvésre készítette a magyar honfiakat. Ismét feliratot küldtek Leopold császárnak, sürgetve, hogy tanúsítson tiszteletet a magyar alkotmány iránt. Ha ezt nem hajlandó megtenni, akkor az Aranybulla 1222, 31. paragrafusa értelmében trónfosztottá nyilvánítják. Tervük volt, török közbenjárással XIV. Lajos francia király segítségét is igénybe venni, és a pápát közvetítőnek kérni, továbbá a lengyel király katonai támogatásáért folyamodni. Mindez alapján közösen megtámadni Leopold császárt, és átvenni tőle a Magyar Koronát. XIV. Lajos fiát akarták megkoronázni. A Habsburgok szemében ez egy összeesküvés volt – sőt, a magyar történelmi könyvek még ma is így határozzák meg az eseményeket –, ami nem lehetett összeesküvés, mert az Aranybulla kimondja a jogot a király leváltására, ha annak uralma nem az alkotmány szerint történik. Wesselényi nádor volt annak a csoportnak a vezetője, akik úgy látták, hogy a magyar nemzet előnyére lesz, ha a korona nem marad Leopold kezében. Sajnos Wesselényi váratlanul meghalt, és a nemzetet támogató csoport, vezető nélkül maradt. Ahogy egy gyülekezet szándéka nyilvánosan ismertté vált, mivel a török közvetítő elárulta, felfedte tervüket, ezt követően az összes hazafit lefejezték, és vagyonokat elkobozták. A magyarok a törökhöz menekültek. Katonai támogatást nyertek, de Habsburg vezérkar legyőzte őket.

E győzelem a török ellen 1675-ben biztonságot adott a császárnak, hogy szigorítsa üldöző intézkedéseit, Erdélyben éppúgy, mint más területén az országnak. Ismét eltörölte a nádori tisztséget, és elkezdte a néptömeges kivégeztetését.

Lobkovitz herceg és Montecuccoli hadvezér indítványára Leopold császár elhatározta Magyarország Ausztriához csatolását. E határozat közhírré tételének következménye volt a jobb módú magyarok, úgy a protestánsok, mint a katolikusok zaklatása, üldözése, mint börtönbüntetés vagy kivégzés és teljes vagyonuk elkobzása. Lőcsén felállítottak egy katonai rögtönítelő bíróságot, vagyis a statáriumot, ahol 300 családot ítélték halálra.

A kivetett adót bármilyen áron behajtották. Kínzást is használtak, ha szükségét látták. A helyzet valamivel enyhébb lett, mikor Lobkovitz kegyvesztett lett Leopold császárnál. 1675-ben 336 protestáns lelkeszt bebörtönöztek, és minden személyi tulajdonuktól megfosztottak. Ígéretet kaptak, hogyha áttérnek a katolikus hitre, vagy elhagyják az országot, akkor visszakapják szabadságukat és vagyonukat.

Akik nem fogadták el az eléjük terjesztett javaslatot, bilincsbe verve Olaszországba, Nápoly városába kellett gyalog menniük, ahol gályarabként adták el szegényeket. Néhányukat, akik túléltek a megpróbáltatást, Ruyter holland tengernagy szabadította fel. Baráthosi Balogh Benedek írja, hogy ekkor hazánkban a helyzet csak a tatárjárás idején volt rosszabb. Úgy nézett ki, hogy a magyar népet végleg sikerült kiirtani.

Néhány hazafiban az a gondolat érlelődött meg, hogy jobb meghalni karddal a kézben, mint várni a hóhérra, míg az utolsó magyart is lefejezi. Így néhány nap alatt 15.000 hű magyar gyűlt össze „kuruc” név alatt, akik Enyicke, Eperjes és az egykori Kassa (most Kosice, Szlovákia) városunknál megfutamították a német hadat. Leopold császár bosszúja kegyetlen volt. A 22 elfogott kurucot karóba húzatta, és 42-t lefejeztetett.

Mindenki előtt világossá vált, hogy a Habsburg nagyobb veszély, mint a török. Thököly Imre vezetése alatt 20.000 ember gyűlt össze. XIV. Lajos megbízottakat küldött Thökölyhez, ellenállásra buzdítva és segítséget ígérve. Rövid idő alatt Thököly sok győzelmet aratott Leopold tábornokai felett.

A franciák és a Habsburgok közötti háború veszélye Leopoldot engedékenységre készítette Thökölyvel szemben. Leopold nemzetgyűlést hívott össze 1681-ben – amit ő maga nyitott meg – és amire meghívta Thökölyt. Thököly azonban egy kiáltványt küldött, amelyben a Magyar Alkotmány pontos betartását, vallásszabadságot, a Bécsi-béke pontjainak elismerését és a nádorválasztás jogát igényelte. Leopold elfogadta a követelményt, de a magyar nemesség ezzel nem elégedett meg. Amíg az összejövetel tartott, Thököly 20.000 emberével a nemzetgyűlés színhelyéhez közeledett, ugyanakkor a franciák Strasburgnál megverték Leopold seregét. Thököly még több katonát toborzott, „Isten és szabadság” jelszóval. Apaffy Erdély fejedelmével elfoglalta Észak-Magyarországot (ma Szlovákia). A 13 vármegye Thökölyt Magyarország fejedelmévé választotta, a törökök pedig az ország királyának kiáltották ki. Nem fogadta el a koronát, csak a hercegi címet. Leopold nagy területeket ígért a töröknek, ha feladja Thököly támogatását, de az ajánlat nem nyert elfogadást. Helyette a szultán 200.000-es seregével megtámadta Leopoldot, körülvéve Bécset. A lotaringiai Franz 40.000 német katonájával félt megtámadni a szultánt. A császár ekkor Linzbe menekült. XI. Ince pápa rávette Sobieski János lengyel királyt Leopold kiséretére. 100.000 harcosával és nehéz

ágyútűzzel meglepte a törököket, akik pánikszerűen menekültek. Sobieski egy másik alkalommal is megütközött a törökkel, s fényes győzelme után visszatért hazájába. Ezzel a két győzelmével a lengyel király megővta a Habsburg-uralmat, és összetörte, eltemette a magyar szabadságot.

Nagyon érdekes megjegyezni azt, hogy mikor Bécs volt veszélyben, Európa mozgásban volt, de Buda elestekor senki sem mozdult.

Leopold 1684. január 12-én ígéretet tett, hogy megbocsát mindazoknak, akik február 24-én megjelennek Pozsonyban, és részére hűségesküt tesznek. A hűségeskü hűbéri kötelezettséget jelentett abban az időben. Thököly próbált hatást gyakorolni a küldöttekre, de sokan a császár oldalára álltak. Ekkor Thököly nemzetgyűlést tartott Eperjesen, ahol kifejtette, hogy folytatja függetlenségi harcát a Habsburg-ház ellen. Ezután a török pasa elfogta őt, és láncra verve Budára szállította. Tettével a pasa a császárnak akart örömet okozni, kedvében járni. Így a kuruc hadak vezér nélkül szétszéledtek, és a katonák Habsburg szolgálatba álltak, akik Budát szándékoztak a töröktől megszabadítani.

A német zsoldosok éltek a kínálkozó alkalommal, és visszafoglalták a Felvidék várait. Egyedül Munkács várát nem tudták bevenni, melyet Thököly felesége, Zrínyi Ilona védelmezett, három teljes éven át. 1686. szeptember 2-án, 150 éves török megszállás után, Habsburg segítséggel Buda végül is szabad lett. Buda „felszabadulása” után Karaffa német hadvezér ablaka alatt egy kőpadot építettek, és innen gyönyörködött a kínzások sorozatában. Parancsa volt: „Mindenkinek, aki magyarul beszél és egy yardnál magasabb, darabokra kell vágni.” Ez volt a jelmondata. Wallisch ezredes, a vérbíró elnöke lemondott, mert nem bírta nézni a kőpadon gyötrődők vonaglásait, és hallani fájdalmas ordításait.

A magyar lakosság létszáma csökkent, mindig fogyott a hosszú háborúk alatt, és az 1686-os Habsburg „felszabadítás” majdnem egy „teljes” megsemmisülés volt. Az ország nagy területei teljesen elnéptelenedtek, és ezekre a helyekre a Habsburgok minden fajta európai kalandort, szerencsevadászt telepítettek be, de többnyire németeket.

A Habsburg cél az volt, hogy a német protestáns erőt meggyengítse, és megerősítse a Habsburg támogatást Magyarországon. A 30 éves háború vérontásából a németek csak ekkor kezdtek felépülni, és erőre kapni. Ez a politika kettős célt szolgált. Először a németek Magyarországra telepítésével Németországot a lakosság csökkenésével sikerült gyengíteni, másodsor az idegen betelepülők megváltoztatják a nemzet társadalmi összetételét és életerejét. Ezzel fogják lehetővé tenni a magyarok jövőbeni totális bekebelezését.

Sorrendben bemutatva további működéseiket (hogyan lehetett tönkretenni a népet): évenként kétszer elrendelték, hogy Németország és Ausztria területéről minden bűnözőt (s azokat is akik szifiliszról vagy más egyéb vérbajos betegségtől szenvedtek, beleértve a prostituáltakat is) lehozzanak a Dunán. Leopold császár Karaffa tábornagyot – amiért oly kiváló munkát végzett a könyörtelen, brutális utasításainak végrehajtásával – „Aranygyapjú érdemrend”-del tüntette ki. 1697-ben a császár törvényt hozott, amely kimondta, hogy bárki megöl egy magyar „lábadót”, jutalma annak fél birtoka lesz. Ennek eredménye lett az, hogy sok idegen „magyar” arisztokratává vált, és legalább 87 jól ismert „idegen” foglalt helyet a magyar nemesség között és a kormányban. Leopold elfogadta Kolonics tábornok indítványát, hogy a töröktől visszavett területeken ugyanazokat a törvényeket kell alkalmazni, ami Ausztria területén érvényben van. A

császár szándéka ekkor hivatalosan is hazánk Ausztriához való csatolása volt. Kérte a magyar nemesség jóváhagyását. Mikor a nemesség nem fogadta el indítványát, Leopold megtorlással, retorzióval fizetett. Olyan szabályzatot foganatosított, hogy minden magyar, akinek a töröktől visszaszerzett területeken birtoka volt, és azt vissza akarja nyerni, tulajdonjogát írásban kimutatva kell bizonyítania. Ha az írat nem állt rendelkezésre, a föld konfiskálva lett. Azok a „szerencsések”, akik igazolni tudták birtokukat, nehéz adót és közös költséget kellett fizetniük, s ha ezt nem bírták vállalni, a birtokot ugyancsak elkobozták, és idegeneknek adományozták. A Kunság területét félmillió aranypénzért adták el a Német Lovagrendnek.

Ekkor nyerte el Szavoyai Eugene (Jenő) a Habsburg-had főparancsnokságát, aki megtámadta a hátráló törököt. Azok vereséget szenvedtek, elvéve tőlük összes ágyúikat, így a szultán kényszerítve volt a Karlowitz-i békeszerződésre. Ezen iratba minden részt vevő országot – bármilyen kis szerepet is játszott a területek visszavételében – belevettek, kivétel csak Magyarország volt. Így a Habsburg-nézet szerint Magyarország nem létezett, megszűnt mint független állam.

A békeszerződés első pontja előírta, hogy Erdély-Magyarország Habsburg birtokterület, kivétel csak a Bánság.

Békés vára, amely török kézen volt, még nem adta fel magát nyolc évig. Az osztrák vezérkar, mivel e várat nem tudta bevenni, sikertelenségüket a magyar lakosságra hárította, mondván, hogy „az a nép a törököt támogatja”. Ezért Leopold megtorlásul, bosszúból a 62 magyar falu lakosságát egyszerűen szétszórta. Legtöbbje meghalt, kiveszett e területen.

Leopold császár a visszafoglalt területek több mint felét, melyet visszavett a töröktől, német és osztrák vevőknek adta el, és az ott maradt magyar lakosságra pedig új adót vetett ki a hadak eltartására. Ezt az óriási összeget pedig a spanyol örökösödési háborúba fektette.

1703-ban a Habsburg zsarolás olyannyira növekedett, hogy újabb felkelést eredményezett. II. Rákóczi Ferenc és Bercsényi Miklós, a francia udvarral egyetemben, a helyzetet alkalmasnak találta arra, hogy a magyar nép lerázza a német és Habsburg béklyókat. Szerencsére Leopold 15.000 katonát kivont az országból, és a spanyol örökösödési háborúba vetette be. Esze Tamás, a kuruc hadnagy, 200 emberrel csatlakozott a Lengyelországból visszatérő II. Rákóczi Ferenchez. Ez a kis egységes csoport néhány nap alatt jelentős erővé változott, lengyel segítséggel. Sikerült felszabadítani Erdélyt és még néhány magyar várost. Rövid időn belül az egész Dunántúl kuruc kézre került, s béketárgyalások kezdődtek Leopold császárral.

II. Rákóczi Ferenc kiáltványt küldött minden királyi udvarnak, melyben felsorolta a Habsburgok évtizedek óta elkövetett igazságtalan tetteit, zsarnokságát a magyar nép ellen. Rákóczi kijelentette, hogy hajlandó minden vagyonát, sőt életét is feláldozni, hogy lerázza a Habsburg igát. Rákóczi nem vágyott az uralkodói székre, s nem akarta megbosszulni a Habsburg kegyetlenségeket, csak azt remélte, hogy Isten megsegíti népét az igazáért való küzdelmében.

A Heister tábornok által vezetett Habsburg-hadak megverték a baváriai és a francia sereget, ezért a Habsburgok csapataikat áthelyezték keletre, és betörték a Dunántúlra, folytatva a leírhatatlan kegyetlenségeiket. Akit elértek, lemészároltak, meztelen nőket és gyermekeket ostromoztak. 1705-ben a nép kétségbeejtő helyzete miatt

Rákóczi zászlaja alá gyűlt, amely 50.000 főt tett ki. Ez a katonai erő ismét tárgyalásra készítette Leopoldot, de megegyezésre nem jutottak. Ekkor meghalt Leopold.

I. József (Habsburg, 1705–1711) császár elfogadta, hogy mérlegeli a magyarok igényeit, de amikor Bercsényi és a magyar egyesült nemesség benyújtotta a 23 pontos követelését, I. József csak részbeni engedményhez járult hozzá. Erdély követeinek részvételét megtiltotta a Nagyszombati Nemzetgyűlésen, és teljes hódolatot követelt Magyarországtól.

Az erdélyi arisztokrácia II. Rákóczi Ferencet 1705-ben Erdély fejedelmévé, ezt megelőzve az ország nemessége pedig Magyarország hercegévé választotta. Az ónodi országgyűlésen az arisztokrácia majdnem osztatlanul támogatta Rákóczi javaslatát a Habsburgok elleni felkelésre. Elfogadták XIV. Lajos francia király bátorítását, támogatását Magyarország kiválására Ausztriából, kikiáltották a nemzet függetlenségét, és nem ismerték el I. Habsburg József császárt Magyarország királyának. A szabadság hívei kijelentették, hogy azok a magas hivatalban lévő főurak, akik haboznak csatlakozni a tőlük eltérő véleményű, a magyar jobblétért küzdőkhöz, azok a nép ellenségei. Ezért megfosztották őket rangjuktól, és elkobozták vagyonukat.

Esterházy, az ország nádora, nem ismerte el a Habsburg-háztól való – a nép által kívánt, ismertté vált – függetlenségi nyilatkozatot, ezért jegyzéket küldött az összes európai uralkodónak, melyben I. József császárt Magyarország törvényes királyának fogadta el. Ekkor I. József egy új haderőt sorozott, és Heister tábornagy 1706-ban levelében azt írta, hogy a béke csak úgy érhető el, ha a magyarokat teljesen kiirtják.³⁷¹ A béketárgyalások Rákóczi és a császár között eredménytelenek maradtak, mert I. József sikert ért el az örökösödési háborúban, és tudta, hogy katonaságát spanyol területről át tudja helyezni Rákóczi ellen és így megsemmisítheti a magyar szabadságharcot. Ezért 1709. március 15-én, az országgyűlésen arra a kijelentésre merészkedett, hogy ha a Habsburg ház fiú ága kihalna, akkor a női ág továbbra is öröklí a magyar trónt.

1710-ben II. Rákóczi Ferenc olyan könnyen elfogadható békeajánlatot tett a császárnak, hogy Anglia, Hollandia és Poroszország elismerték és támogatták azt, de I. József nem akart békéről hallani, mert megnyerte magának a magyar Katolikus Egyházat, így biztonságban érezte magát. A beígért angol, holland és porosz megerősítések elmaradtak, ezért nagyfokú elkeseredés lett úrrá a kuruc hadakon. A katonák közül sokan elfogadták a császár békeajánlatát, amelyet Pálffy, a császár hadseregparancsnoka adott át. Rákóczi tárgyalta Pálffyval, aki azt javasolta, hogy kegyelmet kell kérniük a császártól és várni az elkerülhetlent.

Rákóczi levélben kegyelmet kért a katonái számára, amit a magyar és erdélyi nemesség helytelennek talált. Ezért Lengyelországba utazott, hogy segítséget kérjen. Rákóczi távollétében Károlyi Sándor elárulta szabadságharcot, és béke-megállapodást kötött a császárral 1711-ben. A magyarokat 50.000 forintért kiárúsította. Majd ezt az összeget nem találta elégnek, és Rákóczi elkobzott birtokaiból is kért. Miután egy részét megkapta, német őrséget tartott védelméül, hogy azon a „földön” érezze magát. (Megjegyzendő, hogy 1919-ben Károly Sándor leszármazottja, Károly Mihály, úgyszintén elárulta az országot, engedélyezve a kommunisták uralmát.) De a nemzetet a magyar nép állhatatossága, ragaszkodása megóvta a kipusztulástól, megsemmisüléstől. Annak ellenére, hogy sok idegen letelepedés volt az országban, a nép magyar tudott maradni, és a kisebbségeket (nemzetiségeket) magyarként tisztelte, megadta nekik azt az

³⁷¹ Kunszabó Ferenc: És ég az oltár. Budapest, 1984. 84 old.

érzést, tudatot, hogy ők is magyarok. Ebben az időben magyarnak lenni büszkeség volt. Atila, a hunok nagy királyának emléke még élénken élt, és nagyra becsült volt. De mikor Erdély a Habsburgok kezébe került, a sok szenvedés, nélkülözés és tartós bajok a hazai népet országának elhagyására kényszerítették. A szomszédos államok így magukba szívták a magyar menekülőket.

II. Rákóczi Ferenc akkor Európa leggazdagabb főnemese volt s nem kellett volna kockáztatnia életét, hatalmas vagyonát, de számára nem volt elviselhető és tűrhető népének pusztulása. Ha feladta volna a nép szeretetét és mindazt, amiért harcolt, ha a Habsburg-ház mellé áll, ha labanc (osztrák-, németbarát) tudott volna lenni, akkor megtarthatta volna birtokát, de neki nem kellett a császár kegyelme. Inkább birtoka elkobzását és a számkivetést választotta. Nem tudta elárulni, cserbenhagyni hazáját. Rákóczi szabadságharca sikertelen maradt, de a magyar nép örökre egy belső sugallatból származó példát kapott – amely, mint egy pecsét élt lelkében --, hogy mit jelent a hűség egy eszméhez, a bátorság, az állhatatosság, a szívósság és becsület. Ez az eszményi példaadás, amely évszázadokon átformálta, erősítette nemzetünket, de most kimerült, nyugalmat akart, békét kötött a császárral, és az évszázados rombolás, pusztítás után hozzálátott az ország újjáépítéséhez. A magyar országgyűlés Ausztria befolyása alatt elfogadta az idegen katonaság magyarországi állomásoztatását, amely az ország elfoglalását jelentette. Országunk irányítása idegen kezekbe került: a katonaság Bécs parancsnoksága alatt állt, és pénzügyeit Ausztriából intézték.

Habsburg III. Károly (1711–1740) eljárás módja változatlan maradt. Azokat a területeket, amelyek török okozta pusztítás és elhurcolás következtében elnéptelenedtek, a hozzá hűséges németeknek adományozta, a földet házzal, állatállománnyal és adómentességgel. Hullámszerű bebocsátást engedélyezett a vlach (rumén) tartományokból és észak-balkáni vidékekről Erdélybe és Nagyalföldre. A magyar jobbágnak továbbra is nehéz adókat kellett fizetnie a külföldi megszálló katonák eltartására és az idegenek által élvezett kedvezmények fedezésére. Az adókból bejött összegnek csak egy nagyon kis részét használták fel az ország építését. III. Károly a magyar pénzből törlesztette az osztrák tartozást. Magyarország merőben gyarmata lett a Habsburg császárnak.

A 23-éves Mária Terézia (1747-1780) császárnőnek 1740-ben a trón megtartásában nehézségei támadtak. 1740-1748 között zajlott az ausztriai örökösödési háború, melyben a Birodalmi Császárság olyan veszélyben volt, hogy felbomlik. A fiatal császárnő hozzánk magyarokhoz folyamodott segítségért, és a 100.000 magyar katona megmentette Mária Terézia trónját. Uralkodása alatt a császárnő mutatott valami törődést a magyarok felé: modernizálta az elavult törvényeket, 1769-ben Nagyszombaton megalapította az orvosi fakultást, és az egész magyar tanítási rendszert megreformálta. Jóindulata ellenére is Mária Terézia Habsburg maradt, egy korlátlan egyeduralkodó. Birodalmában megerősítette a központi ügyintézkedést, és hazánk Ausztria gyarmata maradt. A nép sohasem tudta elfelejteni azt, hogy alapjában véve rab. Egy másik terület, ami aggodalommal töltötte el a magyarokat, hogy folytatta apja betelepítési politikáját. Támogatta a vándorpásztorok (vlach-oláh) Balkánról való letelepedését Erdélybe és a Nagyalföld keleti peremére. E népek szaporodása problémát okozott az országnak, ami a XX. században a ruménok által Erdély bekebelezésébe torkollott. Mária Terézia uralmának időtartama alatt hazánk viszonylag békés életet élvezhetett.

Mária Terézia örökébe 1780-ban fia, II. József lépett (1780–1790), aki még szigorúbb lett. Törekvése volt egy osztrák egyeduralmat létrehozni a számos területekből és tartományokból. 1784-ben Magyarország hivatalos nyelvvé a németet tette. A német nyelv feltétel volt az állami állások betöltésére és a gimnáziumi felvételre. Ezzel a rendelettel a legtöbb ízig-vérig magyar kizáratt az állam közügyeiből és a főiskolai oktatásból. 1787-ben II. József császár a törökkel háborúba keveredett, a magyar katonaságot a császárságért való harcra erőszakolta, és nehéz adóterheket írt elő a háború fedezésére. Ez ismét nyugtalansághoz vezetett, és egy újabb tiltakozás, lázongás vette kezdetét. A magyarok, akik őszinte hűséget tanúsítottak Mária Teréziához, nem állhatták tovább II. József zsarnoki hatalmát, és szabadságra vágytak. 1790-ben II. József meghalt, és Magyarországot nagy káoszban, zűrzavarban hagyta.

II. Lipót (1790–1792), II. József fiatalabb fivére az összeomlás szélén álló császárságot örökölte. A nemesség már több részvételt követelt az alkotmányos kormányrendszerből, a magyar katonai haderő pedig magyar tiszteket és a magyar nyelv hivatalos elismerését kérte. II. Lipót megengedte azt, hogy a magyar országgyűlés először Szapolyai János (1540) uralkodása óta Budán üljön össze. A parlament megnyitó beszéde magyar volt, és az első megszavazott törvényjavaslat a nemesség számára a magyar nemzeti ruha viselése volt. Gyökeres változásokat, az alkotmány és a kormányrendszer megújítását követelték. A felsőház felállítását, különálló magyar hadsereget, külpolitikai és pénzügyi függetlenséget, Erdélynek az országgal való egyesítését is követelték. II. Lipót taktikája, mesterkedése az volt, hogy figyelmen kívül hagyta a követeléseket, ellensúlyozva azt a kisebbségek egymással és a magyarok elleni uszításával, felbujtásával, de végül is elismert néhány követelményt. 1791. márciusban megegyezés jött létre, és nyilatkozatot adtak ki: Magyarország szabad és független állam, a császárságon belül. Az ország törvényhozói hatalmát a király és az országgyűlés közösen bírta, és a király köteles minden három évben az országgyűlést összehívni. II. Lipót szintén lehetővé tette a külpolitikában való részvételt.

1792-ben II. Lipót elsőszülött fia, I. Ferenc (1792–1835) következett a trónon. I. Ferenc ugyanúgy, mint II. József, arra törekedett, hogy fenntartsa a császári korlátlan hatalmat. Nem bízott a magyarokban, ezért a magyarellenes miniszterei tanácsára bevezette a rendőrállamot. Minden új ötletet, újítást gyanúval kezeltek, de mindennek ellenére a magyar nyelv és irodalom újjászületett.

1807-ben gróf Széchényi Ferenc megalapította a Magyar Nemzeti Múzeumot és 1808-ban a Ludovika Akadémiát.

Hazánkat nem érintették a napóleoni háborúk, de 1809-ben Napóleon elérte Bécsset, és felszólította a magyarokat, hogy lépjenek fel, szerezzék vissza a nemzet függetlenségét, és válasszanak magyar királyt. A magyar nemesi osztály nem élt e ritka lehetőséggel, folytatta a császár finanszírozását a kirótt adózással. Azonban a háború jobban és jobban növelte az osztrák állami adósságot, oly mértékben, hogy a birodalom 1811-ben hivatalosan is fizetéseképtelenné vált. A nép egyre vonakodott támogatni a sikertelen háborúkat, segítséget küldött, de reformokat követelt. 1812-ben I. Ferenc feloszlatta a parlamentet, melyet ezután 13 évig össze sem hívott, teljesen a rendőri állam fennhatóságára hagyva az országot. Mikor végre 1825-ben összehívta, a helyzetre való ráeszméltség, a nemzet ébredése vette kezdetét. A nemzeti költők, úgymint Vörösmarty Mihály, merítve a dicső múltból, a nemzetnek öntudatot adott. A nemesek a cenzúra eltörlését, teljes sajtószabadságot és a magyar nyelv hivatalos szolgálati elismerését

követelték. Gróf Széchenyi István javasolta a Magyar Tudományos Akadémia megalapítását, amit a parlament el is fogadott. 1832-ben javasolta Buda és Pest híddal való összeköttetését, és az elkövetkező pár évben számos kereskedelmi és ipari tervezetben vett részt. 1832–1836 között a parlamenten belül egy reformkör alakult; azokból, akik a régi rendszert javítani akarták, főleg a politikai, a gazdasági és a társadalmi életben, de nem szakítva a múlttal. Kölcsey Ferenc, Deák Ferenc és Kossuth Lajos a liberális reformkör hívei voltak, akik a hűbéri megkötöttségektől szabadulni akartak. Kossuth erős liberális parlamenti beszámolókat közölt, melyeket széles körben olvastak, és ezek befolyásolták a közvéleményt.

1835-ben I. Ferenc császár meghalt, és fia V. Ferdinánd követte a trónon, aki szellemileg fogyatékos volt, ezért nevében egy állami tanácskozótestület kormányzott. Oly méltánytalan politikát folytattak, hogy a reformkör híveit a föld alá kényszerítették. Üldözték Kossuthot és a többi liberális író, sokat, köztük Kossuthot is börtönbüntetésre ítélték. Az ilyfokú bántalmazás a nép között nagyfokú szorongást, lelki gyötrelmet, fájdalmat okozott, de az 1839–40-es országgyűlésnek sikerült néhány újítást elfogadtatnia. Kossuth, kiszabadulása után, Pesten egy napilapot alapított. Kiváló írói és szónoki készsége nyomán rövidesen a magyar liberális mozgalom vezetője lett. Célja nemcsak a szociális reformok elérése, hanem a Mohácsnál 1526-ban elvesztett nemzeti függetlenség visszaszerzése is volt. Az 1843-as parlamenti összejövetelen nyilvánvalóvá vált, hogy Magyarország el akar szakadni Ausztriától. Ekkor már az országgyűlésnek, a legfelsőbb bíróságnak és az iskoláknak a hivatalos nyelve a magyar volt. A honszeretet ekkor is fellángolt, nemcsak a magyarok, hanem az idegen származású kisebbségek között is. 1845-ben Buda és Pest között végre elkészült az összekötő híd, és lehetővé tette a két város egyesülését, amely az ország fővárosa lett. 1847-ben a magyar parlamentet két liberális és konzervatív párt alkotta. Kossuth a vezetés hatását jogosan feltételezte a liberálisok részéről. A két oldal között hosszú és éles viták folytak.

1848 februárjában és márciusában, Franciaországban és Bécsben forradalom tört ki, és 1848. március 15-én Pesten, a fiatal intellektuális osztály, egyetemi hallgatókkal, fellázadt a Habsburg-osztrák elnyomás ellen. A magyar parlament jóváhagyta a szabad sajtót, szólásszabadságot, Erdély Magyarországgal való egyesítését és a magyar hadsereg felállítását. Az ország valóra váltotta a nemzet függetlenségét, önállóságát Ausztriától, minden vérontás nélkül. Az osztrákok eldöntötték, hogy megtartják Magyarország felett az uralkodó szerepüket. Mivel ezt saját erejükből végbe vinni nem tudták fortélyhoz folyamodtak, számítva a bevált eszközre, az egoizmusra, az önhasznát kereső emberi tulajdonságra – azzal, hogy felizgatták a kisebbségeket, hogy különálló területre tartsanak igényt Magyarországon belül.

I. Ferenc József (1848–1916, koronázása 1867-ben) császár hatályon kívül helyezett minden reformengedélyt, amit a magyar parlament megszavazott. 1848. október 3-án felállította a rögtönítélő bíróságot. Kossuth faluról falura, városról városra ment hadsereg toborzására, és rövid időn belül egy hatalmas önkéntes haderő gyűlt össze, akik lelkesedéssel és bátorsággal harcoltak a jobban felszerelt osztrák hadak ellen, nagy veszteséget okozva a császári csapatoknak. 1849-ben Görgey Artúr, a magyar katonai parancsnok, támadásokat folytatott és számos győzelmet aratott olyannyira, hogy az osztrák hadak elhagyni kényszerültek az országot.

1849. április 14-én a magyar parlament kikiáltotta Magyarország függetlenségét, és Kossuth Lajost választotta kormányzónak. I. Ferenc József császár most az orosz cár,

I. Miklós segítségét kérte, aki szívésségből 200.000-es sereget küldött. Az oroszok keletről, az osztrák katonaság pedig 170.000 emberrel nyugatról támadott. Habár a magyar 150.000-es sereg hősiiesen harcolt a két hatalom ellen, de a túlerővel nem bírt, és az orosz csapatok előtt letette a fegyvert. A forradalom sikertelen maradt, megghiúsult. Miután Ausztria az orosz segítséggel szétzúzta a magyar szabadságharcot, az országot ismét rendőrállami módszerrel uralta.

Az államapparátus és a főiskolai oktatás nyelve újra a német lett. Magyarország így vált ismét a Habsburg császárság tartományává, s ez magával hozta, mint mindig, a gazdaság kihasználását és politikai elnyomását. Kossuth Törökországban, az USA-ban, majd Turin-ban lelt menedéket. A magyar néppel további kapcsolatot tartott fenn, és erős befolyása volt a közvéleményre. Az elnyomó politika alatt mindig ott volt a lehetősége a lázadásnak, és az osztrák császár, I. Ferenc József ennek elkerülése miatt, engedményekre határozta el magát.

1867 február havában ratifikálta a legtöbb 1848-as reformot. Elfogadta az indítványt az ausztriai és magyarországi kormányok közös átszervezésére. Mindkét állam függetlenként működne, s a császár Magyarország királya marad. Így alakult meg az Osztrák–magyar Császárság. E kiegyezés nem volt minden magyar részére elfogadható, és időszakos békétlenség következett. A függetlenségi párt folytatta a harcát egy elkülönített magyar hadsereg és a Nemzeti Bank felállítására, mely igényeket folyamatosan elutasították. E több mint harminc éves kapcsolat Ausztriával még sok sérelmet okozott. A kisebbségek is háborogtak.

1914-ben egy szerb ügynök meggyilkolta az osztrák főherceget, Ferenc Ferdinándot, és az osztrákok megtorlással fizettek.. Kitört az I. világháború.

Magyarország e kettős monarchiában csak vonakodó társként vett részt a háborúban. Az országot belekényszerítették a háborúba. Majd 1919-ben a kommunista párt került hatalomra, korlátlan uralmat gyakorolva.

A Trianoni Békeparancs alapján 1920-ban Magyarországot megbüntették a háborúban való részvételéért, úgyhogy területének háromnegyed és lakosságának kétharmad részével csonkították meg. Endrey Antal kifejti, hogy: „A történelmi Magyarország magába foglalta az egész Kárpát-medencét, és egy teljesen földrajzi és gazdasági egységet alkotott, s azt feldarabolták hat mesterkélt, természetellenes részre. Közel 3.5 millió magyart, sok helyen egy teljes egységes, csoportban élőkét szakítottak le az anyaországról. A leválasztott részt idegen uralom alá helyezték, az újonnan alkotott Csehszlovákiának, Jugoszláviának és az előzőleg sokkal kisebb Rumániának dobták oda.³⁷² Mindezt népszavazás nélkül tették. Szándékosan figyelmen kívül hagyva Woodrow Wilson kijelentését, hogy minden nemzetnek joga van hovatartozásának eldöntésére. Kérdezzük: mit szólna bármelyik ország, ha népét és területeit így szétszakítanák?

A „Csonka-Magyarország”-ot és a háború okozta károkat Horthy Miklós (1920–1944) kormányai próbálták helyreállítani. A gazdasági élet 1929-ig jól fejlődött, amíg a nagy nemzetközi kereskedelmi válság el nem ért Magyarországra. 1932-ben a kormányzó Gömbös Gyulát nevezte ki miniszterelnöknek. Gömbös az országot kihúzta a kereskedelmi válságból, s mikor 1936-ban meghalt, a gazdasági fellendülés tovább folyt.

Az előzmények: mikor a II. világháború 1939-ben kitört, Magyarország bejelentette semlegességét. Gróf Teleki Pál, az ország miniszterelnöke, lankadatlan

³⁷² Endrey, Anthony: Hungarian History III. Melbourne, 1981. 93 old.

erőfeszítéssel mindent elkövetett, hogy az országot a háborútól távol tartsa. Azonban mindennek ellenére 1942-ben a németek oldalán kényszerültünk harcolni.

1944-ben a szovjet betört az országba, és így a harctérre vált a német és a szovjet csapatok között. Magyarország megadásra kényszerült. A szovjet által elfoglalt országban a kommunista párt került hatalomra, és ismét rendőrállammá váltunk. A változás csupán az volt, hogy a Habsburg vagy német helyett a szovjet lett a parancsoló. A politikai elnyomás és a gazdasági kizsákmányolás folytatódott, míg a nép rettegésben élt. Végül 1956. október 23-án kitört a forradalom. A kommunista párt megbukott, és a szovjet megszálló haderőnek el kellett hagynia Budapestet. A kormány az Egyesült Nemzetek Szövetségétől kért védelmet. Az ENSZ „kimondottan” a Szezei-csatorna válságával volt elfoglalva, és nem reagált. Az Egyesült Államok pedig szovjet belügynek könyvelte el a helyzetet, és szintén nem gyakorolt befolyást, így a Vörös hadsereg 1956. november 4-én előzőnlötte a körülzárt Budapestet és a többi ellenálló helyeket. Minden támogatás, fegyver és lőszer nélkül, néhány hetes létért folyó küzdelem után a szabadságharcosokat legyőzték. Ezután a kommunisták visszakerültek a kormányba. Kádár János alatt következett be az, hogy 2000 fiatal szabadságharcost – sok csak serdülő gyermek – felakasztottak, és több mint 20.000 embert bebörtönöztek, számos ismert íróval egyetemben. Az ötévi megtorló intézkedések dacára is az elégedetlenség lassan érlelődött. Hogy egy másik felkelést elkerüljenek, szovjethatásra, egy mérsékeltebb politikai üldözés vagy elnyomás vette kezdetét. A félelem csökkent; a gazdasági helyzet látszólag javult. Mutogattak bennünket: Magyarország, ahol a szocializmus bevált és sikeres. A kommunista rend megszilárdult. Az újonnan élvezett szabadság, a javuló életszínvonal arra utalt, hogy az emberek nem fognak ismét fellázadni, de a sajtó- és szólásszabadság hiányzott. A kommunisták 1990-ig hatalmon maradtak.

A Magyar Demokrata Fórum, Antall József vezetésével felváltotta az előző kormányt. A 1994-es szabad választáskor a hazafias kereszténydemokrata pártok nem rendelkeztek annyi pénzzel és hírközlési eszközzel, mint a kommunista párt, ezért a program ismeretének hiányában a választási számarány nem érte el a szükséges szavazatot a vezetés átvételére, s a kommunista párt Horn Gyula vezetésével visszatért, mint Magyar Szocialista Párt.

A kommunista kormány alatt a magyar történelmet nem tanították helyesen. A diákság az oktatásban olyan tanításban részesült, hogy ősei egy nomád, barbár, kezdetleges finnugor törzsből származik, Észak-Szibéria területéről. Ez az oktatás folyik a külföldi tanintézetekben úgyszintén, s ezt hirdetik a lexikonok is. A magyarok 1848-ig önhittel ismerték el a hunokat, avarokat nemzetségüknek. Az 1848-as forradalom után a Habsburgok Magyarországot tovább is gyarmatuknak kívánták tartani, s hogy ez megtörténjék, a nemzet önmagában való hitét támadták, terjesztve, hirdelve a finnugor feltevésüket. Ez úgy nézhet, mint egy becsületsértő cselekmény, különösen a jellemben vágó leírásoknál. Ha ezen „állítások” felülvizsgálatát, az önvédelem jogát megvonják, akkor az fajirtás, népirtás.

A szovjet ugyanazt a nézetet tette magáévá, amit a Habsburg-ház használt. Változatlanul fennáll a cenzúra, amit a kommunista államszervezet támogat.

1825-ben Gróf Széchenyi István, mikor a magyar nemzet hagyatékának kutatására megalapította a Magyar Tudományos Akadémiát, nem gondolta volna, hogy épp ez az intézmény fog munkálkodni a magyar nép érdekei ellen.

Az 1848-as évek után a Habsburg-ház a Magyar Tudományos Akadémia tanszékébe osztrák, német nyelvű tanárokat neveztetett ki, lehetetlenné téve bárkinek az olyirányú kutatását, amely ellenkezett az ők merev, előre kidolgozott finnugor elméletével.

Henry Rawlinson ezredes volt az első felfedezője a sumír-magyar kapcsolatnak, 1835-ban, mikor kutatásai közben rábukkant Iránban a Behistuni sziklafal felirataira, s melyet életének kockáztatásával másolt le, majd kezdte megfejtésüket. Munkatársa egy magyar bencés szerzetes volt, Rónai Jácint, aki a székely-magyar rovásírás segítségével folytatta Rawlinsonnal az ékírás megfejtését. Ez alapján a tudós állás foglalt amellet, hogy az ékírás szittyá nyelven íródott.³⁷³

Rawlinson ezredes és munkatársai logikus elhatározásra jutottak, hogy a budapesti Magyar Tudományos Akadémia az, amely át tudja venni ezt a megindító feladatot, és szószólója lesz az ékírások megfejtésének. Ők azonban nem ismerték Magyarország kettős politikai helyzetét 1853-ban. Abban az időben, e munka felajánlásakor – mikor a magyarok politikai, szociális és kulturális fennhatósága alatt álltak Ausztriának – a magyar kutatók nem dolgozhattak szabadon és tárgyilagosan az ékírás megfejtésén és annak rögzítésén. Sőt, ilyenfajta kísérlet, próbálkozás a legnagyobb ellenséges hatást váltotta ki az Akadémia testületéből. Azonban külföldön több neves tudós kapcsolódott be a magyar-sumír összefüggés vizsgálatába. Jules Oppert 1869-ben, A. H. Sayce 1870-ben és François Lenormant 1874-ben mind megjelentették tudományos munkájuk eredményeit a született hazájukban. Gyakorlatilag az osztrákok által a Magyar Tudományos Akadémián kinevezett tanárok, akik kezdetben nem is beszéltek a magyar nyelvet, egyenesen elutasították Lenormant, Oppert és Sayce megállapításait, hogy az ékírás turáni nyelven íródott volna.

Budenz Józsefet, annak ellenére, hogy nem beszélte a magyar nyelvet, kinevezték a Magyar Nyelvészeti Tudományok Tanszékére. Az ő személyéhez fűződik az a bejelentés, hogy: „Az ékírás nem egy ural-altáji kifejezőmód, nyelvezet. Az lehetséges, hogy az ékírás utal egy ragozott nyelvre, úgyszintén a turáni nyelvek, de határozottan elutasítjuk a turáni megjelölést, azaz elnevezést, mint indokolatlan, igazolatlan megállapítást, ha az magában foglalja, beleérti a finnugor, samoyed és török nyelveket.”³⁷⁴

A Tudományos Akadémián nem volt tanszék, anyagi fedezet a sumír-magyar kapcsolatot tárgyaló – a meglévő anyag tudományos magyarázatára – vagy ez irányú kutatómunkára, az effajta elmélettel foglalkozó ókori eredet tantételére. A finnugor származás kutatásán kívül nem volt pártfogás, védelem a más irányban próbálkozó kutatóknak. Ha a magyar nép tudatában lett volna ősi eredetének, a Habsburg és a szovjet nem tudta volna lelkiileg elnyomni. Időről időre voltak nyelvészek, történétírók, akik próbálták felfedni az ókori eredetet, de gúnyt, munkájuk elhallgatását, elfojtását hozta maga után. A magyar szellem és tudomány elnyomására a Habsburg eljárás ismertté vált Európában, ezért Jules Oppert 1869-ben az ékírást „SU-ME-ER”-nek nevezte el, és

³⁷³ Rawlinson, H. C. : *Resumé d'une Communication á l'Asiatique Société*. London. 1853, 228 old. (Badiny-Jós Ferenc: *The Sumerian Wonder*. Buenos Aires, 1974. 15 old.)

³⁷⁴ Lenormant, François: „Les Principes de Comparaison de l'Accadienne et des langues Touraniennes, Réponse á une Critique”, Paris, 1876: *Revue de Philologie et d'Ethnographie*. T. II. 98 old. Badiny: I.m. 16 old.

hozzáfűzte megállapítását, hogy a magyarral rokon nyelv. Ez állítását nyelvtani és lexikális-szótári anyag, példákon keresztül bizonyította.³⁷⁵

A. H. Sayce magáévá tette Oppert következtetését, és Budapestre utazott a nyelv elsajátítása végett.³⁷⁶

Az I. világháború után volt csak lehetősége a magyar tudósoknak betekinteni a magyar-sumír nyelvek közötti kapcsolat vizsgálatába. Sajnálatra méltó, hogy még ma sem érdekelt tárgy az Akadémián belül, azaz a finnugor elméleten kívül, nem engedélyezett Magyarországon a magyarok eredetének kutatása. Azonban egy tárgykörben több jól megalapozott, széles látókörű és adatokkal alátámasztott könyveket írtak, melyek a Tudományos Akadémiától (mindennek ellenére) nem váltottak ki érdeklődést, vagy bármilyen pártfogást. Így saját költségen és kis számban nyertek kiadást.

Ezek a könyvek egy valóságos megvilágításban mutatnak be népünket és annak történetét. Ha megfigyeljük a jelenben a nemzetek, azon versenyeznek – nem csak látszólag – hogy minél több jeles egyént, akár a tudomány, kulturális, sportvonalon, magukénak tudjanak. Vonatoztatni lehet ezt a történelemre úgyszintén, ahol a hírközlő szervek sajátjukat szépítve, másokét sötétnek ábrázolva próbálják nemzetüket előnyösebb színben feltüntetni, a közvélemény befolyására.

A Magyar Tudományos Akadémia finn-ugor tanszéke megtámadta az egyénileg kiadott művek érvényességét. Biztonságuk tudatában bátran szembenézhetnének a felbukkant adatok felülvizsgálatával, de a másik álláspontot választották: a tagadást és a rágalmazást. Az erőszak erősebb a jognál, mondja a közmondás. Valóban?

A finn-ugor elmélet ez ideig érvényben (hatályban) lévő másik oka az emberi beállítottság. A hosszú idő óta irányított feltevés megváltoztatása lehetetlennek vagy nehézkesnek tűnik. A más nézetek átvétele esetleg változást hozna azokra, akiknek tisztsége vagy hivatala a tét.

Ami az MTA nem engedélyez egy nyílt szabad kutatást a magyar (ősrégi) eredet és nyelvének kivizsgálására, addig nincs lehetőség egy gyökeres változásra, még akkor sem ha az új nézet tudományos magyarázata kétségbe nem vonható bizonyítékokat állít elő.

Mind ezek megoldásának kulcsa a kárpát-medencei ősnép eredetének megállapítása.

³⁷⁵ Oppert, Jules: *Comptes rendues de la Société Francaise de Numismatique et d'Archeologie*, Paris, 1869. T. I. 73-76 old. Badiny: I. m. 17 old.

³⁷⁶ Sayce, A. H.: "On an Akkadian Seal". *Journal of Philology*, 1871. Vol. III.

IRODALOM

Magyar:

- Aczél József: Szittya-Görög eredetünk., Garfield, N.J. 1975.
- Arany János: Toldi. Budapest, 1948.
- Badiny-Jós Ferenc: Az Ister-gami oroszlánok titka. Buenos Aires, 1979.
- Badiny-Jós Ferenc: Káldeától Istergamig. Buenos Aires, Vol.I.1971; Vol. II. 1981.
- Badiny-Jós Ferenc: Mah-Gar a Magyar. Buenos Aires, 1976.
- Bakos Ibolya: Őseink nyomdokain Közép-Ázsiában. Bern, 1983.
- Baráth Tibor: Közép-Európa politikai felépítése. Montreal, 1988.
- Baráth Tibor: Magyar népek őstörténete. Montreal, Vol.I. 1968; Vol. II. 1972; Vol III. 1973.
- Baráth Tibor: Őstörténetünk orientalista szemléletben. Montreal, 1988.
- Baráth Tibor: Tájékoztató az újabb magyar őstörténeti kutatásokról. Montreal, 1973.
- Baráthosi-Balogh Benedek: A hunok három világbirodalma. Buenos Aires, 1974.
- Baráthosi-Balogh Benedek: A magyarirtó Habsburgok.. Buenos Aires, 1976.
- Bartha Antal: A magyar nép őstörténete. Budapest, 1988.
- Bíró József: Szabír-Magyar őstörténelmi örökségünk. Cleveland, Ohio, 1973.
- Blaskovics József: Tarihi Ungurusz. Budapest, 1982.
- Bobula Ida: A szumir-magyar rokonság. Buenos Aires, 1982.
- Bobula Ida: Kétezer magyar név szumir eredete. Montreal, 1970.
- Bóna István: A középkor hajnala. Budapest, 1974.
- Csobánczi Elemér: Ősturánok. Garfield, NJ. 1975.
- Csőke Sándor: A Szumér ősnyelvtől a magyar élőnyelvig. New York, 1969.
- Csőke Sándor: Három tanulmány. Eberstein, Austria, 1976.
- Csőke Sándor: Szumér-Finn-Mongol-Török összehasonlító nyelvtan. Buenos Aires, 1974.
- Csőke Sándor: Szumér-Magyar egyeztető szótár. Buenos Aires, 1973.
- Csőke Sándor: Szumér-Magyar összehasonlító nyelvtan. Eberstein, Austria, 1972.
- Csőke Sándor: Szumér-Ural-Altáji nyelvek hatása a szláv nyelvek fejlődésére. Buenos Aires, 1975.
- Csomor Lajos: Szent István koronázási jelvényeinek eredete. Budapest.
- Diószegi Vilmos: Az ősi magyar hitvilág. Budapest, 1971.
- Erdélyi István: A magyar honfoglalás és előzményei. Budapest, 1986.
- Fehér M. Jenő: A korai avar kagánok. Buenos Aires, 1972.
- Fehér M. Jenő: Az avar kincsek nyomában. Buenos Aires, 1972.
- Fehér M. Jenő: Középkori magyar inkvizíció. Buenos Aires, 1956.
- Fehérné Walter Anna: Az ékírástól a rovásírásig. Vols. I. & II. Buenos Aires, 1975.
- Fekete Zsigmond: Hol volt, hol nem volt, Pribina országa. Buenos Aires, 1978.
- Fekete Zsigmond: Magyarország a honfoglalás előtt. Buenos Aires 1976
- Ferenczy Gyula: Szumér és Akkád. New York, 1970.
- Fodor István: Verecke híres útján. Budapest, 1975.
- Foyta István: Honnan származunk, mit adtunk a világnak, kik a rokonaink? Buenos Aires, 1961
- Galgóczy János: A Szumir kérdés. New York, 1968.

- Gosztonyi Kálmán: Összehasonlító szumér nyelvtan. Switzerland, 1975;
Dictionnaire d'Étymologie Sumérienne et Grammaire Comparée.
Vallay Frigyes Károly fordítása.
- Götz László: Keleten kél a nap. Bécs, 1984
- Grandpierre K. Endre: A magyarok Istenének elrablása. Budapest, 1993.
- Grandpierre K. Endre: Aranykincsek hulltak a Hargitára. Budapest, 1990.
- Grandpierre K. Endre: Királygyilkosságok. Győr, 1991.
- Gyulai Pál: Torma Zsófia leveles ládájából. Bukarest, 1972.
- Hallay István: Anonymus 900 év távlatából. Budapest, 1975.
- Harsányi Fedor: Elődeink. Buenos Aires, 1975.
- Kállay Ferenc: A pogány magyarok vallása. New York, 1971.
- Kandra Kabos: Magyar mythológia. San Francisco, 1978.
- Katona Sándor: Árpád és Hannibál. Buenos Aires, 1977.
- Kertész László: A Turul és a szarvasünő regéje. Garfield, NJ. 1973.
- Kiszely István: A huszonnegyedik óra után. Cleveland, Ohio, 1988.
- Kodály Zoltán: A magyar népzene. Budapest, 1971.
- Kőhalmi Katalin: A stieppek nomádja, lóháton, fegyverben. Budapest, 1972.
- Kolozsvári G. Endre: Lajos király három halála és négy temetése. Budapest, 1989.
- Komjáthy István: Mondák könyve. Budapest, 1955.
- Komoróczy Géza: Gilgames, agyagtáblák üzenete. Budapest, 1974.
- Kostya Sándor: A Felvidék. Budapest, 1990.
- Kovács Ernő: Erdély. Egyetlen végtelen szerelmem. Toronto, 1985.
- Kovács Tibor: A bronzkor Magyarországon. Budapest, 1977.
- Kunszabó Ferenc: És ég az oltár. Budapest, 1984.
- Kur Géza: Etruszk-magyar rokonság. Warren, Ohio, 1968.
- Labat, René: A Sumer és Akkád ékjelekről. Zakar András fordítása, Garfield, NJ. 1976.
- László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. Budapest, 1944.
- László Gyula: A kettős honfoglalás, Budapest, 1978
- László Gyula: Emlékezzünk régiekről. Budapest, 1979.
- László Gyula: Őstörténetünk legkorábbi szakaszai. Budapest 1971.
- László Gyula: Őstörténetünk. Budapest, 1980.
- László Gyula: Vértesszöllőstől Pusztaszerig. Budapest, 1974.
- Magyar Adorján: A Csodaszarvas. Budapest, 1991.
- Magyar Adorján: Magyar építőízlés. Budapest 1990.
- Makkay János: A tiszaszőlősi kincs. Budapest, 1985.
- Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története, München, 1959
- Marjalaki-Kiss Lajos: Anonymus és a magyarság eredete. Miskolc, 1979.
- Nagy Géza: Magyar Nemzetségek. Buenos Aires, 1974.
- Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. Buenos Aires, 1956.
- Novotny Elemér: Szumér-Magyar. Svájc, 1977.
- Novotny Elemér: Szumir-nyelv, magyar-nyelv. Buenos Aires, 1978.
- Oláh Béla: Édes magyar nyelvünk szumir eredete. Buenos Aires, 1980.
- Oláh Imre: A Nimrud hagyomány. Buenos Aires, 1985.
- Olszasz Szulejmenov: Sumer és Ázsia. Buda Ferenc fordítása, Garfield, NJ. 1977.
- Orbán Árpád: Déli magyar őshaza. Vols. I. & II. Garfield, NJ. 1975.
- Padányi Viktor: Dentumagytaria. Buenos Aires, 1956.

Padányi Viktor: Történelmi tanulmányok. München, 1959.
Padányi Viktor: Vérbulcsu. Ausztrália, 1955.
Pauler Gyula: A Vezérek kora István királyig, Buenos Aires, 1974
Radics Géza: Eredetünk és őshazánk. Chicago, 1992.
Sebestyén Gyula: Rovás és rovásírás. New York, 1969.
Solymossy Sándor: A népmese és a tudomány. Budapest, 1938.
Somogyi Ede: Szumirok és Magyarok. New York, 1968.
Somogyi Ferenc: Küldetés, a magyarság története. Cleveland, Ohio, 1973.
Stammmler Imre: Milyen lehetett ősi Somogyország? Kaposvár, 1989.
Szabó Dezső: A végzet ellen. Budapest, 1993.
Szelényi Imre: A szumér-magyar kérdés. (tanulmány) London, 1964.
Szelényi Imre: Bábeltől Pannóniáig. (Tanulmány, nincs kiadva.)
Szelényi Imre: Szumér-magyar rokonság. München, 1971.
Szilvay Gyula: A besenyők története. Buenos Aires, 1976
Szöllőssy Zoltán: Az erdélyi dákok története. München, 1978.
Terjek József: Tudósítások Körösi Csoma Sándorról. Budapest, 1971.
Tolszov Sz. P.: Az ősi Chorezm. Garfield, NJ. 1986.
Torma Zsófia: Szumer nyomok Erdélyben. Buenos Aires, 1972.
Toronyi Etelka: A Kárpáti Medence. A kultúrák bölcsője és a magyarok őshazája.
Buenos Aires, 1974.
Vágó Pál: A Vérszerződés ereje. Buenos Aires, 1976.
Varga Zsigmond: Az Ősmagyar mitológia, Szumir és Ural-Altáji öröksége.
San Francisco, 1956.
Vonocki, S. Jakob: A magyar őshaza solymász madarai. New York.
Wass Albert: Magyar örökségünk. Astor Park, Florida, 1975.
Wass Albert: Válogatott magyar mondák. Astor Park, Florida, 1971.
Wass Albert: Válogatott magyar népmesék. Astor Park, Florida, 1972.
Zajti Ferenc: Magyar évezredek. Budapest, 1939.
Zakar András: A magyar őstörténet felé. Buenos Aires, 1978.
Zakar András: A szumér hitvilág és a Biblia. Garfield, NJ. 1972.
Zakar András: Elhallgatott fejezetek a magyar történelemből. Svájc, 1976.
Zakar András: Fordulópontok a történelmünkben, Garfield, NJ. 1987
Zászlós-Zsóka György: Toszkánai harangok. Astor Park, Florida, 1968.

Angol

- Badiny-Jós, Ferenc: Altaic Peoples' Theocracy, Paper read at the XXVII. International Congress of Orientalists, Ann Arbor, Michigan, 1967.
- Badiny-Jós, Ferenc: New Lines for Correct Sumerian Phonetics, (Paper), Paris, 1973.
- Badiny-Jós, Ferenc: The Ethnic and Linguistic Problem of the Parthians, Paper read at the XXVIII International Congress of Orientalists, Canberra, Australia, 1971.
- Badiny-Jós, Ferenc: The Godly Conquerors, Canberra, 1987, translated by László and Margaret Botos.
- Badiny-Jós, Ferenc: The Sumerian Wonder, Buenos Aires, 1974.
- Balogh, Sándor: Separating Facts and Myths in the History of Transylvania, Youngstown, Ohio, 1989.
- Baráth, Tibor: The Early Hungarians, Montreal, 1983.
- Bibby, Geoffrey: Looking for Dilmun, New York, 1969.
- Bibby, Geoffrey: The Testimony of the Spade, New York, 1956.
- Bobula, Ida: The Origin of the Hungarian Nation. Astor Park. Florida, 1982.
- Bratton, Fred Gladstone: Myths and Legends of the Near East. New York, 1970.
- Brodrick, A. Houghton: Animals in Archeology. New York, 1972.
- Bronowski, Jacob: The Ascent of Man. Boston, 1973.
- Burghardt, Edward F.: Borderland. University of Wisconsin Press, Madison, 1962.
- Ceram, C.W.: Gods, Graves and Scholars. New York, 1964.
- Ceram, C.W.: The Secret of the Hittites. Schocken Books, New York, 1973.
- Chiera, Edward: They Wrote on Clay. Chicago, 1966.
- Childe, V. Gordon: Social Evolution. Meridian Books, Cleveland, Ohio, 1951.
- Childe, V. Gordon: The Bronze Age. 1963.
- Childe, V. Gordon: The Danube in Prehistory. Oxford, 1929.
- Childe, V. Gordon: What Happened in History? Penguin Books, Middlesex, England, 1942.
- Clarke, Grahame and Piggott, Stuart: Prehistoric Societies. Penguin, Middlesex, England, 1963.
- Csóke, Sándor: The Sumerian and Ural-Altaic Elements in the Old Slavic Languages. Munich, 1979, translated by László and Margaret Botos.
- Davies, A. Powell: The Meaning of the Dead Sea Scrolls. Mentor Books, New York, 1956.
- Dayton, John: Minerals, Metals, Glazing and Man. London, 1978.
- Du Nay, André: The Early History of the Rumanian Language. Lake Bluff, Illinois, 1977.
- Du Yaxiong: Comparative Research of Chinese Folk Songs and Hungarian Folk Songs. Buenos Aires, 1985.
- Einhard: The Life of Charlemagne. University of Michigan Press, 1960.
- Endrey, Anthony: Sons of Nimrod. Melbourne, Australia, 1975.
- Érdy, Miklos: The Sumerian-Ural-Altaic-Magyar Relationship, A History of Research. NY, 1974.
- Gimbutas, Marija: The Civilization of the Goddess, San Francisco, 1991.
- Gimbutas, Marija: The Goddesses and Gods of Old Europe. Los Angeles, 1982.
- Gimbutas, Marija: The Language of the Goddesss. London, 1989.

Godolphin, Francis, R.B.: The Greek Historians, Selections from the Persian Wars, Book IV. Herodotos, 1942.

Goodrich, Norma Lorre: Ancient Myths. Mentor Books, 1960.

Hammond: Atlas of World History, Maplewood, NJ. 1993

Haraszti, Endre: Origin of the Rumanians. Astor Park, Florida, 1977.

Haraszti, Endre: The Ethnic History of Transylvania. Astor Park, Florida, 1971.

Harper and Row: The Harper Atlas of World History. New York, 1986.

Hawkes, Jacquetta and Woolley, Sir Leonard: Prehistory and the Beginnings of Civilization. UNESCO, 1963.

Hawkes, Jacquetta: The Atlas of Early Man. New York, 1976.

Isaac, Glynn and Leakey, Richard E. R.: Human Ancestors, Scientific American. San Francisco, 1979.

Kostya, Sándor: Pan-Slavism. Astor Park, Florida, 1981.

Kramer, Samuel Noah: Biblical Parallels from Sumerian Literature. Philadelphia, 1954.

Kramer, Samuel Noah: History Begins at Sumer. Anchor Books, New York, 1959.

Kramer, Samuel Noah: Sumerian Mythology. 1963.

Leakey, Richard E. and Lewin, Roger: Origins. New York, 1977.

Lengyel, A. and Radan, G.T.B.: The Archeology of Roman Pannónia. Budapest, 1980.

Macartney, C. A.: Hungary; A Short History. Edinburgh, 1962.

Maenchen-Helfen, Otto: The World of the Huns, Berkeley. California, 1973.

Magyar, Adorján: The Ancient Hungarian Runic Writing. Warren, Ohio, 1961.

Mellaart, James: The Neolithic of the Near East. New York, 1975.

Nagy, Sándor: The Forgotten Cradle of the Hungarian Culture. Toronto, 1973, translated by László and Margaret Botos.

Novotny, Elemér: The Lion-headed Eagle in the Sumerian Religion. Translated by László and Margaret Botos, Chicago, 1979.

Osterhaven, M. Eugene: Transylvania. (Paper) Holland, Michigan, 1968.

Page, R.I.: Runes, Los Angeles, California, 1987

Pfeiffer, John E.: The Emergence of Man. New York, 1969.

Pfeiffer, John E.: The Search for Early Man. New York, 1968.

Raymond, Robert: Out of the Fiery Furnace. University of Pennsylvania Press, 1986.

Renfrew, Colin: Before Civilization. New York, 1973

Roberts, Wess: The Leadership Secrets of Attila the Hun. Warner Books, NY, 1985.

Rolle, Rolf: The World of the Scythians. Berkeley, California, 1989.

Trippett, Frank: The First Horsemen. Time-Life Books, The Emergence of Man, New York, 1974

Vardy, István Béla: The History of the Hungarian Nation. Astor Park, Florida, 1969.

Vassil, Gyuzelev: The Proto-Bulgarians. Sofia, Bulgaria, 1979.

Wass, Albert: Our Hungarian Heritage. Astor Park, Florida, 1975.

Wass, Albert: Selected Hungarian Folk Tales. Astor Park, Florida, 1972.

Wass, Albert: Selected Hungarian Legends. Astor Park, Florida, 1971.

Woolley, Sir Leonard: Digging up the Past. Pelican Books, Baltimore, Maryland, 1965.

Woolley, Sir Leonard: The Sumerians. The Norton Library, New York, 1965.

Woolley, Sir Leonard: Ur of the Chaldees. The Norton Library, New York, 1965.

Zathureczky: Transylvania, Citadel of the West. Astor Park, Florida.

Francia

De Daruvar, Yves: Le Destin Dramatique de la Hongrie. Paris, 1970.

Folyóiratok

Documenta Transylvania, No. 1. Buenos Aires, 1972.

Hungarian Historical Review, Nos. 2,3,4, Buenos Aires, 1972.

Hungarian Quarterly. Youngstown, Ohio, Nos. 1-8, 1986-1988.

Hunnia, Budapest, 1990–1993.

Magyar Múlt. Sydney, Australia, 1975-1993.

Magyar Öskutatás, Nos, 1, 3, 4 ,5, 6 and II. 1, Buenos Aires, 1971-1973.

Nap Fiai, Buenos Aires, 1982-1988

National Geographic: The Ice Man. June, 1993.

National Geographic: Wool, The Fabric of History. May 1988.

Őshonosság, Nos. 1–6, Budapest, 1991.

Ősi Gyökér. Buenos Aires, 1972–1993.

Scientific American: Early Bow Design and Construction. June, 1991.

Scientific American: M.S.F. Hood, The Tartaria Tablets. May, 1968.

Szittyakürt. Cleveland, Ohio, 1973-1993.

Vágó, Pál: Kelet Népe Review, Nos. 2, 3, 5, 7, 8. Buenos Aires.

TÁBLÁK

1. Kovács de Fabriczy Mihály.
2. I. Ferenc József, osztrák császár. 1853. Barabás Miklós festménye.
3. Rovás számok – magyar, etruszk és római.
4. Szittyá-hun-magyar íj.
5. Magyarok Árpád idejében a X. században; László Gyula, 371. oldal.
6. Kul Olbai temetkezési kurganban talált két szittyá, ahogy vérszerződést kötnek. Egy arany serlegről, K. e. IV. században. Krími-félszigeten. A kép dr. Badiny szívességéből.
7. Vogul, osztyák és magyar férfi.
8. Egy kézzel faragott erdélyi kapubejárat.
9. Budakalászi temetkezési kocsi.
10. Palóc népi ruha.
11. A tatárlakai táblák.
12. A tatárlakai amulett.
13. Tatárlakai és sumír írásos tábla.
14. UR városi dombormű K. e. 3.évezredből. Oroszlánfejű sas vagy Turulmadár.
15. Az esztergomi oroszlán.
16. A helyreállított esztergomi oroszlán..
17. Babilóniai pecsét.

TÉRKÉPEK

- 1a. A Kárpát-medence hegy és vízrajzi térképe.
- 2a. A Kárpát-medence, Pannónia vagy Dunántúl fekvése.
- 3a. Magyarország a Trianoni Békeparancs után.
- 4a. A X. századi magyar hazatelepülés a Kárpát-medencében.
- 5a. Európa a X. században.
- 6a. Bulcsu Horka hadjáratai.
- 7a. Az Avar Birodalom K. u. 568–814.
- 8a. A Pártus Birodalom .
- 9a. Atilla Hun Birodalma.
- 10a. Ahol a vadtulipán nő, dr. Erdy után.
- 11a. A Kazár Birodalomból való kiválás, vissza az ősi földre.
- 12a. Át a Kárpátok hágóin.
- 13a. Ősi kultúrhelyek a Kárpát-medencében.
- 14a. Ércbányák a Kárpát-medencében.
- 15a. Temetkezési kocsik lelőhelyei a Kárpát-medencében és a Kaukázusban.
- 16a. Út, melyen a dunai népek eljutottak Közél-Keletre – John Dayton szíves engedelmével.
- 17a. Rézkori fokosok – John Dayton szíves engedelmével.
- 18a. Dentumagytaria.

TARTALOM

Előszó – VII.
Bevezetés – IX.

ELSŐ RÉSZ Őshonos folytonosság

- I. Barbárok a magyarok? – 3.
- II. A magyar hadjáratok. -- 33
- III. A megsemmisített magyarok? – 57.
- IV. A hunok – 77.
- V. Szittyá, hun, avar, magyar kulturális kapcsolatok – 93.
- VI. A kárpát-medencei ősnép és Árpád magyarjai – 111.
- VII. Ősemberi település a Kárpát-medencében – 133.
- VIII. Az írás feltalálása – 157.
- IX. A sumír-magyar azonosság – 179.
- X. Dentumagytaria – 213.

MÁSODIK RÉSZ
Idegen Igában – 235

Irodalom – 271
Táblák, Térképek -- 276